

НИКОЛАЙ ДОЙНОВ

ИЗ СВИТЬЦИТЕ НА ЧОВЕШКАТА ДУША

НИКОЛАЙ ДОЙНОВ

**ИЗ СВИТЪЦИТЕ НА
ЧОВЕШКАТА ДУША**

Издателство „Бяло Братство“

ISBN 978-954-744-321-1

НИКОЛАЙ ДОЙНОВ

**ИЗ СВИТЪЦИТЕ НА
ЧОВЕШКАТА ДУША**

Издателство „Бяло Братство“
София, 2017

СЪДЪРЖАНИЕ

Николай Доинов.....	7
По пътя към себепознанието	11
I. Земята	13
Планетата Земя по своя път	13
Трите континента на гребността.....	27
Страната Егем - раят на Земята	35
Скалите и водата на Земята.....	75
Полярните сияния	81
Земята като разумно същество	87
Фраунхоферовите линии	95
Истинската светлина	102
Въздухът	111
Мълниците и светкавиците	118
Зимата у нас.....	124
Слънчевите лъчи	129
Земята като място за проява на живота	135
Благоприятните условия.....	141
Най-голямото чудо на планетата	143
Земята - школа за развитието на човека.....	155
Най-неблагогарното същество	161
Нашият роден дом - планетата Земя.....	175
Години на разярено Слънце	183
1982 година	191
Непоправими грешки	198
Небе и земя	211
Изстрадалата Земя	218
Земята като водно кълбо	225
Нещичко за любовта	229
II. Човекът.....	237
Трите ярко изразени човешки раси	237
Трите оси в човека	251
Пътят на човека	259
Най-забулената	266
Еликсир	281
Раждането	288

Форми и съдържание	291
Могъщи светове	310
Поле на космичните сили	319
Гравитация и любов	327
Страница от великата книга	337
Сънят	349
Багрите.....	364

НИКОЛАЙ ДОЙНОВ

Николай Николов Дойнов е роден на 18 декември 1904 г. в Габрово. Родителите му, Никола и Кина Дойнови, имат четири деца: Борис, Цанка, Николай и Стефан. Бащата, Никола Дойнов, е човек с предприемчив гух, от шивач той става собственик на магазин за платове, след време решава да осъществи една своя мечта – да развие по-мащабна индустриална дейност. За целта започва изграждането на модерна гърводелска работилница, оборудвана с машини, загвижвани от водната енергия на река Кожестица. Но погрешните изчисления на инженерите го довеждат до фалит. Николай, тогава ученик в гимназията, влага много усилия в бащиното си начинание и преживява неуспеха му като свой провал. Години по-късно, когато заживява на Изгрева и е приет за ученик в Школата на Учителя Петър Дънов, той разбира, че „провалът” е бил всъщност възможност да намери своя път в живота.

Николай Дойнов учи в Априловската гимназия и е един от първите, записали се в Габровското туристическо дружество, където се запознава за първи път с идеите на Бялото Братство. Екскурзиите из Балкана са били единственото развлечение в живота на тихия младеж. Там той усеща простора и красотата на природата, вдъхновява се от великолепието на изгревите, от тайнството на звездния мир.

През 1921 г. Николай Дойнов най-неочаквано се озовава на събора на Бялото Братство във Велико Търново. Там той за пръв път среща своя Учител и тази среща определя съдържанието и смисъла на целия му живот.

По онова време брат му, Борис Дойнов, е студент в София. По негово настояване Николай се записва да следва в Софийския университет, специалност математика, астрономия и физика. Като студент, заедно с малка група младежи, Николай Дойнов става един от първите заселници на т.нар. Баучерово край София, където от 1922 г. започва да се изгражда мистичният, творчески и културен център на Бялото Братство - Изгрева. Тук Николай Дойнов намира онова, което винаги е усещал като дълбок стремеж в душата си. Тук той става ученик в Младежкия окултен клас, работи, строи, помага, участва активно в интензивния живот на Братството. Организирането на съборите на Рила му носи нов подем, знания и идеи. Разговорите с Учителя, общият братски живот отварят пред него нови духовни простори и той се превръща в човек, търсещ познанието не само в строго научните закони, но и в окултните науки. „Окултните знания стават достъпни само ако човек е достатъчно нравствено и духовно издигнат. Това няма нищо общо с образованието и социалното положение“ - пише по-късно Николай Дойнов.

Необичаен, белязан от резки промени е житейският път на Николай Дойнов, за който сам той разказва в автобиографичната си книга *И очите ми видяха Изгрева*. Този път бележи необикновената съдба на човек, познал какво е да се издигнеш от беден прекупвач на стоки до милионер, а след това да загубиш всичко спечелено; какво е, след като си достигал социални върхове и почести, да се озовеш на гъното на обществото - в ада на концлагера в Белене като един от множеството затворници, подложени на крайни лишения и тежък изправителен труд.

Необикновено в живота на Николай Дойнов е също и това, че той - математик, физик и астроном, години на-

ред изкарва прехраната си като строителен работник, а в същото време търси отговор на вечните въпроси за връзката между човека и звездите, за скритата мъдра целесъобразност в природата, в историята и човешката съдба. Плод на тези размисли са множеството му статии и есета, изнасяни като лекции и разпространявани между негови съмишленици.

Освен това Николай Дойнов търси сведения за отдавна отминали времена и събития, които вълнуват творческото му въображение, и открива там необикновени личности, загадъчни съдби. Така се раждат неговите мъдри легенди, които той нарича „летописи“: *Алмагеста – най-великото построение, Аиа Бен Якзан, Мей Ту, Зимбабве* и др. В тези творби се преплитат древна мистика и послания от вековната история с мъдрите слова на Учителя Петър Дънов. Авторът сякаш ни доверява онова, което са споделили с него великите същества на звездния мир, нежните повелителки на водите, безплътните феи на въздуха – така самата разумна природа разкрива пред нас своите тайни. Трудовете на Николай Дойнов по астрология, хиромантия и физиогномия се отличават с научна точност и дълбочина, с оригиналната си интерпретация на фактите от гледна точка на езотеричните области на човешкото познание. В тях авторът разкрива връзката между човека и природата, закономерното влияние на звездите върху човешката съдба, вниква в уникалността на всяка душа и в особената ѝ роля в живота на Вселената. Тук откриваме и теми, новаторски осмислени от гледище на психоастрологията и хирософията.

Книгите от творчеството на Николай Дойнов, публикувани досега, са: *Науките на първата човешка раса – ръководство по астрология, френология, хиромантия* (1993

г.); *Звездният мир – астрологията*, в две части: *Звездният мир – човекът*, и *Науката астрология – древна и вечно млада*; автобиографичната му книга *И очите ми видяха Изгрева – страници из историята на Бялото Братство* (1999 г.). Някои от статиите на автора са публикувани в том XIX на *Изгревът на Бялото Братство*. Издателство Бяло Братство предостави на читателите непубликувани досега текстове на Н. Дойнов, събрани в книгите *Из летописите на древността*, т. I и II (2015 и 2016 г.), *Астрология из свитъците на древността* (2016 г.) и *Науката из свитъците на Мъдростта* (2017 г.).

До края на земния си път през 1997 г. Николай Дойнов изнася лекции, консултира астрологично голям брой хора, като внася в тях светлина, утеха, разбиране за истински ценното в живота. Неговото творчество носи белега на първите предвестници на епохата на Водолея, която ще обедини в едно наука и религия.

Иванка Софронова

ПО ПЪТЯ КЪМ СЕБЕПОЗНАНИЕТО

Всички книги на Николай Дойнов имат за задача да помогнат на човека в неговия път към себепознанието, който се осъществява на различни нива. Такава е целта и на окултната наука, чиято гледна точка използва авторът. Това знание, съчетано с астрологическите познания на Николай Дойнов, с информацията за гостиженията на древните култури и с откритията на съвременната наука обогатява много читателя.

Николай Дойнов в настоящата книга разглежда същността на човека, който се стреми да премести своя център на познание към едно друго тяло – към така нареченото „звездно тяло“ или към своя „двойник“. Този човек, който живее не само в реалността на битието, но и извън параметрите на физическия свят, търси опорните точки на знанието за себе си в планетите на Слънчевата система, които оформят неговото тяло и различните му органи. Затова той намира обяснение за устройството на мозъка си във функциите на светлината на Слънцето, открива сходство между пулсирането на сърцето си и пулса на движението на Слънчевата система, разчита особеностите на своя характер по линиите на лицето, на главата и на ръцете си, обяснява оформянето на духовната си същност с влиянието на планетите и зодиакалните съзвездия. Този човек се лекува и възпитава с помощта на цветовете и изгражда добродетелите си с възприемането на тоновете и вибрациите.

Човекът на Николай Дойнов никога не скъсва пъпната си връв със Земята, която го е родила. Той не забравя,

че е изграден от нейните елементи, че битът му е съобразен с годишните ѝ времена, че животът му се поддържа от растенията, които тя ражда, че диша нейния въздух и подхранва сетивата си с картините на прекрасната ѝ природа. Затова Н. Дойнов подробно изследва от гледната точка на окултната наука както видимите особености на Земята, така и невидимата ѝ същност – от скалите и водите ѝ до мълниците и светкавиците, от причините за годишните сезони до скритите сили на Земята и на атмосферата като фраунхоферовите линии, от явното лице на природата край нас до загадъчните полярни сияния.

Човекът се ползва от силите на Земята, но той е и отговорен за нея. Това внушават всички текстове на Николай Дойнов. Хората са деца на тази планета, но те с поведението си определят голяма част от нейното битие – от времето на потъването на Атлантида до днешния атомен век. Човекът затова се стреми към себепознание – за да се научи да живее според Божията воля и според законите на Любовта. Така той изгражда себе си като същество, което мисли, чувства и пулсира в синхрон със Слънчевата система и с Вселената.

Книгата на Николай Дойнов възпитава читателя да живее в съгласие със света и да възприема себе си като част от него, да гледа на всичко с мъдрост и Любов.

Спаска Миховска

І. ЗЕМЯТА

ПЛАНЕТАТА ЗЕМЯ ПО СВОЯ ПЪТ

Плеяда учени най-грижливо и добросъвестно са търсили в своите изследвания да отгатнат историята и пътя както на самата планета, така и на живите форми върху нея. В това търсене те са стигнали до извода, че планетата Земя се е появила преди около 6 милиарда години, а първите живи форми – преди около 3 милиарда. В продължение на този период първичната жива клетка е еволюирала, за да стигне до сегашния човек, човека на атомната ера. Били е този път на еволюция спокоен, равномерен, и трябвало да се приеме, че точно сега имаме постигната най-висока точка на развитието?

Има много факти, които показват, че това не е било така. Много пъти еволюцията на Земята, на живите форми и на човека се е развивала, стигала е дадена висока или по-ниска точка на своето развитие, и след това, било поради катаклизми, било поради други причини, е ставало някакво сгромолясване, замиране на постигнатото. И след това тази велика сила на неуморната еволюция почва отново да изгражда нова култура.

Учителя изнесе един велик закон, който определя причините на това явление. „Всяка идея, всяка култура – казва той, – които включват и най-малкото насилие, неминуемо ще загинат.“

Установено е, че към края на третичната ера, което е допреди един милион години, климатът на Земята е бил

топъл. Растителен свят е имало и до полюсите, защото на острови, близки до тях, в земните пластове има възлища. В края на третичната и в началото на четвъртичната ера започва захлаждане, което е стигнало до непонятни за нас размери. Защо?

В Северна Европа, в Сибир и Аляска в земните пластове се намират възлища и групи ценни минерални богатства. При прокопаването на шахти хората са се натъкнали на странното явление, че почвата в Северна Европа на дълбочина 135 метра, а в Сибир на дълбочина 625 м, е замръзнала, напълно скована в лег. Намерени са и подземни езера, които са изцяло замръзнали.

Ние знаем, че на всеки 33 м дълбочина от повърхността на Земята температурата се увеличава с 10°C , взета от постоянната температура 110°C , намираща се на 10 м под земната кора, и в такъв случай на дълбочина 625 м би следвало да имаме една температура от около $+300^{\circ}\text{C}$. Вместо това там владее чудовищен мраз. При най-големи студове почвата замръзва най-много на $1\frac{1}{2}$ м. Как е станало това замръзване на дълбочина 625 м? А някъде и някога може да е имало и по-дълбоко замръзване. От този факт едно е ясно, че планетата Земя е минала период на непознато за нас по своите размери охлаждане.

Съвършено погрешно е твърдението на сегашните учени, че най-ниската възможна температура е минус 273°C . Навсякъде в природата има антиподи: бяло – черно, живот – смърт, топлина – студ. И щом имаме милиони градуси топлина, защо да нямаме и милиони градуси студ? Щом като има тела, които да излъчват температура от милиони градуси, каквито са звездите и слънцата, защо да няма тела, които да излъчват студ в същия размер?

В един разговор Учителя е загатнал за черните слънца, както той ги нарича. Тези слънца са носители на чудовищно ниските температури, антиподи на ярките слънца. Някога, преди около милион години, покрай Слънчевата система е минало такава тъмно слънце, което е сковало в лег нашата Земя, остатъци от който са и намерените замръзнали пластове в Северна Европа, Сибир и Аляска.

Развиващият се по онова време живот едва не замира. Този мраз смазва и човешката култура. Имало ли е тогава и хора, и развита култура с много знания и висока техника? Защото в един летопис, написан на санскритски език, останал от много дълбока древност, е отбелязано, че хората от континента Атлантида един милион години преди нас са летели до други планети.

В един частен разговор Учителя ми каза: „По време на Атлантида ние загубихме сражението, защото не можяхме да проникнем в най-дълбоките замисли на черната ложа“. Ясно е, че тогава там е имало едно високо издигнато общество с развита култура, със знания, мъдрост и техника, и друго – с по-примитивни устремии. То се е поддало на разрушителните поготици и е вдигнало ръка върху това издигнато общество, което, избягвайки да приложи метода на насилие и мъст, се е оттеглило в Америка и Африка. Там тези хора са занесли своите знания, техниката и мъдростта си, но поради това, че не са намерили подготвени приемници, тяхната култура и знания са заглъхнали.

За първи път сегашното човечество научава за потънал континент в Атлантическия океан от разговор, който гръцкият учен и общественик Солон¹ е имал с един от египетските жреци при своето пребиваване в Египет 600 години преди Христа. Жреецът му е разказал за потъналия континент зад Херкулесовите стълбове – Гибралтар – и

В заключение му казал: „Вие в своето развитие сте деца в сравнение с онези, които бяха преди вас“.

Запазено е предание, че Земята е имала два спътника – Луната и още един, много по-малък от нея. Тази именно по-малка Луна не е била нищо друго освен къс от разрушената планета, наречена от Саабей² и от древните звездобройци Фаетон, което значи „Лъчезарната“. Тази планета се е движела в орбита между Марс и Юпитер на разстояние 2,8 астрономически единици съгласно закона на Тициус-Боде³. Този именно къс, притеглен от гравитацията на Земята, е паднал върху Атлантида и континентът е потънал. Учените са изчислили, че в процентно съотношение земната кора е по-тънка в сравнение с черупката на едно яйце, т.е. не е трудно черупката на Земята да се счупи при такъв сблъсък.

При настъпването на чудовищното захлаждане по-малкият спътник не е изгържал и се е пръснал, като късовете от него са паднали на Луната, където имаме така наречените кратери, образували се вследствие на удара от падналите късове върху лунната повърхнина.

Направените от съвременните учени опити дават ясно потвърждение на това. Алуминиев блок е бил бомбардиран със снаряди, големи колкото таблетки аспирин, изстреляни със скорост 20 000 км/ч. Тези снарядчета при удара с повърхността на блока са образували напълно сходни кратерчета, каквито са лунните. Преположението, че тези късове са дошли от някои разпаднали се комети, е напълно неоснователно, защото всички наблюдения са доказали, че както опашките, така и ядките на кометите са от непознато за нас по своята разреженост състояние на веществото. Късове от този разпаднал се спътник са паднали и на нашата Земя, където и сега има доста следи,

но голяма част от тях са се заличили поради бързите промени, които стават на нашата Земя.

Немалко учени приемат, че Атлантида е потънала вследствие на удар на голям къс със Земята. Тези легенди и предания са останали от хора, които са живели във времето преди това захлаждане, когато вторият спътник още не е бил паднал. Тогава през ясните нощи е можело да се наблюдават двата спътника, двете луни на Земята.

Сегашните учени не познават свойствата на ниските температури под абсолютната нула – минус 273°C . Те се спират пред тази съвсем необоснована бариера, която са си поставили, и не са си направили труд да я преодолееят, отгвайки своето внимание на високите температури, които лесно се достигат и несъмнено носят изгоди за развитието на сегашната техника. Но ще мине време и тази бариера ще се премине, както много такива са преминати, и ще се разбере, че ниските температури могат да допринесат за развитието на човека и за неговия напредък. Сега се знае само, че при силно охлаждане много метали променят своите свойства, като някои стават крехки като стъкло. Например калаят при минус $30-40^{\circ}\text{C}$ става на прах. Народът при голям студ казва: „Дърво и камък се пукат“.

Учителя в един разговор каза: „При минус $10\,000^{\circ}\text{C}$ камъкът става на прах“. Ясно е, че много ниските температури унищожават силите, които обединяват и свързват частиците на веществото и то се разпада.

В Цариград старият дворец на султаните е наследен още от римляните. Наричан е Топхането (Топкапъ) и сега е музей. Един инженер, разглеждайки този музей, намира там една географска карта на Земята, която при внимателно изследване се оказва по-точна от сегашните. Тази карта, както е отбелязано на самата нея, е била съставе-

на през 1575 г. по нареждане на султана от първия адмирал на турската флота. Адмиралът е отбелязал също, че картата е съставена по данни от по-стари карти, които той най-грижливо е събрал. В тази карта са отбелязани посоката, видът и височината на планинските вериги и върховете на Южния полюс, които и сега не се знаят. Отбелязано е също, че остров Гренландия не е един, а се състои от три отделни острова, покрити от могъщия гренландски ледник. Една френска експедиция при изследването на острова е установила, че отбелязаното в тази старинна карта е наистина вярно. Ясно е, че картата, от която турският адмирал е взел тези данни, е съставена от големи учени, живели преди залежаването на полюсите и на Гренландия.

В своето знаменито съчинение за пътешествията на Гъливер авторът Джонатан Суифт описва двата спътника на планетата Марс с такава точност, каквато и сега не е позната, а това е 150 години преди те да бъдат открити с най-мощните съвременни телескопи, като дава точните им размери, които и сега още не са установени, разстоянията, на които те се намират от планетата, както и скоростите на техните движения и периодите на обиколките им. Откъде авторът е взел тези данни? Известно е от биографията му, че Суифт много се е интересувал от знанията на древните учени, чел е техните трудове и оттам е взел данните за спътниците на Марс – Фобос и Деймос.

През 1600 г. злоещата Инквизиция изгаря на кладата Джордано Бруно⁴ заради твърдението му, че Вселената е безкрайна и че навсякъде има живот, навсякъде има разум. В старите свещени индийски книги хилядолетия преди Бруно се говори за безкрайността на Вселената и че всички небесни светила са населени с разумни същества.

През 1633 г. старецът Галилей⁵ е изправен пред същата Инквизиция затова, че е твърдял, че Земята е сфера, която се върти около Слънцето. Още древните египтяни са знаели, че Земята е кълбо, пътували са из Индийския океан, познавали са свойствата на магнитната стрелка, която може да показва север и юг. На всеки техен кораб при пътуване е имало по един жрец, който е притежавал малко човече с насочена ръка, направено от магнитно желязо и провесено на конец. С насочената си ръка човечето показвало всякога север. С този своеобразен компас жреецът е насочвал кораба към желаната цел.

Разглеждайки оставените паметници и писмена от древните маи, учените са установили по безспорен начин, че тези писмена съдържат точно периодите на въртене на планетите около Слънцето. Времето на завъртане на нашата планета около Слънцето, съгласно Грегорианския календар, който сега ние ползваме, е равно на 365,2425 геноноция. В летописите на маите този период е даден много по-точно, а именно – 365,242199 геноноция. Напоследък едва с помощта на най-точни астрономически уреди се уточнява, че продължителността на годината е 365,242198. Как хората, които са записали тези писмена, са знаели продължителността на годината по-точно от нас? Как са стигнали до тази точност – 1 милионна част от геноноцието?

Размерът на египетските пирамиди, както те са били в първоначалния си вид, напълно съвпада с важни астрономически числа. Тези пирамиди не са били само гробници на фараоните, а са служели за школи и за астрономически наблюдения. Съгласно изчисленията на английския учен Дейвидсън обиколката на Хеопсовата пирамида, измерена в основата по права линия от ъгъл до ъгъл, е равна

на числото 365,24246 – толкова, колкото е периодът на нашата слънчева година. Ръбовете на основата на пирамидата са построени така, че всяка една от тях е малко огъната навътре. Ако измерването на тази обиколка се направи по самите ръбове и се вземе под внимание това огъване, получава се малко по-голямо число – 365,25647, а това е сидералната, или звездна година, която е равна точно на това число – 365,25647 геноноция. Строителите са правели разлика и са знаели за слънчевата година и за сидералната или звездна година.

За огромните познания на гревните строители на пирамидите говори и самата единица за дължина, която са използвали. Така наречената от тях „свещена единица“ се равнявала на 0,635660 части от нашия сега употребяван метър. Тази цифра представлява една десемилionна част от радиуса на Земята, прекаран от центъра до полюса.

Хеопсовата пирамида е била облицована с мраморни плочи, които по-късно са били ограбени. Тогава височината на пирамидата е била 148,208 метра – толкова, колкото средното разстояние от Земята до Слънцето, умножено 1 милиард пъти. Изчисляването на разстоянието от Земята до Слънцето се приема от учените като една от много трудните задачи на астрономията. Това разстояние е било изчислено едва в края на XIX в.

Според изчисленията на непрегубедени учени в размерите и мерките на Хеопсовата пирамида се крият още много астрономически величини и сведения. Откъде са се взели такива удивителни знания у строителите на пирамидите? Отговорът е – от великите преселници от Атлантида. На много места са запазени предания за тези преселници, запазени са легенди като за Божи синове, синове на

Слънцето, носители и щедри дарители на наука, техника, изкуства и култура.

У гревните народи на Америка - толтеки, маи, ацтеки и инки, съществуват предания за легендарни пришълци - Кон-Туки и Кетцалкоатъл, които са се заселили между тях и са ги научили на много знания по строителство, астрономия и различни други науки. Такива предания за високо просветени пришълци има много. Всички те, съгласно преданията, са пришълци отгалече. Изтъкнати учени приемат, че между континентите са осъществявани връзки още от много дълбока гревност.

В перуанските Анди на брега на огромното високотлантинско езеро Титикака са се запазили го наши дни развалините на гревен град - Тиахуанако - издигнат на височина от 4 000 м над морското равнище. Около езерото ясно личат очертанията на морски залив, има остатъци от морски раковини, развалини от морско пристанище - пристанище отпреди много хиляди години, преди още земните пластове да са се издигнали на 4 000 м, когато те са били на нивото на световния океан. Развалините на този пристанищен град са били така пусати и изоставени още от времето на най-старите народи, живели там, толкова отдавна, че никои не е знаел кой народ и кои са строителите на този град.

В развалините на града, близо до храма Каласасая, стои величествена изящната Порта на Слънцето. На нея са запазени гревни йероглифи, които бяха разшифровани едва през 1949 г. от учения археолог Ештон. Оказало се, че това е точен астрономически календар. Изсечените върху камъка много особени знаци означавали деня, нощта, Слънцето, Луната, планетите и други небесни тела. Там също е намерен един много странен календар. Годината в

него има не 365 генонощия, а 290, като е отбелязано още, че годината има 10 месеца по 24 гена и 2 месеца по 25 генонощия. Така много ясно се потвърждава и твърдението на някои геолози, че времето на завъртането на Земята около Слънцето не е било всякога 365 генонощия, както е сега, а е имало периоди и на по-бързо и по-бавно завъртане. Значи този гревен календар е записан тогава, когато Земята е обикаляла Слънцето за 290 генонощия. Тя се е движела по-бързо.

Учителя казва, че по-голямото генонощие е качество и на по-голяма разумност, и на по-голямо съвършенство. Това значи, че Земята, някога движейки се с по-голяма скорост около Слънцето, е била в по-благоприятни условия в своя път на еволюция. Установено е, че е имало периоди, когато Земята се е движела и по-бавно, отколкото сега. Годината е била 400 генонощия и това са били периоди на по-тежки времена.

Наистина Слънцето – този величав източник на живот и на всичко необходимо за живота, в своето настъпателно движение има скорост от 250 км в секунда, а Земята сега се върти около Слънцето само с 29 км в секунда. Там е намерена и една интересна дата, която, преведена на наш календар, сочи, че през 8498 г. на 5 юни в 13 часа е потънала Атлантида. С такава точност може да напише това само човек с много големи познания, очевидец на събитието. Сегашните учени, които се занимават с проблема за Атлантида, по разни начини стигат до приблизително същото време по въпроса за вероятната дата на потъването на континента.

В планините на Антиливан в басейна на Мъртво море съществува странно по своята поразителност съоръжение, така наречената Баалбекска тераса. Тя е изградена

от гигантски каменни блокове, дълги по двадесет метра и тежки по около 1 000 тона. Блоковете са издигнати на 7 м височина – нещо, което едва ли може да се осъществи и с най-мощните съоръжения на съвременната техника. От какви хора, с каква наука и техника и с каква цел е направена тази площадка от грамадни блокове, в сравнение с които блоковете на Хеопсовата пирамида изглеждат само като малки кубчета? Някои учени предполагат, че това е площадка за излитане на межпланетни кораби.

В горите на Гватемала и Коста Рика лежат из тревата хиляди каменни кълба с най-различна големина – от размера на футболни топки до груги, грамадни и тежки по няколко десетки тона. Те са направени от втвърдена лава, каквато не се среща никъде наоколо. Кълбата са гладко полирани и са наредени в правилна геометрична форма. Голяма загадка е откъде и как са донесени и защо са полирани както топките, така и фигурите. С право някои учени приемат, че всички те са служели за ориентация на хората, които са летели с някакви апарати, като отражението от полираните повърхности на топките е играло също важна роля за тази ориентация.

Съществуват и находки в полза на това твърдение, че хората отпреди заледяването са могли да летят с апарати. Има едно старинно изображение, пазено в музея на Санкт Петербург, което представлява кораб, но без весла, а със странични стрели, напомнящи реактивни струи. Неотдавна и в Салвадор е намерена древна ваза, на която е изобразен летящ ракетообразен апарат, в който има хора.

В древни индийски текстове са дадени описания на ракетоподобни летателни апарати. По средата на кораба има тежка металическа кутия, която е източник на сила. От тази кутия силата отива в два големи подвижни

цилиндъра, поставени в двата противоположни края на кораба. Освен в тези два цилиндъра, силата от централната кутия отива още в други осем по-малки цилиндъра, поставени отпред и отзад на летящия апарат. Апаратите имат и два реда отверстия, разположени вертикално.

В така наречените свитъци от Мъртво море, намерени близо до Антиливан, се намира описание за гибелта на Содом и Гомор. В това описание се препоръчва на жителите на градовете да не спират на открита местност и да не се обръщат към градовете, да не наблюдават тяхната гибел. Същите мерки не се ли препоръчват и сега срещу атомния взрив?

В Австралия във възлищен пласт отпреди 30 милиона години е намерен железен предмет със следи от разумна обработка. Има много легенди и предания, че хората от най-дълбока древност са познавали и са си служели с огнестрелни оръжия, развиващи огромна температура.

В Британския музей се пази череп с много стар произход от Африка, на който има малка кръгла дупка на лявата теменна кост. Приема се, че това е череп на човек, убит от огнестрелно оръжие преди 40 000 години. През 1933 г. френският полковник Бренан е открил в Сахара на платото Тасили Аджер скали, покрити с огромни до 6 метра изображения на хора, облечени в много странни костюми, прилични на скафандри. Рисунките са от много древен произход, на повече от 8 000 години. Не са ли това пилоти, дошли от Атлантида?

В Перу, в долината Наска, едва в средата на нашия XX в. беше открито чудо, което обърка учените. Откриха се фигури с гигантски размери, изобразяващи хора, животни, растения, превишаващи километър. Тези рисунки, разположени в долината, не се виждат от нивото на Земята.

Тяхното величие съвсем случайно беше открито от прелитащите самолети, и то от височина, не по-малка от 2 500 м. Долината на Наска е безводно плато, заемащо площ от около 250 кв. км, с векове обдухвано от сухи ветрове, покрито с гребни черни камъни.

Рисунките са направени с бразди върху самата голина и са ги смятали за някакви напоителни канали, но това се е оказало съвсем невярно. Когато археолозите ги разгледали от самолет, видели величието и чудото на рисунките, поразителни със своята точност. Грамадни спиралци, триъгълници и успоредни линии се вплитат в оригинални геометрични построения. Страните на триъгълниците и линиите се простирали на около 15 км. Направените от високо фотоснимки показали освен геометрични фигури, още и фигури на гущер, паяк, октопод, риба, а имало и някои много странни изображения. Еднакви фигури на някои животни и растения били разположени във вид на верига, повтарящи се една след друга на десетки километри. Трудно е да се открие в тях и най-малката разлика. Тези фигури като че ли са изрязани в каменистата долина с някакви огромни щампи.

Като друго чудо се явяват фигурите на хора. Тези фигури са изключително необикновени. Например тяло без глава, но с две ръце, като на едната пръстите са шест, а на другата - четири. На едно място в долината се виждат цяла група от човешки фигури. Телата са изтеглени, като че ли лежат по гръб с притиснати ръце към страните си. Върху главите им има корони. Дължината на всяка човешка фигура е 600 м. Тези, които са изрязали главозамайващите фигури и форми, преди всичко са били отлични математици. Извънредно еднакво е разстоянието между пов-

тарящите се фигури. С точност до 1 градус са изобразени гигантски триъгълници.

„Не е сигурно още дали може със сегашната наука и технология да се прекарат по Земята с такава голяма точност две успоредни линии, разстоянието между които да е равно на морска миля – 1850 м“ – възкликва един от наблюдателите на това чудо. Много от линиите са прекарани от север към юг, въпреки че на нито едно от племената в Южна Америка не е бил известен компасът, а Полярната звезда от Перу не се вижда. Защо в тази долина, отделена от океана с грамадни планински хребети, са изобразили риби, октоподи и други морски животни, а така и маймуни, които също се намират много далече от тази долина? Как и откъде са взели моделите? Явно е, че всичко това е направено от хора с голяма култура, знания и техника, а рисунките са служели като сигнални знаци за летателните им апарати.

От всичко това, пък и от много други неща, които за в бъдеще ще се открият, ще ни стане ясно, че не само сегашният човек, но и други хора, общества и народи са стигали до високо равнище на науката, техниката и културата.

„Всяка идея, всяка култура, които включват в себе си и най-малкото насилие, загиват.“ Не е ли изправена и сегашната култура пред тази дилема?

май 1968 год.

ТРИТЕ КОНТИНЕНТА НА ДРЕВНОСТТА

Древни сказания са отбелязали, че първите континенти, които е имало на нашата Земя, са били Пацифида във Великия океан, Лемурия в Индийския океан и Атлантида в Атлантическия океан. Три обширни земи, три континента, три стъпала, по които е минала еволюцията на живота. Три култури на човешкия живот, на човешкия род. Всяка една от тези култури е създала по една от трите основни линии на човешката ръка.

Човекът е живо същество, в което творческият погтик е най-ясно изразен. Ставайки въпрос за линиите, които има на човешката ръка, Учителя веднъж отбеляза: „Аз признавам три култури на човешкия род: първата е, която създаде линията на живота, онази линия, която минава покрай основата на палеца и обгражда голям дял - хълм от ръката на човека, който отразява и определя могъщите сили на обединението“. Без тези сили нищо не би съществувало, защото всяко нещо пред нас, а и самите ние, сме плод на обединителните сили в природата. Този хълм отразява силата и качеството на обединителните сили в дадения човек, а самата линия отразява начина, по който ще протече онова могъщо течение, наречено живот. Тази култура беше създадена и проявена от онзи израз на човешкия род, създал се и живял на континента Пацифида във Великия океан.

Втората култура създаде втората линия, линията на сърцето. Това е онази линия, която дава израз на чувствата, на емоционалната природа в човека, онази изява в човека, в която той дава израз на вълненията от придобити-

те впечатления, които неговите сетива му донасят. Тази линия минава под основата на останалите четири пръста и е създадена от онази раса, която е живяла и се е развивала на континента Лемурия в Индийския океан.

Третата човешка култура, която създаде линията на ума, е онази линия, която определя силата, качеството и възможностите на интелектуалната природа в човека, тази основна сила в човека, наречена мисъл. Тази линия минава под линията на сърцето, като началото ѝ почва между линията на живота и линията на сърцето и е създадена от онази раса, изява на човешкия род, която е живяла и се е развивала на континента Атлантида в Атлантическия океан. Тези три континента вече отгавна са погълнати от разпенените води на могъщите океани.

Една вечна борба има между агентите на злото и тези на доброто – великите братя на Слънцето. В тази борба братята на Слънцето невякога са имали успех. Но този неуспех всякога впоследствие се е поправял без изключения.

За Атлантида всички признаци сочат, че е потънала в много кратко време. Както се приема, континентът е ударен от голям къс на разрушената планета, наречена от И Саабей Бен Аадес и от древните звездобройци Фаетон, което ще рече „Лъчезарната“, която се е движела в орбита между Марс и Юпитер, което се потвърждава от закона на Тициус-Богде, според който планетата е била на 2,8 астрономически единици разстояние. За катастрофата с Атлантида при един разговор, който имах с Учителя, той ми каза: „По време на Атлантида ние загубихме сражението, защото не можахме да проникнем в най-дълбоките помисли на злото, но сега победата е на наша страна“. Загуби се сражението – потъна Атлантида. За Лемурия и Пацифида се приема, че са потънали постепенно, бавно.

Смята се, че Пацифига е била най-големият и обширен континент и е била там, където сега се простира Тихият океан. У старите народи, които сега живеят по островите на Тихия океан, останки от потъналия континент Пацифига, съществуват предания, че някога на този континент са живели великани, 3-4 пъти по-големи от ръста на сегашните хора.

* * *

Преданията разказват, че когато тази обширна земя била облечена в чудната и величава премяна от зеленина, треви, цветя, плодни гървета и всички разнообразни форми на растителния и животинския свят, създадени от великите братя на Слънцето, князът на този свят – злото, гледал жадно и напрегнато това голямо богатство и алчно потривал ръце, за да го заграби.

– Но чакай – рекъл си той, – нека и хората се населят, че тогава ще пусна моите чада, защото те не могат нищо да творят. Кои ще се грижи за тях, кои ще ги храни? Нека, нека този рай се засели с мирните и работливи хорица, та тогава ще го заграбя, за да го дам в ръцете на моите синове.

Заселила се обширната земя с хора, които прегърнали Божествения принцип: че човекът се ражда и живее на Земята, за да се учи, да твори и да се радва на живота. Така заживяха хората на тази земя радостни и щастливи.

Когато князът на този свят – злото, видя, че моментът е подходящ, той се изправи и като напъна могъщите си ръце, разтърси центъра на Земята там, където бяха неговите синове – гордите, надменни, лакоми духове. Те бяха затворени там от великите братя още тогава, когато се изграждаше Земята. Със сетни сили той можа да отскубне оттам една група от тях.

– Хе, хе, хе – закикотиха се те, когато излязоха горе и видяха прелестната грамагна земя, потънала в изобилие и населена с мирни, тихи и работливи хора.

Излезли из прецподнята, лакоми, жадни, ненаситни и вечно недоволни, те открагнаха и заграбиха колкото може повече живот, който им даде големи, едри, пълни със сила тела. Разтърсиха те могъщите си снаги, свиха юмруци, вдигнаха глави към небето и ревнаха с все сила:

– Вие, богове, които толкова хилядолетия ни държахте затворени в този пъкъл на вечния огън, сега, когато успяхме да заграбим живот, ще видите какво можем да направим. Тази земя най-напред ще бъде наша, ние ще я управляваме и ще се разпореждаме. А тези нищожни хорица, които вие сте създали и които са приели със смирение и послушание да вървят по вашия път, хм, по някакъв път на доброто, хе-хе, ние ще ги накараме да вървят със същото покорство и послушание по нов, наш път. По корем ще пълзят пред краката ни. Този начин на живот, който те имат сега, живот на учение, творчество и радост, няма да го има вече. Не, това не може да бъде, такова нещо вече не може да има. Ще има само труд, денонощен труд. Те ще трябва да създадат за нас, истинските господари, дворци, палати и всичко необходимо за нашите най-големи удобства.

Тези великани не бяха на брой кой знае колко много – толкова, колкото е броят на космите, които може човек да хване с трите пръста от косата на главата си. Мирните хорица бяха галеч-галеч по-многобройни. Те не знаеха що е съпротива, що е да пазиш плода на своя труд, защото не знаеха какво нещо е да се посяга на чуждото. Тези хорица не познаваха силите, които могат да ограбват, да заробват, да рушат. И когато великаните тръгнаха из просторната земя и срещаха мирните хорица, те почна-

ха с крясъци и с разпенени уста да дават разни заповеди и наредби, подкрепени с всевъзможни заплахи, а хорицата се подчиняваха.

Измежду великаните имаше един по-егър, с тъмна кожа, с малка за размерите му топчеста глава, сложена на дебел врат, с твърди и здрави като кремък мускули. И като свиеше юмрук и удареше с него скала, тя ставаше на прах. Него великаните избраха за водач, за цар, и го нарекоха Ваке, което ще рече „Всемогъщият“.

– Първо – ревна Всемогъщият, – трябва да впрегнем тези нищожества, тези жалки хорица, за да ни изградят палати, жилища грамадни и величави, достойни за нас, господарите. Но нека обходим Земята и да намерим най-доброто място за нашите жилища.

С едри крачки и вирнати глави великаните тръгнаха из обетованата земя, гледаха този чуден свят и никак не се замислиха кой ли създаде тези богатства от растения и животински форми, изпълнени с прелест и създали чудна хармония, и как ли става това? Те не познаваха творческите процеси и грамадното напрежение на мисълта, което се изискваха. Този свят беше за тях съвършено чужд.

В обширната земя срещнаха безброй кътища, от хубави по-хубави, където да се заселят и да направят дворците си. Но имаха ли те усет за хубавото? Ни най-малко. Те търсеха някой да им покаже хубавото, за да тръгнат след него и да им каже, че то е превъзходно. На един висок хълм, богато огрян от Слънцето, видяха скромно селище от малките къщурки на мирните хорица.

– Чакайте! – ревна Ваке, който вървеше най-отпред на групата великани. – Да, ето тук и само тук ще бъдат построени нашите дворци. Само това място е достойно да ни приюти.

И като се затичаха с все сила всичките великани, разбутаха с краката си малките къщурки и прогониха техните обитатели. Хорицата смирено, с наведени глави, с мъка се разбягаха, но бързо бяха обградени и заставени да разчистят мястото и да почнат да изграждат големи, разкошни жилища.

Измежду великаните имаше един висок, но по-сух, с по-голяма глава, който се смяташе за най-умният между тях. Той се наведе, взе един остър кремък и върху гладката страна на една грамагна скала, която имаше на хълма, написа с дълбоко изрязани букви: „Пито те хенга“, което ще рече: „Тук е центърът, пътят на Вселената“. Всички се обърнаха и с одобрителна усмивка го погледнаха, изказвайки благодарност за неговата находчивост. Ваке беше особено усърден към този великан и нареди всякога да му се предоставя най-много и най-хубавото от всичко.

Един от хорицата на разрушеното вече селище можа да се изтръгне от зорката охрана на великаните и да избяга в планината. Високо там в един кът живееше пазителят на голямата земя Азман Бера, което ще рече „Търпеливият мъдрец“. Скромният човечец се приближи до жилището на светията и когато понечи да отвори уста и поиска да разкаже за това, което се беше случило, той чу Божият човек да казва:

– Всяка власт, всяка сила е от Бога дадена, но щом като тази власт и тази сила не служи на Божествените принципи, щом измъчва, потиска и онеправдава, колкото и да е голяма тази власт, ще дойде друга сила, друга, по-голяма власт, която ще ликвидира, ще помете първата.

Малкият човечец слушаше с наведена глава и си мислеше:

– Че коя ли сила е по-голяма от тази на великаните и откъде ли ще дойде тя? Нима ще дойдат по-големи великани, за да премахнат тези?

Отново се чу гласът на светията:

– Безбройни са Божиите пътища и незначителни са те за хората.

Човечецът вдигна глава, за да попита светията кога и как ще стане това, но пред себе си не видя нищо освен високите, потънали в сняг планински върхове.

Хорицата долу бяха застапени да работят денонощно. Много поколения работеха там и нямаха време да направят нищо за себе си. Хранеха се само с това, което намираха, без да могат да го приготвят по някакъв начин. Нямахме време да се правят съдове. Не се обличаха, защото не можеха да си приготвят платове, нито грехи от каквото и да било, нямаха свободно време. Затова много хилядолетия след това всички, които търсеха следите от тази култура по островите на обширната земя, по малките останки от континента, не намираха нищо – нито съдове, нито останки от каквато и да било керамика, нито нещо, което да подсказва, че тук някога са живели хора.

Жажгата на великаните за нещо все по-голямо и по-богато, както и лакомията им се раздухваше с всеки изминат ген. Те напъваха, притискаха хората да работят неуморно, за да се създава все повече и повече, и затова необятната земя всеки ген им се виждаше все по-малка и недостатъчна за грамадните им замисли.

– Да, малка е земята – почнаха да крещат всеки нов ген всички, и най-много Ваке.

Един път, когато всички великани бяха се събрали и обсъждаха отново въпроса за малката земя, в момент на голямо раздразнение, Ваке отпаса грамадния си пояс и с все сила яростно почна да удря земята, като ѝ крещеше:

– Ставай, разтегли се и стани по-голяма, защото аз, всемогъщият Ваке, искам това.

Всички останали великани последваха неговия пример, като отпасаха поясите си и с все сила заудряха земята, за да се разтегли и да стане по-голяма.

Тежки, непрогледни мрачни облаци застлаха Земята. Настана повсеместен мрак. От силите, които излизаха от великаните, се образуваха страхотни, чудовищни по своя размер светкавици, гръмотевици почнаха да разсичат небето. Земята се разлюля, закипя пог нозете на разярените великани като каша, кипяща на огън. Трясъкът и бумтенето се усилваха все повече и повече. Планините и върховете им наоколо запогскачаха като кукли, поставени на тѣпан, удрян с все сила. Земята почна да се гърчи и разкъсва. Вълните на разпенения океан се промъкваха с непозната сила между разкъсаните ивици, които бързо ставаха все по-големи и по-големи. Отделните късове земя отново се раздробяваха, като бавно потъваха в чудовищните вълни на разярения океан. Прег очите на обезумелите от ужас великани едно след друго потъваха отделните парчета от разкъсаната земя. Едно стагно чувство ги подтикна и те се втурнаха към своето селище, призовавайки княза да им даде живот и сила, за да поправят голямата беда. Но князът – демонът – не можеше да дава живот и сила, защото нямаше.

Учителя казва: „Злото няма сила, няма живот. То може да се прояви само тогава, когато ограби от вас силата и живота. А това става, когато вие станете негови проводници“.

Князът на този свят даваше на своите чада живот и сила само тогава, когато намереше откъде да открадне тези божествени елементи. А сега нямаше откъде. Хори-

цата разбраха помислите му и се пазеха, за да не стават проводници на неговите помисли.

Ограбеният живот и силата, които великаните ползваха, бързо се свършваха. И когато те едва-едва стигнаха до своето селище, тези свещени блага се изчерпаха. Великаните застанаха неподвижни като истукани, вкаменени в центъра на своето селище. Те стоят и до днес като грамадни каменни статуи на остров Пасха – късче от грамадната земя, останала от чудовищния катаклизъм. Статуи на великани – около хиляда на брой. Там, на този остров, е било великанското селище, а преди това – селището на мирните Божи хорица. От палатите нищо не е останало. Само каменните статуи прогължават да стърчат, напомняйки за последиците от една ненаситна лакомия за земя и за нечовешките отношения към беззащитните.

Когато всичко притихна и от грамадната земя останаха да стърчат тук-там малки островчета, мирните хорица, които отново се завърнаха в своето старо селище, записаха на езика, с който си служеха, върху каменните статуи – някога живите великани, последната страница от историята на тази необятна земя: „Великата и прекрасна земя Пацифида потъна благодарение на ненаситната лакомия на гигантите, чеда на злото, които се вкамениха. Тук живеем само на малко късче от този рай“.

СТРАНАТА ЕДЕМ – РАЯТ НА ЗЕМЯТА

Ние ще трябва да приемем по един безспорен начин, че в основата на всички древни сказания, митове и легенди има нещо, което е било, което е станало. Защото писмените паметници, които имаме за тях, са оставени от

хора, не само много интелигентни за своето време, но и с такива морални качества, които нямат отношение към лъжата. И те не биха се заели да пишат измислени събития, случки и разни неверни неща.

Такъв е случаят и с написаното в началните глави на книгата *Битие* от Петокнижието на Мойсей – Библията.

*И насади Господ Бог рай в Едем, на изток,
и там настани човека, когото създаде.
От Едем изтичаше река, за да напоява Рая,
и подир се разклоняваше на четири реки.
Името на едната е Фисон. Тя обикаля цялата
земя Хавилска, там, дето има злато;
златото на тая земя е добро,
там има бдолах и камък Оникс.
Името на втората река е Гихон (Геон).
Тя обикаля цялата земя Куш.
Името на третата река е Хидекел (Тигър):
тя тече през Асирия.
Четвъртата е река Ефрат.
След това Господ взе човека, когото създаде,
и го посели в Едемската градина,
да я обработва и пази.*

Битие, 2. гл., ст. 8-14

За вярата в древните писания нека вземем случая с Хенри Шлиман⁵, който изцяло е повярвал на Омир в изписаните от него творения *Илиада* и *Одисея* за град Троя. Шлиман се издига от обикновен служител, започва търговия и става притежател на богатство, за което, както се изразява, „никога не е могъл да мечтае“. Това му е дало възможността да изостави своята търговия, от която станал тъй богат, и да се посвети на изследванията, които винаги са

го привличали – на мечтата си да намери Омировата Троя, тъй като той безрезервно вярвал на Омир за съществуването на този град. Тази именно вяра го е довела до големия успех – откриването на Троя.

Разкопките на Шлиман започват през 1863 г. и са продължили двадесет години. Резултатите са известни на цял свят – стените на град Троя, богатото златно съкровище, „Лъвската порта“, множество златни изделия от царско погребение. Всичко това и още много открития дават възможността пред изумения свят да се изправи Егейската Троя.

Що се отнася до страната Егем, раят на Земята, това ще разберем от историята на човешкия рог – кой и кога е отбелязал в Библията тази земя, къде е била и съществува ли сега.

Известно е от историята, че през 586 г. пр.Хр. последният от тримата велики царе на вавилонското царство Навуходоносор II⁷ със силна и добре подготвена армия освобождава еврейската държава от египетско робство. По това време еврейската държава е била завоювана от египтяните. Този вавилонски цар е бил мъдър човек и е разбирал, че богатството не е толкова в материалните ценности като златото, среброто, вещите, добитъка, заробените хора, а предимно в способността на интелегентните и мъдри хора. Затова той отвежда еврейските първенци във Вавилон, като е предполагал, че те ще могат с нещо да допринесат за културата на великия град.

Дали ли са те нещо за развитието на културата там, не е известно. Но във Вавилон те са посетили и кулата – университета, най-голямото учебно заведение на древния свят. Влизайки по различните зали, на различните етажи те са прочели и преписали това, което е изнесено в първи-

те глави на книгата Битие, както вече отбелязахме. От преписа се разбира, че те не са имали големи познания от науките по онова време.

По отношение на Вавилонската кула тези хора правилно са разбрали, че е изградена от кирпич и тухли, съединени със земна смола – асфалт. И наистина, археолозите са установили, че за нейното построяване са изразходвани 85 милиона тухли. Що се отнася до нейните размери, то основата ѝ е била широка в диаметър 90 метра и е била също толкова висока, че съвсем погрешно с нея са обяснили разноезичието, което царяло във Вавилон. Отбелязано е, че то било наказание от Бога за гордостта, която е обхванал хората, гръзнали да строят кула, стигаща до небето.

Всъщност този дом на науките е бил посещаван от царете и аристокрацията, жадни за знания, от всички околни страни, чак и от Гърция. Сведенията показват, че и Питагор⁸ е учил там цели 12 години, а Демокрит⁹ – 4 години, откъдето най-вероятно е взел понятието *атом* – най-малката неделима частица, както се е приемало тогава. Всички тези посетители и пришълци с интерес за знания както във Вавилон, така и в кулата, са говорили на родния си език. И оттам идва разноезичието и смешението на говорите. От посещението си в този дом на науките еврейските първенци са прочели и почерпили знания, но те са били неразбрани за тях или непълно разчетени. Затова така и са отбелязали този факт, както е изнесен в Библията.

Още в първите изречения на книгата *Битие* е казано, че в началото Бог сътвори небето и земята, а земята беше „безлюдна и пуста“. Тъмнина се разстилаше над бездната и Духът Божий се носеше над водата. Тук от двете творения – „земя и небе“ – е отбелязано само за „земята“, а за „небето“ нищо не се казва. Явно е, че това понятие е било или

неразбрано за тях, или те не са могли да разчетат написаното. В какво е величието на тези гуми – небе и земя, защото в тях проличават изключително големите знания и мъдрост на онези хора, които са ги написали.

В началото на нашия век през 1905 г. ръката на един гениален човек – Алберт Айнщайн¹⁰, написа формулата $E=mc^2$, което ще рече, че всяко нещо пред нас, всеки предмет, всяка частица вещество не е нищо друго освен съгъстена материя. Тази малка формула откри нова ера в историята на човешкия рог – атомната. Най-изтъкнатите човешки умове тогава се втурнаха да търсят начин как да могат да разгадаят веществото и да получат сила, което е от изключителна важност за прогреса. През 1942 г. те успяха донякъде да получат първата енергия от разлагането на веществото – атомната.

Преди това през 1930 г. бяха открити т.нар. *елементарни частици*, които не са имали нищо друго освен силови ядра, носещи огромна енергия и движещи се с непонятна за нас скорост от 200–250 хиляди км в секунда. Учените тогава с право се запитаха откъде се взема в тях тази сила, за да се движат с такава голяма скорост? До този момент ученият приема, че енергията, или силата, може да се получи само от разпадането на веществото. Следователно нещо се разпада, за да има такава енергия и скорост. Това нещо, правилно приеха те, може да идва само от Слънцето или от звездите – светлите образувания по небесната сфера.

Големите математици изчислиха, че ако вземат сила от разпадането на Слънцето, то ще се свърши за три милиарда години. Ако пък това става от разпадането на звездите по небесната сфера, те щяха да се свършат за десет милиарда години. Съвсем очевидно е и има безспорни дока-

зателства, че нито едното, нито другото е приемливо, защото Слънцето е съществувало много повече от три милиарда години, а също и че Земята е съществувала много повече от пет милиарда години. Това беше изненадващо за учения свят. Тогава един от най-гениалните хора от първата половина на XX в., италианският физик и математик Енрико Ферми¹¹, е казал: „Всичко в света е помпено в един необятен миров силов океан, от който всичко взема, черпи сили, за да се движи и да живее“. От тези силови ядра елементарните частици вземат сила, за да се движат и да я носят.

Това се потвърждава от т.нар. *Брауново движение*, с което могат да се обяснят различните скорости, температурата и цветът на отделните звезди, защото всичко това е все пак плод на възможността им да черпят сила от мировия силов океан според естеството на тяхната материя и състав, на съществата, които живеят там, на тяхното качество и на нивото на развитие, на което се намират.

А и тук, при нас, виждаме интересното състояние на съня. Всяка жива форма и човекът спят и имат нощен сън, т.е. сънят е много важна част от живота на живите същества тук, на Земята, и по-специално за човека. Защото без сън живите форми не могат да живеят. За човека е установено, че ако десет генонощия минат без сън, той умира от изтощение. Следователно по време на съня си човек отнякъде черпи сила – от необятния миров силов океан; сила, която има по-груг характер от тази, която се получава от веществото, въздуха, водата и храната. Всички живи форми на Земята, за да живеят, вземат сила както от храната – разпадането на веществото – така и от мировия силов океан.

Той обаче има двойствена природа – небе и земя. Тази природа, която носи светлината и живота, е изразена с понятието *небе*, което еврейските първенци не са могли да разчетат и затова за него не са отбелязали нищо в *Битие*. Докато в свещените книги на другите народи се казва за небето, че е „свят на светлината, радостта и живота“.

Другата природа на този миров силов океан са покоят, тъмнината, смъртта, за които еврейските първенци са отбелязали, че е свят безводен и пуст. От този миров силов океан е създадено всичко. На първо място – веществото около нас, съгласно формулата на Айнщайн. Че наистина е така, се вижда от това, че всяка жива форма на Земята, също и човекът, приемат въздух – кислород, като организъмът успява да вземе само жизнения дял от него – небето, а мъртвия – земята – издишва и изхвърля. Същото е и с водата, с храната, които се приемат. Организъмът успява да приеме от тях само жизнения дял, а изхвърля мъртвия.

За голямо съжаление организъмът на всички живи форми и на човека тук, на Земята, все още не е така съвършено устроен, за да могат изцяло и напълно да изхвърлят този мъртъв дял от всичко, прието от организма, и затова част от тази мъртва природа остава в него и докарва старостта, а в края на краищата идва и смъртта. Затова се казва, че злото – князът на този свят, е все още могъщ. По-нататък е така, както вече отбелязахме в посочения в началото цитат от първа глава на *Битие*.

Съществувала ли е тази земя Егем и къде е била? Имаме сведения от стари летописи, че Земята е имала две луни, светили са две месечини. Егната е познатата ни Луна – естественият спътник на Земята, а другата не е била нищо друго освен къс от разрушената планета Фае-

тон – един астероид, който е обикалял около Земята като спътник, както сега имаме два такива астероида спътника около Марс – Фобос и Деймос. Това са имената на двамата синове на бога на войната Марс, като два спътника. Видни астролози са установили, че по-близкият до Марс – Фобос – има такова ускорение, че се движи все по-бързо около планетата. Той получава това ускорение от притегателната сила, от гравитацията на Марс, а това показва, че когато и да било Фобос ще падне на планетата. Тъй ще стане и с другия му спътник – Деймос.

Така и този астероид, който се е въртял около Земята, благодарение на много по-голямата ѝ притегателна сила поради по-големия ѝ размер е паднал върху планетата ни точно над континента Атлантида и е потънал. Изчисленията на учените са показали, че дебелината на земната кора като съотношение е по-тънка от черупката на кокошето яйце. Падналият върху Атлантида астероид е разчупил върхната повърхност на Земята и континентът е потънал.

Известно е от гревни индуски ръкописи, че на Атлантида е имало освен множеството примитивни хора и малка група хора от първата раса с изключителна интелигентност. Те са наблюдавали и отбелязвали ускорението на астероида, което все повече се е увеличавало, и това им е дало възможността да изчислят неговото падане върху Атлантида, като са отбелязали: „В 52 Хаб от периода Дурия, в третата смяна на Слънцето от пролетното равноденствие, в 13-тото деление на гения Хул, този къс ще падне върху Атлантида...“. Това, преведено, ще рече: „В 8498 г. преди нашата ера на 5 юни в 13 часа Атлантида ще бъде сполетяна от огромен къс, който приближава...“.

Това е подканило хората от тази първа раса да я напуснат. Тогава една част от тях отива в Африка – в Египет, където създава културата там, а другата – в Америка, където сред народите се е запазил митът, че „бели хора с бради са дошли с плавателни съдове откъм морето и са ги научили на земеделие, скотовъдство, занаяти, строителство...“.

От това потъване е предизвикано отклонението и минаването на топлото течение Гълфстрийм покрай северните брегове на Европа, която тогава е била в перуог на ледникова епоха – покрита с ледове, а по север – и с големи ледени планини. Те бързо се разтопяват и нивото на световния океан се надигнало, както изчислили, на около 100 метра. Това повдигане на нивото на световния океан е станало причина за загиването на много земи, между които и такива в Средиземно море и около Скандинавския полуостров, за които доста автори, занимавали се с този въпрос, са писали, че са земи на Атлантида.

Това повдигане на световния океан е дало също възможност водите на Индийския океан да минат от Оманския залив през Ормузския пролив и да залаят ниската долина – страната Едем, която сега е Персийският залив. Там е била страната Едем, заляна от водите на Индийския океан. И наистина, според описанията на Библията е отбелязано, че от Едем изтича река за напояването на рая, която се разклонява на четири реки. Тази река не е никоя друга освен реката, получена от сливането на реките Тигър и Ефрат, наречена сега Шат ал-Араб. Навлизайки в тази долина, тя е получила и водите на още две реки, отбелязани в Библията – Фисон, която е обикаляла земята Хавилска, и Геон (Гихон), която е обикаляла цялата земя Куш. Тези земи са били също част от долината на Едем. Така че

общата река Шат ал-Араб, навлизайки в долината Егем, е получила и водите на още две реки – Фисон и Геон.

Така че не общата река Шат ал-Араб се е разклонявала, както е отбелязано, но тя самата е имала за притоци тези четири реки, заедно, разбира се, с техните притоци, сбиращи водите на цялата долина, която са напоявали. Тази обща река е минавала през цялата долина и се е вливала в Оманския залив. Измерванията, които са направени на Персийския залив, са показали, че той е плитък от 2 до 50 м, дълъг е около 1000 км и е широк между 170 и 320 км. В него има множество малки островчета и пясъчни плитчини. Всичко това достатъчно ясно говори, че Егем е залятата от океанските води долина.

Стотици хиляди, милиони години, преди да бъде залята долината, тези четири реки и техните притоци от гъждовете и разтапянето на снеговете по високите околни планини са свличали плодородна почва – хумус – и са я наслагвали по долината на реките Тигър и Ефрат. Имаме подобен случай с реката Нил в Египет. Тази богато наслоена почва – хумусът, е давал възможност за богата реколта за народите, които живеели там. Защото в Библията е казано, че там имало злато и че златото на тази земя е било добро. Тук е употребена символика, при която златото е символизирано живота, което ще рече, че условията за живот там са били много хубави – имало е изобилен живот.

Казва се също, че там е имало много бдолах и камък оникс. Тези гуми са отбелязани неясно и напълно неразбрано от еврейските първенци. Думата *бдолах* е била сложна и е съставена от гумите *бдол* и *Аллах*. Думата *бдол* означава „грижа“, а *Аллах* означава „Господ, Бог“; гума, която по-късно Мохамед¹² е взел в своята религия за именуването на Бога – *Аллах*. Съединени, тези две гуми означавали, че тази земя

е била под грижата на Бога. За да бъде една страна под грижите на Бога, ще трябва да приемем, че тя има и ще има изключителни ценности, които ще бъдат крайно необходими за прогреса на човешкия род.

Има ли и дава ли тази страна – Егем, в Персийския залив – изключително необходимите ценности за човешкия род, за неговото развитие и прогрес? Ние ще трябва да приемем по един безспорен начин, че по-голяма ценност за човешкия род и за прогреса от петрола – черното злато – няма. Без него би било абсолютно невъзможно развитието на човешкия род по пътя на прогреса и културата. А там, около Персийския залив и в него, петролът е в най-голямо изобилие от цялата планета. Там е единственото място на Земята, където петролът извира на повърхността като обикновен извор на вода. А за богатството на петрол около Персийския залив и в него – да не говорим. Ето какво е отпечатано в едно списание:

„През 1951 г. кувейтската икономическа делегация посетила Съединените американски щати, за да закупи съоръжения за опресняване на морска вода. Американските бизнесмени ги посъветвали да закупят сонди за търсене на подпочвена вода. „Безполезно е – отговорили гостите. – Където и да копнем, бликва нефт.“

Така започва новата ера. От 800 сонди в Кувейт, която днес има национален доход на човек от населението, по-висок от този в САЩ и Швейцария, само десет не опръскаха работниците с черно злато. Така процъфтяват нефтените емирства край бреговете на Персийския залив. И в самия залив е съвсем очевидна грижата на Аллах към земята Егем.

Другата гума е *камък оникс*. Ониксът е минерален кристал, който в миналото се е ценял като скъпоценен, а

сега се приема за полускъпоценен. Той е на пластове от бял и черен минерал. От народа в Егем се е приемало, че този минерал се намира по указание на Саабей пог влиянието на планетата Сатурн и носи неговите влияния, което ще рече „израз на мъдрост“. С това написаното в Библията, че в Егем е имало оникс, е искало да се каже, че в тази страна сред народа е имало голямо знание, голяма мъдрост. Защото великият учител И Саабей Бен Аагес, съзателят на науката за звездния мир – астрономията, и на саабеизма – астрологията, е казвал на народа, че планетата Сатурн със своите влияния е носител на мъдростта.

Имаме доказателства, че в страната Егем някога е живял и поучавал народите великият учител на човешкия рог И Саабей Бен Аагес. Че наистина е така, се удостоверява от това, че в някои източници срещаме още от дълбока древност саабеизмът да се отбелязва като религиозно учение именно в тази долина – страната Егем. За това учение най-характерно е било обожествяването на звездите. Последователите на саабеизма са наричали звездите „очите на ангелите“.

Щом има саабеизъм, значи е имало един Саабей, който го е създал, както щом имаме християнство, значи е имало Христос, който го е създал. Има също и „саабейско писмо“, което се е употребявало от последователите на Саабей. По-късно в Южна Арабия са намерени надписи с това писмо на глинени и бронзови плочки.

Отбелязано е също и за съществуването на саабейско царство в югозападния дял на Арабския полуостров, на територията на съвременен Йемен. Това царство е било населено със саабеисти. Столица му е бил град Мураб. Отбелязва се по-нататък, че в това царство се е добивало и пренасяло много злато, драгоценни подправки и аромати. Царството е имало и значителни колонии в Африка, къде-

то живеят сега народите, наречени догони. Първенците на този народ учудват сегашните учени с познанията си по астрономия. Основата на икономическия живот на народа в това царство е било земеделието, основано на високо развита техника в напояването. Развити са били скотовъдството, занаятчийството, градинарството и лозарството. Важна роля в дейността на хората там е играела посредническата търговия с Индия, Африка, Египет и други страни.

За съществуването на саабеистите е отбелязал и Мохамед в своя труд - Корана. Тъй като Мохамед е бил известно време през младите си години керванджия и така е обиколил страните на Южна Арабия, той се е срещал със саабеистите. Както се разбира по-късно, при създаването на своята религия - исляма, Мохамед е взел много от вярванията на саабеистите. Той е взел и символичния знак - съвпага на Венера с Луната, който саабеистите много са уважавали, като символ на неговата религия - исляма. От тях Мохамед е разбрал, че този съвпаг символизира „топлота, нежна вяръност и любов в семейството“. Известно е, че Мохамед особено много е гържал на съпружеската вяръност в семейството. При измяна и прелюбодеяние е наказвал нарушителите със смърт. Всички други знания на саабеистите за светилата на небесната сфера - планетите, звездите, техните въздействия, влияния върху живота на Земята и по-специално върху човека, за него са били непонятни и той ги е приел за езичество. От саабеизма е взел още и името на Бога - Аллах.

И Саабей Бен Аадес е бил велик учител на народа в едемската страна. Учил го е на всички науки, които хората биха могли да разберат, но най-много на науката за звездния мир. Преди всичко е говорил за силовите течения

ния, изтичащи от планетите, от Слънцето, Луната и от всички групи небесни образувания. На планетите той е дал названия, които определят най-характерното в естеството на техните влияния.

Така за планетата Меркурий Саабей е дал името Биб-Бу, което на езика на народите там ще рече „човекът, който бързо схваща и разбира всичко, до което се докосне в обикновения живот, и изгодата, която ще има“. На Венера е дал името Дил-Баат, което ще рече „човекът, който обща“, или „любещият човек“. За Марс е дал името Зъл-Батуни, което ще рече „човекът, който воюва и граби“. На Юпитер е дал името Мулу-Баб-Бар, което ще рече „подобен на Слънцето“. Тази планета са я наричали още „малкото Слънце“.

Какви дълбоки познания е имал Саабей за небесната сфера и за планетите, по-специално за Юпитер, се разбира сега, тъй като едва гнес астрономите установяват, че той има топлинно и светлинно излъчване. За планетата Сатурн той е дал името Каин-Мену, което ще рече „човекът, който мрази, обижда, завижда и отмъщава“. Това е характерно за влиянието на Сатурн, когато е зле поставен.

Друго важно нещо, на което Саабей е наблягал и е изнасял пред учениците си, е знанието за еклиптиката – плоскостта, в която се намират орбитите на почти всички планети, т.е. техните пътища около Слънцето. Тази плоскост – еклиптиката – той я е разделил на дванадесет дяла. Саабей е приемал, че Слънчевата система има 12 планети, като за създаването и оформянето на всяка са вземали участие небесните образувания със своите силови течения. Във всеки един дял са включени приблизително небесните образувания на групите звезди, образуващи едно съзвездие.

За силовите течения – влиянията, които се излъчват от всеки един гял, Саабей е гал и наименования, съответстващи на техните влияния. С просто око човек може да види само пет планети: Меркурий, Венера, Марс, Юпитер и Сатурн. Останалите, без Земята, той е знаел и разбирал, но какво би могъл да говори на учениците си и на народа за тях, като не са можели да ги видят.

Първия гял той е нарекъл на животното овен – вогец. Силовите течения на небесните образувания, които имат отношение към планетата Марс, са попомогнали за нейното образуване и оформяне. Тази планета, когато е с добри влияния, създава у човека стремеж към защита на правата и към закрила на слабите и онеправданите. А в човека това съзвездие е гало израз на главата, най-вече в областта на носа и веждите, които дават най-характерното в човешката природа. Носът дава израз на интелигентността, а веждите са израз на емоционалността. Символът ѝ – ♈, се даде за мястото на това съзвездие в носа и веждите, а същото е и с главата на Овена – ♈ с двата рога.

* * *

Имаме и оставена легенда за Златорунния овен, който е спасил живота на двете онеправдани и невинни деца Фрикс и Хела. Накратко легендата е такава.

Цар и царица имат две деца – син на име Фрикс и дъщеря Хела. Умни, красиви и мили били те, но баща им изгонил родната им майка и се оженил за магьосницата Ино. От него тя родила двама сина – Леарх и Меликет. Като всяка мащеха Ино генонощно мислела как да осигури по-добро бъдеще на собствените си деца, как да наследят само те цялото царство, когато умре царят, а не Фрикс и Хела, които като първородни са били законните му наследни-

ци. Ино си мислела: „Ако Леарх и Меликет не наследят царството на баща си, те ще бъдат най-нещастните деца на света. Каква майка съм аз, ако не мога да осигуря щастие на децата си?“.

С всеки изминал ден омразата на Ино към Фрикс и Хела ставала все по-силна. Тя твърдо решила да ги погуби, но това да стане така, че злодеянието ѝ да остане незабелязано. Никой не трябвало дори да си помисли, че тя е виновна за смъртта на двете невинни деца. Ден и нощ Ино обмисляла планове за осъществяване на своя пъклен план. Най-после решила как да постъпи.

Един есенен ден извикала тайно при себе си всички жени от царството, убедила ги да вземат житото, което мъжете им са отделили за посев, и да го изсушат в горещи фурни. Тя ги излъгала, че ако направят това, плодородието на нивите ще бъде невиждано. Ино знаела, че изпеченото жито няма да поникне и няма да роди нищо. Наивните жени послушали своята царица и изсушили житото за посев така, че направо го опекли. Мъжете им, без да погодират нещо, засели опеченото жито. На следващата година не поникнало нищо. Настъпил повсеместен глад по хората и по добитъка.

Измъчен, царят решил да прати пратеници в Делфи, които да попитат пророчицата на бог Аполон – Пития, какви са причините за неплодородието на нивите и за настъпилото бедствие в царството му. Но преди да тръгнат за Делфи, Ино извикала при себе си пратениците и като им дала много пари и ги обляла с ласки, ги нагумала – когато се върнат от Делфи, да предагат, че уж Пития била казала: „Нивите отново ще станат плодородни, ако царят принесе в жертва на боговете децата от първата си жена – Фрикс и Хела“.

Когато пратениците се върнали от Делфи и предали този отговор, царят потънал в дълбока скръб и сълзите не преставали да се леят от очите му. Но може ли той да не изпълни волята на боговете? За да избави страната си от сполетялото я бедствие, бил готов на всичко. И наредил да принесат в жертва децата му Фрикс и Хела. Ино ликувала от радост – нейният зловец план успял!

Повели Фрикс и Хела, които нищо не погодзирали, към жертвеника, който се намирал в една чудно хубава гора. Там всичко било готово. Жреците пеели химни в прослава на боговете. А главният жрец гържал вече острия нож, с който трябвало да се извърши жертвоприношението. Когато Фрикс и Хела вървели през гората, спирали да си откъснат някое цветенце или радостно тичали пред водача си.

Но ето, заг едн огромен гъб ненадейно пред тях се появил едн овен, на когото руното блестяло като злато. Овенът кротко приближил децата и с нежните си очи така мило ги гледал, сякаш искал да им заговори. Децата започнали да го милват, а той коленичил пред тях. Фрикс го яхнал, хванал се за рогата му и извикал и сестра си Хела да се качи. Яхнала и Хела овена и с двете си ръце обгърнала брат си през кръста. Овенът бавно се изправил, стъпил на краката си и тръгнал по пътеката. Когато пазачът на децата се приближил, овенът хукнал да бяга, после полетял и започнал да се издига високо и все по-високо във въздуха. Не могъл пазачът нито да види, нито да разбере накъде отнася двете деца.

А той ги занесъл на небето, където боговете с радост ги приели. А загдето овенът спасил живота на онеправданите деца, боговете го превърнали в съзвездие и го оставили на небето.

* * *

Във втория дял на този кръг Саабей включил групата звезди, които нарекъл Бик, носещи голяма жизненост. Като символ взел главата на бика - Ъ с двата рога на главата му. Това съзвездие със своите небесни образувания е имало отношение към планетата, която не е могла да се види с просто око, намираща се зад планетата Плутон. Тя е най-отдалечената от нас и е наречена от мексиканския астроном и математик Хасино Амор Ханò. Силовите течения на небесните образувания в този дял са подпомогнали създаването и оформянето на тази планета.

В човешкото тяло това съзвездие има отношение към врата. Там се намира щитовидната жлеза, която подсилва и активизира функциите на другите жлези в човешкия организъм. Ето защо всеки човек, който има силното влияние на това съзвездие, е по-едър, по-висок.

Третия дял от кръга той е нарекъл Близнаци - П, на който е дал образа на две еднакви деца, едното от които е бяло, а другото - черно. Това съзвездие със своите силови течения на небесните образувания в него е подпомогнало създаването и оформянето на планетата Меркурий.

По отношение на човека силовите течения на това съзвездие и Меркурий имат отношение към ръцете. Човек със силно влияние на Меркурий и на Близнаци е преди всичко много сръчен, с голямо умение работи всичко много добре. Двама близнаци - бял и черен - това говори, че тази сръчност може да бъде в услуга на доброто, че човек може да свири на инструменти, да създава творби на изкуството от гърво, камък, глина - това е белият близнак; а тази сръчност може да бъде и в правенето на зло, като например кражби - това е черният близнак. Хората със силно влияние на съзвездието Близнаци обикновено имат дълги, тънки, гъвкави ръце.

Четвъртият дял от този кръг Саабей е нарекъл Рак и му е дал образа на речен рак – ☊. Небесните образувания в това съзвездие имат отношение към Земята – и Луната. Тези небесни образувания със своите силови течения са допринесли за създаването и оформянето на Земята и Луната.

Луната по отношение на човека съответства на органите на храненето. При жените – и на техните гърди, от които имат възможността да хранят новородения човек, а също и на техния стомах; а при мъжете има отношение само към стомаха.

В петия дял се включват небесните образувания на съзвездието, което Саабей е нарекъл Лъв. Със своите силови течения те са подпомогнали създаването и оформянето на планетата Вулкан – ☿, за която той и гревните звездобройци са приели, че се намира между Слънцето и Меркурий. Понеже силовите течения на тази планета са били много активни, затова са я нарекли Вулкан.

Нейните силови течения и тези на небесните образувания в това съзвездие подхранват самосъзнанието и чувството на човека да се приема като отделна самостоятелна единица. Оттам е и качеството на човека да бъде резервиран към всяко нещо. В тялото на човека тя има отношение към сърцето. Затова, когато това съзвездие в звездната карта е добре поставено, човек има здраво сърце и склонност към активно ръководство в живота. Неуморно е сърцето – и ден, и нощ работи то благодарение на могъщите сили на Вулкан и на небесните образувания на съзвездието Лъв.

В това съзвездие е най-яркото слънце, което Саабей и гревните звездобройци са нарекли Регулус, което значи „цар“. Тази звезда слънце е много интересна. Тя е около 3

пъти по-голяма от нашето Слънце, температурата на повърхността ѝ е 14 000 градуса, а на нашето е 6 000. Ако влиянието ѝ е слабо изразено, имаме пасивен човек, който слабо се интересува от всичко и в много случаи е мързелив.

В шестия дял Саабей е включил небесните образувания, които е нарекъл Дева – ♀. На това съзвездие е дал образа на красива девойка с крила на гърба, държаща в ръцете си житни класове, на върха на които се намира яркосиньото слънце звезда Спика. Това съзвездие със своите силови течения на небесните си образувания е подпомогнало създаването и образуването на планетата Фаетон, която при катастрофата в Слънчевата система е разрушена.

Чрез тази планета преди разрушаването ѝ съзвездието Дева е създавало в човека подтика към силната, чиста, безкористна и устойчива любов, също и готовността към бърза и всестранна помощ, където има нужда. Ярката звезда Спика е израз на голяма интелигентност, която е давало както съзвездието, така и планетата Фаетон.

Черното слънце, което е причинило катастрофата, е посегнало на най-красивата и лъчезарна планета с най-добри влияния. Ето и легендата накратко, която са оставили Саабей и великите звездобройци на гревността за този случай.

* * *

Богинята на плодородието имала прекрасна дъщеря, която се наричала Персефона. Стройна и красива, тя очаровала всички, които са я видели. Весела и безгрижна, Персефона по цял ден играела с другарките си в дивната Несейска голина. Като пеперуга прелитала от цвят на цвят, беряла синчец, теменужки, правила чудни венчета и ги слагала на главата си. Смехът и песните на Персефона и на другарки-

те ѝ огласявали цялата долина. Расла Персефона все по-мила и красива. Тя не погодявала, че дълго няма да се радва на златистите лъчи, с които Хелиос – Слънцето, я е обливало.

Владетелят на подземното царство – царството на тъмнината – Хагес, брат на Зевс, извънредно много харесал Персефона и искал да се ожени за нея. Един ден, когато тя играела с гъщерите на морския цар, Хагес извадил от земята едно необикновено цвете с такива багри и аромат, каквито никои дотогава не бил виждал и познавал. Видяла Персефона чудното цвете, затичала се да го откъсне. Но щом се навела и го откъснала, изведнъж земята се отворила и Хагес излязъл с колесницата си, теглена от черни коне. Той грабнал Персефона и изчезнал в земята, в непрогледните дълбини на царството на тъмнината. Всичко станало тъй бързо, че нито една от гъщерите на морския цар не видяла къде и как е изчезнала Персефона. Чули само нейния писък.

„Мъките на майката на Персефона заради нейното изчезване ще дагат възможност тя отново да се върне между посестримите си“ – отбелязва Саабей.

* * *

В седмия дял той е включил групата небесни образувания, които е нарекъл Везни, като му е дал образа на старинни аптекарски везни – Ω.

Със силовите течения на небесните образувания на този дял е подпомогнато създаването и оформянето на Венера – планетата на изкуството и любовта, където точността е изключително важна – измерва се с аптекарски везни. В човека силовите течения на небесните образувания от това съзвездие и Венера имат отношение към бъбреците.

В осмия дял Саайбей е включил групата небесни образувания, които е нарекъл Скорпион и е дал израз на това съзвездие чрез образа на скорпиона – ♏. То със силовите течения на небесните образувания в него е гало възможност да се създаде и оформи планетата Плутон, защото той със своето влияние действа парализиращо, когато е в тясна близост – в съвпаг с някоя планета, тъй както скорпионът парализира своите жертви. В човека Плутон има отношение към половите органи.

В деветия дял Саайбей е включил групата небесни образувания, които е нарекъл Стрелец и му е дал образа на кентавър, който е полув човек – ♐: с глава, ръце и рамене, които гържат опънат лък със стрела на него, готова да излети. А загната му част е гадена като добре охранен кон със здрави напрегнати крака, готови да тичат. И двете части показват стремежа и възможността за постигане на поставената цел. Силовите течения на небесните образувания в това съзвездие са гали възможност да се създаде и оформи планетата Юпитер. Съзвездието Стрелец е много богато на небесни тела.

В посока към това съзвездие се намира центърът на нашата галактика – нашата звездна система. Това е едно ядро от слънца с диаметър от 4 000 светлинни години, където отделни звезди не могат да се видят и с най-мощните телескопи, които имаме. Нашето Слънце се намира на около 30 000 светлинни години от ядрото на галактиката и обикаля около него със скорост от 250 км в секунда, като прави една обиколка около него за 200 милиона години. Планетата Юпитер в слънчевото семейство и самият образ, който Саабей е дал на това съзвездие – на мъдрия и всезнаещ кентавър Хирон, показват могъществото на силовите течения, които изтичат от него.

Със своето влияние те дават възможност на човека да поема отговорност за големи задачи и за тяхното постигане. Провеждането на големи предприятия без ръководството на човек под силното влияние на съзвездието Стрелец и Юпитер е невъзможно. В тялото на човека съзвездието и Юпитер имат отношение към черния гроб – най-голямата и най-сложно устроена жлеза, също и върху бедрата на човека.

В десетия гял е поставена групата небесни образувания, които Саайбей е нарекъл Козирог и му е дал образа на двойно по вид животно – ♄♃. В горната част на тялото той е див козел, а в загната половина има гебела опашка на риба. И двете части показват, че силовите течения на това съзвездие ще тласкат човека да търси истината както по големите скалисти височини, така и в големите дълбочини на океаните. Силовите течения на небесните образувания в това съзвездие са подпомогнали създаването и оформянето на Сатурн – планета, която със своето влияние дава подтика към търсене и намиране на големи знания и мъдрост. В човешкото тяло тя има отношение към кожата, костите, зъбите, слуха и коленете.

В единадесетия гял е поставена групата небесни образувания, които Саайбей е нарекъл Водолей. Изразил го е като човек, който излива вода от голям съд – ♃♁. Със своите силови течения небесните образувания в това съзвездие са подпомогнали за създаването и оформянето на планетата Уран.

В съзвездието Водолей има един интересен обект. Там се намира най-ярката и най-голяма мъглявина. Нейният диаметър е 300 000 пъти по-голям от разстоянието на Земята до Слънцето. Голямата яркост на тази мъглявина се дължи на горещата звезда, която е в нейната цен-

трална част. На повърхността на тази звезда е измерена температура от 130 000 градуса и тя е една от най-горещите. Всичко това е един нов етап от еволюционния процес на звездите.

Ето защо въздействието на силовите течения от съзвездието Водолей и планетата Уран тласкат човека към новото, оригиналното, несъществуващото досега – към рационализации и големи открития. Когато Водолей и Уран са ясно изразени в звездната карта на човека, той не само има възможността да осъществява рационализации, но да има дори гениални възможности, да е смел и решителен. В човешкия организъм Водолей и Уран имат отношение към нервната система, кръвообращението и прасците на краката.

В дванадесетия дял Саайбей е поставил групата небесни образувания, които е нарекъл Риби и му е дал образа на две риби, свързани с широка лента – ♓. Със своите силови течения небесните тела в това съзвездие са погномогнали създаването и оформянето на планетата Нептун.

* * *

Интересна е легендата за създаването на това съзвездие, отразяващо естеството на влиянията както при него, така и на планетата Нептун. Ето я и самата легенда.

Всяка сутрин, когато лъчите на Слънцето започвали да позлатяват високите планински върхове и когато капчиците роса още блестели като брилянти по зелените листа на цветята и тревите, из дълбините на морето излизали, заловени за ръце, една след друга петдесетте дъщери на морския цар. Весело играели те и лугували на морския бряг. От песните и смеха им утихвали бурите, успокоявали се вълните на морето, дори звездите се заслушвали в тях.

Една от тях, прекрасната Галатей, веднъж като гонела цветна пеперуга, се отдалечила от сестрите си. По това време оттам минавал Акид – синът на богинята Симетига – висок, строен и красив като Аполон. Видяла го Галатей, забравила за пеперугата и го пронизала с дълбоките си сини очи. Но и Акид, очарован от божествената ѝ красота, забравил закъде е тръгнал и се насочил към нея. Обикнали се двамата и от този ген станали неразделни. Всеки ден, щом на морския бряг се показвала Галатей, Акид я хващал за ръката и двамата отивали до една малка пещера, недалеч от висок скалист връх.

Но не само Акид обичал Галатей. Обикнал я и едноокият, грамаден като планина циклоп Полифем. Видял я той веднъж на морския бряг, сияеща в своята младост и прелест, и безумно се влюбил. Любов пламнала в сърцето на ужасния циклоп, до когото никой не смеел да се доближи, за да не бъде разкъсан и изяден от него. Уплашила се Галатей от страшния му вид, избягвала го и винаги се криела от него. Но любовта на Полифем към Галатей все по-силно се разгаряла. Всеки ден той докарвал многобройните си стада овце до високия планински връх, сядал на него и започвал да свири със свирката, която сам си направил от сто дебели тръстикови стебла. Далече се разнасяли звуците на свирката му и разклащали гърветата, достигали те и до Галатей и Акид, които седели на любимото си място до пещерата – далече от погледа на ужасния циклоп.

Един ден той ги съзрял заедно и обезумял от любовта си към Галатей, скочил от планинския връх и се затичал към тях. Разтърсила се земята от неговото огромно тяло, развълнувало се морето, изплашили се Галатей и Акид и се хвърлили в бурното море. Превърнали се в риби и заплували в дълбините му, свързани с широката лента на любовта си.

* * *

В тази легенда ясно е отразено естеството на словите течения, изхождащи от небесните образувания в съзвездието Риби и планетата Нептун, носещи красота, чар, любов, влечение към изкуствата. В човешкото тяло тези влияния имат отношение към белите гробове, глезените и стъпалата.

Така Саабей е изнасял пред своите ученици още много истини за науката на звездния мир. Изнасял е също знания и от други области на науките. Така например той е казвал, че Бог е дал на човека жизнени сили да живее 120 години, като е пояснил, че през всеки три последователни прераждания човекът встъпва в нов етап на своята еволюция. Изобщо прераждането е бил напълно приемлив и неоспорим процес в живите форми и човека като основен елемент за неговото учение. И наистина, ако се погледне отгоре на този спираловиден възходящ път, по който се движи човекът през три последователни прераждания като проектиран върху плоскост, ще се види, че той е извървял една окръжност и идва отново до точката, от която е тръгнал. Следователно 3 по 120 правят 360 години.

Затова Саабей е разделил окръжността на 360 части, които ние сега приемаме за градуси. Всяка една част, всеки един градус се изминава от човека за 1 година; или имаме градус – година. Това е от изключителна важност за определяне на жизнения път, на условията и събитията, които роденият човек ще има. Саабей всякога е подчертавал на своите ученици нуждата от напрежение на ума в търсене на истината, което ще свърже ученика с един по-висш свят, свят, от който идват идеите.

Всички придобивки на ученика са плод на неговите усилия да се възползва както от своя опит, така и от опи-

та на другите, за да разбира и придобие знанието и мъг-ростта на боговете. Ето защо Саабей е казвал, че явления-та, събитията и фактите, които природата непрекъсна-то поднася, трябва да се изучават, за да се открият зако-ните, които ги създават, а също и последствията, които настъпват от тях. Народът го е слушал и е изпълнявал моралните и всички груги поучения, които е давал. Затова Саабей е нарекъл своя народ халдеи, което ще рече „народ, стремящ се към светлината“.

Саабей е виждал и разбирал, че страната Егем ще бъде залята от водите на океана, и затова е поръчал на своя на-рог да се изтегли от тази равна страна. След смъртта му една част от народа, виждайки бавното прииждане на оке-анските води, е отишла в южните покрайнини на Арабския полуостров, а другата, по-голяма част, се изтегля към двете реки, наречени тогава Перату, което ще рече „Богиня на плодородието“, и река Тигъл, което ще рече „Бог на мъг-ростта“, наречена по-късно Тигър. Вождът на халдейския народ Утохугол спира народа на добро и удобно място на брега на реката Ефрат и устройва там селище.

* * *

Този вожд имал син, наречен Кагингер, който бил мно-го обичан от своя баща. Той бил млад, жизнен, рядко интеле-лигентен младеж с голяма жажда за знания. Затова вождът наредил това селище да се нарече на името на неговия син Кагингер.

По-късно по реката, която прибирала водите на двете реки Тигър и Ефрат, наречена Шат ал-Араб, започнали да идват кораби от египетската страна с разни стоки, чудни по своя вид и изработка, улесняващи живота на хо-рата. Любознателният и жаген за слава Кагингер отива

на корабите и пита за всичко, като в захлас слуша онова, което му разказват за големите възможности на галечната страна. А той разбирал езика на тези народи, научил го бил още в Егем. Разбирал, че там блика светлина, която го влече и неотлъчно го тегли към себе си.

Кадингер успял да убеди младежи, все синове на знатни хора около баща му, също жадни за знания и новости, да отидат със свой кораб заедно с египетските в галечните страни. По тяхно настояване родителите им ги пуснали да отпътуват за Египет, като ги изпратили най-сърдечно. Родителите, и по-специално вождът, добре разбирали, че за бъдещия цар на страната ще бъде добре да знае нещо за тази галечна страна – Египет.

Дълго пътували младежите около бреговете на Арабския полуостров и през Бабелмангевския пролив навлезли в тихото и топло Червено море. След това с камили стигнали до Тива. Този град бил голямо средище на египетските жреци. Те разбрали, че тези младежи са синове на знатни хора и че един от тях е царски син, жаген за знания и мъдрост, затова ги приели с голямо внимание в школата на мъдростта като ученици. Главният жрец бързо разбрал изключителните способности на Кадингер и затова се отнасял към него с особено внимание. Много често след заниманията в школата те присядали заедно със своите другари в тихите кътове на храма и продължавали да разговарят за онези могъщи сили, които създават и движат живота.

Един ден при такъв разговор Кадингер, който виждал по лицето на своя учител отпечатъка на дългите, преживени от него години на Земята, му казал:

– Ще дойде ден, когато ти отново ще си при великите бели братя, откъдето си дошъл. Кажу какво да напра-

вим, за да увековечим знанието и да дадем възможност на мъдростта и светлината, която получихме тук от нашия учител Саабей, да бъдат запазени и възприети от хората и народите по другите краища на света през всичките времена.

Главният жрец погледнал своя любим ученик и му казал:

– Това ще стане, като напишем на папирус, на пергамент или на плочки богатството от знания и мъдрост, които белите братя дадоха и дават чрез нас. Те ще поучават хората за малко време. Формите, в които се изнасят великите истини, бързо остаряват, изразите стават банални от постоянното им повторение – и човечеството ще отхвърли истината само заради баналните форми, в които се изнасят. Великите истини са важни, но те някога трябва да се изнесат в нови форми, в нови изрази, съобразно епохата и развитието на човешкия род. Ето защо за изявяването на великите идеи, на истините и мъдростта трябва хора, които носят в себе си светлия живот. А за да бъдат такива, тези хора трябва да имат в себе си един ум, който изключва всякакви заблуди; сърце, което изключва всякаква омраза, и воля, която изключва всякакво насилие. Такива хора са в една непреривна връзка с обществото на Бялото братство. Чрез тях ще продължат да текат идеите на светлината в нови форми, отговарящи на времето и условията, при които се развива човешкият род. Вие всички, дошли от далечната халдейска страна, сега ще се върнете с кораба, с който дойдохте, при своя добър и мирен народ, настанил се в Двуречието между Тигър и Ефрат. Там ще основате общество – школа на общ братски живот, школа за знания и мъдрост. Тази школа ще наречете Бааб-Елу, което ще рече „Врата към Бога“.

Кагингер и другарите му слушали и разбирали колко дълбока и далновидна е мисълта на техния учител. Наистина, казаното и написаното от мъдреците е нещо велико, което ще тласне човешкия рог напред, но за непрекъснатата му еволюция е необходим един бликащ живот – извор, който да носи и да дава новото в израза си. Оригиналното ново беше това, което Кагингер и другарите му чуха – и те погълнаха мъдростта му.

Неусетно техният учител стана и ги подкани с лек жест да си тръгват. Беше време за вечеря; защото не само гушата, но и тялото има нужда от храна. И жрецьт с бавни стъпки се запъти към голямата зала, където се хранеха братята.

В ранното утро на онзи ден, когато Слънцето прави своя поврат и тръгва на север, Кагингер с неговата група тръгнаха с камили и водач до брега на топлото Червено море. Това са строителите на новото общество Бааб-Елу на будния и миролюбив халдейски народ, между реките Тигър и Ефрат. Там е трябвало да се създаде огнище на просвета, знание и мъдрост, които да тласнат човешкия рог по пътя на неговата еволюция. Дни и нощи наред пътуваха до Червеното море, а оттам – със своя кораб. След тежки изпитания строителите на новото общество стигнаха до своята земя – Двуречието. Те знаеха, че трудностите изпитват хората, и онези, които ги издържат, без да се разколебаят от тях, получават затвърдени ценни качества, знания, мъдрост и устои. За тях беше от полза още и това – да премахнат от себе си честолюбивата мисъл, че като са синове на избрана класа, боговете непременно ще постелят килим по техния път.

Кораба водеше Кагингер, който непрекъснато наблюдаваше звездите, и най-вече онази звезда, която стоеше

Все на едно място и която той добре познаваше. Най-после се показаха любимите им земи и всички с радост промълвиха: „Вади фатима“, което ще рече „спасението дойде“. Тръгнаха нагоре по реката до нейното раздвояване, като заплуваха по левия клон, който беше по-пълноводен – реката Мурат-Ту-Ефрат, „великата река на плодоложието“. В удобната котловина на източния бряг на реката, потънала в зеленина, където беше построено селището с името Кангингер, те спряха.

– Тук – каза Кангингер – ще устроим нашето селище, нашето общество – братското селище на общия ни живот Бааб-Елу – „вратата към Бога“. Нека отсега нататък името на това селище да бъде Бабелу – Вавилон.

От този момент започна общият интензивен живот, животът на усърден строеж. Селището бързо растеше. Закипелият живот създаде тук полезни условия за творчество. Градът се развиваше като красиво живо същество. Това бързо привличаше от околността още много хора, жадни за общ живот. Създадоха се условия за школата, която заживя своя пълнокръвен живот. Скоро Вавилон стана най-големият и красив град в цялата област. Светлината на културата, която пръскаше този център на науките, заливаше целия Среден изток. Броят на жадните за знания и мъдрост бързо растеше. Помещенията, където се провеждаха заниманията, станаха тесни и неотговарящи на нарасналите нужди, най-вече за изучаване на науките на звездния мир.

Тогава Кангингер разработи план за построяване на дом на науките и културата – дом на светлината. Планът предвиждаше, изхождайки преди всичко от нуждите за изучаване на науките за звездния мир, да се изгради грамадна кула, висока 90 метра, приличаща на терасовидна пирами-

да със седем последователно наредени една над друга тераси, които да заобикалят цялата постройка. Разстоянието във височина от тераса до тераса беше 12 м. В тази височина между терасите щяха да се включат по три етажа с класни стаи и кабинети, в които да има всички пособия за научни занимания. Основата на кулата в диаметър щеше да бъде също 90 м, колкото е и височината ѝ.

По този план под ръководството на Кадингер и със сръчните ръце на работниците започна бурна работа по строежа. Строеше се с добре изпечени тухли, които се слепваха със земна смола – асфалт, който се намирал в изобилие недалеч оттам. Петролният извор, който избликваше, беше направил цяло блато, като от дългото престояване петролът бе станал на асфалт – земна смола. Много дни и нощи с усърдие неуморно работеха всички. Най-после домът бе завършен, като за неговото изграждане бяха изразходвани 85 милиона тухли.

При подхождаща тържественост се откриха вратите му. Отвори се широко за всички, жадни за знания и светлина. Този дом, най-величавата творба на тогавашния свят, нарекоха Ел-Теменаки, което ще рече „връзка между Земята и Небето“.

* * *

С групи гуми – придобивайки знанието и мъдростта в този дом, човекът ще се издигне все по-високо в разбирането си за Божественото, което има в света. В залите на седемте тераси се изучаваха предимно естеството и възможностите на силите, които изтичат от Слънцето, Луната и планетите, а също и влиянието на небесните образувания в дванадесетте зодиакални съзвездия, които могат да поднасят на всеки човек влияния в трите свята:

света на мисълта, света на чувствата и света на волята – подтикът за осъществяване на всяка поставена задача. В трите етажа на всяка тераса се изучават проявите на всяка една от тези сили в трите свята. Светът на мисълта е менталният, светът на чувствата – астралният, и светът на формите – физическият свят.

Във Вавилон и в долината между двете реки започнаха да прииждат полудиви воинствени племена откъм околните полупустинни области, на първо място шумери, гуту и аморити, жадни за грабеж. Те със своята злоба и завист обвиниха строителите на кулата, че с нея са искали да стигнат до небето, и завладени от някаква гордост, да се провъзгласят за богове. И Господ като наказание е объркал езиците на хората, създадо се е разноезичието в света. Вярно е, че изтъкнатите синове на околните земи в желанието си и в жаждата си за знания и мъдрост идваха във Вавилон, като всеки говореше своя език. Това завистливо обвинение бе отбелязано от еврейските първенци, които посетиха Вавилон.

Учените, които завършваха обучението в школата, внесоха голям подем и в изработването на полезни помагала, улесняващи живота на хората. Прокара се гъста мрежа от канали за обилно напояване на плодородните земи.

Недалеч от гома на светлината Ел-Теменеки се построи величествен храм, в който се отправяха благодарствени молитви и химни към бога Мардук, покровител на града. Този храм е наречен Ел-Сагила, което ще рече „дом на изправените хора“, защото в Царството Небесно хората са изправени във всяко отношение. Тогава са казвали, че само хората, освободили се от тиранията на злото, са изправени; а в царството на злото, се е казвало по-нататък, изправени хора няма. Там хората са приведени от товара на престъпленията си.

От този храм през монументалната арка, носеща името на богинята Ищар – богинята, даваща идеите на човека, е излизал широк булевард, постлан с големи плочи, и от двете му страни се редели разкошни постройките на дворци и украшения с каменни изображения, изработени с голямо майсторство. Те показвали борбите, които човек ще проведе, за да се освободи от плана на злото. По този булевард в определени дни на годината са се провеждали тържества и процесии във възхвала и благодарност към боговете за всичко онова, което са дали на хората. За почивка и отмора на погълнатите в творчество хора недалеч от града, на север, беше отделен с канал с бистра вода кът земя, потънал в зеленина, с чудно красиви гървета, храсти и цветя. Там народът се радваше на живота, изразяващ своя изблик с песни и танци.

Голямо постижение от учените във Вавилон е било изобретяването на писмеността. Пишели са най-вече върху глинени плочки с помощта на остри пръчици. Отначало тази писменост е била чрез образи – образно писмо, като впоследствие знаците започнали да губят своя образ и се превърнали в съчетание на различни клинове – клинопис. Това писмо се е приело от всички народи в тази част на света.

Чрез астрономията и сабеизма – астрологията, са предсказвали затъмненията на Слънцето и Луната. Високата кула е дала възможност за добри астрономически наблюдения. Развиват се науките – медицина, математика, геометрия.

Цялото това величие на приказния град както в културно, така и в стопанско отношение, не останало скрито за престъпните апетити на полудивите народи в околността. Богатствата подхранвали жаждата им да

заробяят и ограбят придобитото от мирния и трудолюбив човек. Хората, проводници на злото, организирани в банди, започнали да обикалят приказния град; започнали грабежите и престъпленията. Мъдреците и управниците на града разбрали, че той мъчно ще се опази от грабежите и нашествията, затова наредили да се изградят около целия град три пръстена от стени. Най-външният бил с дебелина 8 м, вторият – 7 м, а стената на най-вътрешния пръстен била 3 метра. Всички тези стени били високи повече от 10–15 м, като по тях построили и бойни кули. Но това е отложило само за малко гибелта на приказния град – Вавилон. Злото на тази земя не може да търпи изворите на светлината и човешкия прогрес. То беснеело тук както при всички такива случаи.

През 2230 г. преди новата ера в тази приказна страна, в този рай на цветущия град Вавилон връхлитат като чудовищна лавина скитнически племена, предвождани от вожда Шугули. Те завладяват цветущата страна и приказния град, като разрушават водоснабдителните съоръжения; страната потъва в мрак и запустява, раят изчезва, нищетата изгонва човека извън града. Тази трагедия е разказана с изрязано клинописно писмо върху глинени плочки от онова време. В тях са изписани воплите и стенанията, отправени към бога Нанна, където се казва: „Ето ги, страната е в ръцете на свирепи врагове. Боговете бяха отведени в плен. Народът е обложен с тежки данъци и налози. Каналите и напоителните съоръжения са занемарени. Тигър престана да е плавателен. Полята не се напояват и не дават плод...“.

Редят се столетия на мъки и нищета в тази страна. Изва XVIII столетие пр.Хр., ражда се смел и мъдър вожд на халдейския народ – Хамурапи. Той освобождава страната

от варварите и подчинява цялата област под своя власт. Двуречието почва нова епоха, възражда се раят – епохата на разцвет. Изграждат се каналите и се възстановява цялата напоителна система.

Хамурапи създава закони преди всичко за опазване и поддържане на напоителните съоръжения, за отношението на човека към това ценно богатство, наречено вода. Той възстановява величието на Вавилон. Тези закони са известни като Кодекс на Хамурапи. Делама на най-великия гревен законодател и законник стигат до нас. За възстановяването на големия канал той е отбелязал в един свой надпис: „Това е богатството на народа, той е, който гоня на страната ни изобилието от вода. Превръща полетата в плодородни градини, отрупани с купища храна, и ни снабдява с вода“.

Лично Хамурапи постоянно е давал упътвания за напояването. Неговите служители са били отговорни за редовното снабдяване на страната с вода. „Водата е живот“ – казвал той. Всички са били задължени да се съобразяват с изискването за справедливо разпределение на водата. По-нататък Хамурапи отбелязва: „Докато водата тече към полетата, дотогава в страната ще има благосъстояние“. Богатствата, разцветът и изобилието отново заливат страната, Двуречието отново е рай. Вавилон тръгва по пътя на един бурен разцвет.

Разцъфтява литературата и става водеща в околния свят, като например поемата за стария златен век, през който се е създал светът и човекът, който е живял щастливо във времена, когато не е имало страх и ужас. Раждат се поеми и сказания за бога на земеделието – Ен-Лил, и богинята на плодородието Инина, сказание за борбата между боговете на светлината и тези на тъмнината. В поемата

за Гилгамеш¹³ с голяма художествена сила се изнася въпросът за смисъла на живота и за неизбежната смърт на човека. Възпява се прославеният герой Гилгамеш, който е бил син на върховен жрец и богиня. Всичко това е намерило отражение в литературните творби и на околните народи.

Отношението на народа към религията и религиозното чувство е било много силно. Религиозните изпълнения са се разделяли на три части. Първа – молитва, в която се иска помощта на боговете; втора, в която се прославят силата и мощта на боговете; трета – псалми и свещени песни, проникнати от емоционалните преживявания на моления се човек. Жреците са пеели много от молитвите и химните, като нерядко са ги съпровождали с музикални инструменти – цимбал или нещо като флейта.

В религиозната философия и поезия особен интерес е представлявала поемата за страданията на един праведник, в която той оплаква своята съгба, опитвайки се да разбере причините за своите страдания.

Науката и техниката на Вавилон са били свързани предимно с необходимостта за напояването и прекарването на канали, с построяването на насипи и бентове, с издигането на сгради, където сводът и своговите форми са били ясно изразени. За всичко това се изисквали математически изчисления и геометрия. Геометрията е намерила място при измерването на площите, като са ги разделяли на правоъгълници и триъгълници. Питагоровата теорема е била известна на древните строители. Има сведения, че Питагор е бил 12 години във Вавилон и напълно възможно е да я е взел оттам и да я е обяснил.

Необходимостта от точен календар е била налице. За основа на календара е послужил т.нар. синодичен месец, който е 29,5 денонощия – времето за смяна на две лунни

фази. Така че 12 лунни месеца са равни на 354 генонощия. А на звездобройците е било известно, че слънчевата година е 365 генонощия. Има една разлика от около 11 генонощия. За възстановяването на точното време и на календара се е налагало звездобройците да вмъкнат през три години един допълнителен тринадесети месец. Това е било доста неразбрано и гразнело народа. Затова числото 13 се е приемало за неприятно, нещастно число, и това се е запазило досега. Медицината там също е на голяма висота и е била свързана тясно с целебните растения и с магията.

След смъртта на Хамурапи вавилонското царство започнало да клони към упадък. Външни нашественици на неуседнали народи отслабили много царството с нападенията си. От изток към долината от Двуречието започват да се вмъкват воинствените племена касити, жадни за грабеж. В продължение на повече от сто години царете след Хамурапи са водили упорита борба с оргите на това племе за господство над една част от Месопотамия.

Най-после през 1595 г. преди новата ера Вавилон е опустошен от грубо воинствено племе, наречено хети. Но те не закрепил своята власт за дълго време в страната. Разрушеният Вавилон, тази голяма примамка за жадните за грабеж племена, е преминала в ръцете на каситите. Каситският цар Агум II е нарекъл себе си „Цар на Двуречието и Вавилон“.

Но по това време, през XIII–XII в. пр.Хр., се засилила асирийската държава и асирийският цар нанесъл тежък военен удар на каситския цар и Вавилон. Вавилонската държава пада под властта на асирийците. Оттогава започва политическият и културен упадък на Вавилон.

Малко по-късно, към средата на XII в. пр.Хр., смелият и решителен халдейски вожд Навуходносор I е удържал

победа над поробителите асирийци, като освобождава страната и Вавилон. Този способен вожд на халдейския народ бързо успява да възвърне величието на вавилонската гържава и на Вавилон, за да процъфтят отново и да ги превърне в рай.

През VIII в. пр.Хр. след нападението с огромна за онова време армия от 185 000 души, предвождана от асирийския цар Синахериб¹⁴, вавилонската гържава и Вавилон пагат под краката му. Вавилон е жестоко ограбен. Ето как се хвали Синахериб за грабежа: „Аз радостно влязох в двореца на вавилонския цар. Отворих скривалищата му. Злато, сребро, златни и сребърни съдове, скъпоценни и всякакви други богатства си взех като плячка. По това време разруших Вавилон до основи“. Храмовете на боговете, дворците, жилищата, работилниците са сринати. Запалват се останалите постройки.

По заповед на този асирийски тиранин се отварят шлюзовете, разрушават се дигите на Ефрат и водите заливат всичко. Вавилон престава да съществува. Суровият и жесток Синахериб цинично заявява: „Разруших го по-страшно от потопа“. След неговата насилствена смърт (убит е от своите синове), неговият приемник Асхардон заповядва отново да се построи разрушеният град. Така след ага бавно настъпва идването на рая за Вавилон.

По-късно, след падането на асирийската гържава, халдейският вожд Набопаласар през 624-604 г. пр.Хр. възкресява вавилонската гържава и заедно със своя син Навуходносор II доизгражда и урежда Вавилон, като превръща този град отново в културен център на древния свят. Отново идва раят. Тогава построяват и едно от седемте чудеса на света – висящите градини на Семирамида.

Но този последен възход на вавилонското царство и на Вавилон не е просъществувал дълго. Въздигащата се Персия е новата сила в този край на света. При царуването си Кир тръгва с войски към вавилонското царство. Последният цар на Вавилон напразно се опитва да окаже съпротива на персите. През 538 в. пр.Хр. вавилонското царство и Вавилон са превзети от персите и стават част от голямата персийска държава. Но цар Кир не е така жесток. Още с влизането си във Вавилон той обявява мир на целия народ и бива посрещнат с посипани по пътя му цветя и зелени клонки. Той не ограбва и не разрушава града – майката на градовете.

Но идва отново промяна. Великият полководец Александър Македонски¹⁵ след големи победи над персите минава река Ефрат, спечелва отново решителна победа и превзема Вавилон през 331 в. пр.Хр. Той решава да направи този град столица на своето огромно царство, но умира от треска през 323 г., едва на 33 години.

След смъртта на Александър Македонски грамагната държава се разделя между неговите полководци. През 312 в. пр.Хр. вавилонското царство се дава на полководеца му Селевк, който си построява нова столица, нарича я на своето име – Селевк, и там се преселват голяма част от жителите на Вавилон.

Така завършва ерата на великия халдейски народ, създаден от един от великите учители на човешкия род И Саабей бен Аадес в страната Егем – раят на Земята.

През II в. на нашата ера Вавилон е само купища развалини. Злото е чудовищно. Князът на този свят не може да търпи рай, в който човешкият род да живее в мир, разбирателство, радост, благоденствие и щастие. Със своите примамливи и илюзорни внушения за величие и господ-

ство, постигнати с войни, бруталност, разрушения и грабежи, злото успява да тласне човешкия рог към унищожаване на създаденото благоденствие в този рай.

Хилядолетия се повтаря същото. И човекът през тези хилядолетия не може да поумнее. Доброто, творческите сили в природата много пъти са създавали и създават райски градини за любимия им човек, за човешкия рог. Но той, давайки път на пъклените внушения на злото, ги е разрушавал. Колко трудно поумнява човек, колко безразсъден и неблагоприятен е той към любящата го природа! Мъгрецът е казал: „Аз не познавам по-неблагогарно и по-мъчно поправимо съществуване от човека!“

Но бавно и сигурно ще свърши царството на княза на този свят – царството на злото. Земята завинаги ще стане рай – за това е гарантирал Христос.

12 март 1988 год.

СКАЛИТЕ И ВОДАТА НА ЗЕМЯТА

През тридесетте години на XX в. бяха открити елементарните частици, които не са нищо друго освен силови ядра, идващи от Слънцето. Установи се, че те се движат с грамадна скорост от 200 до 250 хиляди км в секунда и носят също огромна сила. И тези две качества са израз на непонятна за нас по своите размери сила. Учените от онова време, пък и много от сегашните, приемат, че сила може да се получи само от разпадането на веществото. Намериха се видни математици, които изчислиха, че ако това е така, Слънцето ще се изчерпи, ще се свърши за 3 милиарда години. Това, разбира се, е крайно неприемливо, защото има

безспорни доказателства, че Земята е на не по-малко от 5 милиарда години, т.е. от времето, когато е имало Слънце.

Тогава един от най-гениалните математици и физици по онова време, италианският учен Енрико Ферми, който през 1942 г. разкри на човешкия род начина за добиване на атомната сила съгласно формулата на Айнщайн - $E=mc^2$, казва: „Не, господо, всичко, където и да бъде то - над нас, около нас, под нас, е потопено в един необятен силов миров океан, от който всичко взима сила, за да се движи и да живее“.

Този силов океан е Бог, имащ различни имена във всички религиозни учения: Йехова, Тао, Брама, Аллах, Господ и пр. Този именно Бог - необятният миров силов океан, е разделен на два дяла, както е отбелязано от еврейските първенци в Библията: Земя - носеща тъмнината, покоя, смъртта, и Небе - носещо светлината, движението, живота, еволюцията.

Първият дял - Земята - създаде твърдите минерали, скалите, където покоят и смъртта са техни най-ярки изрази. Такава е била Земята в своя начален стадий - една скалиста сфера, каквито са сега Меркурий и Луната, а може би и някои други планети и спътници. Другият дял не престава да действа, като създава на първо място еволюционния процес, движението. Установено е по безспорен начин от видни окултисти, че еволюционният процес върви на етапи. Минералите и скалите започват да еволюират след тяхното създаване от въздействието на този Божествен дял на необятния миров силов океан.

Първият етап от този еволюционен процес на минералите и скалите приключва до създаването на водата. И наистина, във всички скали и минерали е установено, че има първична вода, включена в тях. По безспорен начин

е доказано, че тя не е проникнала отвън, а е създадена от еволюционния процес на природата. Установено е също, че някои скали са напреднали твърде много в този еволюционен процес и съдържат в своята структура 30% първична вода.

В американската легация в София на първия етаж имаше големи витрини, в които се излагаха някои новости на техниката и редица предмети, разкриващи особености от американския живот, достъпни за наблюдение от гражданите. Минавайки един път покрай тях, видях изложена картина на една машина – апарат, с който се извлича вода от скалите. Направена била с оглед на продължително престояване на хора върху Луната да може да се получи вода от скалите там. При това американските космонавти вече бяха стъпили на Луната, а сега идеята бе да се установи там постоянна база.

В Библията текстът, където е отбелязано, че един светия е ударил с жезъла си скалата и е потекла вода, не трябва да се приема за фантастична измислица, а за факт, в чиято основа има нещо реално.

След създаването на Земята скалният материал започва своя еволюционен процес чрез въздействието на благородния дял на необятния миров силов океан, който по този начин действа навсякъде и във всичко за облагородяване и усъвършенстване – и на растенията, и на животните, и на човека; докато другият дял действа за създаване на покоя, ограничението, твърдостта.

При така установения еволюционен процес скалите, превръщайки се във вода, намаляват своя обем. Планетата Земя се свива, като при това свиване се получават планините. Две трети от повърхността на Земята е покрита с вода – океани, морета и пр. Откъде се взе тази вода? И

защо има планини, за които е установено, че продължават да нарастват и да се издигат благодарение на продължаващото свиване на Земята? Всичко това е продукт на еволюционния процес в Земята. Получената там вода като по-лека излиза на повърхнината под формата на минерални извори.

Минералните води са първичните води, идващи от дълбочините на Земята, затова те са топли и горещи. По този начин ще трябва да приемем, че Земята в далечното минало е била по-голяма, с по-голям диаметър. Ще трябва да приемем също, че водата ще продължава да нараства на нашата Земя, а в много далечно бъдеще тя може да стане едно водно кълбо.

Един от гениалните хора от епохата на Възраждането – Джорджано Бруно, е казал: „Навсякъде има живот, навсякъде има разум“. И на повърхността на това водно кълбо ще живеят не само животните, които сега се намират в моретата и океаните, но и същества, по-високи по своята интелигентност от сегашните хора. Но разбира се, не в такива тела.

Ние знаем от останалите четири Евангелия, че Христос е могъл да ходи по водата. По това време, когато Земята ще бъде водно кълбо, всички хора ще имат тази възможност – да ходят по водата и да живеят в нея.

Известна е гревната легенда за излизането на гъщерите на морския цар – nereидите – от морето, за да посрещнат Слънцето при неговия изгрев. Ето легендата накратко. Всяка сутрин, когато лъчите на Хелиос започвали да позлатяват високите планински върхове и капчиците роса блестели по цветята и зелените листенца на тревите, из дълбочините на морето излизали, заловени една за друга с ръце, гъщерите на морския цар – nereидите. Весело

израели и пеели те на морския бряг. От песните и смеха им утихвали бурите и вълните на морето, заслушвали се в тях дори зверовете.

И други някои легенди говорят, а и гревните мъгреци са приемали, че във водните простори, моретата и океаните живеят много разумни същества, при които след много милиарди години ще отидем и ние, хората, когато Земята стане водно кълбо.

При това ново състояние на Земята нейното естество като небесно тяло и условията на живота там коренно ще се изменят в положителна посока благодарение на Брауновото движение. Какво е то и какво представлява? Известно е, че големият английски биолог Робърт Браун¹⁶ в желанието си да разбере какво представлява цветният прашец на цъфналите цветя, взел прашец от такова цвете и приготвил препарат за неговото наблюдение. Те се приготвят, като върху чисто стъкло, дълго около 8 см и широко 3, се поставя капка чиста вода. В тази капка Браун сложил малко цветен прашец и върху него поставил тънко чисто покривно стъкло. Приготвеният препарат под микроскопа се увеличава около 3 000 пъти.

При наблюдението, за голяма своя изненада, Браун видял, че цветните пращинки, въпреки голямата съпротива на водата, се движат. Повторил много пъти наблюденията, като вземал всички предпазни мерки да не би някакви външни фактори – неговото дишане, някакво течение – да оказват влияние за това движение. Колкото и пъти да е правил наблюденията, цветните пращинки все се движели.

След това Браун настъргал прах от камък и приготвил препарат по същия начин. Сложил го под микроскопа и с изненада видял, че тези пращинки от камъка не се движат.

Опитите и с двата препарата той повторил много пъти, но резултатът бил все същият. Прашинките от цветята се движат, а тези от камъка не се движат. Закljučението на този гениален биолог било, че колкото едно вещество е по-свършено по своята природа и строеж, толкова то има по-голяма способност и възможност да приема сила от необятния миров силов океан.

Това явление е известно като Брауново движение и играе извънредно голяма роля за определяне на качествата на силовите течения, изтичащи от мировия силов океан. Колкото едно небесно образувание е по-свършено по своя строеж и по качеството на материята си, толкова то ще може да приема по-голяма сила от този миров силов океан. И оттам – да има по-голяма температура, по-голяма скорост при движението си и по-ярък цвят; а силовите течения, които то излъчва, ще бъдат от по-високо качество, напрежение и интензитет.

Случаят със Земята, която ще мине от положението на минерална скална топка към състоянието на водна топка, показва, че тя ще придобие много по-голямо свършенство. При това положение Земята ще може да приема много повече сили от този миров силов океан и с това както самата тя, така и условията за живота на нея коренно ще се променят в една положителна насока. Всички живи форми и човекът ще се намерят при много по-благоприятни условия в своя еволюционен път. Те ще имат едно по-голямо ускорение в еволюцията си.

януари 1992 год.

ПОЛЯРНИТЕ СИЯНИЯ

Ще трябва да се приеме по един безспорен начин, че всички процеси, които стават на Слънцето, са от изключителна важност както за самата Земя, така и за другите планети от слънчевото семейство. Някои от тях имат своето видимо, осезателно отражение и на Земята.

Едно от интересните явления, плод на слънчевата дейност, са полярните сияния. Те са чудно красиви светли образувания. Според онези, които са ги наблюдавали в най-различна форма, те най-често имат вид на разкошни завеси и груги причудливи светли ефектни форми и се появяват в отдалечените участъци на небето на по-галечните от 60 градуса северни и южни ширини.

Полярните сияния, които се наблюдават в северното полушарие на Земята, се наричат обикновено северни сияния. Тези светещи образувания по изчисления на учените се намират на височина над сто до хиляда километра над земната повърхнина и траят често по няколко денонощия. Полярните сияния се явяват точно над магнитните полюси на Земята – Северния и Южния. Те са натрупване и концентриране на силови зърна – кванти, дошли от Слънцето, привлечени над магнитните полюси на Земята, а не са светения на газове в горните слоеве на земната атмосфера, както някои приемат.

Магнитните полюси на Земята представляват точките, в които магнитната ос преминава през земната повърхност. Тази ос не съвпада с оста на въртенето на Земята, която определя географските полюси. Магнитните полюси не съвпадат с географските. Изследванията

са показали, че полярни сияния има в период на слънчева активност. През този период преди всичко става появянето на много петна по слънчевия диск, т.нар. *фотосфера*. Петната на Слънцето са много интересно явление по повърхността му. Те съвсем не са никакви втвърдявания, изстинали мъртви области на неговата огнетечна маса, както някои приемат. Слънцето съвсем не е никаква каша от нагорещени газове и течности. То е с твърдо ядро, около което според някои големи астрономи има два слоя от светещи с висока температура силови ядра, от които получаваме светлината, топлината и реди други силови течения.

Петната не са нищо друго освен канали и коридори през тези силови слоеве към изключително активното ядро на Слънцето. Че наистина е така, се вижда от изследванията, които са направени върху тях. Първо, те не са по-тъмни от фотосферата, а само контрастно изглеждат така и светят с 500 пъти по-силна светлина, отколкото Луната при пълнолуние. Второ, петната не са студени, те имат значителна топлина. Трето, т.нар. *явление Уилсън* е един ярък белег, че това са отвори и коридори през силовите обвивки на Слънцето, подобни на фунии. Явлението Уилсън се изразява в това, че когато почти кръглото петно е в центъра на диска, ядрото му заема централно положение в полусянката около него. Когато обаче петното се приближи към края на диска и придобива перспективно елипсоидна форма, частта от полусянката е по-близо до центъра на Слънцето и става все по-тъмна.

Най-после най-същественото в тях е това, че от тези петна изтичат непонятни за нашите представи магнитни течения. Те излизат от силови ядра, които идват от изключително активното ядро на Слънцето.

Заедно с тези течения, които изтичат и от другите образувания по слънчевия диск, каквито са могъщите изригвания, наречени протуберанси, има и други образувания, подобни на оризови зърна, наречени фокули. Последните се появяват и изчезват за период от секунди подобно на вряща оризова каша. Цялата тази слънчева активност дава като резултат могъщи струи от силови ядра, които, пътувайки през пространството с много хиляди километра в секунда, идват до Земята, забавяйки се в горните слоеве на атмосферата. Те отиват и до другите планети, за да допринесат своята полза и там. Голямата част от тях, дошли на Земята, създават полярните сияния.

Защо е всичко това, кои са причините за тази активност на Слънцето? Известно е, че всяка майка има предимно две задължения към своите деца – първо, да ги пази от посегателството на враговете, когато те са застрашени. При такива случаи тя става възбудена, настръхва и е в напрегнато състояние за тяхната защита. И втората ѝ грижа е за задоволяване на насъщните нужди, необходими за тяхното развитие.

Същото явление имаме и при Слънцето, което е като майка на едно семейство от планети. Известно е, че слънчевата активност не идва в строго определени интервали. Вярно е, че има периоди на тази активност от 11, 80 и 400 години, но те не са в точно определено време, а са средно около него. Това показва, че има фактори в небесната сфера, които са неорганизирани, не се движат по строго определени пътища и в строго определено време, а са невидими за нашите очи. Всички други образувания в небесната сфера като слънца, планети и прочее, видими за нас, са подчинени на строгите закони на небесната механика преди всичко по отношение на времето и на пътищата на тяхното движение.

Тези неорганизираны факторы учените наричат *черни дупки*, което е неправилно, защото пог *дупка* се разбира ограничено пространство без съдържание. Тези неорганизираны светове мъгреците ги наричат *черни слънца*. Тяхната задача е да дезорганизируют и рушат създаденото. Срещу посегателството на тези светове е насочена и голямата активност на Слънцето, която създава и полярните сияния - натрупването на силови ядра, дошли от Слънцето, върху магнитните полюси на Земята. И оттам те преминават върху цялата Земя. Изобщо ние сме потопени в тази силова обвивка, образувана от силовите течения между тези полюси. Тази обвивка дава в резултат възможност на Земята да реагира по-бурно срещу приближаващия я враг, за да избегне влиянието на неговия демоничен погход към дезорганизация и разруха. Че наистина има едно вълнение в силовите течения между двата полюса, това съвсем ясно се установява от големите смущения на радиопредаванията и на магнитната стрелка, когато имаме налице такава активност.

Тази повишена активност има задачата и за създаването на по-добри условия в живота на Земята. Известно е например, че когато има повече и по-големи петна на Слънцето и изобщо по-голяма слънчева активност, следващата година има и по-голямо плодородие. Така например 1981 г., през която имаше голяма слънчева активност, бе година на разяреното Слънце; след това 1982 г. беше с много добро плодородие. Разликата във времето е поради това, че от Слънцето трябва да дойдат могъщите силови течения. Известно е също, че ако семена от растения се оставят пог влиянието на магнитните силови течения, те дават от 20 до 30 на сто по-високи добиви, а също така те узряват за по-малко време и по-бързо. Такова благом-

ворно влияние силовите течения оказват и върху животните и хората, като се подобрява тяхното здраве, а кръвообращението им е способно да ликвидира ред болезнени състояния. Животът изобщо се активизира.

Известно е, че в природата има железни руди, които притежават магнитни свойства. Защо е така, е друг въпрос, който ще разгледаме при друг случай. Народите от древността – халдейците и египтяните – са приемали, че парче от такава руда е било способно не само да лекува всички болести, но и да възвръща красотата, любовта, гори и младостта; изобщо то е способно да дава безсмъртие. И наистина, какво нещо е старостта? Умиране на клетки. Как умират и защо? Ако нещо може да спре този процес, ние ще имаме безсмъртие. Древните са приемали с известно основание, че магнитните силови течения са способни на това.

Такова едно явление има и при човека. И той е изложен на такива дезорганизиращи сили, които са способни да внесат в него потиснато състояние, отпадналост, старост, изобщо да нарушат активността както на физическата му система, така и на неговата психика. Под *старост* не трябва да се разбират много години преминал живот, нито пък това, че човекът се е привел, че има нарушен слух, зрение и ред други физически белези, а онова състояние на неопределеност и пасивност, на липса на какъвто и да било интерес, на устрем или на какъвто и да било подтик към някаква изява и дейност. В такова състояние могат да изпадат и млади по години хора, а това спъва техния живот и техния прогрес.

Когато човек допусне въздействие на тези отрицателни фактори, получава се едно свиване на главния мозък, което именно притъпява неговата дейност, неговите ин-

телектуални и емоционални качества се нарушават, а оттам стават нарушения и на физическото му тяло, като не само отпада неговата активност, но се притъпява и съпротивителната му сила срещу всички разрушителни фактори – болестите. За да се избегне това, човекът трябва да държи своя двойник в едно повишено състояние на активност, което ще доведе и мозъчните му клетки до една повишена дейност. Затова мозъкът трябва да се храни, да има редовно прилив на кръв в него.

Това подхранване, това иждане на кръв в него трябва да засяга целия мозък и всички мозъчни центрове справедливо и хармонично. Това ще рече да имаме една всеотдайна активност, всеотдаен интерес към всичко. Ако човек проявява внимание само към обикновеното и делничното, което засяга само насъщните нужди, в този случай ще имаме приток на кръв и ще се хранят само онези мозъчни центрове, които управляват тези нужди. Тези мозъчни центрове се намират в основата, в долната част на човешкия мозък, където се намират центрите, управляващи подтика за ядене, за пиене, както и грижите за тяхното задоволяване.

Тези области на мозъка се управляват от силовите течения, идващи от планетата Меркурий и от Луната. Кръвта, отивайки в мозъка, минава първо през този голем слой, през тези мозъчни центрове, и оросява първо тях. При такова подхранване само на долния слой в по-горните слоеве на мозъка, в центрите, намиращи се там, кръв не може да отиде. В тези горни центрове се създават подтиците и способностите за творчество, създава се стремежът към знания и мъдрост, към търсене на истината във всички области. Така е и в центрите, които управляват висшите морални качества и стремежи на човека към про-

грес и еволюция. Когато тези центрове не се оросяват с кръв, те се свиват и повяхват и в резултат се явява мързелът и стремежът към един празен, безгрижен живот.

Всички велики учители на човешкия род са призовавали своите ученици към активност, деятелност, учение и търсене на истината, към постигане на дадени цели, към разрешаване на ред задачи. Те са правили всичко възможно да изкарат и предпазят своите ученици от натрапващата се пасивност. Затова са и казвали: „Човекът се поддава на мързела и по начало е мързелив. Природата се е видяла в чудо, докато го накара да работи“. Всички грижи и неприятности от най-различно естество, които природата поставя на човека, имат за задачата да го накарат да мисли, да чувства, да се напруга и да действа за тяхното преодоляване; и с това да излиза от натрапчивата пасивност.

ноември 1982 год.

ЗЕМЯТА КАТО РАЗУМНО СЪЩЕСТВО

Нашата Земя според съвременната астрономия е третият поред член от Слънчевата система и се бележи със знака ☿. Има и едно друго твърдение, според което между Слънцето и Меркурий се намира още една планета, която те наричат Вулкан и която поради блясъка на Слънцето досега не е открита, така че в такъв случай Земята ще бъде четвъртата поред планета.

Науките, които сега изучават небесните тела и нашата планета, разглеждат предимно техните външни белези и ги третират като мъртви, чисто физически тела. Има и друго разбиране, според което небесните тела и Зе-

мята са живи разумни същества, имат си своя анатомия, а също и своя физиология, т.е. изпълняват известни функции. Най-новата клонка на астрономията в наше време е радиоастрономията. Тя открива явления, които могат да се приемат като сериозна подкрепа на схващането, че в небесните тела има една висша разумност. С граматни радиотелескопи, каквито имат богатите гържави, се открива, че всички небесни тела – комети, планети, слънца, звездни рояци, мъглявини и галактики изпращат съответно вълни, които радиотелескопът улавя. За да има вълнообразно движение, т.е. вълни, необходими са три елемента: първо, нещо, което да изпраща вълни; второ, път или среда, по която вълните ще минат; и трето – този път или тази среда трябва да имат пързавина, еластичност. Няма ли го едно от тези условия, няма и вълнообразно движение.

Засега радиотелескопите не са така съвършени, за да могат да диференцират, да анализират, да разлагат тези вълни, които ние не можем да приемем като еднородни. Основен закон е, че всяко вълнообразно движение носи със себе си и сила, а всяка сила оказва влияние както на живота, така и на всички форми, създадени от него.

Учителя каза, че разумният свят разполага с неограничено време, за него той не гържи сметка. Но за силата, гори и за най-малката изразходвана сила, се гържи сметка. Оттук и изводът, че тази сила във вълнообразното движение има известна задача, а задачи имат само разумните същества. Тук ще разгледаме качествата на Земята като разумно същество.

Когато пред нас има един човек, по външните му белези и прояви можем да съдим за съдържанието, което има в него. Челото, веждите, очите, носът, брадата, устните, размерът на целия човек – всичко това са символи, които,

разчетени, ще ни дават представа за способностите, качествата и изобщо за цялата вътрешна същина на човека. Външните белези и прояви на нашата планета ще ни дават възможност да надникнем и в нейната същина.

С ултразвукови вълни учените са изследвали вътрешността на Земята и са установили следното. Земята е съставена от три концентрични сфери. Най-вътрешната сфера - централното ядро, има радиус 3 500 км. Следващата сфера, която обгръща ядрото, има дебелина 2900 км; има и най-външен земен слой - земна кора с дебелина от 15 до 70 км.

За плътността на средния слой е намерено число от 3,5 до 5, а за централното ядро - 12. Плътността на централното ядро прави голям скок. За централното ядро е установено още, че никакви вълни не могат да преминават през него; не са открити никакви вълни, които да преминават през него. Какво показват тези белези? Плътността е израз на голяма центростремителност, на голям егоекъм. Голямата плътност на централното ядро показва и голямата енергия, която то има. Съгласно формулата на Айнщайн $E = m.c^2$ от 1 кубически сантиметър от тази материя може да се получи 300 000 000 киловатчаса енергия. А това, че не са открити вълни, които да преминават през него, показва, че в материята на ядрото няма връзка, няма обмен между елементарните частици.

Ние, хората, не познаваме материя без пъргавина, без връзка между елементарните частици. Всичко онова, което ни заобикаля, което ние виждаме, е материя, в която между елементарните частици има обмен, има връзка. Загуби ли се този обмен, тази връзка, то тя би се разсеяла, би изчезнала за нашите сетива - светът би се изгубил за нас. Силата, която създава тази връзка, ние наричаме Лю-

бов. В тази дума, която не разбираме, ние, хората, влагаме съвсем едностранчиво значение. Учителя за себе си беше казал: „Аз съм повдигнал едва крайчеца на Любовта. Нещо велико, могъщо и необичайно е тя“.

В централното ядро материята е във вид, който ние не познаваме. А духовният му образ е на същества без Любав – горди, надменни и крайни егоисти. А енергията, която крие ядрото, разумният свят я използва бавно за доброто на планетата. Но злите обитатели там търсят начин как да я използват, за да разрушат планетата. Когато Христос гоиѓе на Земята, тези духове пратиха един представител при Него, за да Му поиска метода за използването на тази енергия. И тук блесна величието на Христа, когато изгони този представител.

По време на Учителя един от нашите млади братя си замина. Той беше много интелигентен и се ползваше със симпатии. Запитах Учителя защо този брат си замина. Той отговори: „Този брат се беше свързал с един изостанал дух от лемурийската епоха, затворен в центъра на Земята, който искаше да се прояви чрез него и щеше да направи големи пакости, щеше да спъне брата. Затова ние го прибрахме“.

Един ден по обяд на масите пред салона бях седнал точно срещу Учителя. Обедът свърши и пред него донесоха чиния с едри жълти круши. Учителя взе една круша, разряза я и ми даде едно парче от нея. След като го изядох, той ме попита:

– Хареса ли ти?

– Не – отговорих аз, – крушата е стипчива и кисела.

Той взе друга круша и от нея също ми отряза парче, изядох и него.

– Тази хареса ли ти? – попита ме пак с една мека усмивка.

– Да – казах аз.

Наистина, парчето от втората круша беше нещо великолепно, сладко, ароматично, просто се топеше в устата. „Знаеш ли защо едната круша беше кисела, стипчива, а другата – сладка и много приятна? Защото първата е приела повече от влиянието на Земята, а другата, хубавата, е приела повече от влиянието на Слънцето.“ Това се отнася и за хората. Приемаме ли повече от влиянието на Слънцето, ще бъдем с качества на хубавата круша. Приемаме ли повече от влиянието на Земята, ще имаме качества на лошата круша.

Духовете от центъра на Земята всякога се стараят да спечелят хората за своите разрушителни задачи, като им обещават рай. Внушават им съблазнителни идеи, които уж като приложат, ще станат щастливи. Така Ева беше измамена. Такива Еви ги е имало някога, има ги и сега. Това е, докато вържат хората, после почват с омразата, лъжата и насилието. Христос даде ясна и отривиста мярка: „По делата им ще ги познаете“. Пазете се от тях, тяхното лукавство няма край.

На Земята стават две явления, които са още загадка за човека – вулканите и земетресенията. На нашата Земя има 522 действащи вулкана, а годишно стават средно по 100 000 земетресения. Вярно е, че само малка част от тях се усещат от хората, но сеизмографите ги улавят. На какво се дължи всичко това – науката не дава сериозно обяснение. Учителя казва: „Вулканите са циреите на Земята; ако ги няма, тя би се пръснала“. През 1928 г. стана голямо земетресение в Чирпан. Учителя каза, че ако в този град имаше десет души праведни хора, земетресението нямаше да стане. Какво значи казаното от Учителя за вулканите и земетресенията?

Ядрената физика е стигнала до две интересни открития. Първото е, че освен познатия ни вид материя има още един вид, която те наричат *антивещество*. Разликата между вещество и антивещество е, че при първото ядрото на атома има положителен заряд, а периферните частици, електроните, имат отрицателен. При антивеществото имаме обратното. Когато частици от двете вещества се срещнат, масата им минава в сила, т.е. получава се взрив. Значи ако имаме само по половин грам от едното и от другото, при срещата ще получим взрив, който съгласно формулата $E=mc^2$ ще даде сила, равна на 25 000 000, умножено на 3600 киловата = 90 000 000 000.

Във вътрешността на Земята стават термоядрени реакции, при които се отделя и от антивеществото, като при срещата му с другото се получават взривове, които носят казаните катаклизми – земетресения и вулкани. Антивеществото е вещество, в което злото има своя дял. Учителя каза: „Омразата, злобата, ненавистта – това не са състояния на душата, а е материя, при разпадането на която имаме тези прояви“. Ако майката е разтревожена, тя по никоя начин не трябва да кърми детето. Разпада се антивещество, което в контакт с веществото дава отрова.

Второто важно откритие, което има повече отношение към нас, хората, а и към самата Земя, е, че когато на кванта или на зърно енергия се даде нова сила, нов тласък (а човешкият мозък е мощен усилвател), ние материализираме тази сила във вещество – ако е за добро, и в антивещество – ако е за зло.

Двата примера за чирпанското земетресение и за майката, която кърми детето, и още много подобни, разказани от Учителя, говорят за голямата роля, която три-

те милиарда хора на Земята могат да изиграят в еволюцията на планетата и в нашата съдба; показват до каква грамадна степен те могат да облекчат Земята в чистенето от това антивещество. И ако катаклизмите не изчезнат, те биха значително намалели. А и Христос казва: „Птиците небесни ще дойдат до вашата глава, но не им давайте да свият гнездо“. Какъв величав образ за целия този процес!

Оста, около която се върти Земята, има два характерни белега. Първо, при движението на Земята оста се люлее и за период от 26 000 години тя описва един конус – този период се нарича прецесия. И второ, оста е наклонена спрямо перпендикуляра на еклиптиката с $23\frac{1}{3}$ градуса. Първото показва, че когато един човек при движение, при ходене се люлее, значи той няма стабилност в своите принципи. А изкриви ли гръбнака си в две плоскости, криви ли си раменете – едното по-високо, другото – по-ниско, криви ли си главата наляво или надясно, това показва, че този човек обича да угодничи и при случай отстъпва от своите принципи.

И Земята отстъпва от своите принципи. Тя отстъпи под натиска на злото и в резултат я връхлетяха няколко ледени епохи, които нанесоха тежки поражения на много от растенията, животните и хората. „Гълъбът при всички условия остана вегетарианец – каза Учителя. – Ето една птица, която устоя, не се огъна пред злото, запази свещените принципи. И между животните, и между хората има такива, които устояха“.

Това отклонение на оста разумният свят наложи като контрамярка срещу провала, който Земята прие. Благодарение на това отклонение ние имаме топли месеци и по-далече на север, и на юг – и с това висшият живот получи по-голям простор. Сега, когато последният леден

период си отива и Земята се затопля, е констатирано, че замразеността на почвата в Сибир се оттегля все по-на север. Земята ос според изследванията на учените се изправя с по 50 секунди за сто години. Учителя беше казал още отдавна, че оста на Земята бавно се изправя поради това, че настават по-благоприятни условия.

От всички планети на Слънчевата система Земята има най-голяма плътност – 5.52 g/cm^3 според едни и 5.7 g/cm^3 според други. Учителя казва: „Земята е най-сериозната школа“. При голямата плътност, в гъстата среда се изработва голямата устойчивост на човешкия характер.

Земята диша – тя ту се разширява, ту се свива. Това надигане и разширение е измерено и е от около 25 сантиметра. Всяко тяло – това е законът на ритмичността – при разширение приема сила, а при свиване дава. В този процес ние, хората, трябва да се включим, за да облекчим Земята да приема по-висши енергии, да приема вегетарианска храна, а не мърша, както и ние приемаме такава храна.

Формата на Земята не е точно сфера, тук-там тя е малко смачкана. Когато главата на човека не е добре оформена и повърхнините ѝ не са така хармонични, ние нямаме един високоразвит човек. Хората трябва да оправят своите глави, за да се оправи и формата на Земята. В северното полушарие на Земята е струпана много повече суша, отколкото в южното. Какво направи разумният свят? През зимата, през януари у нас Земята е с 5 000 000 км по-близо до Слънцето, отколкото през юли, а в южното полушарие е обратно. С това ни се каза: „Обръщайте внимание само на доброто, със злото не се занимавайте“. Защото разликата между студените и горещите месеци е значително смекчено в северното полушарие, отколкото в южното.

Един ден сме седнали на масите. Учителя и аз бяхме един срещу друг, беше следобед, привечер. Говорехме нещо. По едно време Учителя се усмихна, отвори шепата си и ми показа една много голяма прекрасна ягода. Навярно беше я откъснал току-що от градината. „Какво ще кажеш, какво предпочиташ, тази ягода или едно яйце?“ Погълнат от топлия, мек израз на лицето му, в него прочетох: „Разбери, въпреки всичко, щом Земята може да дава такива плодове, тя все пак е една от напредналите планети в Слънчевата система“.

Аз нищо не отговорих – бях доволен от това, което разбрах.

8 юни 1964 год.

ФРАУНХОФЕРОВИТЕ ЛИНИИ

През 1666 г. гениалният английски учен Исак Нютон¹⁷ прекарва през тънък процеп на прозореца в тъмната си лаборатория снопче слънчева светлина. Този лъч той прекарва през тристенна стъклена призма. Минавайки през призмата, лъчът се разложил на седем цвята: червен, оранжев, жълт, зелен, син, виолетов и ултравиолетов. Тази ивица от цветове Нютон нарекъл с латинското име спектър, което ще рече „изображение“.

В своите усърдни занимания със спектъра на слънчевия лъч учените по-късно забелязали, че тази ивица от цветове се прорязва от линийки, които на тъмния екран се явяват като черни. Какво представляват тези ивици? Коя е причината, за да ги има? Ред учени са търсили да се обясни това явление. Най-сериозно с този въпрос се е зани-

мавал немският физик Йозеф Фраунхофер¹⁸. Той констатира, че такива ивички, отбелязани на черния екран, имаме във всички цветове на спектъра. Тези именно черни ивички носят и неговото име – Фраунхоферови, като заслуга за най-сериозното им изследване от учения. До днес в слънчевия спектър са открити около 20 000 такива линийки.

Направени са спектри и на светлината, идваща от звездите, които, както е известно, са също слънца, и там се виждат също черни линийки, само че те са на съвсем други места. Направени са спектри на метали и други вещества, погложени на голяма температура – го светещо състояние, но при тях такива черни линийки на екрана не се забелязват.

Всичко това събудило голям интерес сред научния свят, като за обяснението на тези тъмни ивички учените са проявили голямо усърдие, правили са всевъзможни опити, като стигат най-после до съвсем погрешен извод, че ивичките се дължали на погълнатите лъчи на онези химични елементи, които те самите могат да излъчват. С други думи, от това обяснение ще трябва да се приеме, че те са празни ивички в спектъра, празни места. Такова обяснение е крайно неприемливо. Защото още Фраунхофер, който най-усърдно се е занимавал с тях, е измерил дължината на вълните на тези ивички. Ние с право можем да си зададем въпроса: може ли нищото да има вълни, които да се измерват; може ли нищото да създава нещо? Обяснението е съвсем друго.

Известно е, че в тридесетте години на нашия век бяха открити елементарните частици, които не са нищо друго освен силови ядра – кванти, идващи от Слънцето и от другите звезди по небесната сфера, които са небесни образувания на много висок стадий в своето еволюционно развитие. Досега са открити около 200 вида елементарни

частици, на които учените са дали и най-различни имена. Тези частици се движат със скорост, не по-малка от 200 000 км в секунда, като носят в себе си грамадна енергия. Според силата, която те носят, имат и съответно възможността за проникване както в нашата атмосфера, така и в самата Земя. Между тях има и такива, каквото е и т.нар. *неутрино*, способни да преминават през абсолютно всички видове вещества, през всяко небесно тяло, каквото и да е то и каквато и плътност да има.

Те минават и през цялата наша Земя, като проникват във всичко, каквото има в нея, и там носят своята могъща и благородна сила, която създава движението, промените, прогреса, организацията и облагородяването. Затова Саабей и гревните мъдреци са казвали: „Слънцето със своите силови течения има за задача да организира и облагородява както планетите в своето семейство, така и всички живи форми, създадени в тях“. При нашата Земя това има особено значение за човека.

Силовите течения, изходящи от всички членове на слънчевото семейство, намират своята изява в човешкия „двойник“, който е онзи неосезаем образ на човека, който носи и създава всичко в него, а също и мозъчните клетки, групирани в центрове, които дават израз на неговите качества, способности и устрем за изява. Тези именно планетни силови течения и всепроникващите силови ядра действат, за да се организира и облагородява двойникът. За да може Слънцето да изпълни тази своя най-съществена задача, то изпраща заедно с видимите си лъчи силовите частици, които имат възможността да минават свободно и безпрепятствено навсякъде.

Обяснението, което учените дават за слънчевия спектър е, че силовите частици на слънчевия лъч, носещи

светлината и топлината, се удрят в молекулите на стъклото на призмата; и съобразно различните скорости на всеки един от цветовете, които този лъч носи, се отклоняват на различни ъгли. Тези силови частици на багрите са от такова естество, че не могат да минават през молекулите на стъклото, удрят се в тях и отскачат. В слънчевия лъч обаче имаме и такива частици от рога на неутриното, които свободно преминават през молекулите на стъклото, както и навсякъде, и затова в спектъра на слънчевия лъч и в този на гругите звезди има празни ивици, изразени на екрана като черни. Това не са празни ивици, а са местата на тези всепроникващи силови частици.

Ние безспорно виждаме и ще трябва да приемем, че в природата има един непрекъснат еволюционен процес. Навсякъде има гвижения, промени, прогрес, еволюция. За нашата Земя той се разпростира във всички светове – като почнем от минералния, растителния, животинския и стигнем до човека. Тези именно процеси се създават от всепроникващите и могъщи по своята сила ядра. Абсолютно е невъзможно да се приеме, че нещо може да става, каквото и да е то, без въздействието на някаква сила. Така например е известно, че минералите в скалите са изложени на една бавна непрекъсната промяна. При нея връзките на молекулите в твърдите скали бавно се разхлабват, става едно благоприятно преобразуване, в смисъл на едно размекване, като скалите се преобразуват в мека маса, каквито са различните глинни, което е резултат на тези всепроникващи силови частици. Тези глинни са вече способни да дават живот на растенията и са една крачка напред в еволюционния процес. Този процес учените петрографи¹⁹ наричат *изветряване на скалите*. В органичните вещества има също едно явление – процес на уедряване на молекули-

те с течение на времето пак под въздействието на тези частички. Този процес учените наричат *полимеризация*.

Най-съвършен образец на уедряване на молекулите и на тяхната хармонична връзка имаме при белтъците. Там има най-съвършеното обединение и една хармонична връзка, която вече е способна да даде проникването на живота. Без белтъци животът на нашата Земя не може да се изяви. В животинския свят това е особено ясно изразено. Така например животните на нашата планета можем да ги разделим на два големи класа. Едните са свирепи, жестоки, кръвожадни, те са месоядни и се хранят с телата на други животни. Това са първите форми като израз на живота. Другите животни са кротки, приятни, мили, безобидни, те се хранят с растителна храна и са израз на по-висшата изява на живота.

Защо е така? Как е станала тази промяна в този втори клас животни, за да се откажат да се хранят с телата на своите подобни и да минат към растителна храна? В течение на много хиляди, а може би и на милиони години тези всепроникващи частици са могли да преобразят, да организират и облагородят мозъчните клетки на тези животни до такава степен, че те да не могат да убиват и да приемат за храна месото на убитите, да си създагат също и тела с органи в тях, способни на растителен режим.

Това бе създадено от великата разумност на природата чрез тези силови частици и поради необходимостта да се подпомогне еволюцията и прогресът на човешкия род. И по този повод мъдреците казват: „Една част от животните приека вегетарианството, за да се улесни еволюцията на човека“. И наистина, какво би било положението на човешкия род, какво би правил човекът без тревопасните

животни? Великата разумност на природата много отдалече решава своите задачи.

При самия човешки род също има ясно изразена дейност на тези величави и благородни силови ядра. Хората също можем да ги разделим на два големи дяла. В първия дял, израз на дивата и неорганизирана, необлагородена природа, влизат хората, в които са изключени каквито и да било висши морални качества, определящи човека като частица от един колектив, като клетка от един висш организъм, които живеят само за себе си, способни безогледно да отнемат живота и богатата на другите. Това са хората с неорганизираните и необлагородени двойници, създаващи дивите и примитивни мозъчни центрове, тласкащи човека към такива деяния.

А другите хора са с организирани и облагородени двойници, даващи такива мозъчни центрове, приели като закон в себе си висшите морални ценности, които правят човека да се чувства като клетка от един висш организъм. В организма всяка клетка чувства и усеща нуждите на целия организъм. С това се създават възможностите за един приятен и смислен колективен живот.

Това организиране и облагородяване на мозъчните центрове може да стане в човека по два начина, по два пътя – съзнателен и подсъзнателен. Тази възможност, тази привилегия е едно от основните различия между него и животните. Затова мъдрецът е казал: „Човекът е животни плюс една монада“ – плюс една възможност. Тази възможност съществува единствено само при човека. Съзнателен човек имаме тогава, когато той доброволно и с усилия от своя страна започва да следи и контролира проявите на дивата природа в себе си, като след всяка зловеща нейна изява си взема бележка, за да се поправи. Тогава този човек в усили-

ето си за прогрес и еволюция към висшата природа става любим на съществата от висшите йерархии, като става техен любим ученик. Те следят живота му, неговите прояви, като го ръководят и насочват в правия път за по-бърз прогрес, за по-бърза еволюция.

Това е най-великият момент от развитието на човека – да стане той техен ученик. Тогава човекът започва да вижда все по-голямото величие и богатство, които животът носи, а с това животът му става и все по-пълнен и красив. При първия раздел от хората този процес на организиране и облагородяване на мозъчните центрове е подсъзнателен. Те нямат стремежа да следят и контролират проявите на своята дива природа. При тях природата чрез въздействието на тези благородни силови частици бавно въздейства върху двойника на човека, за да го организира и облагороди, а оттам – това да стане и върху мозъчните му клетки. Този е бавният процес на човешката еволюция. Какъвто и да е даден човек, той с течение на многото хиляди години ще се възпита и облагороди. „За Аллах времето няма значение“ – казва Саабей.

Процесите на еволюцията са изразени навсякъде и във всички тела по небесната сфера, плод на силовите ядра, изтичащи от могъщата мисъл на разумните същества, обитаващи напредналите образувания в небесната сфера, каквито са слънцата.

4 декември 1982 год.

ИСТИНСКАТА СВЕТЛИНА

*Светлината, която вие тук имате,
е само сянка от истинската светлина.
Истинската светлина е мека и приятна.
Учителя*

*И виделината свети в тъмнината,
и тъмнината я не обзе...*

Ев. от Йоан, гл. 1., ст. 5.

Казаното от Учителя има отношение към онова явление в природата, което определяме с понятието *светлина*, тъй както ние, хората, я виждаме. В случая ще трябва да признаем, че има и друга светлина освен тази, от която се ползваме и която познаваме. Казаното пък от ученика на Христа – Йоан, за някаква виделина, която свети и не угасва, хората и без да се замислят даже го приемат в преносен смисъл, защото не могат да допуснат, че има и неугасваща светлина – в смисъл, че явлението се отнася до великите Божествени идеи, които Христос е донесъл на Земята. Това са идеи, които всякога носят светлина за човешкия род; идеи, идващи от един възвишен свят, който нищо не може да погълне и унищожи.

За нас, обикновените хора, има много явления, много неща, които ни се виждат тъй прости и така очевидни, че смятаме за излишно да се занимаваме и да се замисляме за тях. Права е мъдростта, която казва, че колкото човек знае по-малко, толкова светът около него е по-прост и разбираем. Така например колко очевиден, колко неоспо-

рим е петият постулат от геометрията на Евклид²⁰, който гласи: „Ако имаме в една равнина права и точка, лежаща вън от нея, то през точката може да се прекара само една права линия, успоредна на дадената“. За тази тъй очевидна и проста геометрична форма много столетия хората на математиката даже не са се замисляли – тя е тъй очевидна, че няма нужда нито от обяснения, нито от доказателства. Но гениалните умове на Николай Лобачевски²¹, Янош Бойяи²² и Гаус²³ не сметнаха така. Те различиха тази очевидност за нас и създадоха нова геометрия, геометрия на един по-висш свят, тъй наречената Неевклидова геометрия.

За водата, която е тъй важна и необходима за нас и за живота въобще, всеки смята, че е еднородно съединение от водород и кислород. Водата, взета от даден източник в един съд, се приема за еднаква, за еднородна по всички направления. И по тази тъй безспорна очевидност хората от много хилядолетия също не са мислили. Какво има да се мисли и изследва върху този тъй очевиден и нагледен факт? Но гениалните човешки умове и представи очевидно не останаха спокойни. Те се заровиха, задълбаха се в нея и започнаха да доказват, че тази вода съвсем не е еднородна и е съставена от различни видове води. Колко вида и какви са те, това за в бъдеще ще се изучава и ще се изясни. Засега се знае, че сред тази вода има и т.нар. *тежка вода*, необходима за атомното разпадане.

По време на Втората световна война, при настъплението на германските войски във Франция, гениалният Жолио-Кюри²⁴, готвейки се да бяга от Париж, взема най-напред най-ценното, което има в неговата лаборатория. Това е половин литър тежка вода. Разбира се, има и друга вода, която не замръзва, а остава в своето течно състоя-

ние при всички условия. Студът, покаят, сянката на зло-то не са господари над нея.

А какво каза Христос на самарянката, от която искаше да пие вода при кладенеца на Иаков? „Да би знаела Божия гар и кой е Оня, който ти казва: „Дай Ми да пия“, ти сама би изпросила от Него и Той би ти дал жива вода“. И продължава: „Всеки, който пие от тази вода, пак ще ожадне, а който пие от водата, която Аз ще му дам, той вовеки няма да ожадне; тя ще стане в него извор с вода, която ще тече в живота вечен“.

И тук пак ще кажат, че думите на Христа имат преносен смисъл. Може и така да е, но това не е убедително. Може да има наистина някаква вода, която да има качества, за които Христос е говорил. Вода, която да дава живот, да може да премахва всички недъзи и болести. Още повече, че Учителя казва: „Аз не познавам по-голямо лекарство от водата“. Ако тази вода, която е пред нас, не може да лекува всичко и да дава живот, то сигурно ще трябва да се приемем, че има и такава вода, която е способна да прави чудеса.

За светлината може да се каже същото. Сегашните хора не са наясно какво точно е тя, но ние ще трябва да приемем, че тя е също една съвкупност от видове светлини, като не става въпрос за откритието на Нютон, че светлината е сложна съвкупност от седем основни цвята. Слънчевата светлина тук, на Земята, има способността да лекува, да дава живот, но тази светлина, която прави това по един абсолютен начин, още не прави чудеса. Ще има и такава, която ще може да прави това по един свършен и изчерпателен начин.

Изследванията в най-ново време установяват по безспорен начин, че от мировото пространство и най-вече

от Слънцето към Земята идват потоци от частици с непознато за нас състояние на веществото. По своя размер, макар че клонят към безкрайно малкото, все пак помежду си се различават. Те носят грамадна енергия и пътуват със скорост, която се определя като близка до тази на светлината – 300 000 км в секунда. Наричат ги *космични лъчи*, а самите частици – *елементарни частици*. Открити са вече десетки видове от тях. Едни имат по-голяма маса, вибрират с по-дълга вълна и имат по-слаба проникателна способност.

Някои от тях се поглъщат от частиците на нашата атмосфера още в нейните горни слоеве, други успяват да проникнат и по-дълбоко в нея, да стигнат до повърхнината на Земята. Други навлизат в Земята и проникват в нея на по-малка или по-голяма дълбочина, като има и такива, за които няма никаква пречка – те минават свободно навсякъде и през цялата Земя, тъй както игла през тензух; нищо не може да ги погълне или да ги спре в техния път. Наричат ги *неутрино*.

Между елементарните частици са и т.нар. *фотони*, или частици, които ни позволяват да имаме възможността да възприемаме светлината. Тези частици също са съставени от такова състояние на веществото, което има способността да вибрира. Това състояние на веществото Учителя нарича *лъчисто* – то е четвъртото състояние на веществата и е нещо по-друго от трите състояния, които ние познаваме. Някои учени също приемат, че има такова ново състояние на материята. Имаме обаче всички основания да приемем, че тези частици не са еднородни, че светлината не е хомогенна, а в тези лъчи има и разни видове светлини – различни видове фотони.

Грамадната част от тази светлина, която идва при нас, голямата част от частиците ѝ веднага се поглъща; и

щом Слънцето престане да свети, идва мрак. Така е на Земята, но така ли е и другаде? Имаме ли абсолютен мрак? Не! Тук, на Земята, нямаме. И през нощта, когато Слънцето е в най-долната си точка, в т.нар. *надир*, противоположното положение на зенита, пак има светлина. Откъде се взема и каква е тя? Тази светлина особено добре се вижда през ясните звездни безлунни нощи. Тогава по-осезателно се забелязва, че в нощта има една бледа, макар и слаба, но много приятна, мека светлина. Светлината, която носи едно чудно разположение, откъсва човека от баналното ежедневие и тласка неговата мисъл към някакви чудни светове.

Народът, който по-често има възможността в своя естествен и близък до природата живот да съзерцава нощното небе, смътно долавя, че тази светлина идва от един велик и непознат за него свят – и е изразил това в приказки и легенди; например в приказките от *Хиляда и една нощ*. Сега легенди и приказки не се създават, защото хората престанаха да съзерцават с разположение звездния мир.

Изследванията, които учените са направили върху тази тъй приятна светлина, показват, че само 17% от нея се дължи на светлината, която идва от звездите – останалите 83% от нея остава необяснена. Една малка част от тази светлина учените приписват на така наречената зодиакална светлина, която уж идвала от някакъв осветлен от Слънцето прах, намиращ се много високо в атмосферата. Това обяснение не е убедително, защото конусната сянка на Земята се простира на стотици хиляди километри, а в нея няма откъде да дойде лъч, нито пък на някаква много голяма височина може да се вдигне прах от Земята.

За тази светлина ще трябва да приемем по един категоричен начин, че произходът ѝ е от дневните слънчеви лъчи. Между тези светли частици – фотоните – идващи

от Слънцето, се намират и такива, които не се поглъщат, а остават свободни, движат се из пространството и продължават да носят своята светлина. Това са частиците на истинската светлина, за която говори Учителя – фотоните. Това е виделината, за която и Христовият ученик Йоан говори. Виделина, която мракът не може да погълне.

Направените изследвания върху спектъра на тази нощна светлина показват, че тя е същата, каквато имат и полярните сияния – имат единакъв характер и единакво естество. Какво са всъщност полярните сияния? Едно задоволително обяснение за тях още не е дадено, но общият характер между нашата светлина и тях е безспорна. Внимателните проучвания върху полярните сияния ни водят по един най-категоричен начин към извода, че те не са нищо друго освен едно групиране, една концентрация на такива чудни безсмъртни светли частици. Защо? Първо, защото полярни сияния има само тогава, когато на слънчевия диск има много на брой и големи по размер петна. Установена е една безспорна зависимост между полярните сияния и количеството петна по слънчевия диск.

Да се приеме, че сиянията представляват някакви земни материални частици, получили по някакъв начин слънчева светлина, е абсолютно неприемливо. Най-първо затова, че тези сияния стават на височина от много стотици километри от повърхнината на Земята, където не може да има земна материя в каквото и да било състояние, нито пък в полярната нощ ще се намери отнякъде слънчев лъч, който да ги освети.

Петната по слънчевия диск са източник на една извънредно активна дейност на какъв ли не рог лъчи, която ние обхващаме с общото понятие *електромагнитни*. Изследванията показват, че тези излъчвания имат най-раз-

лична дължина на вълната, като се почне от милиметри и се стигне до вълни с дължина от 10–15 метра. Лесно е да се разбере, че в тези големи граници се включват какви ли не сили и с какво ли не предназначение.

Петната, които са отвори към слънчевото ядро, към самото истинско Слънце, според изказванията на великия астроном Уилям Хершел²⁵ изхвърлят потоци елементарни частици, между които и фотони – онези чудни частици светлина, които не могат да се погълнат, частици от истинската светлина, каквато има и на самото Слънце, на слънчевото ядро. Те идват на Земята и дават както това меко приятно нощно сияние, така и полярните сияния. Тези фотони имат материален характер, макар и от лъчисто състояние, както вече казахме. На това се дължи фактът, че полярни сияния има само около магнитните полюси на Земята. Тези магнитни полюси не са разположени всякога над земните полюси. Те правят известни движения около тях.

Тези магнитни центрове са силите, които привличат частичките на неугасващата светлина и ние виждаме това събиране като полярно сияние. Неугасващи частици ще се натрупват все повече и повече около Земята и ще гойде ген, когато ще се събират не само около магнитните полюси, но ще ги има и около цялата Земя. Тогава нощ и мрак на Земята няма да съществува и тя ще бъде светла като Слънцето.

Друг един важен довод за съществуването на такива светли неугасващи частици ние ще можем да получим, когато имаме възможността да погледнем звездния мир през някой от големите телескопи на света. Астрономите, които наблюдават небесната сфера през тези уреди, намират на нея освен слънцата, планетите, кометите,

звездните купове и галактиките, още и грамадни по пространства области от Вселената, които светят и които астрономите наричат светли мъглявини. Наблюдават се и други такива области, които са съвършено тъмни, поглъщат всякаква светлина без остатък и нищо не отразяват. Те констатираме като празни черни петна, добре очертани върху звездните рояци на нашата галактика.

Една от най-интересните и добре проучени светли мъглявини е тази, която се намира в съзвездието Орион. Нейният диаметър има размери около 1 000 светлинни години. Светлината от единия до другия ѝ край ще премине за хиляда години. Защо тази област от Вселената свети? Да се приеме, че там има някакъв прах, осветяван от някакво слънце, е абсолютно неприемливо. Първо, защото веществото на тази мъглявина е толкова разрежено, че ние тук не можем да имаме такова и при най-съвършен вакуум. Второ, ако допуснем, че това слънце се намира на разстояние 1 000 светлинни години от нас, как би изглеждало то? То би било толкова малко, че не бихме могли въобще да го видим, следователно не би могло да ни изпрати и каквато и да било светлина.

Най-близката до нас звезда, най-близкото слънце извън нашето, е Алфа от съзвездието Центавър, намиращо се на четири и половина светлинни години от нас. Това грамадно слънце от такова разстояние ние го виждаме само като една от светлите звезди, която съвсем не е в състояние да ни даде някаква по-осезаема светлина. Ясно е, че тези светли мъглявини не са нищо друго освен самосветещи образувания, съставени именно от такива вечно светещи, неугасващи светли частици – частички на истинската светлина. Също както и слънцата по небесната сфера, които са също самосветещи небесни тела.

В подкрепа на това идват наблюдаваните светли мъглявини от един друг рог, тъй наречените *планетарни мъглявини*. Те обясняват и произхода на неугасващите фотони. Тези мъглявини, наблюдавани през големите астрономически уреди или на фотографските им снимки, изглеждат като кръгови или елипсовидни пръстени, в центъра на които се намира винаги по една малка звезда. Всъщност тук имаме една гигантска сфера, в центъра на която се намира и тази звезда. В далечното минало тази звезда е проявила едно чудовищно излъчване на светлинни частици – явление, което става често по звездния мир. Звездата тогава почва да се разраства и добива десетки хиляди пъти по-голям блясък от първоначалния. Това разширение се извършва с непонятна за нас скорост от хиляда и повече километра в секунда, като изпраща в мировото пространство такива светли неугасващи частици, които образуват после видимата светла мъглявина. Това явление се наблюдава при тъй наречените *нови* и *свръхнови* звезди.

Такъв интересен случай е наблюдаван през 1918 г. с една звезда от съзвездието Орел. Около тази звезда, която е изживяла също такъв процес на гигантско разширение, тъй да се каже, пред нашите очи, се е образувала планетарна светла мъглявина, която сега непрекъснато се разширява. Тези светли частици политат в пространството, тъй както молекулите на водата при изпарение излитат в пространството, за да може при специални условия те отново да се обединят и да създадат водните капки – валежите; а в случая вечните фотони създават ново небесно тяло при непонятни за нас условия. А знаем ли как молекулите на водата в пространството се обединяват и стават на водни капки? Не, още не знаем.

Тъмните мъглявини, които обилно се срещат из нашата галактика, ясно се очертават върху звездните рояци като черни безжизнени гупки. Трябва да приемем, че техният произход става по същия начин, само че от „тъмните слънца“, за които Учителя е говорил. Те са светове на мрак, светове на покой и безжизненост. Забележителна в това отношение е тъмната мъглявина в съзвездието Орион, известна под името Конска глава, защото формата ѝ ясно очертава вида на конската глава.

Човек трябва да се стреми да бъде свободен като вечен светец неугасващ фотон – светла искрица, която мракът не може да погълне. Да бъде като капчица жива вода, която не замръзва, свободна от всякакви посегателства на злото, на мрака, на покоя, и при всички условия да запазва своето естество. Вода, която носи живот.

март 1970 год.

ВЪЗДУХЪТ

Земята е обвита с газова обвивка, която наричаме атмосфера – въздух. Без този въздух животът в тази форма, в която го имаме, е абсолютно невъзможен. Всеки жив организъм – растение, животно, човек, приема въздух. При животните и човека това поемане става с напъване на белите гробове с въздух, като кръвта приема от него кислорода, който носи положителния дял от своята природа и отделя отрицателния дял заедно със също тъй отрицателния възлероген двуокис.

Живите форми във водните площи – океаните, моретата, езерата, реките и пр., също приемат кислорода,

който е разтворен във водата, където живеят. Атомите на кислорода са много гребни и са се вмъкнали в междините на водородните молекули, които са по-егри. По този начин водните форми гишат. Растенията също приемат от въздуха жизнени сили, без които не могат да живеят. Денем при слънчевата светлина процесът е един, а нощем този процес е по-груг. Изобщо процесът на приемане на жизнени сили от въздуха е много сложен при растенията и е известен като фотосинтеза – процес, който хората още не разбират добре и не са осъществили, въпреки че в това направление много е работено и се работи и сега.

Ако Земята не би имала атмосфера, т.е. въздух, върху нея би царила пълна тишина, защото известно е, че звукът е вибрация на атмосферата. Тогава небето вместо синьо, както го виждаме, ще бъде черно. Известно е, че цветът на всеки предмет, който виждаме, е резултат само на онзи цвят от сложния слънчев лъч, който предметът е отразил, а останалите други цветове от спектъра на слънчевия лъч е погълнал. Синият цвят има силови ядра, които се гвижат с най-голяма скорост спрямо другите цветове и носят най-голяма сила. Атмосферата в горните слоеве поглъща останалите цветове и отразява само синия, непогълнат от атмосферата поради голямата си активност. Затова ние виждаме небето синьо. Този син цвят избледнява от прашинките, които има в атмосферата. Небето току-що след дъжда, който помита прашинките, е с извънредно приятен син цвят.

При липса на атмосфера светло ще бъде само там, където биха попаднали преките слънчеви лъчи; там, където те не греят, ще бъде пълен мрак. Достатъчно е да се направи само крачка встрани от огрятата половина, за да се намерим в непрогледна тъмнина. При това осветената

част на Земята би се нагорещила от лъчите на ослепително яркото Слънце, както бихме го виждали тогава, до температура, по-висока от точката на кипене на водата, а в неогряната страна ще има силни студове. Въздушната обвивка е като греха на нашата планета. През деня тази обвивка ни защитава от обгарящите слънчеви лъчи, омокотява тяхното въздействие, а през нощта бавно изпуска събраната от нея топлина от слънчевите лъчи.

Атмосферата играе и е играла голяма роля в практическия живот на човека още от най-стари времена. Хората са използвали движението на въздуха – вятъра и неговата енергия, за движението на различни морски съдове – платноходки, кораби и др. Атмосферата е среда, в която стават всички явления, свързани с времето; а какво ще бъде то, е от изключително голямо значение за живота на хората: топло, студено, сухо, гъжовно, ветровито или друго. От особено значение е това, че въздухът непрекъснато се размества. Въздушният океан никога не знае покой. Изобщо в него стават важни процеси, смисълът и естеството на които ние не можем да се похвалим, че разбираме.

Тази въздушна обвивка не е еднородна и хомогенна. Тя има пластове, които днес се разделят предимно на четири. Най-долният пласт е най-гъстият и се нарича тропосфера. Той се простира на височина при Екватора на около 15–18 км, а при полюсите – на 8–9 км. Там атмосферата е най-гъста, има най-много молекули на водата, които при създаването на обединителни сили образуват облаци. Облаците не са нищо друго освен израз на присъствието на обединителни сили в атмосферата, които свързват молекулите на водата във въздуха в група молекули, които са вече видими за човешкото око. Затова мъдреците от древността са могли да гадаят по формата и естеството на облаците.

Ако пък гоїде друга обединителна сила или същата действа с по-голямо напрежение, групата молекули на водата в облака се обединяват в още по-големи групи - и вече имаме гъжговни капки. При хлад и при известни условия, които ние не знаем, водните капки изкрystalлизират в шестостенни кристалчета и образуват снежинките. Всички снежинки имат шестостенна форма, те са шестостенни кристали; но всички те, милиардите, които пагат върху земята, макар и да са шестоъгълни, все пак се различават помежду си. Две еднакви снежинки няма.

Числото 6 според големия окултист Корнелий Агрипа²⁶, изнесено в неговия капитален труд *Окултна философия*, е число на Любовта. И наистина, снежинките пагат, покриват растенията и като майчина прегръдка ги пазят от студа, от измръзване. И друга полза имаме от тази форма на водата - че за дълго снегът поддържа влагата в почвата, а също и дебита на изворната вода. Всичко това е израз на разумната и благородна природа на мировия силов океан.

При други случаи при намесата на гемонични сили водните капки замръзват във формата на ледени топчета, наречени градушка. Често пъти с размер на орехи те пагат и причиняват големи пакости на хората. В този атмосферен пласт се образуват мъглите, облаците, гъжговете, снегът, виелиците, бурите, гръмотевиците и др. Температурата на въздуха в този слой се понижава с височината.

Над тропосферата е разположен вторият слой на атмосферата, наречен *стратосфера*. Той се простира на височина до около 40 км. Отличава се с почти постоянна температура, която слабо се повишава с височината. В него въздухът е рядък и почти няма водни молекули, зато-

ва няма и плътни облаци. В стратосферата е винаги ясно и безоблачно, затова този слой е много пригоден за авиацията.

Над стратосферата е разположен третият слой, наречен *мезосфера*. Там въздухът е много рядък и температурата расте на височина до 50–60 км, след което започва да намалява. Над 80 км височина е разположен четвъртият въздушен слой, наречен *термосфера*. Там температурата нараства с височината. Изчисленията и наблюденията са показали, че температурата в термосферата може да достигне до няколкостотин градуса.

Плътността на атмосферата в осветената от Слънцето страна е по-голяма и движението на молекулите и частиците на въздуха са по-интензивни. В неосветената част плътността е по-малка, а движението – по-слабо. Процедурата на атмосферата за днешния свят е все още неясен. Но ние ще приемем, че тя е плод на еволюционния процес в минералното царство.

Определихме на друго място, че водата е крайният резултат от един етап на еволюционния процес на минералите. Това е минералната вода, която е първична вода. Въздухът се явява като междинен, вторичен продукт от този еволюционен процес. Че наистина е така, това се вижда от изригването на вулканите. При този процес има изхвърляне не само на материални частици, но и на вода, а също и на газове. Това говори, че минералите имат възможността да дават и газове, които бавно, но сигурно при обикновени условия са образували въздуха, който постепенно се е наслаждал около Земята.

В атмосферата се образуват и бури, урагани, смерчове, които са спиралообразно движение на въздуха като тирбушон, с чудовищно голяма сила. Въздухът там се дви-

жи понякога със скорост от 300–400 км в час, като помита и разрушава всичко. Откъде се взема силата и самото естество на тези образувания под формата на спирала, е все още неизвестно. Има също гръмотевици и светкавици, които са израз на грамадни сили. За тях можем да приемем, че вземат тази сила от слънчевите лъчи, но как? Всичко това, тези сложни процеси в атмосферата, трябва да ни дават основание да приемем истината, която мъдреците са приемали, че атмосферата е под ръководството на разумни същества, които те са наричали *силфи*. В подкрепа на това тук привеждаме един случай от живота на Братството.

* * *

Съборите на Братството на 19 август в известни години са ставали в Търново – на вилата, или на колибата, както са я наричали. Това е една двуетажна постройка, тогава извън града, а местата около нея също са били братски. Обикновено в началото на този месец Учителя с група братя и сестри пристига пръв там.

През 1921 г. в началото на август Учителя е бил на колибата с група братя и сестри, за да се приготвят необходимите условия за събора. Оказало се, че покривът на вилата тече. На 15 август на обедата Учителя се обръща към всички и казва:

– Дали има някой, който да разбира от покриви?

Никой не се обадил. Тогава нашият брат Петър, който е бил по това време домакин на постройката и на местата наоколо, приема да се качи на покрива и да го поправи. С още един брат се покачват горе, разкриват част от покрива, където капело. Времето, както отбелязва Петър, било горещо, но някак тежко. Тъкмо започнали да прехвърлят керемидите, и от север се задал тъмен облак,

придружен с гръмотевици и буря. Едри гъждовни капки, предвестници на пороен гъжг, заудряли по покрива. Тогава Учителя станал от обедната трапеза, минал до къщата и се обърнал към Петър с гумите:

– Има ли още много да поправяш?

Петър отговорил, че сега тъкмо е разкрил около три квадранти метра и едва е започнало пренареждането на керемидите. Учителя, без да губи нито секунда, минал откъм северната страна на постройката, и без да прави някакво движение или да произнесе някакви гуми, постоял така срещу бурята малко време – и станало чудо. Бурята притихнала, гъждът престанал, гръмотевиците стихнали и облаците като заковани останали на мястото си. Само след миг облаците, укротени, започнали бавно да се придвижват към Арбанаси. Тогава един от братята извикал:

– Учителю, вие спряхте бурята!

– Да – казал Учителя, – но само за два часа. Пътят на бурята е бил оттука и ние измолихме съществата да отсрочат своята задача само за два часа.

И като се обърнал към Петър, добавил:

– Бързайте да завършите покрива, защото след два часа бурята пак ще дойде.

– Разбира се – отбелязва Петър. – Ние заработихме с двойно по-голяма сила и след около два часа завършихме покрива. Остана ни да поставим само 7–8 канака, което е малка работа.

В това време бурята и облаците пристигнаха с предишната си сила. Ние едва бяхме поставили канаците – и рукна проливен гъжг.

* * *

Към времето, каквото и да е то – слънце, гъжг, вятър, мъгла – ние трябва да имаме всякога едно добро разположение, защото го ръководят разумни същества, а ние трябва да имаме едно добро разположение и към тях.

5 ноември 1987 год.

МЪЛНИИТЕ И СВЕТКАВИЦИТЕ

Едно от най-интересните явления, които стават в природата на нашата планета, са мълниите и светкавиците. Те всякога се предшестват от едно характерно движение на въздуха – бързо придвижване на плътни тъмни облаци. Облак в атмосферата има само тогава, когато там е налице характерно по своя рог обединително поле. Силите в това поле обединяват молекулите на водата в атмосферата – те се групират, за да има облак. Ако процесът на обединяване е продължителен и по-интензивен, тогава се получават водни капки, които пагат по формата на валежи. Колкото този процес е по-бърз и динамичен, толкова силите са по-мощни и по-активни.

В едно такова прекалено напрежение на силовото поле се явяват и мълниите и светкавиците. Светкавиците са плод на непонятни за нашите представи по своята сила полета. По своя вид те обикновено имат най-различни линейни форми, каквито всеки от нас е имал случая да види. Има обаче един груг вид мълнии, наречени *сферични*, които са по-рядко явление, но са най-интересни по своите прояви. Те имат обикновено формата на светеща сфера с диаметър от 10 до 20 см. Най-често размерите им са по-големи. Фотографирана е такава мълния с размер от 10 м. А

през 1949 г. е било съобщено за такава мълния с диаметър от 27 м.

Цветът на кълбовидните мълнии е от червен до ослепително бял, но се срещат такива и с цветовете от другите багри: сини, лилави, зелени. Появяването на този род мълнии е в такова бурно време, в каквото се явяват и другите; но има случаи на появата им и в нормално тихо време. Кълбовидната мълния има шепнещ, съскащ или пищящ звук. Тя се движи със скорост от няколко метра в секунда, но има случаи, при които остава неподвижна, като издава споменатите вече звуци и изхвърля искри. Когато кълбовидните мълнии изчезват, понякога става тихо, а при някои случаи се чува слаб пукот или оглушителен трясък.

Измерено е, че тези мълнии съществуват от няколко секунди до 4-5 минути. Хората, които са имали възможността да ги видят, разказват за интересни причудливи техни прояви. Като правило сферичните мълнии се явяват единично, но се наблюдават и изключения - появяват се едновременно по няколко. Изследванията са показали, че във всеки момент на нашата Земя има по 1300 места, където стават бури с мълнии. Това явно ще ни подсказже, че мълниците и светкавиците са от грамадно значение за живота на нашата планета, още повече, че при тези явления се изразходва несъизмерима за нашите понятия енергия.

Учителя беше казал: „В природата, която е един израз на велика разумност, сметка за времето не се гържи, но за енергията, за изразходването на най-малката сила се гържи сметка. Изисква се отчет за нейното изразходване“.

Какво по-точно представляват мълниците и каква е целта им? Какво кара тази разумна природа, този свят да изразходва такава грамадна енергия? Това не е напразно,

нито безцелно. То има своите дълбоки причини за една насъщна необходимост за Земята.

Това, че мълниците от най-различен вид се появяват предимно в по-топлите и в горещите страни, подсказва за техния произход, за тяхната същина и за задачата, която се преследва с тях. Слънцето в тези области по-силно нагрява атмосферата и земната повърхност. При повишаване на температурата на каквото и да било тяло електроните и другите елементарни частици в атомите на това вещество, които се движат с гравитационна скорост около ядрото на атома в различни концентрични сферични повърхнини, почват да преминават от по-вътрешните в по-външните полета, което като видим ефект дава разширение на телата при нагриване. Тези елементарни частици от най-външните полета съвсем се откъсват, когато температурата значително нарасне от притегателната сила на ядрото; те политат в пространството, като остават свободно да се движат из него.

Известно е, че притегателната сила на ядрото е невероятно голяма, но нейната сила много бързо намалява с увеличаване на разстоянието. Това са особен род сили, все още неразбрани за човека. Веществото, което ни заобикаля, още от най-дълбока древност и до днес е било предмет на най-сериозни внимателни изследвания от изтъкнатите човешки умове. И тогава, както и сега, се установява, че то е сила, обкована със здравите непоклатими решетки на покоя, на безжизнеността, на мъртвилото, които дават и формата на всеки предмет. Не са възможни никакви явления, процеси или каквото и да било събития, ако няма едно такова разпадане на веществото, при което се отделя сила, която да им даде живот.

Силните температурни промени, които стават под въздействието на слънчевите лъчи, предизвикват по-интензивно преминаване на елементарните частици от едно вътрешно към друго, по-външно поле; а също става и ускорен процес на откъсване на частиците от най-външното поле. При този процес освен силата изхвъркват и онези частици, които са образували и самата решетка. Частиците на решетката са извънредно пагубни както за самата планета, така и за живота върху нея. Те поглъщат живота и силата, която носят слънчевите лъчи, а също и силите, които идват от мировия силов океан, известни като космични лъчи. Всяко едно небесно тяло си има естествен път за тяхното изхвърляне, тъй както и всяко живо тяло има начин и специално устроена система за изхвърляне на отровите, които се получават при жизнените процеси в него.

Че наистина най-изтъкнатите умове на човешкия род са забелязали такива процеси, личи от техните изказвания. Аристотел²⁷, като говори за кометите, казва, че те са плог на изпаренията, които идват от Слънцето и планетите. Спомням си за някои хора, които искаха да минат за много учени и да се насмиват на това схващане на древния мъдрец, защото много още трябва да учат, за да го разберат.

Големият арабски философ и лекар Авероес²⁸ казва: „Светът е създаден от нещо, което е движение, и от нещо, което е покой. Движението постоянно изтича от веществото и руши покоя“. Ако в ясна и безлунна нощ излезем от палатката или от хижата в планината, ще видим, че сме потопени в много-много приятна светлина. Тя не е нищо друго освен движението, излязло от всички предмети около нас – скали, растения и други. Във всеки предмет,

във всяко нещо са включени двете противоположности: силата на движението – животът; и покоят – т.е. мъртвилото и безжизнеността. Учените казват, че всички тела са радиоактивни. При радиоактивност покоят не може да се изхвърли напълно. Ето защо, за да не се нанесат непоправими злини на Земята и на живота на нея, разумният свят хвърля грамадни сили за тяхното унищожение, плод на което са тези светкавици и другите атмосферни сътресения, които имаме.

В земните негра също има едно сблъскване, една непонятна по своя размер борба за ликвидирание на тази инертна среда, плод на която са всички земетресения и вулкани. За грамадните размери на този процес за унищожение на покоя показва и статистиката, която отбелязва, че годишно на Земята стават средно 100 000 земни труса. Вярно е, че само малка част от тях се усещат от хората. По този повод Учителя казва: „И боговете воюват, но те воюват с непонятни за нас по своя размер сили“. И после: „Ако ги нямаше вулканите, Земята би се пръснала“.

Всички тези явления са резултат на чистене от един неорганизиран свят. Решетките, покоят, мъртвилото, ако биха останали, биха се наслоили както в атмосферата, така и в земята – и бавно, но сигурно би спряло настъпването на живота, на силите, идващи от Слънцето и от мировия силов океан. Това би накарало Земята да се превърне в едно мъртво тяло, което в края на краищата би се разпаднало и разрушило, както е станало с планетата Фае-тон, която се е движела в орбита между Марс и Юпитер.

Ледниковите периоди, които Земята е преживяла, като от последния сега все още бавно, но сигурно се измъквате, не са били нищо друго освен плод на едно прекомерно голямо натрупване на такива отпадъчни частици, които

силно са притъпявали въздействието на животворните силови лъчи.

След гръмотевиците и светкавиците много осезателно е усеща една свежест, приятност и лекота. Атмосферата е пречистена. Там, където гръмотевиците са по-чести, предимно в планините, по-често се усеща и животворното въздействие на пречистения въздух. Сферичните светкавици не са нищо друго освен освободени от решетките сили. Шумовете, звуците, трясъците, които те издават било при своето движение или при ликвидирането им, не е нищо друго освен контактът им с частиците от мъртвия свят.

Процесите, които стават в природата около нас, стават и в човека, който е минал през всички форми на живота. Човекът е един миниатюрен образ както на Земята, така и на Слънчевата система, и процесите, които стават там, стават и в него. И в човека има разпадане на веществото, като при този процес има сила и отпагъчен елемент, отрова и мъртва инертна маса, която всякога е готова да се наслои в клетките, в тъканите, в органите на човешкото тяло, и с това да спъне правилното проявяване на живота в тях. Организмът взема извънредни мерки – тогава идват болестите. Природата праща болестта, за да прочисти човека от наслоената мъртва среда.

април 1972 год.

ЗИМАТА У НАС

Земята като член от слънчевото семейство се движи около Слънцето и около една ос, наклонена на 23,5 градуса. Това наклоняване на оста създава по отношение на климата в северното и в южното полушарие четири годишни времена, четири сезона – пролет, лято, есен и зима. Те зависят от това, как е наклонена оста към Слънцето. Когато е към него, имаме лято, когато е в противоположна посока – зима, а когато оста е в една плоскост, успоредна на Слънцето, имаме пролет или есен.

За северното полушарие оста на въртенето през месеците декември, януари и февруари е в противоположна посока и тогава имаме зима. Орбитата на Земята, нейният път около Слънцето, както и на всички планети от слънчевото семейство, е елипса. Това движение около такава затворена крива дава възможност на планетите през известни периоди в своето движение да бъдат най-близо до Слънцето, или както се казва, да са в перихелий; или най-далече – в афелий. Земята през зимните месеци е най-близо до Слънцето, като през месец януари е на 147 милиона км, а през юли, когато тя е най-далече, се намира на 152 милиона км.

Очевидно е, че през зимните месеци Земята е по-близо до Слънцето с 5 милиона км. Това доближаване е от особена важност и значение за живота на Земята и на хората върху нея в северното полушарие, като с това се създават по-благоприятни условия за тях. По-голямата близост най-първо прави зимите в тази област по-меки, отколкото в южното полушарие, а летата – по-хладни, което е много по-благоприятно за живота въобще.

Освен това тази близост на Земята до Слънцето носи и други големи предимства за северното полушарие, преди всичко за хората там. Да си 5 милиона километра по-близо до този необятен източник на енергия е едно изключително предимство за получаване на повече от възможните енергии от всички видове и степени на неговата изява. Тази енергия се събира и натрупва в Земята и когато през пролетта, пък и даже преди нея, дойде топлината, животът с неугържим устрем използва тази енергия, за да се изяви в зависимост от това, каква чувствителност имат клетките на дадена жива форма за възприемането на тези сили. Така например кокичето, синият минзухар и други растителни форми, когато още едва се е затоплило, подават своите цветчета през снега.

За човека тази близост на Земята до Слънцето е от особено значение. Командният орган в него, който движи и направлява както неговото физическо тяло и физическия му живот, така и психическите му прояви, е главният мозък, затворен в черепната кухина. Клетките на този орган са най-съвършените творения на нашата Земя. За своя живот и изява те имат особено голяма нужда от сила. Тук именно през този период на най-голяма близост на Земята до Слънцето човекът има възможност за създаване и укрепване на едно здраво физическо тяло, както и най-голяма възможност за пълноценна проява на творчеството и прогреса.

Наистина, едно проучване на учени върху живота на хора, живели сто и повече години, е показало, че те са родени през периода, когато Земята е била най-близо до Слънцето, а именно през месеците януари, февруари и март. Нито един от тях не е бил роден през летните месеци. Мозъчната дейност на човека през тези месеци също е

най-активна, той има възможност да се изяви най-пълноценно както в науката, така и в изкуствата, пък и в практическия си живот, изобщо във всички направления.

Изобилието на енергия, която Слънцето дава на Земята през тези месеци, се подсилва и от това, че Земята тогава се движи със скорост от 30 км в секунда, докато през юли тази скорост е само 28 км. Има значи една разлика от 2 км. За да се придобие едно ускорение от 2 км в секунда на едно такова грамадно тяло, каквото е нашата Земя, се изисква сила, непонятна по размер за нашите представи. Тази придобивана енергия е също от полза преди всичко за човека, тъй като мозъчните му клетки като най-съвършени и чувствителни към всички видове силови течения са способни да реагират и да приемат тази енергия, стига той да съумее да я използва чрез цялата си природа за творчество, и преди всичко за интелектуалната си същност.

Известно е, че животът на нашата планета в тази му форма, в която ние го познаваме, е невъзможен без онзи жизнен елемент, наречен кислород. За да го има на Земята със сигурност и да е в достатъчно количество за гарантиране на условията и възможностите за създаване и поддържане на живота, мъдростта на природата е създала сигурен и неизчерпаем източник за неговото производство. Водните пари, достигнали горните слоеве на атмосферата, под въздействието на слънчевите лъчи се разпадат на кислород и водород. Кислородът отива в атмосферата, за да изпълни своята задача.

Растенията едва по-късно са дошли в помощ на този велик процес за насищане на атмосферата с кислород чрез своя чуден процес, наречен фотосинтеза. С това приближаване на Земята до Слънцето през зимния период този процес на разпадане на водните пари значително се усилва

и с това насища много повече атмосферата с кислорода, с тъй необходимия жизнен елемент, и то тъкмо тогава, когато в северното полушарие на Земята една значителна част от растенията или ги няма, или прекарват период на слаба активност – зимен сън, и с това се намалява процесът на фотосинтезата, даващ кислорода.

Онези, които са имали възможността да посетят високите планински върхове през ясните безоблачни дни на месец януари, не могат да не видят една лека синевина, плуваща по белия сняг, което не е нищо друго освен цветът на присъстващия кислород; а също тъй те не могат да не се възхитят от прекрасния син цвят на небето, от цвета на бурно отделящия се жизнен газ в горните слоеве на атмосферата. И едната, и другата приятност човек изпитва, когато приливът на кислород в мозъка му гоиде в по-голямо количество. А това става, когато имаме радостни възприятия, които дават възможност на капилярните съдове, които набавят с кръв мозъка, да се разширят. Тогава притокът на кръв се засилва, а заедно с него – и този на кислорода. Ако кръвта е богата на кислород, приет от чистия високопланински въздух, наситен с този жизнен елемент, тогава не само разположението ни е повишено, но и избликът на здраве ще бъде ясно изразен.

Когато пък имаме валеж от сняг, той особено през месец януари най-много увлича със себе си кислорода, който е много „контактен“, привлича и се привлича от всичко. Тогава образуваните в горните слоеве на атмосферата снежинки поемат в себе си намиращия се там в голямо количество кислород и го донесят на Земята. Затова всеки човек, особено по-чувствителните, каквито са гецамата, изпитват една неугържима радост и желание за игри. Известно е също, че при топенето на снега водата, изтича-

ща от него, е много по-активна и по-благодатна за живите форми. Растенията и животните, които се ползват от такава вода, проявяват много по-голяма жизненост и развитие – оттам е и ползата от нея.

Имайки всичко това предвид, ние не можем да не се възхитим още един път от изключителната мъдрост на природата при изпълнението на нейните задачи. Как мъдро е постъпила тя, използвайки това доближаване на Земята до Слънцето, като в северното полушарие на нашата планета е събрала много повече суша и повече континенти, каквито са Азия, Европа, Северна Америка, половината от Африка и повече от островите като Гренландия и други, а областите за заселването на живите форми и човека са по-малко в южното полушарие, където са само Южна Америка, Южна Африка и малкият континент Австралия.

Това именно създава възможността животът да се прояви в по-голяма пълнота и изобилие, но и живите форми, които ги населяват, много по-изобилно и рационално да се възползват от създадените условия при по-близкия контакт между Земята и Слънцето. В потвърждение на това историята ясно ни е показала, че всички големи човешки култури са се развивали именно в северното полушарие на Земята, като египетската, вавилонската, индуската, китайската и пр. Това е израз на много по-благоприятните условия за интелектуална проява на човешкия род, създадена от тази близост на Земята и Слънцето.

Иска ли човек, живеещ в северното полушарие, да се възползва от този благоприятен случай, то нека първо заради своето здраве и живот и да не изпуска случая, особено през месец януари, в ясните слънчеви дни да прекарва из планината, да гиша наситения с жизнен елемент въздух и

да се радва на приятните гледки, които природата в своя творчески замах е създала и създава от снега и вятъра. Чудните извивки и форми, създадени от този пластичен материал, както е снегът, не могат да не възхитят човека. А през другите дни тези условия, създадени за духовна изява, трябва да се използват, за да може човек да расте и да прогресира.

октомври 1981 год.

СЛЪНЧЕВИТЕ ЛЪЧИ

Установено е по един безспорен научен и очевиден път, че животът на Земята в тази му форма, в която е даден, съществува благодарение на силите, които Слънцето изпраща посредством своите лъчи. От Слънцето идват 99% от силите, които създават и движат живота тук, и само 1% идва от Луната, която със своето влияние създава приливите и отливите на големите водни маси, океаните и моретата, а също тъй нощем подсилва извличането на влагата в почвата от растенията. Затова някои билкари, тези, които търсят и събират лековити растения и такива за чай, отбелязват с право, че е най-добре те да се берат сутрин.

За да можем да разберем естеството и силата на слънчевите лъчи, най-напред трябва да имаме някаква представа какво е всъщност то. Тази представа можем да имаме както от наблюденията, които астрономите правят върху него, така също и от онова, което виждаме около себе си като резултат на слънчевото въздействие. Някои от тези учени без каквото и да било основание и

разумна подкрепа казват, че слънчевите лъчи са полезни само сутрин, докъм 9-10 часа. След тези часове те не само че не били полезни, но и действали вредно. Други пък, тласкани от едно честолюбие, че могат да кажат нещо интересно, отбелязват, че силните слънчеви лъчи създават ракови образувания по кожата, от което следва съвсем неправдоподобното и невярно заключение, че хората, които са изложени непрекъснато на Слънцето, каквито са тези в екваториалните и субтропичните области, онези по плажовете и моретата, моряците и милиарди други хора страдат и умират от ракови заболявания - нещо, което е повече от неприемливо и глупаво.

За естеството на Слънцето, какво представлява то, има две твърдения. Едното е следствие от хипотезата, дадена от руския учен Ломоносов²⁹, който твърди, че Слънцето е някаква огнетечна каша от гореща разтопена маса и газове. Това неприемливо и крайно погрешно становище се отрича преди всичко от самите прояви на слънчевите лъчи. Отбелязахме, че животът на Земята е невъзможен без тях. Всички растения търсят слънчевите лъчи, без тях те не могат да виреят. Не само това, но и когато растенията са поставени под сянката на дърветата, те не могат да се развиват правилно, макар че и там все пак има слънчева светлина. И много други явления могат да се приведат в полза на това, че слънчевите лъчи не са нещо механично, излизащо от някаква огнена каша.

Другото твърдение е на гениалния астроном Уилям Хершел, който през 1781 г. откри планетата Уран, като е направил и други открития по небесната сфера. Той приема, че Слънцето е кълбо, подобно на нашата Земя. То е обвито с два слоя атмосфера - да ги наречем условно така. Единиият, външният, е много горещ, а другият, вътрешни-

ят, е по-хладен. „На това кълбо – предпазливо отбелязва Хершел – живеят и разумни същества.“ Това твърдение са подкрепяли и всички велики учители на човешкия род – че Слънцето е място на велики разумни същества и че от него изтичат силови течения, носещи само живот и велика разумност.

Това ще ни покаже не само живота около нас такъв, какъвто е създаден, но и ред явления, каквито периодически има на Слънцето. Това са периодите на голяма възбуда, която става там. Така например през 1981 г. имаше един такъв период на голяма слънчева възбуда. Астрономите я нарекоха „Година на разяреното Слънце“. В какво се изрази това?

Велики мъдреци определят, че преди 5–6 милиона години в Слънчевата система е станала голяма катастрофа, предизвикана от вмъкването в нея на едно черно слънце. При тази катастрофа става разрушаването на една планета, която се е движила в орбита между Марс и Юпитер, наречена пак от тези велики мъдреци Фаетон, което ще рече „Лъчезарната“. Пострадали са повече или по-малко и всички останали планети, като са се изменили орбитите им от окръжности в елипси – повече или по-малко разтеглени. Осите от перпендикулярни спрямо еклиптиката са се наклонили повече или по-малко. Въртенето на планетите около тези оси също се е нарушило; станали са и ред още други нарушения.

Ако черното слънце тогава е успяло да излее своя демонизъм, това не значи, че то и сега няма да се опита да направи същото – да руши и да внася безредие. Обаче разумните същества на Слънцето следят неговите прояви и при най-малката възможност за посегателство от този демоничен свят те реагират бурно.

Какво стана през тази година на разяреното Слънце? От него изтичаха ракети, или както астрономите ги наричат, протуберанси с дължина от милиони километри, носещи непонятни за нас по своето могъщество сили, които са способни да отстранят и най-голямата разрушителна мощ. Също така по това време на Слънцето се появиха много и големи тъмни петна. Според Ломоносовата хипотеза тези тъмни петна били уж втвърдявания, изстинали области по тази огнетечна каша, което пак е съвсем невярно. Тези петна излъчват също тъй непонятни за нас по своето могъщество сили, които специално обгръщат Земята, за да я предпазят, а силовите им ядра се натрупват по полюсите, като създават полярните сияния. С това обмяната на силите между Южния и Северния полюс се засилва.

Тази обмяна на силите между полюсите, подгържана от Слънцето, е от изключително важно значение за живота на Земята. При такава възбуда на Слънцето тя особено силно се активизира. Това създава възможност животът на Земята да се изяви с много по-голяма пълнота. Тогава има по-голямо плодородие, повече раждания и умирация. Тези тъмни петна всъщност не са тъмни. Измерено е от астрономите, че те светят 500 пъти по-ярко от пълната Луна, но контрастно, заради грамадната яркост на слънчевия диск, изглеждат тъмни. При тях имаме т.нар. *ефект на Уилсън*, което говори, че петната не са нищо друго освен дълбоки отвори през двата пласта, които обвиват кълбото на Слънцето. През тези отвори разумните същества там изпращат могъщите сили, за които споменахме.

По време на тази възбуда повърхнината на Слънцето има вида на кипяща оризова каша. Големи образувания от по няколкостотин километра, подобни на оризови зърна, бурно излизат и се пукат, като също излъчват чудовищни

по своето могъщество сили. И какви ли не още възбуди има там. Всичко това явно говори за великата разумност, която цари на Слънцето, което иска да защити своето семейство. Има и групи явления, които не могат да не събудят мисълта към това направление. Така например през 1935 г. един астероид – къс от разрушената планета Фаетон, бързо се е приближавал към Земята. Астрономите с голяма тревога са наблюдавали това приближаване, но астероидът се спира и се връща обратно. Кои го е спрял и кои го е върнал? Същото явление имаше и през 1968 г.

Изобщо светлите слънца са високо организирани светове, каквото е и нашето Слънце. Те носят и дават само доброто, живота, благородството и прогреса. Да им се приписват лоши влияния, че създават противоречащи на живота болезнени състояния, е крайно погрешно. Слънчевите лъчи по своето естество през всички часове на генонощето са всякога благотворни. Вярно е, че има разлика между утринните, обедните и вечерните часове в слънчевите лъчи за нашата Земя, но това се отнася само за тяхната сила, съгласно принципа на Доплер, но не и за тяхното качество по естество, което е все еднакво през всичките часове на генонощето.

Според закона на Доплер³⁰ сутрин ние, наблюдателите, се приближаваме към Слънцето; и съгласно този закон, понеже се приближаваме към него, имаме възможност да приемаме по-пълно силите, които изтичат от Слънцето – слънчевите лъчи. Поради това, че те минават и през по-дебел слой атмосфера, при нас идват предимно силовите течения с по-къса дължина на вълната. Част от дългите вълни се поглъщат от атмосферата. Тези по-къси вълни на слънчевите лъчи действат по-добре на мозъчните центрове, намиращи се в горната част на мозъка, където

са моралните мозъчни центрове – на милосърдието, благоговението и съвестта.

Към обед въздействието на слънчевите лъчи е по-силно, защото действат и късите, и дългите силови вълни. Понеже сивото вещество на човешкия мозък в сегашния стадий на развитие още не е добре организирано и облагородено да приема тези високи и силни вибрации на дългите и късите слънчеви вълни, природата е покрила човешката глава с коса. Затова хора, които нямат коса или пък тя е рядка, ще трябва да носят по обедните часове шапка.

За тези пък, които не могат да понесат силното обедно слънце навън или по плажовете, причината е в това, че те в своето тяло имат много нечиста, венозна кръв, а също тъй и утайки по вътрешните стени на кръвоносните съдове, което е нещо нередно. Слънцето не търпи нередностите, където и да са те, а също и в човешкото тяло. То бавно, но сигурно оправя всичко, събужда процеса на прочистването, като създава ферментации. Такъв човек, изложен на слънчевите лъчи, не се чувства добре. За да си помогне, този човек, щом като не се почувства добре при слънчевото облъчване, нека се оттегли на сянка или вкъщи. Но на другия ден пак да се изложи на слънчевите лъчи и да постъпи по същия начин, когато пак не се почувства добре. Като повтаря това няколко гена, той ще се прочисти от отровите и от излишните утайки в кръвоносните съдове и ще може вече да се излага спокойно на слънчевите лъчи, които ще му дават здраве и живот.

Трябва с радост да приемаме през всичките часове на деня лъчите на Слънцето – този могъщ източник на здраве и живот.

28 август 1987 год.

ЗЕМЯТА КАТО МЯСТО ЗА ПРОЯВА НА ЖИВОТА

При катастрофата, станала в Слънчевата система от проникването в нея на черното слънце преди 5-6 милиона години, според мъдреците на древността е имало една планета, която се наричала Фаетон – „Лъчезарната“, която се е движела в орбита между Марс и Юпитер. Тази планета, попаднала в зоната на Рош³¹, се е разрушила от черното слънце. Остатъци от нея и сега се движат по същата орбита, някои с известни отклонения. Тези късове сега астрономите ги наричат астероиди.

При тази катастрофа пострагват повече или по-малко всички останали планети, като им се изменят орбитите – от окръжности стават елипси, а осите им на въртене се наклоняват повече или по-малко; получават се и реди други нарушения от първоначалния им правилен рег.

Земята, сравнително с другите планети, е пострадала по-малко. От всички планети до Юпитер тя е най-голямата – и оттам идва възможността да ѝ се оказва определено въздействие от пристъпа на черното слънце. Затова влиянието върху нейната орбита и наклонът на оста ѝ на въртене са по-слаби. Освен това Земята от всички планети има и най-голяма плътност – измерена е на 5,5% по отношение на водата. Но ако не се вземе под внимание грамадно количество вода в океаните, моретата и планините, грамадите от лег по полюсите, нейната плътност на веществото ще надхвърли и 6%. Оттук става ясно, че Земята е тежка и тази тежест е оказала също съпроти-

ва на въздействието от черното слънце, за да не наруши в голяма степен нейните хармонични прояви. Тази голяма плътност на Земята определя възможността на всички живи форми, които се раждат, за да живеят на нея, да имат най-плътно, най-осезаемо тяло.

Основен закон, даден от Саабей и от другите мъдреци на гревността е, че всяко живо същество, за да се роди и да живее на дадена планета, трябва да бъде облечено в одежди – тяло, съответно на самата планета, на нейната плътност и на други нейни качества като скорост на въртене около оста, атмосфера и др. Оттук трябва да приемем, че живите форми, дошли на Земята, за да живеят, трябва да са облечени във възможно най-плътни тела.

По този повод имаме предание, че човекът е направен от пръст, земя и кал. Същите тези мъдреци са създали и легендата за населяването на Земята от живи същества, легендата Аум. Тази гумичка се изпява с много мелодични тонове. Легендата е такава:

* * *

Когато Бог създал Земята, Той видял, че много същества искат да се заселят на нея и да живеят там. Но и тук трябвало да се приложи основният закон, че всяко живо същество, за да живее на Земята, трябва да бъде облечено с одежди – тяло, което да отговаря на естеството на самата земя. А по форма одеждата трябва да бъде според мелодията, която живото същество издава и която има в себе си. Земята като най-плътна има възможността да създаде най-плътни, осезаеми тела на всички онези, които искат да живеят на нея.

Следователно всички живи същества на Земята ще имат най-плътни тела. Голямата плътност на тялото

има и това предимство, че самите същества, облечени в него, много по-реално, по-осезателно ще имат възможността да се докоснат до всяко нещо, да приемат по-реално всички възприятия, да изживяват с по-голяма сила онова, което това живо същество със своите пет сетива може да му достави. Изобщо то има по-реален, по-изразен контакт с всичко, което го заобикаля. А това прави животът да тече с по-голяма сила, като дава и по-голямо задоволство на живите същества, особено на по-елементарните форми на живот. Затова те с изключителна жар се устремяват да живеят на Земята. Бог изпълнява желанието на живите форми, които са наобиколили Земята, защото Той е сила на милостта.

Бог повиква Своя пръв помощник Саваот и му нарежда да облече тези живи форми в одежди, подходящи за живота на Земята. Саваот извиква своите помощници – саламандрите, обитателите на идейния свят, света на Огъня; после силфите, съществата на въздуха, на мисълта; ундините – духовете на водата и на чувствата; и най-после гномите – тези, които работят върху веществото. В тези четири свята е потопена всяка жива форма. Саваот нарежда те да отидат във вътрешността на Земята и да изработят вещества, подходящи за одежди на тези живи същества. Със стихийен устрем тези негови помощници се залавят за работа и в скоро време изработват вещество, с което обличат живите форми, жадни да живеят на Земята.

Саваот седнал на своя трон, доволен и щастлив, че е успял да направи успешно всичко това, което Бог е искал. Но в този момент на висше щастие край него минава едно същество и с чудна мелодия му изпява израза Аум. Тази мелодия била песента на човека. Саваот трепва от възторг и очарован от красотата на човека, се влюбва в него. С тази

мелодия човекът му казва, че и той иска да се засели и да живее на Земята.

Саваот веднага повиква своите помощници и твърдо ги запитва защо не са облекли и тази прекрасна, очарователна жива форма. Те всички в хор му отговарят, че въпреки желанието, стремежа и усилията си, не са могли да получат вещество, което да има вибрациите на тази мелодия – Аум. Отново нарежда Саваот на своите помощници да слязат на Земята. Там отново въпреки дългите мъки и страдания те не успяват да създадат вещество с тази мелодия. Няколкократно е слизането им долу, но резултатът е все същият – подобно вещество не може да се създаде.

Отчаян, измъчен, Саваот седи на трона си и отправя молби към Бога, като казва:

– Боже, аз, който със своето знание и мъдрост управлявам небесни тела и цели вселени, толкова ли нямам сила, знания и мъдрост, за да създам вещество, с което да направя облекло на моята любима Аум!

Но следва пълно мълчание, няма никакъв отговор. Отново Саваот се моли и казва:

– Толкова ли, Боже, са безкрайни Твоите знания и мъдрости, та аз да не съм ги разбрал достатъчно?

Отново следва пълно мълчание, тишина и пустош около него. Саваот се просълзява от мъка, сълзи капят от очите му. Дълго плаче той, но – пълна тишина. Изоставен от всички, унесен, най-после той потапя пръсти в локвичката от своите сълзи, върти пръстите си там и когато се посьвзема, изважда пръст от калта – и когато иска да очисти изкаляните си ръце, от тази кал излиза мелодията Аум. Трепва Саваот, безкрайно щастлив, че е намерил вещество, с което да направи облекло на своята любима форма. Идва тази жива форма – човекът, и радостен запява

Аум, а Саваот изгражда от тази кал одежда за нея, безкрайно щастлив от успеха си.

Затова един мъдрец изгълбава на скалата израза: „Вярно е, че човекът е създаден от пръст и кал, но получена от размесването на пръстта със сълзите на Любовта“.

* * *

Живите форми на Земята можем да ги разделим на два големи дяла. Към първия дял спагат тези, които са дошли преди идването на Луната. Това са първите форми на Земята. Към втория дял се включват всички живи форми, които са дошли след нейното идване. Луната донесе майчинското чувство и грижата около създаденото потомство. Там няма и не може да има стихийност в създаването на потомството.

В първата група ясно са изразени две качества: първо, стихийност в създаване на потомството, и второ – липса на майчинско чувство и грижа към него. Това са примитивните форми, които нямат възможност за контакт с по-висшите светове, а само с онова, което сетивата им доставят. Те се тълпят да идват за живот на Земята, защото тези, макар и ограничени сетива, им доставят по-ясни възприятия и с това те чувстват живота по-осезаемо. Това са насекомите и почти всички обитатели на моретата и океаните. Те са първите обитатели на нашата планета. В насекомите тази стихийност е очевидна и ние всякога имаме възможност да опитваме онези спънки, които те са способни да създадат на човека и на по-висшите живи форми, създадени след идването на Луната.

Така например комарите се размножават стихийно, богат с чудно устроените си хоботчета хората и животните, за да смучат кръв, която е храна за тях, и с това ги

заразяват с много болести, на първо място с маларията, която помита годишно милиони човешки същества. Така например е установено, че само в Индия от малария умират годишно 2 милиона души.

Прокопаването на Панамския канал се прекъсва и се бави 34 години заради комарите, които изобилстват там, като само в първите години от малария загиват повече от 50 000 работници и инженери. Скакалците, тези страшно опустошителни насекоми, гвижещи се на големи тъмни облаци, носят нещастие на човешкия род. Където кацнат, те безогледно опустошават всичко посято, даващо продукти както за човека, така и за неговите домашни животни. А при термитите всяка майка изхвърля на всеки две секунди по едно яйце през цялото денонощие – тя хвърля 30 хиляди яйца, а през целия си живот – 100 милиона. И един мъдрец казва за тях, че те са искали да завладеят Земята само за себе си. Затова разумният свят е изпратил легените шапки на Земята, за да се премахне тази възможност.

Така е и в океаните, и в моретата, но там са създадени и китове, и други могъщи същества, които поставят в едно равновесие такива безогледни стремежи. Всички примитивни живи форми на Земята се раждат с устрема да изпитат подобен цялостен и осезаем живот.

26 октомври 1987 год.

БЛАГОПРИЯТНИТЕ УСЛОВИЯ

В София част от поляната, където играехме гимнастическите упражнения и Паневритмията, беше отгледена за градина. Много благородният наш брат бай Раги с изключителни способности в земеделието и градинарството я бе разкопал и беше насадил разни култури – домати, картофи и груги, а също и една малка площ с питомни ягоди. Обичах да се разхождам привечер по поляната, когато залязваше Слънцето, изпращайки своите лъчи, които игриво се плъзгаха по витошките възвишения.

Един ден гледам Учителя със стиснати глани да идва към мен откъм мястото, където бяха насадени ягодите. Дойде, погледна ме и каза, като си отвори гланите:

– Какво виждаш, Николай, и какво ще кажеш?

Аз го погледнах и му казах:

– Виждам една голяма узряла питомна ягода, но нищо не мога да кажа повече от това.

Той ме погледна и каза:

– Запомни и знай, че щом Земята може да дава такива плодове, тя все пак е напреднала планета в своето развитие.

* * *

Преди около 1,5 милиона години в Слънчевата система е станала голяма катастрофа, при която едно черно слънце прониква в нея, насочва се към планетата с най-добри влияния, наречена Фаетон от съзателя на науките за звездния мир Саабей Бен Аадес. В нея се събуждат приливно-отливни сили и тя се разрушава. Тази планета се е дви-

жила в орбита между Марс и Юпитер, където сега се намира астероидният пръстен. Всички планети повече или по-малко са пострадали от въздействието на черното слънце, само Венера почти не е засегната. Тя запазва кръговата си орбита и ръка за ръка със Слънцето те се движат със скорост от 250 км в секунда, като за 200 милиона години обикалят центъра на нашата галактика.

От всички планети в нашата Слънчева система Венера има най-силно и добро влияние върху Земята. При т.нар. *долно съединение* планетата идва само на 40 милиона км от Земята – най-близко от всички останали космически обекти. Оттам са и най-силните полезни и щастливи влияния на Венера върху Земята и живота на нея, и по-специално – върху човека. Отразителната способност на Венера, или както се нарича – албедо, е много голямо – 60%, което е 10 пъти по-ярко от това на Сириус – най-ярката звезда, която виждаме от Земята. След Слънцето и Луната Венера по яркост е на трето място. При известни случаи тя се вижда и денем. Тя е първата, която изгрява след залеза на Слънцето – Вечерница, и последната, която залязва преди изгрева на Слънцето – Зорница.

Силовите течения на Венера чрез звездното тяло на човека създават и оформят мозъчните центрове, които се намират отстрани на предната част на челото. Затова при хората, които имат ясно изразено влияние на Венера, тази част е добре развита и оформена. Там са центрите, които тласкат и дават възможност на човека да се изяви в изкуството, да има тънък усет към изящното и красиво, създават красиво тяло с меки еластични мускули.

Венера се върти обратно по своята ос и според астрологията оста ѝ е изправена. Това дава на нейното влияние силен стремеж към новото – различните моди в облекла-

та, силен стремеж към създаване на все по-хубавото. Изобщо Венера със своето тъй близко присъствие до Земята създава на нея изобилието и добрите условия за живот, силните чувства, богатите изживявания, спокоен живот при разкошна обстановка, способността бързо да се схваща и да се разбира всичко, а също и чудното чувство, наречено любов. Това е добрият шанс за планетата Земя. Слънцето дава на Венера най-обилни и богати блага. Творбите, към които Венера тласка хората, допринасят много силно за красотата на нашата Земя, защото те не се разсейват, а плуват из пространството цялостни. Това са готовност за помощ, за услуга и милосърдие, без да се търси изгода от тях, рег, справедливост и точност.

Ние, хората, трябва да използваме добрите условия, които Земята има от близостта си с Венера.

16 май 1996 год.

НАЙ-ГОЛЯМОТО ЧУДО НА ПЛАНЕТАТА

*И създаде Бог човека по образ Свой –
малкия бог – човека.*

Командният център на цялата човешка дейност е неговият мозък – най-голямото чудо на планетата Земя. Човешкият мозък е най-висшата организирана материя на Земята.

Мозъкът представлява организирана маса, меко вещество, което пълни вътрешността на черепа. Той е съставен от бяло и сиво вещество, което го покрива, като кората на мозъка е нагъната, надуплена подобно на събрано

платно. Колкото тези дупли са по-гъсти и дълбоки, толкова сивата кора е повече, с по-голяма повърхнина, толкова и интелигентността на човека е по-голяма. От това се вади правилният извод, че сивото вещество, което е съставено от нервни клетки, е източник на цялата психична дейност у човека, докато бялото вещество, което представлява израстъци на тези клетки, служи като съобщително средство между различните части на сивото вещество. Самият мозък, който е център на всички усещания, е безчувствен. Кръвоносната система на мозъка е много сложна и е нагостена да му гоставя обилно количество кръв.

Но ние трябва да приемем по безспорен начин, че всяко нещо, създадено в живите форми и по-специално в човека, има своята задача и служба. Това бяло вещество според видни окултисти има задачата да създава връзка на сивото вещество с един велик и разумен свят, където всички въпроси, които могат да вълнуват човека, са разрешени. Вълнува ли човека някакъв важен въпрос, той, ако има добре организирано и облагородено сиво вещество, ще получи отговора и разрешението на този въпрос, донесен от бялото вещество в сивото. Всички гениални хора са отбелязали, че изведнъж са се досетили как да разрешат въпроса, който ги е вълнувал. Добре подготвеното, организирано и облагородено сиво вещество, каквото те имат, вече е способно да долови тези вибрации на бялото вещество, носещи разрешението на въпроса от онзи висш свят.

Така например ако човекът в звездната си карта - хороскопа, има съвпадение на S\$ с Y\$, то този човек лесно прави връзка с идейния свят и получава отговор на въпросите, които го вълнуват, той има по-голяма досетливост. Мозъкът, който е център на всички усещания, сам е безчувствен. Кръвоносната система е много сложна и е нагостена да му гоставя обилно количество кръв.

Мисълта, чувството и импулсът за действие се зараждат в мозъка. Как? Един гениален представител на човешкия род е казал: „В природата има един велик активен принцип, който действа различно в разните органи според тяхното устройство, служба и съвършенство“. Този принцип дава условия на стомаха да смели храната; на черния дроб и жлъчката – да произвеждат ензими; той кара сърцето да тупти, белите дробове да приемат кислорода и мозъка да мисли. Индусите наричат този принцип прана. Никой обаче досега не е дал по-ясна и по-конкретна представа за онава, което създава и движи всичко в света.

Учителя казва: „Има три основни елемента, три неща, които не са съставна част на Слънцето и Слънчевата система, но се съдържат в тях. Тези елементи не могат да се уловят с нашите уреди, но те са по-реални и по-съществени от всичко. Това са Животът, Любовта и Светлината“.

Първото качество на живота е движението – то е навсякъде и във всичко. Първото качество на Любовта е обмяната. Обмяната е в основата на всяко повторение, без нея е невъзможно да стане каквото и да било.

Всеки предмет, какъвто и да е той, е едно обединение на безброй частици. Обединение може да има само тогава, когато има обмяна между тези частици. Например водородът и кислородът, които са газове, образуват водата само тогава, когато дойде новият елемент – обмяната; тогава, когато нещо от водорода минава към кислорода и нещо от кислорода минава към водорода. Не стане ли между тези елементи обмяна, смесим ли тези газове механично, то ние ще получим не вода, а гърмящ газ. Така е и с всички съединения, които имаме – те съществуват благодарение на обмяната между отделните елементи, които ги образуват.

Смяташе се, че за да има гъжг, са необходими три елемента – прах, водна пара и студено течение. В Червено море има толкова водна пара, че онези, които са пътували по него, казват, че грехите им ставали мокри от силното изпарение при високите температури там. Прах има в изобилие от околните пустини, има и хлад нощно време. Въпреки това там гъжг не пада, не вали, защото го няма най-важният елемент – обмяната, Любовта.

Някои слагат на този процес други имена – като сила, която ще обедини водните молекули първо в групи молекули, образуващи облаците, и после ще има ново обединение на водните молекули, което ще даде водните капки – гъжга.

Един от най-изтъкнатите учени, които се занимават с произхода на живота, е професор Опарин³². В едно свое съчинение той казва: „Смята се, че да се занимава човек с произхода на живота, е най-неблагодарната задача, губене на време. Изследвайки дълги години този проблем, констатирах, че във всяко вещество при един бабен и дълъг процес настава обединение между отделните атоми, като те създават все по-големи и по-сложни молекули; а след това настава едно обединение и на самите молекули, като те образуват групи молекули, които от своя страна се групират и обособяват като телца, видими вече под микроскоп“.

Кой създава този процес на обединяване? Обмяната, великият, неразбран още от нас Божествен принцип – Любовта. Ние виждаме, че само много сложната молекула на белтъка може да стане проводник на живота. Във всички елементи това обединение, тази сложност се осъществява постепенно, докато се гоїде до съвършенството на белтъците, чиито молекули могат да отговорят на слож-

ните изисквания на живота. Учителя казва: „Разликата между песъчинката и житеното зърно е два милиарда години“.

Храненето е също един процес на обмяната. Той е най-великото деяние в природата, без него никое същество не може да съществува. „Храненето е най-важната работа“ – казва Учителя. Едно същество може да приеме нещо за храна само тогава, когато между него и храната настане обмяна. Овцата не може да изяде една пържолка, макар и да гладува, защото пържолата съдържа елементи, които могат да утолят глада, но обмяна между овцата и пържолата няма и затова тя не може да я приеме за храна. Любовта между хората е също един процес на обмяна между тях.

Първото качество на светлината е знанието, мъг-ростта. Тази светлина е онзи могъщ фактор, който про-правя и показва пътя на всяко творение за разрешаване на всички задачи, на всички трудности, които срещне в своя път – пътя към по-голямо и по-голямо усъвършенстване. Показва му и методи как да проникне все по-дълбоко и по-дълбоко в законите на природата, за да ги използва за улеснение в своя живот.

Всяка работа, всяко нещо и всяко същество, колкото по-близък и по-чист контакт имат с тези три принципа, толкова по-бързо и по-правилно ще получат своето развитие, толкова и еволюцията им ще бъде по-бърза и по-съ-вършена.

Учените правят в това направление интересни съж-дения. Земята, както те установяват, се е образувала преди 6 милиарда години, а животът, живите форми на нея, са се появили преди 3 милиарда. Оттогава имаме една непрекъсната еволюция на живите форми, която е довела

до съвършения човек. Какво би било, казват учените, ако тази еволюция би протекла само с една десета по-голяма скорост. Тогава сегашния човек с неговите способности и качества бихме го имали преди 300 милиона години. Кое определя темпото и скоростта на еволюцията? Ние виждаме, че това темпо не е равномерно. От историята знаем, че е имало периоди на пълен мрак, на застои, а често и на регрес. А и сега, в ново време, онова, което по-рано е откривано за сто години, в днешно време става само за няколко години, а за в бъдеще това темпо може да получи още по-голямо ускорение. По-тесният и чист контакт на човешкия мозък с тези три велики принципа усъвършенстват това ускорение.

Баща и син, наши приятели, селски стопани в миналото, имали между другото една нива край реката от едната страна, и път – от другата страна. Ред години я засявали с разни култури, но все нищо не ставало. Някой път имало суша, друг път – киша или град. Много пъти ту реката ще отвлече посева, ту добитък ще опасе каквото поникне, или хората минавали с коли и го утъпквали. Най-после една година решили пак да го засеят, но не за себе си, а дали обещание, че каквото се роди на тази нива, ще бъде за Учителя и за Братството. И каква била тяхната изненада: през тази година нивата дала толкова плодородие, каквото те никога не са очаквали. Връзката, направена от тези братя с онези велики разумни същества, проводници на тези сили, разчистили пътя за тяхното по-безпрепятствено проявление.

В човека контактът с тези велики Божествени принципи се осъществява от качеството и количеството на сивото вещество в мозъка му. Колкото това качество е по-високо и количеството – по-хармонично и съразмерно,

толкова човекът е с по-голяма интелигентност и по-голяма култура. И наистина, изследванията, направени върху черепите на група по-примитивни хора, са показали, че вместимостта на черепа им не надхвърля 1300 кубически см, докато при такива изследвания, проведени върху по-интелигентни хора, вместимостта му достига до 1640 кубически см. Така също слаба интелигентност има всякога, когато хоризонталната обиколка над ушите е пог 33 см. При нормалните хора тя достига към 56 см. Същото положение е така, ако разстоянието, мерено от корена до тилната кост, е по-малко от 23 см. При нормална глава то достига до 36 см.

Във всички случаи, където между хората намираме крайности в умствените способности, откриваме също така поразителни разлики между формата и величината на техните черепи, като най-даровитите се явяват с най-добре оформени и развити глави.

В животинското царство е същото. Най-големият изследовател на животинския свят през миналия век – Жорж Кювие³³, в своя труд по сравнителна анатомия казва: „Известни части от мозъка у всички видове животни са малки или големи според известни качества у тях“. Изводът е, че мозъчните центрове почват своето развитие още от животинския мир.

Многобройните изследвания, които учените са направили, когато или при катастрофа е загубена част от черепа и мозъкът е останал открит, или при необходимост от операция е било наложително да се махне част от черепа, са показали, че когато човек е спокоен, мозъкът му също е спокоен. Получи ли се възбуда, мозъкът се налива с кръв, почва да пулсира, раздува се и напирва върху вътрешната повърхнина на черепа. Това напъване дава отражение

върху формата и големината на черепа или изцяло върху него, или в дадена област.

На черепа изтъняват онези центрове, които работят по-усилено, защото там има и малко по-висока температура. Стремежът на човека да разбира себе си и другите е част от общия, включен и в него Божествен стремеж към светлина и знание. Човекът, разбирайки себе си и другите хора, ще види както у себе си, така и у тях добрите и лошите качества и ще разбере онези могъщи фактори, които създават тези лоши и добри прояви, способностите в известна област или липсата на такива. Виждайки големите ценности в дадени хора, способностите, знанията, морала и волята, той ще разбере онези сили, които създават тези ценности, и ще ги привлече, за да изградят те и в него тези качества.

Установено е по безспорен начин, че способностите и качества на човека не са проявление на целокупната дейност на мозъка, а на отделни негови области и центрове, защото ние срещаме, пък и в литературата са изнесени много факти, когато даден човек в една област проявява изключителни способности, докато в друга е не само посредствен, но даже е и изостанал.

Пръв, който е приел, че качества и естеството на психичната дейност у човека не изхождат от целокупната дейност на мозъка му, а от отделни негови части, е Аристотел, живял три века преди Христа. Той е разделил мозъка на три дяла – преден, среден и заден. В предния дял на мозъка той е поставил обикновения ум, както го е наричал, който дава способността на човека да добива впечатленията от заобикалящия го свят чрез петте си сетива. В централната част Аристотел поставя въображението, а в задната част – паметта. По-късните изследвания, като

изключим твърденията му за предния дял, не потвърждават схващанията на Аристотел.

През 1644 г. излиза книгата на г-р Уилсън *Анатомия на мозъка*. Там той застъпва становището, че мозъкът е съвкупност от центрове, които управляват моралните и интелектуалните способности на човека. Към това разбиране тогава са се присъединили и много видни представители на науката.

Най-пълно разработване и оформяне на това схващане е дал г-р Франц Йосиф Гал, роден в Австрия през 1758 г., който умира през 1828 г. Той много добре разработва, скрепено с грижливи изследвания, схващането, че всички психически прояви у човека, както и неговите способности, са локализирани в човешкия мозък, в отделни центрове. Д-р Гал е бил много способен лекар и голям познавач на анатомията, особено на анатомията на човешкия мозък. Заради тези разбирания той в своето време е бил преследван и е трябвало през 1805 г. да напусне Виена и след двегодишно странстване из Европа се установява в Париж, където продължава своята дейност.

Друг виден деятел в тази област е видният италиански психиатър и криминалист Чезаре Ломброзо, живял между 1835 и 1909 г. За съжаление той е разглеждал само престъпните типове.

За определяне на интелектуалните и моралните качества на човека играят роля четири основни елемента. Първо това е ъгълът, който се образува между оста на гръбначния стълб и лицевата плоскост на главата. Той се движи от 0° до 180° и определя моралните качества на живата форма. При змиите и влечугите този ъгъл е равен на 0° , което изразява крайна суровост и жестокост. При кучето този ъгъл е 45° , при слона, който е най-интелигент-

ното животно, е 90° . При примитивните хора се движи между 155 и 175° . При най-добресложените, тезиснай-големи морални и интелектуални качества, лицевата площ е успоредна на гръбначния стълб и имаме ъгъл от 180° .

Дължината на оста от корена на носа до тилната кост разделяме на две части. Когато дължината от корена на носа до отвора на ухото е по-голяма, то имаме и по-голяма дълбочина и проникновение на човешката мисъл, а дължината от отвора на ухото до тилната кост определя крепостта и устойчивостта на домашните и социалните чувства.

Дължината на оста между двата отвора на ушите определя ширината на главата. Ширината общо взето, където и да е тя по човешката глава, носи сила и активност. Ако ширината е в предната долна част на челото, дава сила на практичния, на деловия ум. Ако е в средната част на челото, дава паметта, а ако е в горната част – дава разсъдъчните способности, търсене на връзката между фактите и последствията, които тази връзка придава. Ширината малко по-назад създава творческите способности и организаторския талант. Ширината при отвора на ушите пък създава разрушителните наклонности, желанието да се смаже всичко, което не ни е угодно. Ширината в задната част дава привързаност към дома, семейството, обществото, изобщо социалните чувства. Тя създава обществените деятели, като ако предната част на главата е широка и височината до темето от отвора на ушите е също голяма, имаме добър, справедлив и способен геец. Ако тези дължини са слабо развити и ширината между двата отвора на ушите е голямо, тогава Бог да ни е на помощ.

Третата ос, това е височината на главата, взета от отвора на ухото до темето. Тя определя моралните ка-

чества у човека. Съзнателно или не, в миналото големите общественици, дипломати, министри и пр. носеха цилиндри на главите си, показващи на народа, че те са хора с много развити морални и човеколюбиви чувства и способности.

Центровете в човешкия мозък, както и химическите елементи, не са открити изведнъж, а след дълги изследвания от много учени. Досега се приема, че са открити 38 добре определени центъра в мозъка на човека – способности на ума. Това в никои случай не трябва да се приема като предел – и в тази област ще има още много да се работи и открива, защото в мозъка има около 16 милиарда клетки.

Центровете в мозъка са разпределени в четири пласта. В най-долния, в основата на мозъка, взет от корена на носа до тилната кост, са разположени всички центрове, които ни запознават с обективния свят, със света, който ни заобикаля, света на петте ни сетива. Това са понятията за форма, размер, тежест, цвят, рег, пресметливост, говор, охотливост. Последното е онова чувство, което възбужда у човек чувството за глад, нуждата да се нахрани. Там е и центърът на неговите разрушителни способности – онова чувство, което тласка човека към порива да смазва всичко, което му пречи, което му е неудобно. Жизнеността е център, намиращ се зад ушите, който дава силната подкрепа на човека да издържа на лошите условия, да ликвидира умората, да има устой срещу болестите и страданията; този център поддържа крепкостта и бодростта у човека.

Учителя е препоръчвал да се разтрива частта зад ухото, когато човек е неразположен и отпаднал. Виждам съм старите и опитни каруцари, когато конете им са уморени, да им гърпат ушите. Най-отзад е и половият нагон, устремът за гарантиране и продължаване на рода.

Във втория пласт са разположени центрoвете на паметта за място, за събития и време, чувството за такт, желанието да запазиш всичко онова, което имаш, жаждата да имаш имот, да натрупаш имуществo, да се подсигури-ваш с всичко, което смяташ, че ще ти е необходимо, и то в много повече. В този пласт е и центърът на смелостта, и устремът да запазваш придобивките, както и центърът за любов към дом, деца и роген край.

В третия пласт са разположени центрoвете на разу-ма, за търсене на причините и послeдствията, за открива-не на взаимоотношенията между фактите и извода, кой-то човек може да направи от това; на организаторските способности, на стратегията и творчеството, на предпазливостта, на чувството да се съобразяваш с обста-новката и законите в областта, в която ще се проявиш. И най-после – центърът на приятелството, центърът, който ни дава възможността да разберем, че в сътрудни-чество с другите хора е гаранцията за добрия живот.

Четвъртият пласт, който в повечето хора е в зарo-диш, е пласт, в който са разположени висшите морални способности. Там са центрoвете, които осъществяват връзката с един по-висш, по-разумен свят. Тази връзка носи новите идеи, идеите, които ще улеснят и ще направят по-добър човешкия живот. Когато тези центрове са раз-вити, имаме гениални хора.

Всеки център получава своята възбуда от най-различ-ни фактори, но каквато и да бъде възбудата, той винаги проявява само онова особено качество, което е свойстве-но нему. Всяка умствена способност си има своя законна сфера на дейност. Но всяка способност при силна възбуда е изложена на опасността да прескочи своите граници, да привлече кръвта на мозъка към своята област, да наруши

равновесието на мозъчното снабдяване – и тогава идва злоупотребата, изгубва се равновесието и правилната проява на човека.

Да постигне човек възможността да доведе своите умствени способности и дейността на своите мозъчни центрове до една пълна хармония, е неговата най-голяма и най-сериозна задача. Учителя често е говорил за тази необходимост, за тази първа задача на ученика. Човек, достигнал до това положение, има вече чист и тесен контакт с трите Божествени принципа: живот, любов и светлина.

април 1965 год.

ЗЕМЯТА – ШКОЛА ЗА РАЗВИТИЕТО НА ЧОВЕКА

Астрономията, която сега изучава небесните тела, и по специално Слънцето, Луната, планетите и небесните образувания в дванадесетте зодиакални съзвездия, ги разглежда като мъртви тела и изучава предимно техните външни белези, достъпни за нашите очи, с други думи – тяхната анатомия. Обаче съгласно другия дял от науката за звездния мир – астрологията, където се изучават силовите течения, влиянията на небесните тела върху Земята и върху живите същества – се приема, че тези тела са живи разумни същества и като такива си имат своя физиология, което значи, че те излъчват известни силови течения и влияния, които имат определени функции в мировото пространство и в телата там.

Най-новата клонка от астрономията в наше време, радиоастрономията, като най-важно средство за изпъл-

нение на своите задачи си има специални телескопи, наречени радиотелескопи. Те се състоят от едно вдлъбнато сферично, идеално полирано металическо огледало, от центъра на което се издига една ос – антена. Те могат да откриват вибрации и сигнали, излъчващи се от небесните образувания, намиращи се на много светлинни години. Тези сигнали могат да се приемат като сериозна подкрепа на схващането, че в небесните тела има разумен живот. Тези телескопи имат и предимство пред оптичните, че могат да работят, да долавят сигналите и вибрациите и в облачно време, когато по нашата атмосфера има и гъсти облаци, т.е. облаци не пречат за тяхната работа. С гравитационните радиотелескопи, каквито сега имат богатите и напреднали в интелектуално отношение държави, се открива, че всички небесни тела – комети, планети, звезди, звездни рояци, галактики, мъглявини, били те тъмни или светли, излъчват вълни и силови течения, които радиотелескопът улавя.

За да има вълнообразно силово течение, са необходими три елемента. Първо, някакъв обект, който изпраща силови вълни, второ – път или среда, по която тези вълни да минават, и трето – този път, или по-добре казано среда, да има пръгавина и еластичност, да се поддава на вибрациите, които реагиращото тяло изпраща. Липсва ли едно от тези условия, това вълнообразно движение не може да съществува. Засега радиотелескопите не са все още така съвършени, за да могат да анализират тези вълни, които не могат да бъдат еднородни, да ги разлагат на разнородните им части, на смес от различни вълни и да ги предават разложено, всяка една според нейната природа.

Основен закон в механиката е, че всяко вълнообразно движение носи със себе си сила, която оказва влияние как-

то на живота, така и на всяка форма, създадена от него. Известно е и е прието, че силата е най-ценното нещо в природата, като за най-малкото нейно изразходване се държи сметка. Оттук трябва да се приеме изводът, че тези сили във вълнообразното движение имат известни задачи; а задачи имат само разумните същества. Тук ще разгледаме Земята като разумно същество.

Учените са установили, че от всички планета в Слънчевата система Земята има най-голяма плътност, равна на 5,7. Но ако вземем само твърдото вещество и изключим водата в грамадните водни басейни - океани и морета, които заемат две трети от земната повърхнина, то плътността на земното вещество ще бъде към 6,5. Тази голяма плътност, която има веществото на Земята, създава условия телата на живите форми и на човека, неговите органи и мозъкът му да бъдат и по-плътни, което пък дава възможността за по-силни, за по-ярко изразени усещания и преживявания. За добрите хора те са силни и приятни, а за лошите са болезнено неприятни.

Също така, когато от човека изтичат добри мисли, чувства и разположение към добри постъпки, той създава около себе си със своите вибрации една по-силна и осезаема атмосфера, която се усеща и въздейства много приятно. А когато от него изтичат лоши мисли, чувства и разположение към лоши постъпки, атмосферата около такъв човек е неприятна, тя ни тласка да го отбягваме.

Големите изследователи на човешкия мозък от миналият век г-р Гал и г-р Шпурихайм, а по-късно Беинса Дуно, установяват, че в човешкия мозък има около 50 мозъчни центрове, създадени и оформени от силовите полета на Слънцето, Луната, планетите и небесните образувания в дванадесетте зодиакални съзвездия. Човешкият мозък

е способен да долавя вибрациите и на другите небесни образувания, но в настоящето все още нямаме високо организирани мозъчни клетки, които да могат да ги долавят поради тяхното изключително високо естество. Тези мозъчни центрове определят качествата, способностите и устрема за творчество, за проява.

Великият създател на астрономията и саабезума, а и други големи мъдреци от гревността са казали, че около 10 милиона години преди нашата ера е станала страшна катастрофа в Слънчевата система от проникването в нея на едно черно слънце. Това са небесни образувания, които нито светят, нито отразяват пагналата върху тях светлина – те въобще поглъщат всичко, което е около тях, поради грамадната си притегателна сила – гравитацията, и затова не се виждат. Че има черни слънца, Беинса Дуно ни каза още към 1925 г., а англичаните откриха такива слънца през 1962 г.

Това черно слънце успява да се вмъкне в нашата Слънчева система и да разруши една планета, която се е движила в орбита между Марс и Юпитер. Тази планета гревните звездобройци от първата раса, живели преди тази катастрофа, които са били хора с изключителна интелигентност и с непонятни за нас по своята висота възможности, са я наричали Фаетон, което ще рече „Лъчезарната“. Те са назвали така поради много добрите силови течения, изтичащи от нея – влиянието ѝ е било изключително добро. Тази планета е попаднала в т.нар. зона на Рош, изразена с формулата $a_R \approx 2,44R$, при което в планетата се развиват приливно-отливните сили, които я разрушават.

Една част от късовете ѝ отлитат в пространството, като стават спътници на някои от планетите. Такива има на планетите Марс, Юпитер, Сатурн, Уран и Неп-

тун. Друга част от късовете пагат и на самите планети. Такива са пагнали и на нашата Земя, а другата по-голяма част са останали да се движат по предишната орбита на Фаетон, като са образували т. нар. *астероиден пръстен*. Астероиди значи малки планети. Късовете на разрушената планета са погълнали при контакта си с черното слънце гемонични сили и затова те действат крайно отрицателно, като внасят със своето влияние на първо място безредуето – най-яркия израз на гемоничната природа.

Доиде ли някъде безредуето, идва и разединението, и смъртта. Една статистика изнася, че на Земята има сто и двадесет милиона души, които са психически разстроени. Те са регистрирани, а навярно има и още много нерегистрирани. Видни хирурзи от Калифорния са установили при аутопсия на мозъци на психически разстроени хора, че всичките им клетки в мозъка са се намидали в пълен безпорядък, внесен от гемоничните силови течения на астероидите. При тази катастрофа са пострадали повече или по-малко и всичките други планети, най-много Меркурий, Марс, Уран и Плутон, а най-малко – Венера, Нептун и Земята. Ние изтъкнахме, че всяка една от планетите и от небесните образувания на съответните зодиакални съзвездия са създали и оформили група мозъчни центрове, носещи качествата, способностите и възможностите за проява за творчество.

Преди катастрофата всички планети са имали кръгови орбити, тъй като кръгът е най-съвършената линейна фигура, и са имали изправени оси, а тези елементи са от особена важност за въртенето им от гледището на астрологията. Тогава, в тези времена, мозъчните центрове, които планетите и небесните образувания са създали и оформили в човека, са били в най-съвършена форма, в пълен

порядък. Тогава е била създадена първата човешка раса, за която вече споменахме.

След катастрофата в създадените и оформени от планетите в човешкия мозък центрове, в част от тези клетки повече или по-малко е внесено безредието, което създава в сегашния човек стремежа към аномални прояви като омраза, злоба, кражба, подтика към кавги, убийства и изобщо към всякакви прояви на демоничното. Раждането и издването на всеки човек на Земята е със задача да премахне безредието в мозъчните си центрове. И понеже отбелязахме, че тялото и всички органи, както и мозъчните центрове, са съставени от най-плътната среда в сравнение с тази на другите планети, то на Земята премахването на това безредие ще бъде най-мъчно и бавно.

Ето защо Земята се приема за най-сериозната школа в еволюционния процес на човека. На нея той прекарва най-дълъг период от хиляди прераждания, обикновени и кардинални, с много страдания, докато премахне това безредие в мозъчните центрове, особено в тези, създадени от Меркурий, Марс, Уран и Плутон. Това става така, както един скулптор, който иска да направи образ от някакъв камък – гранит или мрамор, дълго време работи, докато го направи. Но ако трябва да го направи от мека пластична материя, да речем от пластилин, това той ще може да направи само за кратко време, за броени минути.

И великите учители казват: „Ако човекът лесно можеше да се оправи, Господ само за 24 часа щеше да оправи света“.

7 юли 1990 год.

НАЙ-НЕБЛАГОДАРНОТО СЪЩЕСТВО

Час за беседа е, Учителя говори. Погледът му става по-гълбок и измъчен, той вдига ръката си и казва: „Аз не познавам по-неблагодарно същество от човека“.

Наистина, какво представлява човекът, какви са неговите възможности? Едно непознато по своето съвършенство обединение на милиарди клетки, обединени от нещо разумно, напълно индивидуално за всеки човек. От трите милиарда хора на Земята днес всеки един носи своите особени черти и качества. Може би това обединение е почнало преди милиони и милиони векове. Минало е през много, много форми, бавно, но сигурно то се движи по великия път към съвършенството, докато стигне до човека, но и тук ще продължи.

За изграждането и поддържането на този колектив – човека – вземат участие минералите, растенията, част от животните на цялата планета. „Една част от животните приеха вегетарианството и с това улесниха еволюцията на човека“ – каза един път Учителя.

За създаване на това велико обединение – човека – са взели участие още много други сили, за които човекът и не подозира – сили, идващи от Слънцето и от всички небесни тела. Знае ли човек, този неблагодарник, че нищо не се създава от само себе си? Знае ли, че всичко това е плод на работата, на усилията, на вниманието на плеяда разумни същества? Не, не знае, човек даже не иска да знае това, а най-малкото – да мисли, че е редно да отпрати своята благодарност към тях.

Понякога в този плавен и съвършен рег, в който плува човекът, нещо се случва, препъне го. Тогава от него избликва безкраен ропот, без той да подозира, че сам е виновникът за това препъване. „Човек е свободен да прави всичко, но не е свободен от последствията на своите постъпки. – казва Учителя. – Затова, когато човекът ще трябва да направи нещо, и Бялата, и Черната ложа му дават своите съвети, но той е, който решава кое да приеме. И когато приеме едното, другото се оттегля. Приеме ли човек съветите на Бялата ложа, Черната се оттегля, и обратното; и той остава вече под влиянието на силите, чиито съвети е приел – гругите не се месят.“

Човек не може да служи и на двете школи. Когато бях студент, между нас имаше един приятел, който беше много интелигентен и способен, завърши добре университета. След това той не се залови за една сериозна и постоянна работа, заболя и преждевременно си замина. По този повод в един тесен кръг от приятели Учителя казал: „Аз го откупих от Черната ложа, но този брат не можа да разбере величието на школата, в която влезе, в него остана едно съмнение, в резултат на което му дойде болестта. Той не пожела да се залови за една постоянна и сериозна работа, която внася рег в човека – и ето последствията, замина си преждевременно“.

Друг един случай ни показва великото гържане на Учителя, когато някой вече е влязъл в мрежата на злото. От многото хора, които бяха около Учителя, имаше и такива, които използваха това само за своите най-примитивни нужди и не се поколебаваха за паница леца да продават, да се откажат от най-святото в себе си.

Един ден Учителя бил на поляната и обяснявал нещо на група приятели от науката за линиите и формите на

ръката. Пристига една жена, която преди това, подкупена от известни среди, гържала сказка в Пловдив, пълна с обиди и оскърбления по адрес на Учителя, а за това ние нищо не знаехме. Без срам и угризения тя си погала също ръката. Учителя я поглежда и казва:

– Били сте в по-неблагоприятна среда, а сега ще минете в по-благоприятна.

А после тихичко, с мек, бащински, изпълнен със скръб и мъка глас попитва:

– За колко се продаде, колко ти платиха?

– Обещаха ми шест хиляди лева, а ми дадоха само три хиляди.

– За много малко... – отвърнал Учителя.

Един ден бяхме с него на поляната, разговаряхме нещо за живота ми и изведнъж той се обърна към мен и с един пълен с мъка поглед ми каза:

– Слушай, всичко се плаща.

Беше видял, че съм в началото на най-големите страдания в живота си. От този момент те се занузаха едно след друго, като халки на синджир. Кои беше виновен за това? Никои друг освен аз. Някога в своето безумие съм вършил онова, което съм искал, за да получа сега това, което не искам.

Да направи човек едно престъпление, това значи да отнеме благоприятните условия на редица същества. Когато и да е те ще дойдат и ще си вземат онова, което си им отнел, и ти ще бъдеш лишен от тези благоприятни условия. Това се налага от една висша справедливост. Ясно е, че тогава ще страдаш от това, но правилно ли е да протестираш?

Тялото на човека по размер е някъде по средата между атома и планетата Земя. То може да се раздели на два голе-

ми свята – на кожа и подкожен свят. И двата свята са така чудно устройени, че когато човек почне добросъвестно да ги проучва, не може да не се възхити от необятните богатства и възможности, с които той разполага.

Кожата не пропуска от вън навътре газовете и течностите, не позволява да проникват микробите, които се намират на нейната повърхност, а също има и способност да унищожава както тези, които се намират върху нея, така и онези, които се намират на известно разстояние. Тук имаме сходство с растителния свят. Учените са установили, че ароматът, който растенията, цветята и дърветата изпускат, особено иглолистните и най-вече младите, не служи само за привличане на насекомите. Този аромат го е имало и преди да има насекоми. Той предпазва растенията от неспирно връхлитащите върху тях смъртоносни бактерии, които искат да погълнат живота им. Ароматът на растенията действа дезинфекциращо, като разрушава смъртоносните бактерии. Открито е още, че този аромат съдържа ценни витамини, които наричат „атмосферни витамини“. И човек, поемайки аромата им, приема и тях.

Кожни образувания са и нашите пет сетива. Те ни поставят в контакт със света, в който живеем, със света, който ни заобикаля. Тези сетива ни дават представа за този свят. Наистина, такъв ли е той, какъвто те ни го представят, и всичко ли ни показват? Не, ни най-малко. От този свят, който ни заобикаля, те ни дават само една микроскопическа част, и въпреки това колко велика и необятна е тази частица.

Очите – най-съвършените и чудни органи – могат да приемат вълнообразните трептения с дължина на вълната от 4 до 8 милимикрона (милиони части от милиметър-

ра), като ни дават впечатлението от червено до виолетово. Това е само един тесен сектор от 4 милионни части от милиметъра. И през тази толкова тясна цепнатина колко богат и необхватен е светът!

Втори по важност е органът на слуха. И с него също приемаме само тесен кръг от вълнообразни трептения на въздуха, и то само от 15 до 20 000 вибрации в секунда, с което чуваме тонове от най-ниския до най-високия. За вкуса, обонянието и осезанието имаме също тесни спектри на възприемане. Ясно е в какъв малък контакт сме с необятния свят. У различните хора разните сетива са повече или по-малко развити, а оттам е и възможността на тези хора да имат по-големи или по-малки възможности – и художникът, и музикантът, и добрият готвач.

Установено е, че нашите сетивни органи не предават на главния мозък всичко от онова, което приемат. Оттам и не всичко, което те приемат, достига до нашето съзнание. Много от възприятията отиват и се натрупват в подсъзнанието, откъдето те оказват своето влияние върху нас.

Един ден разговарях с Учителя за онова лошо влияние, което известни среди оказват върху човека, без той да иска. Имайки предвид тези подсъзнателни възприятия, Учителя ми каза: „При такива случаи трябва да си слагате броня“. Отбягвайте да гледате лошите работи. Колко е важно човек да живее в една чиста, с вкус наредена обстановка. Красотата наистина възпитава. Има и друга малка забележка, казана пак от него: „Сутрин, като станете, след като леглото ви се проветри, наредете го, не го оставяйте разхвърляно през целия ден“.

Установено е също, че главният мозък може да приема впечатления направо, без да ползва органите и посред-

ничеството на петте ни сетива. Така някои учени, които не отричат многобройните факти на телепатията и ясновидството, обясняват тези засега чудни явления. Тази роля се приписва на една жлеза, която се намира в основата на малкия мозък. Някои отиват и по-далеч, като приписват ясновидството на по-доброто развитие на тази жлеза. В островите на Нова Зеландия живее един гушер, който има трето око, намиращо се между двете му очи. Природата е правила опити в това направление.

Чрез вътрешната си страна кожата е в контакт с воден свят, топъл и без познатата ни светлина, където клетките, тъканите и органите живеят като морските животни. Интересно е, че тази среда има нещо сходно с океанската вода. Така например солеността на тази среда е почти толкова, колкото и в океанската вода. Чудно нещо е солта, тя е велик фактор в живота. Заедно с водата тя образува киселина, която взема активно участие при извличане на енергията от погълнатата храна. „Минералите са плод на крайния егоизъм - казва Учителя. - В школите на злото има представители и на доброто; но и обратното е вярно“.

Процесите, които стават в подкожния свят, могат да се разделят на два големи дяла - на хранене и изхвърляне на отпадъчните вещества - на отровите, получени при храненето. Колкото тези процеси са по-пълни, толкова човек е по-здрав, по-жизнен, толкова и той е по-съвършен във всяко отношение.

При храненето има разкъсване на молекулните връзки на храната, която сме приели - соли, въглехидрати, тлъстини, белтъчини. При това разкъсване на молекулните връзки се отделя енергията, необходима за поддръжка на живота; но при този процес заедно със силата се отделя

и покаят – отровите. Организмът има сложни системи за отделянето им – газообразните изхвърля чрез белите гробове и кожата, а другите – като разтвори чрез бъбреците и кожата. Все пак част от тях остават в организма и някои са фатални за живота на живата клетка, за тъканите и органите, и оттам – за тялото на човека.

Казано е, че човек е направен по образ и подобие на Бога. Това е вярно и в буквален смисъл. Бог е вечен, живата клетка е създадена също да бъде вечна, а оттам – и цялото тяло. Къде е фаталността? Въпреки голямото съвършенство на системите, които отделят отровите при храненето, част от тях остават в клетките. Тези отрови бавно и абсолютно сигурно запълват клетките, намалява се активното вещество в тях, също и пъргавината, храненето се затруднява, настъпва старостта – и оттам фаталният край. Опитите сочат, че ако клетката се храни нормално, и най-важното – ако отпагъците от това хранене могат да се премахнат по един абсолютен начин, то клетката, а оттам и тъканите, органите и цялото тяло ще бъдат вечни.

Това засега е абсолютно невъзможно било поради естеството на храната, която приемаме, било поради непълното съвършенство на клетките докрай да премахват отпагъците. Някои от храните като плодовата захар и отделни мазнини като зехтина и ореховото масло много лесно се разпадат в организма и му дават своята сила. Това ги прави по-добри и полезни храни, но не и съвършени. Установено е, че една част от молекулите на приетата храна, особено на месото, преминават през стените на червата и влизат в организма, като носят със себе си своите индивидуални качества.

Един ден малка група около Учителя разговаряхме за храненето, за вегетарианството. Тогава той каза: „Когато стане въпрос за дадете обяснение пред външния свят защо не ядете месо, кажете им, че една част от учените приемат, че е добре човек да се храни с месо, а други не приемат това хранене. Вие сте се съгласили с тези, които казват, че не трябва да се яде месо. А за вас, само за себе си запомнете, че молекулите на месото, което човек приема, проникват през всички стени на храносмилателната система, стигат до самите клетки, като носят и оставят във вас своите индивидуални качества, което смущава еволюционния ви път“.

Срещнах някога едно съобщение в потвърждение на това. Голям киноартист щял да играе ролята на римския император Нерон. За да придобие груба физиономия, изразяваща само грижите за удоволствия и разпуснатост, той съзнателно, разбирайки тези неща или воден от едно интуитивно чувство, решил в продължение на две години да се храни само със свинско месо. И постигнал резултата.

Милиардите клетки, които образуват нашето тяло, имат такава връзка, такава солидарност помежду си, такава подготовка за всички непредвидени случаи, че всичко това може да послужи като много сериозна поука за организирането на човешкото общество. Яви ли се каквото и да било нарушение във физическата анатомична цялост на човека под формата на болести, рани, глад или жажда, то целият този милиарден колектив спонтанно дава своя максимален принос за ликвидиране на това нарушение.

Така например при голяма загуба на кръв всички кръвоносни съдове се свиват, увеличавайки по този начин относителното количество кръв. С това и кръвното налягане се запазва достатъчно, за да позволи на кръвообращението

да продължи. Течностите от тъканите преминават през стените на капилярите и проникват в кръвоносната система. Човек изпитва голяма жажда. Приетата вода дава на кръвната плазма нейния предишен обем. От органите излизат и кръвни телца, където са били държани в резерв. Най-после костният мозък започва да произвежда клетъчни елементи, които довършват възраждането на кръвта. Извършват се цяла редица процеси в единство на пълна солидарност. Така е и при всички други случаи.

Освен очевидните си свойства клетките, тъканите и органите имат и скрити, неподозирани от нас качества, които се проявяват при известни дейности. Достатъчно е човек да отиде на един съвременен цирк или балет и да види големи изпълнители на изящните изкуства, за да се убеди в това.

За правилното функциониране на човешкото тяло от изключителна важност са жлезите с вътрешна секреция, на първо място половите жлези. Те имат задачата не само за продължение на рода, но и да отделят секреции, които подхранват активността както на всички функции на тялото, така и на нашата умствена и душевна дейност. Те дават и характерните качества на мъжа и жената.

За управлението на многомилиардното клетъчно общество човешкото тяло има две командни централи: централната нервна система, която управлява всички съзнателни процеси, и симпатичната нервна система, която управлява процесите, независещи от нашата воля, дейността на вътрешните органи, от които зависи нашето здраве. Между тези две централи има тясна връзка - и оттам е огромното влияние, което оказват мислите, чувствата и постъпките на човека върху симпатичната нервна система, а след това - и на самите органи, от кои-

то зависи здравето на човека. В сила е и обратното. Правилното функциониране на тези вътрешни органи с жизнено значение дава своето голямо отражение върху цялата психика на човека.

Да бъде човек здрав не значи да няма болести, но всички органи да работят плавно, спокойно и хармонично. Когато един мускул се свива, когато работи, стават сложни процеси, които не са напълно проучени – става разпадане на вещество, при което се отделя не само топлина, но и други елементарни частици, които оказват благотворно влияние не само на жизнените функции, но внасят и своята активност във функциите на главния мозък, подтикват мисълта, чувствата и волята. Известно е, че когато Аристотел и неговите ученици са разисквали върху някои сложни въпроси, те са се разхождали. Оттам е и изключителната тема за това как зависи правилното развитие на човека от работата и движенията.

Всички велики религиозни учения са давали на своите последователи и системи от упражнения, които са имали за задача да придадат правилна насока на човешката мисъл, чувство и воля. Не е без значение какви движения прави човекът. Никое събитие в човека не е изолирано, а всичко е в една плавна връзка. Учителя и на нас даде цяла серия най-различни упражнения.

От всички живи същества на нашата планета човекът благодарение на високо развитата си нервна система лесно се приспособява към каквито и да било условия на живота. Хората на Земята са различни както по външния си вид, така и по своите качества. Учените всякога са искали да внесат една класификация в това развитие. Още Хипократ³⁴, който се смята за баща на медицина, е правил опити. Той е разделял хората на четири групи, или както

зи е наричал – темпераменти, като е вземал за основа преобладаващото действие на кръвта, лимфата, жълтата и черната жлъчка. Тези, в които е преобладавала кръвта, той е наричал сангвиници; при преобладаване на лимфата – флегматици, третите – холерици, а четвъртите – меланхолици. Тази класификация е слаба и далече не може да обясни разнообразието на хората.

Малко по-добра класификация са дали г-р Гал³⁵ и г-р Шпурицхайм³⁶. Според тях хората се делят също на четири категории според това, коя от четирите основни системи преобладава. Според тях храносмилателната система дава лимфатичния темперамент. Хората с този темперамент имат бледа кожа, светла коса, пълнота и изобщо закръгленост на формите. Жизнената им дейност е слаба, мускулите – меки, кръвообращението е слабо и бавно. Мозъкът също под общото влияние на тялото е бавен и слаб в своите функции.

При преобладаващото влияние на дихателната система имаме сангвиничен темперамент. При него човек е умерено пълен, има твърди мускули, лицето му е ясно и румено. Кръвоносната система е деятелна, лицето е винаги оживено, човекът има охота за движения. Мозъкът също е по-активен.

Преобладаващото влияние на мозъчната и нервната системи дават умствения темперамент. Хора с този темперамент имат корава и по-рядка коса, нежна тънка кожа, бледо лице, дребни мускули и често деликатно здраве. Усещанията им са живи, а мускулните движения – бързи. Цялата нервна система, включително и мозъкът, са крайно активни.

За определяне на четвъртия темперамент Гал и Шпурицхайм вземат дейността на най-голямата жлеза –

черния гроб, с което показват, че не са се изолирали напълно от влиянието на Хипократ. Този темперамент те наричат жлъчен. Хората с този темперамент са чернооки, с черна коса и тъмна кожа, умерено пълни, с яки мускули, с добре очертани форми. Тялото им се отличава с голяма енергия, която се проявява и в мозъка.

Някои учени са коригирали този темперамент, и с право, като са взели за основа вместо черния гроб четвъртата основна система в човешкото тяло – двигателната – мускулите и костите, и вместо жлъчен те го наричат двигателен темперамент. Това са хора с едра внушителна фигура, със здрави дебели кости, с твърди, добре оформени мускули, с широки прави рамене, кожата им е възтъмна, косата – груба, обилна, чертите на лицето са изразителни, определени. Този темперамент дава физическа якост, енергия, склонност към физически упражнения.

Тази класификация също е незаговорителна и може да се приеме само като един скромнен опит. Съвременни лекари са дали една друга класификация, която по своето естество чудно как е намерила място в сериозни научни трудове. Те делят хората на високи и ниски. На каква база градят тази класификация?

Най-пълна и съвременна класификация дава астрологията, която взема за основа силите, които са създали Слънчевата система и които вземат участие в изграждането на човека. Тази система е много сложна и за нейното разбиране се изисква дълбокото и проникновено познаване на тези сили. Планетите в Слънчевата система са само материалните фокуси на тези сили. Според това какво е тяхното участие и съотношение в изграждането на човека, имаме и онова разнообразие на хората по Земята. Силите с фокус Вулкан, Меркурий, Венера, Земята с нейния

спътник Луната, Марс, разрушената планета между Марс и Юпитер, Юпитер, Сатурн, Уран, Нептун, Плутон и още една планета зад Плутон са дванадесет сили, които са гали и ще дават онова голямо разнообразие на човешкия род и на всичко по нашата планета. Тези сили имат не само участие в изграждането на формите и съдържанието, което е по-силно или по-слабо, но носят също качества от Слънцето, което подобрява същността на силите от Земята, която влошава това качество.

И при животните, и при хората е същото. Колкото силите, които изграждат човека, са по-облагородени от Слънцето, толкова човекът е с по-съвършено тяло и с по-съвършени способности. Приемат ли тези сили повече от земното влияние, имаме обратния резултат – човекът е по-примитивен, способностите му – по-ограничени, а съдбата – по-тежка.

Всичко на нашата планета се меня, като се почне от минералите, растенията и животните. Променя се и обликът на човека. Преди хиляди години той е бил нещо по-грубо, а след хиляди години ще бъде пак нещо по-грубо. Специалистите по човешката анатомия се мъчат да предвидят какъв ще бъде човекът в далечното бъдеще.

Тези учени казват: „Поради това, че човекът в бъдещето ще впрегне механизми да вършат всяка негова работа, ходенето и всички групи движения ще бъдат сведени до минимум. Ето защо тялото, ръцете и краката ще бъдат много по-малки и деликатни. На краката си човекът вместо пет щял да има четири пръста. Те намират, че единият пръст бил излишен – малкият и този до него щели да се сраснат в един. На ръцете вместо пет пръста щяло да има само три, тъй като те щели да бъдат предостатъчни да извършват не само това, което сега правят петте пръ-

ста, но и други неща с по-голямо съвършенство. Стомашната система поради това, че човекът ще се храни само с хапчета, щяла да бъде много опростена и много по-малка, а оттам и самият труп на човека ще бъде по-малък. Шийните прешлени на гръбначния стълб вместо седем щели да бъдат само пет, значи вратът ще бъде по-къс; тези учени намират, че двата прешлена са излишни. Главата поради напрегнатата мозъчна дейност ще бъде много по-голяма. Така сглобен, бъдещият човек ще прилича по-скоро на някакво рахитично дете със съвсем несъразмерна по своята големина глава“.

Какъв всъщност ще бъде човекът на бъдещето? Мисля, че беше през 1928 г. Теософското общество развиваше твърде голяма дейност. Между другото във форма на пощенски картички теософите бяха пуснали образите на тези, които наричат свои учители. Това бяха образите на Мория³⁷ и Кутхуми³⁸. Някой беше донесъл на Изгрева от тези картички с двата образа. Група приятели ги разглеждахме в малкия салон и много оживено коментирахме както от естетично, така и от френологично гледище, защото и в двете направления образите бяха идеално изгържани – красиви, с черти, изразяващи големи качества. Бях сегнал гърбом към стаичката на Учителя, но в момента си мислех какво ли би казал той за тях. Обръщам се и го виждам да излиза от малката стаичка. Грабнах картичките с образите и – право при него.

– Какво ще ми кажете за тях? – го попитах, като му ги показвах.

– Това са образите на хората след 2 000 години – ми отговори Учителя, без да изразява оня интерес, който ние влагахме в тези образи, смятайки ги за учители.

Разбрах тогава, че някакъв талантлив художник сполучливо е дал два образа на по-съвършени хора. По-късно разбрахме, че тези образи бе нарисувал Николај Ръорих³⁹.

Някакъв велик посветен на древността е отбелязал: „Бог създаде човека толкова красив, че повика ангелите да го видят“. Какво разбира този неблагоприятник, човекът, от необятните богатства и неограничените възможности, с които разполага? Той ходи, търси, иска и все е незадоволен; седи, сумти и е вечно недоволен.

януари 1965 год.

НАШИЯТ РОДЕН ДОМ – ПЛАНЕТАТА ЗЕМЯ

Един ден се разхождах из поляната на Изгрева извън София, където играехме гимнастическите упражнения – Паневритмията. Беше приятно място за разходка. Особено приятно беше привечер, когато приближаваше залезът на Слънцето. Неговите игриви светли лъчи създаваха, плъзгайки се по Витошките възвишения, игриви, чудни форми от светлини. Обичах да ходя там, когато имах възможност.

Нашият благороден и работлив брат бай Раги, който много добре познаваше градинарската техника, бе разкопал и разработил една ивица в края на поляната и беше я засадил с картофи, домати и други такива продукти за готвене. Беше насадил и питомни ягоди. При една такава разходка в края на месец май гледам Учителя бавно да идва към мен с лека усмивка на лицето, сложил една върху друга глани – явно гържеше в тях нещо. Аз се поспрях и реших да го изчакам. Като дойде, той бавно откряна гланите си, погледна ме и каза:

– Какво виждаш, Николаї, и какво ще кажеш?

Аз му отговорих:

– Виждам само една много голяма, добре узряла питомна ягода, и нищо друго не мога да кажа.

Той току-що я бе откъснал от малката, засята с ягоди площ. В израза на лицето му аз можах да прочета:

– Виж, разбери – щом като Земята може да дава такива плодове, то тя все пак е една напреднала планета в своето развитие.

Една усмивка грейна на лицето ми. Благодарих му за новата мъдрост, която получих, и за ценния дар на този прекрасен ген.

* * *

Нека разгледаме нашата Земя такава, каквато ние днес я намираме. Макар тя да има много ценни качества, даващи възможността за една по-висша изява на живота, има и неща, които не могат да не предизвикат един по-дълбок размисъл, още повече, че те са като едно петно, като едно неестествено явление върху нея.

Нашата планета има една площ от около 510 милиона квадратни километра. От нея 1/3, около 149 милиона километра, е суша, останалото – водни площи, океани и морета. Тази именно суша, в настоящия момент едва ли и половината от Земята, дава възможност за провеждане на един живот, тъй както ние го разбираме, възможност за производство на стопански ценности, необходими за живота както на човека, така и на животните около него. Двадесет милиона квадратни километра са заети от пустини. Нажежени, безплодни, мъртви пясъци без гъжгове покриват тези площи. Други около 15 милиона квадратни километра са покрити с ледове и снегове. Прибавят се

още полупустинни степи, непроходими блата и голи, без почва и растителност планини. Ние имаме най-сериозни основания да приемем, че това някога не е било така. На Земята пустини и земи, покрити с ледове и снегове, не е имало, защото на полюсите и земите около тях са намерени в земните пластове възлища - плод на буйна, могъща растителност.

* * *

Интересна в това направление е една находка в стария дворец на султаните в Цариград, наречен Топхането, сега вече музей. Един инженер, разглеждайки този музей, намира там географска карта на Земята. При внимателното ѝ изследване се оказало, че тя е по-точна от сегашните. Тази карта, както е отбелязано на самата нея, е била съставена през 1517 г. по нареждане на султана до първия адмирал на турската флота. При съставянето на картата адмиралът добросъвестно е отбелязал, че картата е съставена по данни от по-стари карти, които той най-грижливо е събирал. В тази така направена карта са отбелязани посоката, видът и височината на планинските вериги и върхове на Южния полюс, които и сега не се знаят. Отбелязано е също, че остров Гренландия не е един, а три острова, покрити от могъщия Гренландски ледник. Една френска експедиция си е направила труда, изследвала е острова и е установила, че наистина отбелязаното в тази карта е вярно. Ясно е, че старите карти, от които турският адмирал е взел данните, са съставени от големи учени, живели някога, преди заледяването на полюсите и Гренландия.

За пустините също имаме безспорни доказателства, че някога тези земи не са били пустинни. Там е имало богат обилен живот. Така например в много от тях е намерен пе-

трол. Залежите от петрол в Арабския полуостров, който сега е пустиня, са едни от най-големите в света. Вярно е, че произходът на петрола все още не е известен, но едно е безспорно за него – той е продукт на живи организми, живели ако не при познатите ни условия, то поне в близки до тях. Освен това във вътрешността на Сахара, където тя е най-безводна, са открити скални рисунки, разбира се, направени от хора, които са живели там по всяка вероятност при добри условия, за да имат охотата и разположението да рисуват. За Сахара е интересно също и произходът на самата гума. Дали тя е произлязла от арабската гума *сахра*, което значи *пустиня*, или от санскритската гума *сакара*, което значи *сладък сок*. Ние смело можем да приемем по още много белези, че тази земя, така благоприятно разположена в своята географска ширина, може да е била някога земен рай, земя, от която е текъл сладък сок, и с това да приемем санскритската гума за произхода на името на тази пустиня.

В пустините на Арабския полуостров, които по пространство са около 3 милиона квадратни километра, също имаме очевидни доказателства за някогашен богат живот. Виждат се ясно изрязани дълбоки корита на някогашни големи пълноводни реки. Подпочвената вода е сравнително плитко разположена. В тези корита сега в повечето случаи се намират и оазисите. В градовете, които някога преди потопа са съществували и е процъфтявал животът като Ур, Урук, Ларса, Вавилон, е имало богата растителност и вода. Днес техните останки лежат погребани в пясъците.

В пустините на Средна Азия са намерени голямо количество кости на граматните, отгавна измрели вече гущероподобни гиганти – динозаврите, и на многото видове *заври*, които, разбира се, са могли да живеят само при богатата растителност.

Изобщо за отбелязване е, че необятните пустини се намират в най-благоприятните зони на Земята, там, където слънчевата активност и другите фактори на живота са най-добрите. Те в дълбока древност са били места на обилен и интензивен живот и добре развити човешки общества. Сега това са пустини поради липса на гъжгове. Защо няма гъжгове? Твърдението на някои, че там в атмосферата няма влага, е съвсем неприемливо. Защото почти всички пустини се намират покрай големи водни площи, където има силно изпарение на водата, каквито са Сахара и Атакама, или са пресечени от такива, каквото е например Червено море, където влажността е толкова голяма, че дърехите на пътниците се намокрят от влагата във въздуха.

Процесът по образуването на гъжда е доста сложен. Първо, в атмосферата трябва да гоїде сила – обединяваща сила, която да свърже молекулите на водата във въздуха, където те са всякога в изобилие, в групи молекули, които образуват облаците. След това трябва да гоїде друга сила, или може би същата, но с по-голямо напрежение, която отново да обедини групите молекули на водата в още по-големи групи, които са вече водни капки и пагат под формата на гъжд. Следователно, за да имаме гъжд, най-необходимото и важно условие е да има обединителни сили. Там, където властват силите на разединението, гъжд и живот не може да има.

Пустинните области, които, както подчертахме, са разположени на най-благоприятните географски ширини, са били обитавани от човешки общества, които, потънали в една омраза и разединение помежду си, непрекъснато са воювали. Силите на злото, силите на разединението са властвали над тези народи. Тези сили са останали над земи-

те им и не позволявали на добрите и благородни сили – силите на обединението, да ги изместят, за да гоjde животът.

Доколко тази злоба и омраза е властвала над народите от древността, можем да вземем за пример от това, което е ставало в Римския сенат. Всеки сенатор при изказването си е започвал с фразата: „Цезарю, не забравяй да смажеш Картаген“. А Картаген и областта около него са били едни от житниците на Римската империя. Да, но от „Великата“ Римска империя нищо не е останало. Всяко нещо, което провежда насилие и става проводник на злото, ще бъде пометено.

Същото е и със земите, покрити с ледове и снегове, защото един от изразите на злото е студът – силите на съгъстяването и втвърдяването. Но какво величие е проявено от разумната природа, че водата, важният елемент на живота, при изстудяване и втвърдяване се разширява, ледът става по-лек от водата и изплува. Иначе ако тя беше подчинена на общия закон, океаните и водните площи щяха да се запълнят с лед. И тогава?!

В настоящото развитие на човешкия род не се обръща внимание на един могъщ фактор, който играе най-важна роля както за живота на Земята, така и за живота на човешките общества, пък и за самия човек като отделна личност. Това е човешката мисъл – мисълта като сила. Някога на този фактор са обръщали изключително внимание, като са се търсили средствата за нейното разбиране и засилване, за възможността тя да се използва за чисто практични цели. В наше време само един от гениалните представители на човешкия род – Пол Дирак⁴⁰, по математичен път гоказва, че мисълта е сила, която оказва влияние в процесите на микромира. А там, в този свят на микро света, е началото на всичко. Но толкова – този извод останал без внимание. Мисълта е сила, която създава, твори,

изгражда живота. Но мисълта като сила може и да руши, да поглъща живота, да носи покоя и смъртта.

Учителя е дал най-доброто пояснение на мисълта. Той казва: „Мисълта на хората не е създадена от тях. Мислите, които минават през човешкия мозък, идват от разумни същества и от един свят на мисълта – менталния свят. Техните мисли изпълват цялото пространство. Всеки човек възприема такива мисли, които вибрират еднакво с неговия умствен апарат. Всеки човек е отзвук на разумната дейтелност в природата. Тази дейтелност е разнообразна. От тези същества с големи знания и мощна мисъл едни създават, подпомагат и улесняват живота, други го рушат, спъват и поглъщат. Човекът е само проводник било на едните, било на другите. Когато стане проводник на творческите сили – силите на доброто, тогава имаме изява на пълнокръвния живот, на условията за раждането и поддържането на живите форми. Когато човек пък стане проводник на разрушителните сили на злото, тогава идва разединението, злобата, смъртта, безмълвието, поглъщането на живота. Ето защо в пустините няма гъжг, защото силите на разединението, оставени там от народите, живели със злобата и с устрема за разединение, за войни, още тегнат, здраво заседнали там“.

* * *

Разумният свят прави всичко възможно да внуши на хората мисълта за доброто, за обединението, за топлите човешки отношения. Но от някои разговори, които имах с Учителя, разбрах колко малко човешкият мозък е подготвен за подтиците на доброто! В един от разговорите той ми каза: „Наполеон беше изпратен от Бялото Братство с три задачи: да премахне феодализма, да отнеме светската власт на папата, и третата задача беше да обедини наро-

гите в Европа и да направи там Съединени щати. В първите две задачи той успя, но третата – за едно обединение на тези народи, за да живеят в мир и разбирателство, се провали. Неговата гордост, честолюбието и ласкателството го провалиха в тази тъй важна задача. Но тя ще бъде изпълнена“.

В друг един разговор, който се проведе доста време след Първата световна война, Учителя ми каза: „Уилсън⁴¹, който беше президент на Съединените американски щати в два мандата – от 1913 до 1921 година, бе изпратен от Бялото Братство да основе Обществото на народите – един международен парламент, където да се разрешават всички въпроси, възникнали между народите, по мирен начин, което, разбира се, ще допринесе най-много за премахването на разединението, злобата, омразата и за възтържествуването на доброто и обединението. След Втората световна война този институт беше наречен Обединено общество на народите⁴². Но ето, вече 60 години, откакто съществува това благородно начинание, народите по света се задоволяват само с приказки за мир и обединение, а на дело няма все още нищо, даже по-лошо – напрежението расте“.

В едно друго изказване Учителя казва: „Земята е дадена на човешкия род, и вие, хората, ще я оправяте. Ние ще ви помагаме, когато приемете нашите подтици – подтиците на доброто“.

Така че когато силите на разединението, силите на злото се премахнат и отхвърлят от човешкия род, тогава и пустините ще изчезнат, там ще завалят гъждове. Ще се махнат и ледените шапки на полюсите и тогава ще дойде вечната пролет, каквато никога не е имало на Земята.

декември 1980 год.

ГОДИНИ НА РАЗЯРЕНОТО СЛЪНЦЕ

Най-голямото събитие в нашето ежедневие е изгревът на Слънцето. По-импозантно явление от Слънцето няма. То създава живота и всички необходими условия за неговото поддържане. Хората, лишени от гордост, нагменност и сатанинско презрение към ближния, обърнати към висшето и благородното, към оухотвореността и към всичко онова, което ги превъзхожда, още от най-дълбока гревност и досега са приемали, че всичко онова, което Слънцето дава, е плод и дейност на същества с изключителна разумност, мъдрост и любов, живеещи на него.

Хората отправяли своя взор сутрин на изток към хоризонта, за да видят първите му лъчи и да приемат новите идеи, които те носят. Впивали са поглед и вечер на запад, за да имат последните му лъчи за този ден, да приемат тяхната благодат. Пеели са химни на възхвала, строели са храмове в негова чест, където вгълбени в себе си, откъснати от света на ежедневието, са отдавали своето почитание и уважение, своята благодарност за онова, което то им дава, и смирено са искали от него онова, което са смятали, че им липсва. С това те са подхранвали и подтиквали развитието на онези клетки в горната част на човешкия мозък, най-съвършените, известни с името „клетки на благоговението“. Единствено тези клетки са способни да долавят вечно новите и велики идеи, които, реализирани, са давали възможност за човешкия прогрес, за улесняване на човешкия живот.

Хората на изкуството в гревността са се вдъхновявали от Слънцето, създавали са химни и изображения, ня-

кои от които са плод на много дълбоко и правдиво разбиране за отношенията между него и планетите – членове на слънчевото семейство. Намираме слънчев диск с лъчи, на края на които са изобразени ръце, готови да обгръщат. Това не трябва да се взема като приумица, то е плод на правдивото отношение между Слънцето и планетите. То ги обгръща, дава им гарове и любов, тъй както майката прави това към своите деца.

По-късно раздуханата човешка гордост и презрение към ценностите на миналото пометоха това отношение на хората към Слънцето и всичко се забрави. Те отвисоко поглеждаха на тези разбирания и с насмешка отсъждаха: „Това са детински наивни вярвания“.

В началото на XX в. обаче думна нова, обилна светлина. Гениални, но скромни хора открихнаха малко завесата на най-забулената загадка – веществото, и сложиха началото на нова ера, ерата на атома. Разбра се, че сила и вещество са едно и също нещо в две състояния. Разбра се, че Слънцето като източник на огромна енергия има способността да трансформира, да превръща тези две състояния едно в друго. Благодарение на това то разполага с тази непрекъсната и необятна сила, с която обгръща, храни и поддържа живота на всички планети – бомбардира ги, както учените се изразяват, непрекъснато с някакви невидими още лъчи.

Всичко това учените засега приемат като израз на една механичност. Но механизмите от само себе си ли се създават? На Земята една машина, която произвежда нещо, е механична, но тя от само себе си ли е създадена, или е творение на разумни същества? Да, тя е създадена от хора, озарени от знание и мъдрост, и те я направляват в своята дейност. Изминаха цели 25 години на упорит труд

от страна на най-изтъкнатите човешки умове, за да се установи по един безспорен начин, че Земята и всички планети са потопени в някаква особена среда, която нарекоха *космични лъчи*. Учените трескаво започнаха да изучават тази среда.

В най-ново време науката направи голям скок, като успя да пусне на голяма височина изкуствени спътници, носещи със себе си апарати, с които се търсеше възможността за по-добро разбиране на естеството и свойствата на тази среда – космичните лъчи. На първо място записите и данните, получени от спътниците, установяват, че Слънцето не е само този ярък диск, който ние виждаме (измерен и изчислен на около 1 400 000 км в диаметър), а е граматна сфера, обгръщаща пространството, в което плуват всички планети чак до най-отдалечената позната ни дотега – Плутон. Всички планети живеят и се движат в една невидима за нас и за нашите очи среда на това светило, която създава и поддържа живота. Животът извън нея е невъзможен.

Тази среда, това гихание на Слънцето представлява, както учените сега се изразяват, „една гигантска струя от горяща плазма“. Плазмата всъщност представлява една маса от изключително малки по размер телца, носещи със себе си чудовищно граматна енергия за техните малки размери. При това те се движат с непонятна за нас голяма скорост. Под гумата *телца* не трябва да разбираме някакви топчета, някакви зърна със строго определена форма и размери. Не, това са миниатюри от ново състояние на веществото, малки центрове, които искрят и изпускат лъчи, а нямат ясно очертана форма, нито определен размер. Това състояние на веществото Учителя на времето го нарече *лъчево*. „Има и четвърто състояние на вещество-

то – лъчево; има и пето, и шесто“ – казваше той, още преди светът да се бе натъкнал на днешните открития.

Такова едно ново състояние на веществото все още не може да намери всеобщо признание сред учените. Само един от ярките представители на новата физика във Франция – Луи де Бройл⁴³, се е изказал в полза на това обяснение за състоянието на веществото. Прави ли са били тогава гревните, като са изобразявали слънчевия диск с лъчи, имащи на края ръце, които обгръщат? Прави са, защото и те са имали знание и мъдрост.

Установи се също от изследванията, че тази среда, тази плазма не е еднородна, телцата в нея не са еднакви по размер, а количеството и естеството на силата, която носят със себе си, не е еднаква. Лъчението им има различен интензитет, а не е еднаква и скоростта, с която те се движат. Имат също различна възможност на проникване – някои от тях едва могат да докоснат горещите слоеве на атмосферата и се поглъщат или трансформират; други стигат до повърхнината на нашата Земя; трети могат да проникват в Земята на по-малка или по-голяма дълбочина, а има и такива, които пронизват цялата планета така леко и свободно, както игла минава през тензук. Съществуването им по време е също най-различно – от милиардна част на секундата до може би безкрайното време. Досега са открити около 40 разновидности от тях; и колко ли още ще се открият?

Атомите на познатите ни три състояния на веществото – въздухообразно, течно и твърдо, благодарение на едно пълно равновесие на грамадните сили, които има в тях, представляват затворени samozадоволяващи се светове. Навлизайки в атмосферата на Земята, идвайки до нашата Земя и вътре в нея, тези слънчеви пратеници

- телцата на огнената плазма, разкъсват обвивката на пасивните атоми. Затворените там сили или внесените от тези пратеници активизират този инертен свят и започва една бурна обмяна, плод на която е животът. Допреди откритията на новата физика се смяташе, че живеем на Земята някак откъснати от Слънцето, а сега се разбира, че сме обгърнати от слънчевата благодат, че ние живеем в Слънцето.

Това дихание обаче не е всякога еднакво - то се променя съобразно промените, които стават и на самото Слънце. Този диск - Слънцето, не е еднообразен и статичен. Той вечно се променя, има живота на едно живо същество. Тези промени се отразяват и върху естеството и силата на тази всеобгръщаща плазма, а оттам - и върху живота на Слънчевата система, на слънчевото семейство. Споменатите промени засега ние малко ги виждаме и още по-малко ги разбираме. Те не са плод на една случайност, а на една велика разумност, на една необходимост за възможно най-правилно и полезно развитие както на самите планети, така и на живота в тях. Изтъкнати човешки умове всякога са търсили закономерност в тези промени, за да бъдат те по-добре проучени и разбрани.

Едни от по-осезателните промени, които стават на Слънцето и които ние имаме възможност да констатираме, са чудовищните изригвания, гледани от нас като ярки безформени огнени езици, простиращи се на няколко стотици хиляди километри от слънчевия диск. Широчината им нерядко достига до 300 000 и повече километри, а височината - до 100 000 и повече. Тези изригвания, това неспокойствие на слънчевия диск се съпровожда всякога и с появата на тъмни петна, които също достигат колосални размери, а могат даже да се видят и с невъоръжено око,

ако Слънцето се гледа през тъмно стъкло. Погледнати с увеличение, тези петна показват извънредно тъмен цвят и влакнеста структура. Констатирано е още, че те имат по-ниска температура от околния слънчев диск. В замяна на това са център на изключително могъщи силови излъчвания – дават могъщ поток от тези частици.

В тези промени, наблюдавани върху слънчевия диск, е констатирана една закономерност, която ще даде възможност за тяхното по-задълбочено проучване. Съществуват три последователни периода, през които тази активност се проявява: на всеки 11, 80 и 400 години. Особено важно е, че връхната точка на активността, появяваща се през тези периоди, ще съвпадне по едно и също време за 1968 и за идната 1969 г. – то е винаги в края на годината. Това удивително съвпадение на тези основни слънчеви цикли ще превърне тези години в години на „разгневеното Слънце“, както ги нарекоха учените.

В случая ще трябва да очакваме стихийни изригвания по слънчевия диск, а също и появяването на много и големи петна, които по всяка вероятност ще можем да наблюдаваме и с просто око, ако Слънцето се гледа с тъмно стъкло.

За тези петна Учителя казва, че това са „коригори, по които разумните същества от Слънцето изпращат своята по-интензивна подкрепа на планетите“, като същевременно ги улесняват и им създават по-добри условия за движение и за развой в техния път в пространството, през което ще минат“.

Ясно е, че ще има още по-голяма активност на „горящата плазма“, а тези възбудени искрящи частици бурно ще атакуват инертните атоми, потънали в едно статично силово равновесие, ще разкъсат обвивката им и ще ги

хвърлят в още по-активно взаимоотношение. Най-напред това ще засегне нашата атмосфера, а след това – земната повърхност, цялата Земя и всички живи форми на нея – растения, животни и хора.

Колкото количеството и активността на тези искрящи частици е по-голямо, толкова и въздействието върху средата, в която те ще влязат, ще бъде по-голямо. Обмяната на елементите ще се засили, в атмосферата ще се създадат по-благоприятни условия за валежи. Елементите, които растенията приемат от въздуха, на първо място въглеродът, ще бъде по-активен и по-общ, но той ще се приема от растенията. Ще се активизират също и елементите, които растенията приемат от почвата, а всичко това може да създаде условия и за по-голямо плодородие. Ще трябва да се очаква и по-интензивна промяна в самите зародиши на растенията – тези велики начала на живота. Тези промени, които и без това постоянно и непрекъснато стават сега, ще се активизират и ще създадат условия за раждането на подобрени видове, а също и за поставянето на начало за създаването на нови. Това се отнася както до растенията, така и до животните. Разбира се, не трябва да се очаква тия неща да станат по един рязък и очебиен начин, но ще имаме условия за по-голямо активизиране на съществуващите вече в природата процеси, носещи промени.

Имаме примери, когато пред нас се изпречва съвсем неочаквано един подобрен вид от растение или животно, без за това да има човешка намеса. Това е плод не само на една редовна еволюция, в основата на която стоят именно тези пратеници на Слънцето, но и на тласъци, предизвикани от такива периоди на неговата дейност. Тласъците и импулсите са основен закон в природата. Всички

явления и прояви в света и в живота, даже и в така наречената „мъртва природа“, стават на импулси. Така също и движенията на тези миниатюри – частиците на огнената плазма, стават на импулси.

Ето един пример. Текстилен инженер се разхождал из парка на някакъв бей в Египет. Спрял се пред разкошен памучен храст и се загледал в него. Направило му впечатление, че узрелите бели кълба от памук, с които бил отрупан храстът, имат много по-тънки и по-дълги влакна, отколкото са давали познатите дотогава памучни храсти. Ясно му било, че пред него стои един подобрен вид памучен храст.

Естествено е да се появи въпросът: кои са причините да се появи подобруването в този растителен вид? Кои са причините да се появи този по-съвършен сорт памук, наречен по-късно *мако*? Най-после, кои са причините за появянето и на още други много подобни разнообразия във видовете на растителния и на животинския свят? Отговорът е един – това се дължи на дейността на тези велики пратеници на Слънцето и на всички звезди на нашия небосвод.

Космични лъчи изпращат обаче и планетите, и нашата Земя. Техните лъчи също подтикват развитието на живота, но те в повечето случаи създават онези форми и прояви на живота, носещи извратеност и отрова, които Слънцето в течение на много милиони години ще трябва да облагородява.

Тези периоди на възбуда в Слънцето са периоди на пролетно възбуждане в цялата Слънчева система. Тази възбуда ще засегне и човека, и неговия мозък, където са събрани и центровете на разрушението на злото и на доброто, на творчеството. И едните, и другите ще се активизират

както в отделните единици, така и в отношенията на обществата и народите. Часовникът на живота ще затрака по-бързо.

Ние, хората, трябва да бъдем внимателни към този период на пролетната възбуда, за да можем да даваме предимство само на добрите творчески импулси, идващи от Слънцето.

март 1968 год.

1982 ГОДИНА

Годината 1982 предизвиква голям интерес в средния клас учени, а оттам – и в по-голям размер в средното общество. Причината за този интерес е предизвикан от твърдението на двама астрономи, че планетите през тази година щели да се нарежат в една права линия по отношение на Слънцето. Такова нареждане според тях щяло да окаже силно влияние върху Слънцето, където ще се предизвика голяма активност. Тази активност щяла да се изрази в образуването на голям брой и големи по размер слънчеви петна, които, както е известно, са източник на силни магнитни силови течения, а също тъй в образуването на грамадни по своя размер избухвания.

Те приемат, че частици от тези избухвания щели да попаднат и в атмосферата на Земята, което заедно с магнитните полета от петната в резултат ще приведе в движение грамадни въздушни маси, създаващи урагани и бури, изобщо изненадващо големи по своето могъщество метеорологични явления. Цялата тази активност на Слънцето щяла също да промени скоростта на въртене-

то на Земята, което в резултат ще предизвика необичайни земетресения и ред катаклизми. Това естествено събуди интереса в обществото.

Опити да се обяснят слънчевите петна и въобще активността на Слънцето във връзка с положението и въздействието му върху планетите са правени много пъти, но те са били и са съвсем неприемливи. Така например в първите месеци на 1980 г. имаше рязко изразена слънчева активност. Един от професорите по астрономия искаше да обясни тази активност с присъствието на планета, по-близка до Слънцето от Меркурий, която той нарече Фаенца.

Вярно е, че още древните звездобројци са приемали, че в орбита между Меркурий и Слънцето има планета, която са нарекли Вулкан. А съществуването на такава планета може да се потвърди, като се използва законът на Тициус-Боденара и му се даде едно приемливо разширение. Известно е, че този закон определя средните разстояния на планетите от Слънцето. Но разбира се, да се обясни слънчевата активност с присъствието и влиянието на тази планета, е съвсем неприемливо, защото тя е съществувала и преди това, тогава, когато е имало период на спокойно Слънце. Тази активност не може да се обясни само с влиянието на която и да било друга планета, а също и със съвместното въздействие на планетите, тъй като не само масата на която и да било, но и силите, които изтичат от тях, в сравнение с тези на Слънцето са нищожни. През 1982 г. слънчевата активност не само че не се засилва, но отива и към поредното си притихване.

Ние ще трябва да приемем по един безспорен начин, че в природата съществува един вечен, неизменен закон на еволюцията. Всяко нещо, което е създадено и е пред нас,

е под въздействието на този закон на еволюцията – като почнем от елементите в таблицата на Менделеев, от минералите и растенията, та стигнем до човека, където съвсем очевидно е изразен този закон.

Небесните образувания също са подчинени на този закон на еволюцията. Докато планетите са на един много по-нисък стадий в еволюционния процес на небесната сфера, слънцата и звездите са на много висок стадий в него. Но те не са крайният етап на еволюцията – и там имаме градация, изразена в техния цвят, в температурата на повърхнината им. Така например първи етап на еволюционния им процес са червените слънца, следвани от жълтите, белите, сините... Червените слънца са първият етап на тяхното развитие. Те имат температура от около 3 000°, каквито са звездите Алгебаран от зодиакалното съзвездие Бик и гигантът Антарес от зодиакалното съзвездие Скорпион. Жълтите слънца, каквото е и нашето Слънце, имат температура от около 6 000°. Белите слънца имат температура от над 12 000°. Такова слънце е звездата Регулос в зодиакалното съзвездие Лъв, което има температура от 14 000°. А сините звезди имат температура, не по-малка от 20 000°. Такова слънце има в зодиакалното съзвездие Везни.

Изобщо ще трябва да приемем, че температурата на гадено светило е един от ярките показатели за степента на еволюцията му. Защото температурата е преди всичко процес, изразен с интензитета на движението на частичките в самото светило. А колкото движението е по-силно, толкова степента на еволюция е по-голяма. Движението е израз на съвършенството. Еволюционният процес на слънцата продължава и по-нататък и стига до тъй наречените *нови* и *свръхнови*, където температурите са

наг $100\,000^{\circ}$. Такова слънце има в зодиакалното съзвездие Водолей, с температура от $130\,000^{\circ}$. А има и по-висока...

Слънцата са изобщо високо организирани и облагорогени светове. Това нещо донякъде можем да разберем от нашето Слънце. Слънцето е единствената звезда, на която ние можем да наблюдаваме нещичко от процесите, които стават там. Това, което виждаме, ни дава пълното основание да приемем, че на него и в него стават процеси и явления, които по своята грандиозност и сложност не можем да разберем. Нашето Слънце например излъчва такава колосална енергия, за която ние и представя нямаме. Защото това, което Земята, едно зрънце в небесната сфера, получава, е само милиардна част от тази енергия.

Изчислено е, че топлината, излъчена от Слънцето само за една секунда, може да се получи, ако за същото време се изгорят 12 милиарда тона най-доброкачествени въглища. Също така се знае, че тази топлинна енергия на Слънцето, получена само за една секунда, е достатъчна, за да разтопи и да доведе до състояние на кипяща вода един леген пласт около Земята, дебел хиляда километра. И само топлина и светлина ли излъчва Слънцето? Знае ли се още колко и какви сили изтичат от него? Установено е също, че в продължение на милиарди години това излъчване почти не се е променило. Или като приемем еволюционния процес, това изменение е станало много бавно, но има едно усилване на могъществото на неговите сили.

Откъде Слънцето е черпило и черпи тази огромна енергия? Интересното е, че щом се открие някакъв източник на енергия, хората веднага го приписват на слънчевата енергия. Отначало се е приемало, че на Слънцето гори някакво вещество, от което идва и неговата топлина и светлина. Пресмятанятията на математиката, която в

много случаи е изваждала човека от заблудите, е показало, че даже цялото Слънце да се състои от най-доброкачествени въглища, то би изгоряло само за 3 000 години. Да се разисква по това безсмислено предположение няма смисъл. Когато по-късно се разбира, че има метеори, които могат да падат и на Слънцето, се прие, че при своето падане те са в състояние да превърнат колосалната си топлина в светлина. Но математиката бързо отхвърли и тази несериозна хипотеза.

По-късно се установи, че телата при свиване се затоплят – и веднага дойде новата хипотеза за произхода на слънчевата енергия, че тя е резултат на едно непрекъснато свиване на слънчевото кълбо. Това също се оказа една съвсем несериозна хипотеза, защото пак математиката изчисли, че за да се получи тази енергия на Слънцето, всяка година то ще трябва да се свива с тридесет метра и за двадесет милиона години да изчезне. Тези, които предложиха тази теза, също проклеха математиката и захвърлиха хипотезата в коша за непотребни вещи.

Дойде и ново откритие: откриха се радиоактивните елементи – радия. И веднага се появи и хипотезата, че източникът на слънчевата енергия се крие в разпадането на тези елементи, и по-специално на радия като най-съвършен от тях, при което наистина се отделя светлина и топлина. Един от учените тогава се провикна: „Най-после радият спаси Слънцето от изгаряне и изчезване“. Но много скоро се установи, че радият съвсем не е успял да спаси Слънцето. Стана известно много скоро след това, че радият има период на полуразпад от 1 600 години. Това ще рече, че ако имаме някакво количество радий, например 10 килограма, то след 1 600 години в резултат на това разпадане неговото количество ще остане само 5 килограма. Така че

ако Слънцето би било само от радий, то за 1 600 години неговата маса ще се намали наполовина; а след още 1 600 години би останала една четвърт от първоначалната му маса. Тук също е ясна несъстоятелността на тази хипотеза.

В последното десетилетие след откриването на атомната ера веднага дойде и новата хипотеза за слънчевата енергия, за нейния произход, която властва и досега. Учените сега много се страхуват да не се разбере, че не са в състояние да обяснят някои явления, и създават при такива случаи какви ли не хипотези, отрупани с чудни по своята сложност процеси. Така стана и тук. Те приеха, че във вътрешността на Слънцето стават могъщи термоядрени реакции - ядрен синтез, и при този процес от най-простия елемент, водорода, при грамадно налягане и висока температура от $20\,000\,000^{\circ}$, каквито се смята, че има във вътрешността на Слънцето, става обединение на ядрата на водорода в по-тежките ядра на хелия; и при този процес се отделя грамадно количество енергия, както става при водородната бомба. Но откъде дойдоха тези сили на налягане и тази грамадна температура от $20\,000\,000^{\circ}$ за осъществяването на този процес? Пък и най-после при този синтез има загуба на вещество. И пак математиката пресметна, че ако наистина има такива реакции на Слънцето, то всяка секунда ще изгубва от своята маса по около четири милиона тона. Макар че за астрономическия мащаб тази загуба да не е голяма, то все пак би довело до едно свършване на неговата маса; Слънцето би се свършило.

Не, всички слънца, както и нашето, са изключително високо организирани и облагородени светове, обитавани от същества, които имат непонятни за нашите представи знания и мъдрости, също и способности, кои-

то им дават възможността да черпят енергия и сила от необятния миров силов океан. При този процес не само че няма нужда да изразходват от своята маса, но има и възможността да я увеличават. Този океан, който е навсякъде и във всичко, носи в себе си вечната и непрекъснатата сила – енергия, несъизмерима по своето могъщество, знание, мъдрост и абсолютно съвършенство в непрекъснатия еволюционен процес.

Тези велики светове – слънцата, няма да допуснат изоставящите в своето развитие планети да им въздействат в каквото и да било направление. Така че това нареждане на планетите всъщност не е подреждане в права линия, а групиране в един сектор от около 95° . Това групиране ще бъде най-ясно изразено на 10 март 1982 г. Но то няма да се отрази с необичайно рязко изненадващи промени на метеорологичните явления, като необичайни бури и стихии, нито пък ще се изрази в някакви също тъй неочаквани земни катаклизми като земетресения и други. Ще има такива, които стават всяка година повече или по-малко.

Тези явления на Земята се диктуват и са продукт на процесите, които стават в самото Слънце, но не под влиянието на планетите. Така например известна е статистиката за земетресенията. Тя показва, че сеизмичните станции по цялата Земя отбелязват годишно сто хиляди земни труса. По-чувствителните хора усещат през годината около десет хиляди. Трусовете, които са вече осезаеми за всички, са около хиляда. По-силните, с малки разрушения, са около сто. Такива с общи и по-големи разрушения са около десет, а катастрофалните са средно по едно на годината. Така че и тук няма място, като се случи нещо по-сериозно, то да се приписва на подреждането на планетите в някаква група.

От гледище на астрологията едно такова групиране на планетите ще създаде възможността през тази година да се родят хора с две крайности: много способни и даровити, с устои и сила, с голям организаторски талант, и хора, които със своето упорство и отпуснатост, с липсата на устрем и проява в творческо направление, с липсата на контактност с околните, с отричането на порядките в този свят могат да създадат неприятности както на себе си, така и на близките около тях.

7 януари 1982 год.

НЕПОПРАВИМИ ГРЕШКИ

*Умният човек се ползва от своите опитности
и от тези на другите, а глупавият
се ползва само от своите опитности.*

Учителя

Не са необходими много усилия, за да се разбере, че в природата действат две сили, два принципа, диаметрално противоположни един на друг. Едните подкрепят и подхранват живота с всичко необходимо за неговото развитие, другите търсят да унищожат както условията за неговото развитие, така и самия живот.

Тези сили действат върху човешкия мозък, който е най-съвършеното творение на планетата Земя, по такъв начин, че той в сегашното си развитие не може да разбере самото им въздействие, а има само резултатите от това въздействие, изразено в мисъл, чувство и подтици за действие. На които сили човек отдаде своето внимание,

на тях той става проводник. Величието на човека сега е в това, че е свободен да избира между едните и другите внушения.

Учителя казва: „Когато човек е изправен пред разрешаването на даден въпрос, той има съветите и на доброто, и на злото. Той е свободен да избира. Приеме ли съветите на едния, другите се оттеглят“.

Всичко, което ни заобикаля, е плод на творчество. Твори природата, твори и човекът. Но това творчество всякога се съпътства от агентите на злото и на разрушението, проводник на които е най-често човекът. Хлапак, сигнал на пейката, вади ножче и почва да дяла масата пред него. Дялка където намери, граци, чопли всичко, без да се стеснява и да разбира как чудовищно накърнява умението и замисъла, вложени в направеното. Той осквернява, изопачава вложената красота и с това въздейства отрицателно върху съзнанието на хората. В това отношение художниците, скулпторите и хората на приложното изкуство могат да изиграят грамадна роля.

Често минавам покрай ателието на един скулптор, творбите на когото виждах поставени в широкия му двор. Неговите скулптури на хора са все без очи, слепи, други пък са с такива примитивни образи на хора с животински израз, като че ли гледаш създания от каменния век – няма ни една с благороден израз. Всичко това действа угнетяващо, потискащо. Защо го прави така? Когато видях и самия скулптор, разбрах, че е проводник на мътна струя подтици.

Създадените от природата форми имат голямо значение за въздействието върху човека, което едва голавяме, а от дълбокия му смисъл нищо не разбираме. В древността се е изучавала специална наука, науката за формите, каква-

то и Авицена⁴⁴, най-голямото светило на арабската култура, е преподавал на своите ученици.

* * *

Една част от полянката на Изгрева, където играехме гимнастиките си, беше разкопана и засята между другото с плодни гръвчета. Един ден съм се изправил на границата между двете части, загледан и замислен някъде към Витоша. Изведнъж, както стоях така, Учителя гоїде при мене, показа ми едно малко, не по-високо от 60-70 сантиметра гръвче с много красиво и хармонично разположени клонки, мисля, че беше гръвче на кайсия, и ми каза: „Внимавай някой да не гоїде и да не окастри гръвчето“. Аз го погледнах и съвсем недоумявах как пък ще се намери човек, който ще гоїде тук и непременно ще се занимава с това малко гръвче, да го кастри, когато имаше толкова много други, големи, на които човешката намеса наистина ще може да допринесе нещо, за да ги оформи.

Думите на Учителя останаха някак си така, без дълбоко да ме засегнат и да изострят вниманието ми към това хубаво гръвче. Учителя си отиде и аз останах все така замислен. Изведнъж, докато се опомня, се появи някакъв глупак, дошъл от провинцията, препоръча се за „голям специалист по овощарство“, и докато се усетя, с едно много остро ножче за секунди само окастри гръвчето и си отиде. Ааа, сепнах се аз, но всичко беше вече свършено. След малко Учителя гоїде отново при мен и ми направи сериозна забележка, че не съм внимавал и съм допуснал да се окастри гръвчето. Допуснатата от мен грешка ми костваше много, много скъпо. Двадесет и пет години по-късно аз бях окастрил така, че и листче не остана от мен. Каква връзка има между нещата!

По онова време ходехме на Витоша през Симеоново пешком от Извора до Бивака. Малко заг гората под Изгрева бяха разкопали хълмовете, за да правят тухли. Минавайки през големите зейнали гупки, Учителя каза: „Точно тук не трябваше да копаят и да правят тухли“. Развалянето на тези хълмове имаше някакво значение, което ние не разбрахме.

Друг път сме слизали от Рила на бивак при второто езеро от Сегемте рилски езера. За вода ние ползвахме едно изворче, което направихме на чешмичка с кристално чиста, бистра и идеална по вкус вода. За големите нужди на бивака се изразходваше много вода и нейното донсяне се изрази като задача, търсеца своето разрешение, тъй като чешмичката не беше много близо и пътеката до нея беше тясна, изискваща внимание, когато се ходи там.

Заредиха се проекти пред Учителя. Разбира се, не останях назад и аз.

– Да направим – почнах с възторг – един широк и удобен път, за да може поне с двуколка да докарваме водата. За тази цел ще трябва да разширим по-тясната и неудобна пътека, като с взрив разбием и очистим някои скали, между другото и една голяма скала, по която предпазливо минавахме, отивайки за вода.

Учителя ме погледна, усмихна се и поклати глава в знак на несъгласие. Разбрах, че начинът, по който бихме постигнали това, както и накърнените форми в обстановката, ще внесе дисхармония, която няма да се оправдае с постигнатите удобства. Разрушенията, които внасят в нас всевъзможните чудовищни звуци, гърмежите, миризмите и по-специално тютюневият дим, който хора с притъпена съвест по най-циничен начин създават, са известни. Всички тези разрушения са все пак поправими. Има и

по-мъчно поправими – онези, които създават войните, избиването на народите и чудовищните разрушения. Но най-лошото е, че има непоправими неща, последствията от които с нищо не могат да се поправят.

След като Александър Македонски освобождава Египет от мрачното робство на Персия, там почва период на бурен разцвет на науката и изкуствата. След смъртта на Александър през 323 г. пр.Хр. обширната му империя се разделя между генералите му. Египет остава под управлението на генерал Птоломеѝ⁴⁵, който става и неин фараон. Той и неговите наследници в продължение на три века се проявяват като големи покровители на науката и изкуствата.

Основава се Академия и към нея – библиотека, на които се предоставят големи средства. В тези институти почва трескава дейност за събиране на всички трудове, написани от най-дълбока древност, а също и привеждане в известност на всички познати дотогава науки. Има сведения, че библиотеката е успяла да изпълни голямата си задача, да събере всичко, що е било създадено и написано от най-дълбока древност. Била е образцово подредена по отдели и автори. В нея са се съхранявали не по-малко от 700 000 тома и свитъци, съдържащи сведения за исторически и природни явления и събития, географски описания, дълбоки и непознати нам науки, философия и какво ли не – опитност и мъдрост на поколения изтъкнати хора през много хилядолетия.

Съвременната история ни учи, че египетската държава и култура води своето начало от около 4 000 години преди Христа. Това твърдение е свършено погрешно. Ето доказателства за това.

Според един календар на маите, приведен в съвременни данни, Атлантида е потънал през 8498 г. преди нашата

ера. Учените, занимаващи се с въпроса за този континент, определят със своите методи времето за неговото потъване приблизително. Известният арабски учен Абу Балкхи, живял в края на IX и началото на X в. от нашата ера, е писал, че в навечерието на Потопа, който е бил резултат от потъването на Атлантида, египетските мъдреци, предвиждайки катастрофата, построили в Долен Египет пирамида от камъни, за да могат да се спасят там както хората, така и знанията, които са имали. Пирамидите били облицовани с грамадни мраморни плочи, прилепени плътно една до друга така добре, че местата на съединяването им едва се забелязвали.

Друг арабски историк, основавайки се на недостигнал до нас източник, пише, че Сурид, един от египетските царе, живял преди Потопа, построил две големи пирамиди и наредил на жреците да скрият в тях записи на техните знания и на всичко онова, което са постигнали в областта на науката и изкуството.

Древноегипетският историк Манефан съобщава за текст, в който се говори, че Тот, когото египтяните после са приели за бог на мъдростта, всъщност е бил велик посветен, дал на хората писмеността и знанията преди Потопа и записал всички знания и мъдрости със секретни знаци. Тези писмена след Потопа Хермес⁴⁶, приет като най-великия между египетските жреци, е превел и записал с достъпни за другите жреци йероглифи. За трудовете на Хермес пише живелият в края на II и началото на III век от нашата ера бележит учен и историк Климент Александрийски⁴⁷. Той дава сведения за 42 свещени книги на Хермес, посветени на въпроси от философията, магията и други тайни науки, като подчертава голямото влияние, което тези трудове са оказвали на всички философски и религи-

озни течения. Тези трудове Климент не е могъл да срещне нигде, освен в Александрийската библиотека⁴⁸.

Прави впечатление, че в древността всички учени хора на Гърция са ходели в Египет и от оскъдните сведения, които имаме, се разбира, че са учили в школите на жреците там, като са се ползвали и от някои книги.

Когато гръцкият философ Солон е бил в Египет, жреците му казали:

– О, Солоне, Солоне, вие, гръците, сте като деца, не знаете нищо за древните времена. На тебе нищо не ти е известно за знанията на миналото.

Жреците съобщили на Солон, че след катастрофата от потъването на Атлантида огън и вода са унищожили по бреговете на морето и реките, и селищата, и хората, като в планините са останали само примитивни неграмотни скотовъдци.

Гръцкият учен Кротон от град Сали, живял до 310 г. пр.Хр., който е изучавал Платоновата школа, при своето посещение в Египет твърди, че е видял колона, на която е била написана историята на огромен остров, потънал в Атлантическия океан.

Едно от най-ярките светила е безспорно Херодот⁴⁹, учен и голям историк, наречен „баща на историята“. Той е живял между 500 и 425 г. пр.Хр., роден е на остров Самос. Обикалял е много страни и е дал ценни сведения както за географията, така и за историята на тези страни. Пътувал е в Египет, Вавилон, Сирия, Мала Азия, Гърция, Италия и други. В Гърция се е срещнал с големия гържавник Перикъл⁵⁰. Всеки, който види гипсовата маска на Херодот и умее да чете по формите на главата, не може да не забележи в неговото лице мъдреца, учения, човека на факти-

те, на истината. Много от събитията, писани от него, се смятаха за невероятни и не се приемаха, но археологията потвърди истинността им.

Има още много неща, казани от него, които прогължават да се приемат като невероятни, но ще дойде време и те да се потвърдят, защото между другото мъчно може да се даде отговор на въпроса за какво би изнасял неверни неща. От бележките, които е оставил при своето посещение в Египет, се разбира, че той не е отишъл там само като пътешественик, но е прекарал дълго време сред обществото на жреците, където е бил приет с внимание и по всяка вероятност е следвал и техните школи. На едно място Херодот отбелязва, че в труговете на египетските жреци се намират сведения за събития, станали 17 000 години преди неговото пребиваване там. На друго място – че много хилядолетия от поколение на поколение избраници са предавали знанията, пазени в дълбока тайна. На едно място е било отбелязано, че Бог е дал магията, за да могат хората да се защитават.

В едно от светилищата жреците показали на Херодот статуите на върховните жреци, които са се сменяли последователно. По времето, когато Херодот е бил там, е имало вече 34 такива статуи. Като се знае, че върховните жреци са се избирали до живот, и се приеме, че всеки е бил такъв средно по 30 години, ще разберем, че още 10 230 години преди Херодот в Египет е имало жреци. На друго място Херодот казва, че жреците са му казали, че Слънцето четири пъти е променяло мястото на своя изгрев и че два пъти е изгрявало оттатък, където сега то залязва.

Такива събития могат да стават само при промяна на земната орбита и на земната ос, а това става в пери-

од от много хилядолетия, и за тях геологията твърди, че има безспорни доказателства. Така например е известно, че на 90 хиляди години Земята мени формата на своята орбита. И Учителя казва: „На 100 000 обиколки на Земята около Слънцето тя прави едно изключение“. Оттук трябва да заключим от каква дълбока древност са имали трудовете жреците.

Византийският историк Снелиус, който също е бил в Египет, пише за някакви свитъци, носещи названието *Древни хроники*. Тези хроники са водени от жреците и в тях те са отразявали събитията, започнали преди 36 525 години до неговото отиване там. Диоген Ларентийски, много виден гръцки философ и историк, живял през III в. на нашата ера, който също е бил в Египет, твърди, че в своите храмове жреците съхраняват хроники, изнасящи събитията през един период от 48 863 години преди Александър Македонски. На друго място той отбелязва, че жреците са записали наблюдавани от тях 373 слънчеви и 832 лунни затъмнения. Вземайки сведения от астрономията, ще разберем, че за да могат да се наблюдават толкова затъмнения, са необходими не по-малко от 10 000 години.

Всички тези свитъци и книги, за които само загатват древните учени, не може да не ги е имало в Александрийската библиотека. И всичкото това несметно съкровище, събирано в продължение на хилядолетия от просветени и мъдри учени хора, отразяващо техните знания, опитност и какво ли не, е било изгорено и унищожено от хора ограничени, обхванати от непрогледен фанатизъм. Първо от римляните, които през 47 г. пр.Хр. завладяват Египет, после през 391 г. от римския цезар Теодосий Първи, от арабските завоеватели през VII в.; и най-после при нашествие-

то на турците през 1517 г. са изгорени и пометени последните остатъци от това неоценимо съкровище на човешкия рог.

Ето още нещо неоправимо. Едно от седемте чудеса на гревността, за които се пише, е бил фарът в пристанището на Александрия. Той е бил построен по нареждане на фараона Птоломеї Филаделфа между 245 и 225 г. пр.Хр. Този фар представлявал голяма кула, изградена от бял мрамор и издигаща се на около 200 м над водите на морето. На върха ѝ имало грамадно погвижно огледало, отразяващо светлината на огъня, който винаги горял там. Светлината на фара се виждала на разстояние от 400 км. Всичко това било чудо за строителството и техниката и от грамадна полза за корабоплаването там.

Но ето, че злобата и завистта се хващат на работа. Византийските императори в началото на IX в. на нашата ера не могли да понесат това превъзходство на Александрия над Константинопол и решават да премахнат фара, като пускат в ход подла византийска хитрост. По това време Египет е под арабско владичество с халиф Али Валида. Византийският император праща свой посланик при халифа, като устно му нарежда, когато пристигне в гвореца, да разпространи между високопоставените и подкупни съветници на халифа слуха, че в основата на фара фараоните са заровили несметни съкровища. Халифът се поддава на тези слухове и заслепен от алчност за богатства, разрушава фара.

Ето още нещо, безвъзвратно загубено и неоправимо. След откриването на Америка от Христофор Колумб⁵¹, заедно с испанските завоеватели през 1549 г. идва и младият монах, представител на Инквизицията⁵², Диего де Ланда – един заслепен фанатик и човек с чудовищен устрем за

унищожаване на всичко онова, което не е благословено от папата. Всичко, което според него е по-друго от онова, което Инквизицията твърди, е ерес, дяволско изобретение и подлежи на огън и меч. Такива са били всички инквизитори, такива са били и всякога, и днес заслепените от един култ.

Диего де Ланда дошъл в завоюваната вече от испанците страна, за да изтрие от съзнанието на хората онова, което те от векове с опит са придобили, за да насажда принципите на Инквизицията, а също и поклонение пред папската особа. Той навлиза в империята на маите – народ с много висока и древна култура. В един от храмовете в техен град била открита грамадна библиотека от древни ръкописи, съдържащи историята, науките и мъдростта, които биха осветлили много неща от живота на нашата Земя, и по всяка вероятност не само на този народ. Този заслепен от своя фанатизъм инквизитор заповядва на войниците да изнесат цялото това неоценимо съкровище на площада пред храма.

Цял ген испанските войници носели книгите и свитъците от подземията на храма и ги трупали на площада пред него. Когато всичко било най-старателно очистено и натрупано, Диего де Ланда с една непогражаема нагменност поднася факел към огромното съкровище и гордо заявява: „Тези книги не съдържат нищо друго освен суеверия и измислици на дявола. Следователно трябва да ги изгорим“. И поднася запаления факел към грамадата книги... Озверен, той остава да се наслаждава на пламъците от едно безвъзвратно изгубено съкровище. Ето една непоправима загуба.

За изключителната стойност на тези книги може да се съди от един строг закон на маите: „Със смърт се наказва онзи, който като историк си позволи да извърне или да запише неверни факти“. За тези книги и свитъци

имаме основание да приемем, че непременно е имало хроники за големите катаклизми на Земята, за потъването на Атлантида и за други потъвания, станали във Великия и Индийския океан, защото маите са били народ, който постоянно е живял с мисълта за свършване на света. Наг тяхното съзнание е тежало възпоменанието на някакви ужасни катастрофи, за чудовищни земетресения, вулкани и потоци - неща, които не може да не са били записани в техните книги от хора, които са ги преживели.

Останал за по-гълго там, този инквизитор Диего де Ланда решава да напише историята на маите. И тогава разбрал, че историята не се измисля, а се пише въз основа на факти. И тръгва да ги търси, като с мазни гъвкави походи разговаря с жреците на храмовете, с учените първи хора на народа, за да узнае дали не са останали някъде другаде ръкописи, книги, свитъци. Но разбира се, никой не е бил глупав да повери съкровище в ръцете на този престъпник. Той разбрал обаче, че в един от храмовете някъде се съхранява пълната история на маите, гравирана на 52 златни плочи. Но когато испанците дошли, виждайки тяхната алчност към жълтия метал, жреците успели да ги скрият. Въпреки всички усилия, направени и по-късно, тези плочи и досега не са намерени.

При идването на европейците в Америка те откриват и един друг народ - инките. Народ с оформена организация и висока древна култура, те също са имали богати библиотеки, съдържащи ценни сведения от всички области на историята, науката, философията, изкуствата, от събраната опитност и постиженията през хилядолетията. Но при един от управниците на империята, която са имали, започнала някаква епидемия. Някакъв шарлатанин можал да се наложи като оракул. В този труден момент инките

се отправили за съвет при него. Той високомерно и авторитетно отговорил, че за да се спре епидемията, трябва да се унищожи всичко написано и да се прекрати и самата писменост. Тогава били унищожени всички писмени паметници, а писмеността била напълно забравена.

Само във величествения Храм на Слънцето се запазили няколко плочи, направени от злато, на които е била записана историята на инките. Но входът на помещението, където се съхранявали, бил разрешен само за някои царски хора и за жреците от храма. През 1572 г. испанските завоеватели заграбват тези плочи и натоварени на един кораб, те били отправени към Испания, в Магрид, за крал Филип II. Но корабът, който превозвал плочите, потънал в океана и заедно с него потъва и скъпоценният товар.

Това са само малка част от непоправимите разрушения, които са направени и които са спънали, забавили и поставили в тъмнина човешкия прогрес. Непоправими неща стават за човека на Земята. Но за великия разумен свят няма неща непоправими. Това, което великите бели братя са гали на човешкия род, пак ще му го дадат, макар и в по-друга форма и в по-друга обстановка.

Истината е една и е вечна и тя всякога е готова да се изяви, щом за това се появят условия и щом се създаде необходимост. Но ние, хората, трябва да внимаваме, защото всяка грешка е спънка и за нейното поправяне на тези братя се изисква дълъг период от време и усилия.

декември 1967 год.

НЕБЕ И ЗЕМЯ

Още първите велики Учители на човешкия род са отбелязали, че природата се изявява в две крайности, изразени от тях с гумите *Небе* и *Земя*. Небето е светът на доброто, изразяващо се в светлината, разширението, свободата, хармонията, прогреса, движението, живота, изобщо във всичко онова, което ние схващаме като най-хубаво. А Земята е светът на злото, изразено в тъмнина, ограничения, потиснатост, разрушение, безреגיע, смърт. В различните моменти на своя живот човек попада ту под влиянието на доброто, ту под влиянието на злото. Те при доброто се изразяват в изблик на жизненост и радост, а при злото – в мъка и нарушаване на жизнените процеси, в болести и старост.

В стремежа си да помогне на човека срещу злото, природата в своята мъдрост е създала средства, които са способни бавно, но сигурно да го избавят от него. Той в търсенето на тези средства и в борбата срещу него става и по-мъдър. Затова злото е допуснато в живота.

На първо място в борбата срещу злото можем да използваме водата. Едно по-задълбочено разбиране на света около нас ще ни посочи, че всяка творба е включена в процеса на вечната еволюция, осъществявана в ред последователни етапи. Да вземем най-първо минералите – скалите около нас, които също са включени в този процес. Като краен продукт от първия етап на тяхната еволюция се явява водата. Че наистина е така, ние имаме безспорни доказателства, защото при изследването на всички минерали и скали се е оказало, че те съдържат в себе си вода, като при

някои от тях тя достига до 30 процента. Тази вода не е нищо друго освен продукт от еволюционния процес на елементите в тези минерали – в скалите. „И там има живот – казват мъдреците, – само че е много бавен.“ Да се приеме, че тази вода е проникнала отвън, е крайно неприемливо.

На нашата планета между многото води има и два ясно изразени вида. Едната е водата на минералните извори, а другата – на обикновените. Водата на минералните извори е първичната вода, която е плод на еволюционния процес на минералите във вътрешността на планетата. Така казват мъдреците. Тя идва отгълбоко, обикновено е топла или гореща и никога не се влияе по отношение на нейния дебит от външните условия – суша или гъжгове. Тя като по-лека от другите елементи в скалите и под влияние на налягането на земните пластове излиза на повърхнината под формата на извори и гейзери.

Тази вода като един съвършен продукт на еволюционния процес от този етап на минералното развитие е способна да приеме в себе си ценните вещества от минералния свят, от света на Небето – жизнените елементи, и да ги поднесе в дар на нас, когато ние се ползваме от нея. Тя е свободна да ни освободи от утайките, които злото оставя върху нас и в нас, изразяващи се в неприятните състояния и болестите. Мъдреците казват: „Искаш ли да бъдеш щастлив един ден, окъпи се“. А като дойде въпросът за болестите и тяхното лекуване, казват: „Ние не познаваме по-голямо лекарство от водата“. „Водата от обикновените извори отпосле е дошла“ – казват пак те.

Освен водата природата пак в помощ на човека по-късно е създала растенията, високо напреднали в своя еволюционен път, които също са смогнали да извлекат от почвата, от материята, в която са поставени да живе-

ят и да се развиват, ценните вещества, включени в тях. Те също са плод на Небето, на доброто, и са способни да се противопоставят на проявите на злото. Тези растения са известни като лековити.

Човекът още от най-дълбока гревност се е старал да търси и намира средства срещу състоянията, които злото е способно да създаде в него. В това търсене той е стимулиран до водата, на първо място минералната, и после до лековитите растения. Затова гревните римляни, като отидат някъде, най-напред правят баня. Изобщо банята при тях е била на особена почит и внимание. Между лековитите растения с най-големи и ценни качества в това направление се ползва тъй нареченият *женшен*, което ще рече „корен, даващ живота“, или „човекът корен“.

Това растение със своите изключително лековити качества е било известно още от най-дълбока гревност, от незапомнени времена, и вирее в Североизточна Азия, в Китай и Северна Корея. То е тревисто многогодишно растение, достигащо на височина от 30 до 50 сантиметра. Има малки кръгли бледозелени цветчета. Расте почти всякога единично и в много редки случаи по няколко на едно място. Избира сенчестите места, в сянката под дърветата, по влажните склонове, изложени на югоизток и югозапад, откъдето може да приема силовите течения на Слънцето при изгрева и залеза.

Ценното в това растение е неговият корен, който наедриява много бавно. За да се използва коренът му, той трябва да бъде по-тежък от 20–25 грама. Много рядко се срещат и по-едрите, до 200 грама, които са особено ценни. Интересното в корена е това, че той има формата на човешкото тяло, с ясно изразени очертания на глава, рамене, ръце, труп, крака. Прието е, че колкото тази прилика

и това подобие е по-пълно, толкова този корен е по-лековит. Чудно е как природата е съумяла да подкаже по един такъв начин неговите изключително ценни качества и голямата полза от него.

Женшенът лекува всички болести, като активизира всички вътрешни жлези. Използва се преди всичко като средство за подмладяване и за активизиране на половата система. Поради голямото му търсене и рядкото му намиране той има голяма цена – за един корен се плащат около 2000–3000 рубли. Усилията на учените да го культивират в земеделски стопанства, макар и много трудно, са дали резултат. Разсаждането е ставало с неговите семена, които са бледорозови и кръгли. Те са голямо лакомство за птичките и горските гризачи. Оказало се е обаче, че така полученият женшен има много по-слаби лековити качества, отколкото онзи, намерен всред природата. За отглеждането на корен, годен за употреба, са необходими 8–10 години. Коренът е месест, ароматен, с горчиво-сладникав вкус. Намирането на женшен в природата се приема като голямо събитие и се съпровожда със съответен ритуал.

Друго едно подобно растение, но с много по-слаби качества и известност, е от семейството на картофените, познато с името *мандрагора*. И то е обкръжено със славата на нещо свръхестествено също заради неговия корен, който е и ценното в това растение с лековитостта си. Този корен има също формата на човешка фигура – глава, рамене, ръце, труп, крака, и се употребява преди всичко за подмладяване – против старостта.

Имаме и още много групи растения, но с по-малка слава, способни също тъй да подпомагат човека, когато жизнените му функции са нарушени. Всички те предизвикват

преди всичко активната деятелност на мозъчните клетки в гръбначния стълб, които ръководят функциите на вътрешните органи и на жлезите и тези най-вече на главния мозък, който е командният апарат, най-главният ръководител в човешкия организъм.

За въздействието обаче на мозъчните клетки освен тези осезаеми фактори, за които споменахме, има и други, не по-малко могъщи и много по-силни, способни всякога да изправят нарушеното в човека и да засилват способността му да не изпада в такова положение, в такава зависимост от злото. Това са силовите течения, идващи от Слънцето, от Луната и от планетите от слънчевото семейство. И там, както подчертахме вече, доброто и злото вървят ръка за ръка. За силовите течения, идващи от Луната, като най-близко до нас небесно тяло, имаме съвсем очебиени факти, оказващи влияние върху човека и неговата психика. Така например някои хора при пълнолуние не могат да спят, други пък изпадат в някакви въдъхновения.

Луната има и реди други, по-малко очебиени влияния върху хората; и не само тези, нагледните, но и други, по-малко осезаеми, ала с много по-голям резултат и ефект върху човека и неговата психика. Луната влияе както в положителен, така и в отрицателен смисъл на отношението на човека към храненето, на по-големия или по-малък апетит, на женитбите, на децата, на околната среда, на здравето, домашното огнище и работата въобще.

Слънцето пък, за което се приема, че е един могъщ център не само за Земята, но и за цялата планетна система, има особено ясно изразено въздействие както за живота на Земята, така и за самия човек. Когато имаме например слънчева активност, която е в период на много петна и големи изхвърляния на огнени езици, наречени протуберан-

си, тогава на Земята има повишаване на електричните и магнетичните полета. А животът се активизира, като имаме по-голямо плодородие, повече раждания и по-многобройни умирания, а също и по-голямо активизиране на човешката дейност.

Една изследователка е установила, че в такъв период спортните постижения са по-големи. С това, разбира се, съвсем не се изчерпва неговото влияние върху живота на Земята и по-специално това за човека, за неговото здраве, качества, способности и енергия, за възможностите правилно да преценява всяко нещо и оттам – за възможността му да ръководи и поема отговорност за всяка работа, също и за укрепването на нервната система, непогваща се на отпадащи влияния. Това са качества на човек, който има способността по-пълно да приема силовите течения на Слънцето, в резултат на което той е здрав и всякога е с добро разположение.

Силови течения има и от всички планети на слънчевото семейство, които оказват своето силно влияние върху човека, върху неговия мозък. Мозъчните клетки са най-съвършеното творение на нашата планета. Те са най-чувствителни и най-лесно възприемат силовите течения, идващи от тях. Различните хора приемат по различен начин силовите течения на планетите; някои – по-добре на едни, други пък – на други планети. Съобразно с това, до каква степен и какво е естеството на силовите течения, които се приемат, се определя нашето психично състояние, възбудимостта на мозъка по отношение на неговите качества и способности, а също и способността му да дава нареждане и сила на клетките да се противопоставят срещу силите и агентите на злото, а оттам се определя и човешкото здраве.

Задачата на човека е да има една добре организирана мисъл, способна да разбира добре силовите течения на Луната и на планетите, а също и да ги контролира, като дава път само на онези, които носят със себе си доброто. А това можем да имаме само тогава, когато притежаваме един добре организиран и облагороден мозък. За тази цел силовите течения, идващи от Слънцето, изграят най-важната роля.

Организирането и облагородяването на човешкия мозък е бавен и труден процес. И мъдреците казват: „Ако хората така лесно могат да се възпитават и облагородяват, Господ само за едно генонощие щеше да оправди света“. Това организиране и облагородяване довежда мозъчните клетки дотам, че стават неспособни да реагират на подтиците на злото. Така например един възпитан и интелигентен човек е неспособен в какъвто и да е случай да извърши някаква криминална постъпка – да присвои чужда вещ, да подведе човека в лъжа, измама или нещо подобно.

Интересен случай в това направление има при животните. На някои от тях развитието на мозъчните клетки е стигнало дотам по отношение на храната, с която се задоволяват, че те не са способни да употребяват нищо друго освен растителна храна. Така например ако понесете и най-хубавата пържола на някое тревопасно животно, то без абсолютно никакъв интерес ще я отминне, а някое куче или вълк с жажда ще я погълнат. Интересно е какви усилия е употребила природата, за да изработи в някои животни мозъчни клетки, неспособни да приемат месото като храна.

А каква голяма е богатостта за човешкия род от тази изключително мъдра проява на природата! Ние разбираме и знаем добре изключителната полза, която тези живот-

ни допринасят за човека. Какво бихме правили без тях? По този случай мъдреците казват: „Една част от животните приеха вегетарианството и с това улесниха еволюцията на човека“.

ноември 1981 год.

ИЗСТРАДАЛАТА ЗЕМЯ

Събитията, които са ставали и стават на Земята – нейната съдба, имат много общо с тази на човека на нея. Тези събития имат връзка и с онези, които са ставали и стават с членовете на слънчевото семейство – планетите. Защото Земята като член от тази система е подчинена на един основен закон, който гласи: „Всяка част от едно цяло носи и отразява в себе си онова, което засяга цялото“.

Слънчевата система според мъдреците е създадена, за да се реализира една идея на творческия принцип в необятния миров силов океан, наречена човек. Оттам и всички събития и промени в тази система, включваща и Земята, засягат и човека.

В писанията на свещените книги на народите от древността е изнесено, че човекът е бил поставен да живее в райската градина; с груги гуги – при най-съвършените условия за живот. Тези съвършени условия Земята е можела да даде, когато нейна форма е била идеалната сфера – най-съвършената геометрична форма; когато оста на въртенето ѝ е била изправена – перпендикулярна на плоскостта на орбитата ѝ, което е давало възможност на нея да има само пролет. Когато орбитата ѝ е била окръжност, това е изключвало резки промени в климата ѝ. Такова по-

ложеие са имали и Земята, и другите планети от слънчевото семейство.

Необятният миров силов океан в своя творчески замах създава само съвършени творби, стига да няма намеса на други сили. Така са го приемали древните мъдреци. Но какво виждаме сега в това слънчево семейство? Един безпорядък, една деформираност, една липса на каквито и да било ред и закономерност. Всеки един член от това семейство е със своите по-големи или по-малки отклонения от съвършенството и от каквато и да било закономерност. Така например от всички членове на Слънчевата система само Слънцето има идеална сферична форма. Всички планети повече или по-малко са с деформираност по отношение на идеалната сфера. А защо те трябва да имат идеална сферична форма?

През 1900г. гениалният физик Макс Планк⁵³ и през 1905 също гениалният Айнщайн установиха, че силата има зърнесто-сферична структура. Оттам е изводът, че всички обединения, които съвършената творческа сила създава без намесата на други сили, имат идеалната сферична форма. Така например водата в безтегловност приема идеалната сферична форма. В това също можем да се уверим, ако плиснем малко вода върху нагорещена плоча. Тогава водата се пръска във формата на малки идеални сферички. Това е т.нар. *сфероидално състояние* на водата.

Осите на въртенето на всички планети са повече или по-малко наклонени, като при Уран оста е повече от легнала, а само при Юпитер е почти изправена. И тук имаме рязко изразено безреגיע. Орбитите на всички планети са повече или по-малко разтеглени елипси, като само при Венера орбитата е почти окръжност. И тук е показан оче-

видният безпорядък, който също не е свойствен на творческия замах на съвършения свят, наречен от мъгреците на гревността *Небе*. Същото е и с дистанциите на планетите до Слънцето. Планетата Нептун не се подчинява на закономерността, изразена със закона на Тициус-Боге.

От всичко това е ясно, че в Слънчевата система се е вмъкнал фактор, който е внесъл безредието, хаоса, дисхармонията и който също е станал причината за разрушаването на една от планетите в това семейство, известна на гревните звездобройци с името Фаетон, което ще рече „Лъчезарната“.

Да вземем сега нашата Земя като свят, на който ние живеем и най-добре познаваме. Земята няма идеалната сферична форма. Това показва, че силите, намиращи се в нея, не са в едно хармонично отношение, а оттам е и възникването на многото земетресения, на вулканите, изригващи по нея и носещи чудовищни нещастия както за Земята, така и за човешкия рог.

Наклонената ос на 23 и половина градуса е отнела възможността на Земята да има вечна пролет. Това е станало причина да се създагат четирите годишни времена. Това накланяне, заедно с разтеглената орбита, която дава една разлика от най-близкото и най-далечното разстояние на Земята до Слънцето от 5 милиона километра, е станало причина тези годишни времена да се изразяват със своята рязкост, като така са спъвали живота на планетата, защото са се появили захлаждания, подсилени от многото прах, създаден от вулканите и земетресенията.

Този прах, внесен в атмосферата, е намалявал силата на слънчевите лъчи и това още повече е допринесло за резките промени в климата, като се е довело до образуването на сняг и лед, паднал на първо време на полюсите. Този

натрупан сняг, преобърнат впоследствие на големи ледени маси, е съдействал също за силното охлаждане на атмосферата, което от ветровете се е разнесло и по други места. Това, разбира се, е отнело възможността за правилното развитие на живота върху Земята.

Учените установяват, че на Земята са паднали грамадни късове от разрушената планета – в размер на десетки километри в диаметър. Те със своето падане са създавали чудовищни по своя размер катастрофи. Тези именно сътресения, подчертават пак учените, са станали причина за наклоняването на земната ос и за изменение и разтегляне на орбитата ѝ. Така ли е? В свещените книги на всички народи от древността е отбелязано за една от най-големите катастрофи, станали на Земята. Това е тъй нареченият Всемирен потоп. Кои го е предизвикал? Пак в тези свещени книги е отбелязано, че на нашето небе е имало две луни – светели са две месечини. Какво всъщност са представлявали те? Едната е познатата ни Луна, а другата?

За пояснение ще приведа случая с Марс. На тази планета има два спътника – две луни. Те са открити от американския астроном Хол през 1877 г. и той ги е нарекъл на имената на двамата Марсови сина – Фобос и Деймос, което, преведено на български, ще рече Страх и Ужас. Тези спътници обаче не са истински, а са късове от разрушената планета Фаетон. Че наистина е така, се установява с изпратената от американците космическа станция към Марс. Тази станция е минала близо до спътника Фобос, като му е направила много ясна снимка. На нея съвсем очевидно се вижда неправилната форма на Фобос. От това се разбира, че той не е нищо друго освен къс от разрушено небесно тяло.

Виден американски астроном установява, че този спътник има вече едно ускорение в своето движение. Това ще рече, че гравитационното поле на Марс вече силно му въздейства и ще го принуди да падне на него. Това падане на Фобос с неговите размери от 16 км в диаметър и граматната му тежест съвсем естествено ще предизвика чудовищна катастрофа на планетата. На нашата Земя също е имало един такъв къс, който за дълго време като Фобос е обикалял около Земята и се е виждал да свети именно като втора луна. Този къс с течение на времето и поради по-голямата сила на земното привличане, защото Земята е много по-голяма от Марс, е паднал на нея по-скоро, отколкото в бъдеще ще падне Фобос.

Че наистина е така, е отбелязано пак в свещените книги на някои от народите в древността: „Егната от месечините е паднала в морето“. Именно падането на този къс в океана е предизвикало грамадно изплюскване на океанската вода, която е причинила Всемирния потоп. В свещените книги на народите, които са се намидали далеч от крайбрежията на океаните, описанията за Потопа не са така ярко изразени. Това нещо потвърждава казаното вече, че Потопът е предизвикан от падането на голямо небесно тяло, къс от разрушена планета, във водите на океана. Това е предизвикало също и наклоняването на земната ос. Защото пак в тези книги е отбелязано, че в същия момент звездите са се наклонили и са полетели на север. А това е следствие от наклоняването на земната ос.

Такива катастрофи е възможно да стават и сега, в нашето историческо време. Тунгуският метеорит през 1908 г. не е нищо друго освен падането на къс от разрушено небесно тяло, който благодарение на грамадната скорост от 30-40 км в секунда, с която е влязъл в гъстата атмос-

фера на Земята, и поради извънредно високата температура, която е получил от триенето си с нея, се е пръснал на микроскопични частици; затова не е намерена следа, нито парче от него. Човешкият род трябва да е благодарен, че това събитие е станало в далечните и безлюдни простори на Сибир.

И сега, кажи-речи в наше време, към Земята идват такива късове; и само някаква висша разумност пази Земята от катастрофите, които биха предизвикали тяхното падане. Така например през октомври 1937 г. ни приближава един такъв къс, известен под името Хермес. На много от късовете на разрушената планета, известни с общото име астероиди, от астрономите са дадени отделни имена. Този къс Хермес е минал покрай Земята само на 800 000 км, което за астрономическите мащаби и мерки е много малко. Но той мина и замина.

На 15 юни 1968 г. друг такъв къс с диаметър от около 1,5 километра, известен под името Икар, гоиде най-близо до Земята. Астрономите по това време с голяма тревога следяха неговото движение. Но и той мина и отмина... Всички тези късове и много други са падали на Земята и са донесли нещастия на нашата планета. Но такива е имало и на другите планети от слънчевото семейство, като те са причинили наклоняването на техните оси, разтеглянето на орбитите им и други лоши последствия.

Всички тези сътресения на Земята, създали и нейните промени, са се отразили крайно катастрофално и на човека - на неговия двойник - звездното му тяло. На първо място в човека се е създадо и развило недоволството. В рая под въздействието на демониичното, символизирано от змията, у първите хора се създаде недоволство от тяхното щастливо положение, при което са се намирали, като те пожелаха да станат богове.

Човекът сега също в много случаи преживява големи сътресения и нещастия. Те не могат да не предизвикат мъка. Но лошото е в това, че в човека се събужда недоволството, мрачното чувство – отрицателно да гледа на всичко около себе си и на отношенията си към живота. Такова състояние изкарва човека от един нормален ход в неговия живот, като той изгубва своя мир и своето равновесие.

За да запази мира и правилния ход в еволюционния път на живота си, човекът трябва да изживява своята мъка, без да допуска недоволството и протеста. По възможност тази мъка трябва да остане само в него, без да ѝ дава външен израз. Така изживяната мъка, без такива отрицателни прояви, укрепва човека и създава в неговия двойник – в звездното му тяло, един устоя и прииждане на сили, което го прави добър боец в борбата му с демоничните фактори за ликвидирането на това зло, което е докарало нещастията както на Земята, така и на хората, и на самия него.

Юни 1983 год.

ЗЕМЯТА КАТО ВОДНО КЪЛБО

Еволюционният процес в природата на нашата Земя е един вечен непрекъснат процес. Всичко, което Земята има – като започнем от минералите и минем през всички форми, които приемаме за живи – растенията, животните и човека, са погложени на този висш и устойчив процес на еволюцията. Видни изследователи са установили, че всички скали имат в себе си вода, която някога достига до 30%. Тази вода не е дошла в тях отвън – от валежи, дъжд, сняг и пр., а е плод на този висш еволюционен процес.

Видни американски инженери са построили механизъм, чрез който от скалите да се изтегля водата. Този апарат е направен за хората, които отиват на Луната, и той се изпробва там, за да могат от скалите да получават вода за своите нужди.

Между Северна Америка и Европа е имало континент, който преди около 8444 години преди Христа е потънал. Там е имало малка група хора, които са живеели по няколко години. По времето на Атлантида Земята е имала два спътника. Единият е бил Луната, а другият – астероид, голям къс от разрушената планета Фаетон. Той поради голямата притегателна сила на Земята е паднал на Атлантида. Повърхността на Земята не е издържала на този удар и континентът заедно с астероида потъва.

Виден астроном се съгласява с това и приема, че континентът е потънал по този именно начин. Топлото течение Гълфстрийм тръзва покрай бреговете на Северна Европа, която по това време е била в ледена епоха. Ледовете, големите грамади лед – айсбергите, се стопяват и

водата влиза в мировия океан. Учените установяват, че от този процес на потъването на континента нивото на мировия океан се повишава със 100 м. Това е първата стъпка на водата към завладяването на планетата Земя.

Установено е също, както отбелязахме, че всички скали имат в себе си вода. Водата е вторият етап от еволюционния процес в природата. Затова всички скали ще се превърнат във вода. Явно е, че макар този процес да е много бавен, той ни показва, че когато и да било, може би след милиони години, а може би след милиарди, нашата планета ще бъде водна топка – водата ще бъде навсякъде.

И други фактори ускоряват този процес. Учените констатират, че в нашата атмосфера температурата непрекъснато се повишава. Установено е например, че ледниците на Алпите в Швейцария всяка година се отгръпват нагоре с по 25–26 м. Това затопляне не е още обяснено. Но естествено е, че то ще засегне и високите по 2000–2500 м ледени айсберги, каквито има на континента на Южния полюс – Антарктида. И водата, продукт на тяхното разтопяване, е естествено да вдигне нивото на мировия океан, което все пак ще ускори този процес – Земята да стане топка от вода. При нас за този процес допринасят и реките, водата на които в края на краищата достига до океаните и моретата. Така например река Амазонка, намираща се в Южна Америка, най-голямата и пълноводна река в света, с повече от 200 притока, които се подхранват с вода от целогодишни тропически валежи, изхвърля грамадни количества вода.

Установено е затопляне на Земята и на атмосферата и в северните райони на земното кълбо. Например температурата на Шпицберген в последните 50 години е станала с 12 градуса по-висока. Със 7 градуса се е повишила

температурата на Гренландия. На Аляска и в скандинавските страни могат да се намерят области, които преди няколко години са били покрити с лед, а сега са свободни от него.

Изобщо има много фактори, които ускоряват преобразуването на Земята във водно кълбо. Ето защо природата още отсега се стреми да създаде живи форми, способни да живеят във водата съвсем естествено. Това са на първо място делфините. Те засега са най-интелигентните животни на нашата Земя. Делфинът е млекопитаещо животно, което живее в големите водни площи – морета и океани. Има и такива, които живеят в сладките води – сладководни делфини. Те обитават най-голямата и пълноводна река Амазонка, получаваща води от своите не по-малко пълноводни 200 притока, и това също допринася за ускоряването на преобразуването на Земята във водна топка.

Делфините са не по-малко от 60 вида. Те имат прогългавато тяло, дълго 6–7 м, голяма глава и повечето са със заострена муцуна. Изследванията са доказали, че мозъкът на делфина много прилича на човешкия. Първо, че в много области на неговия мозък има голяма плътност на нервни клетки, както е в мозъка на човека. Мозъкът на възрастния делфин тежи 1670 грама, толкова, колкото тежи мозъкът на сравнително добре поставен в интелектуално отношение човек. Делфините имат не само добър слух, но и добре разбират това, което чуват. Кога спят те? Това е все още неразбрано. Имат и много добро кръвообращение.

Делфинът е обществено животно, притежава способности да разменя информация с околните си приятели с писукане и подсвиркване. В стагата си делфините имат строга йерархия, поддържана от най-силния по от-

ношение на останалите. Женският делфин си избира от мъжките партньор през пролетта и те в грациозен любовен танц се оплождаат. Бременността трае около 330 дни, като след това се ражда едно делфинче. Появява се на бял свят с опашката напрег и тежи 15 кг, с ръст около 80 см. Майката, превивайки се, сама прекъсва пъпната връв. Другите делфини около нея поемат ролята на бавачки. Те плуват около рогилката, помагат ѝ да повдигне новороденото над водата, за да направи то първата си вдишка. Ако малкото се роди мъртво, майката заедно с останалите помага да се вдигне трупчето над водата и се опитват да му върнат живота. Бавачките наглеждат гетето, когато се роди живо, докато майката търси храна; те закрилят рожбата от вражески нападения.

Делфините растат много бързо. След 6 седмици делфинчето вече тежи 75 кг, а полова зрялост достига към 6-годишна възраст. Делфините живеят около 20–25 години. Движат се с голяма скорост, изминават 45 км в час. Такава скорост, направена от животно във вода, е необяснима. Във водата най-голяма скорост от живо същество може да се достигне до 20 км в час. Хората все още не са намерили обяснение за голямата скорост на делфина.

Установено е, че делфинът няма обоняние, но има добро зрение. Той издава звуци и открива предмети под водата, като възприема от тях ехо. Делфините са способни да играят ролята на пощальони, като доставят предмети от повърхнината, а също и от 60 м дълбочина. Те реагират на сигнали за тревога, дадени от 0,5 км, погасени от пострадали хора. Пренасят спасителни пояси до хората, претърпели бедствие във водата. Изтъкнати хора приемат, че делфините могат да станат голям съюзник и помощник на хората, които ще изучават и ще работят на

морското гъно, тъй богато на разни ценности; въобще – да бъдат съюзници на човека.

Във Варна е реализирана една похвална идея – да има там делфинариум. В един добре построен салон има басейн, пълен с морска вода, в който живеят няколко делфина. Един симпатичен, строен, с бели ботушки младеж провежда с тях установена програма за наблюдаване от зрителите в салона. Делфините играят, блъскат футболна топка, като се стараят да я изпратят там, където има някаква цел. След като успеят да направят това, те разбират, че са постигнали поставената задача и че за това трябва да получат своята награда. Те са разбрали, че тази награда могат да получат от младежа, който ръководи номера, и разбират също, че той ще им я даде. Отиват към него и той с похвален жест им дава рибки за храна.

Заг басейна, в по-ниското, се намира сладкарница, която е отделена със стъклена преграда от басейна. Делфините можеха да угват до тази ограда и аз обичах да ги наблюдавам. При един случай един делфин така мило ме гледаше, че аз можах да разбера, че той ми казва: „Здравей, братко“.

НЕЩИЧКО ЗА ЛЮБОВТА

Нашата Земя е член на едно семейство с много динамичен център на движението в неговата най-разнообразна гама, включително и на живота, който е изява преди всичко на движението в една планетна система. Този център ние наричаме Слънце. Слънцето е звезда – най-близката до нас звезда. Нашите познания за него са от най-голямо значение при изучаването на другите звезди на целия звезден свят. Слънчевата радиация е почти единственият източник на енергия върху Земята.

От своя страна това Слънце с цялото си семейство е член на едно друго, необятно за нашите представи семейство. Негов център е едно друго слънце, невидимо за нас поради гъстия облак слънца около него и най-вече поради тъмните мъглявини, изпречили се между нас и него. Това слънце, носещо живота в неговото най-голямо съвършенство, древните бяха нарекли Алционе. Около него на едно разстояние от 30 000 светлинни години обикаля нашето Слънце заедно със своето семейство, като прави една обиколка около този могъщ център за 200 милиона земни години. Така че една година за разумните същества на Алционе е равна на 200 милиона наши години. Нашето Слънце в своята обиколка около него се движи със скорост от 250 км в секунда и влачи със себе си планетите. Те са като някакви геца, хванали се за полата на своята майка, които се мъчат да вървят в крак с нея, обикаляйки по своите орбити. Поради несъвършенството им, поради все още примитивната начална фаза на развитието си, те се движат около него в елипси. Известно е, че елипсата е крива, затворена с два центъра, а Учителя и великите посветени от древността са казвали, че Любовта, която е израз на най-голямото съвършенство, има само един център. Нейното движение е окръжност.

Гениалният представител от епохата на Възраждането - Йохан Кеплер, който изнесе трите основни закона на небесната механика, в своя първи закон отбелязва, че планетите в Слънчевата система се движат по елипси. Но тези орбити, тези елипси при различните планети не са еднакви. При едни те са по-разтеглени, а при други - по-близко до окръжността. Защо е така, Кеплер като астроном не е обяснил, но като астролог, какъвто е бил, и то на една голяма висота, той е разбирал много добре

какво ни показва това. Защото астрологията го обяснява. Това показва, че тези от планетите, чиито орбити са в по-разтеглени елипси, са по-тромави и трудно следват движението на централната звезда, а онези, които имат орбита, по-близка до окръжността, са по-изработени, по-близко до съвършенството и до възможностите на своята майка в силовите си излъчвания, затова я следват и вървят в крак с нея.

Най-тромави, с най-разтеглени пътища са планетите Меркурий и Плутон. Защото силовите течения, изтичащи от тях, носят в себе си и един елемент, една струя, която е в разрез със силовите течения на Слънцето - израз преди всичко на най-висшата изява на живота, наречена от нас Любов. Меркурий със своите силови течения носи в тях и струята на егоизма, който е една от най-характерните изяви на злото - противоположният израз на Любовта. Това е израз на слабото му албего - на малката му отразителна способност. От изпратената му от Слънцето светлина той поглъща почти цялата - 93%. От всички планети на слънчевото семейство той има най-малка отразителна способност.

Плутон в своите силови струи има и една тъмна струя - на мрака, на смъртта. Тя възпрепятства и парализира могъщото течение на живота, носи жилото и отровата на скорпиона. Мрачен е той и носи парализираща отрова в себе си за сегашното развитие на човешкия род. Но когато човешкият род се издигне, Плутон ще му даде възможностите да владее силите в природата. Тогава неговата орбита ще бъде изправена.

От всички планети в слънчевото семейство Венера има най-правилна орбита, която е почти окръжност. В своето движение тази планета следва Слънцето най-

добре, върви почти ръка за ръка с него. Това показва, че силовите течения, които изтичат от нея, са най-хармонични, най-близки до тези на Слънцето – течения на хармония, красота, естетика и на най-висшата изява на живота – Любовта. От всички планети на Слънчевата система Венера идва най-близко до Земята. В своя път около Слънцето, който тя изминава за 225 земни денонощия, при тъй нареченото *долно съединение* се намира само на 40 милиона км от нас. Затова нейното въздействие е изключително важно и занимава човешкия мозък в неговите най-различни изяви и нюанси с най-голяма сила и постоянство.

Кой човек, кое живо същество не се вълнува от любовта, от красотата, в каквато и форма да се яви тя, и то в силно подчертана степен? Тя е централната сила, централната ос, около която се въртят психиката и дейността на човека. Тя носи най-голямото щастие, но и най-голямата мъка. Мъка поради това, че човешкият мозък в настоящата му фаза на развитие още не е в състояние да долавя и възприема правилно вибрациите на тази най-съвършена изява на живота. Проблемът за Любовта и изкуствата, които Венера дава, е най-изостреният на Земята именно поради възможността на тази планета да идва най-близко до нас. Хората, които се раждат, когато Венера е най-близко до Земята, или както вече казахме – при голно съединение, имат нещо повече от останалите хора. Те носят в себе си изявата както на Любовта, така и на изящните изкуства.

За всеки човек, който иска да върви в крак със Слънцето, да бъде в хармония с най-великото и съвършеното, въпросът за Любовта трябва да бъде на първо място. Прегнейния олтар трябва да бъдат принесени в жертва всички отпадатни прояви на човешката природа като гняв, гру-

бост, корист, егоизъм, гордост, тщеславие, недоволство, омраза и пр. Когато тази изостанала примитивна природа започне да се проявява в човека, Любовта като най-благо-рогна и нежна същност не може да живее и се отгръпва. За-това Христос казва: „Не казвайте – Рака“, което ще рече да не оскърбите човека, като му кажете „глупак“. А Учителя казва: „Пазете се да не се оскърбявате“.

Днес в света, в целия свят човекът ще срещне преди всичко само надгробни плочи на погребаната любов. Случ-ва се често хората, които срещам, в разговор около човеш-кия живот да ми казват: „Аз не мога да си представя моят живот да е щастлив, ако при мен няма едно същество, с което да се обичаме“. Слушам обаче също и мъчителните въздишки: „Имахме любов, но след време я погребавме“. Защо? Защото оскърблението е дошло на преден план – из-ява на една или на няколко, а понякога и на всички прояви на примитивната природа.

„Любовта можем да си я представим – казва един умен човек – като идеално чиста бяла греха. Всяко едно оскър-бление не е нищо друго освен едно мазно, неприятно петно върху нея. И когато тази греха се отрупа с много такива петна, тя става непоносима и човек, макар и с мъка, я зах-върля.“

Мъдреците от гревността са казвали: „С очите и с любовта шега не бива“. Всеки, който се погаври с любовта и пожертва тази висша изява на живота заради отпагъци-те му, ще изживее най-голямото страдание – самотата – ще бъде изоставен от всички. Един човек може при нужда да получи съчувствие и помощ само тогава, когато е про-явил макар и най-малката любов. Тази именно любов ще даде възможността да ти се помогне.

По този случай Учителя разказва една случка: „Христос, като отивал веднъж в ада, видял един човек извънредно много да се мъчи във вретия казан с катран. Христос се обърнал към свети Петър, който всякога Го съпровождал, и го запитал: „Та този човек не е ли направил поне едно добро?“. Петър, който носел със себе си всякога големия тефтер с човешките деяния, старателно го прегледал и казал на Христа: „Този човек през живота си на Земята не е направил никакво добро, но само един път, като копаел градината си, покрай оградата минавала една бедна стара жена. Жената поускала нещо да хапне. Той извадил от земята един морков и ѝ го подхвърлил“. Христос се обърнал към Петър и му казал: „Дайте ми този морков“. Той взел моркова, погал го на човека в кипящия казан с катран, за да се хване за него и да го изтегли. Но когато грешникът се хванал и Христос започнал да го тегли, човекът започнал да крещи, да вика: „Кой ми гърпа моркова, кой иска да ми го вземе?“ – и тъкмо да бъде изтеглен, морковът се скъсал и грешникът отново полетял към ада и цопнал в кипящия катран“.

Без и най-малката частица любов ще трябва сам да се мъчиш да постигаш всичко и да се бориш за преодоляване на трудностите. И пак Учителя казва: „Дошъл някой да ми се оплаква от трудностите и мъките на своя живот. Та този човек не е пожертвал и един косъм от главата си заради Любовта, а иска всичко, което тя дава...“. Ако ти си жаген, трябва или да отидеш в планината с усилия и мъка да търсиш извора, за да се напиеш с вода, или трябва да има едно същество, което да те обича, за да ти помогне, като ти гонесе вода.

Една от големите загадки, каквито има много на нашата Земя, е, че преди Потопа, в много отдалечените

времена от около 40–50 милиона години, е имало грамадни гущероподобни животни, наречени динозаври, и най-различни други подобни около 40–50 вида *заври*. Те са измрели на Земята така някак набързо, по един необясним за учените начин. За този тъй ярък случай има създадени какви ли не хипотези с най-различни предположения, коя от коя по-сложни и фантастични. Ние трябва да знаем, че истината е нещо просто, ясно и разбрано в своя израз за всеки. Има ли някаква невъобразима сложност и натруфеност в нейните средства за изразяване, истината не е там.

Тези животни са измрели набързо от липса на любов. Те са се размножавали чрез яйца. След като изхвърлили яйцата си, не проявявали абсолютно никакъв интерес или каквато и да било грижа към тях, оставяли ги на произвола на съдбата. Малките, излюпени от тези яйца, безпомощни, без грижа и подкрепа, без защита, ставали жертва на хищниците и преди всичко на насекомите термити, един животински вид с чудовищна лакомия, ненаситност и жажда за живот, които по онова време така са се размножили, че са започнали да стават едва ли не господари на Земята, защото всяка майка от тях на всеки две секунди снасяла яйца. За едно генерация от нея излизали 32 000, а през целия си живот тя давала 100 милиона яйца, от които се излюпвали ненаситните хищници. Човек може да си представи колко храна трябва да се дава на майката, за да може като автомат да изхвърля тази грамада яйца и колко храна ще изисква излюпената папач. Като се има предвид, че не става въпрос само за едно насекомо, а тогава е имало милиони...

Именно малките, беззащитни, току-що излюпени рожби на различните *заври*, останали без любов, без помощ, грижа и защита, са бивали изядени от тези насекоми, от

тази хищническа папач, като с това се е сложило край на такава изява на живота. „Природата се е видяла в чудо с тази напаст, с тези насекоми, способни да спънат живота на планетата, и е пратила ледената епоха, за да ги помете“ – отбелязва Учителя.

Когато Любовта отпосле се изяви чрез живите форми и се внесе майчинското отношение, милосърдието, грижата към слабото и беззащитното, дойде и песента, и радостта, които изпълниха света. Когато и Любовта дойде между хората, тогава ще се възцари тук и Царството Божие.

декември 1980 год.

II. ЧОВЕКЪТ

ТРИТЕ ЯРКО ИЗРАЗЕНИ ЧОВЕШКИ РАСИ

Силите, включени в човека, и условията, при които той е поставен, за да ги прояви, създават у него една определена телесна организация, един определен външен облик, който изразява не само естеството на тези сили, тяхното количество, напрежението, с което те се изявяват, но и дългия път на прояви, минати от човека през много векове. В човешката природа засега са включени три основни силови свята: свят на чувствата, на емоциите; свят на мисълта и свят на импулсите за проява на творчество.

Външните форми, които човек възприема, различните явления, събитията, които стават около него, условията за живот, при които е поставен, стремежът му и усилията за подобряване на тези условия, обществото от хора, в което е потопен човекът – това най-висше творение на планетата Земя е от особено значение за по-интензивния му живот и оттам – за промените в неговия външен облик. Райската градина е била хубава за Адам, но е станала прекрасна, когато Ева е почнала да се разхожда из нея. Всичко това събужда у човека чувства, мисли и подтици за действие, сили, които извайват неговия външен облик.

Ако всичко това в дадена област е едно и също, в хората, живеещи там, то ще събужда еднакви чувства и помисли, едни и същи подтици за действие. Този еднороден

вътрешен мир създава приблизително еднороден облик у хората, живеещи в тази област, с известни различия, защото всички тези условия все пак се пречупват от личната природа на човека. Всеки човек обаче на Земята си има своя лична индивидуална физиономия. Взета в подробности, тя е плод на вътрешното му естество.

Не може да се отрече, че има големи групировки от хора, които имат общ, характерен за тях външен облик. В настоящия момент на Земята имаме три големи ярко изразени групировки хора, отличаващи се със своите ясно подчертани особености: негрите – чернокожите, жълтата раса – монголският тип, и бялата раса.

Негрите населяват африканския континент, който има някои подчертани особености. На първо място е това, че той изцяло се намира в екваториалната област и само най-северните и южните области са в субтропиците. Там температурата през цялата година е висока и е почти без колебания, което лишава човека от значителен дял грижи около защитата и охраната на неговия живот, от резки и неочаквани неблагоприятни промени на времето, а това силно притъпява подтика му за дейност. От друга страна, този континент крие в себе си тайни, които не могат да се обяснят като плод на една последователност в развитието на човешката култура.

Добрият изследовател на Африка Лаурен Грин отбелязва: „Ние често сме слушали за тайните на Изтока, но според мен нищо не може да се сравни със загадките на Африка“. По-нататък той продължава: „Къде другезде вие можете да намерите на единия му край Сфинкса, а на другия – тайнствените развалини на крепостта Зимбабве?“.

Тези развалини, открити в края на XIX в. в Южна Родезия, се състоят от няколко кули, заобиколени от стени,

изградени от камък. При разкопките, направени там през 1929 г., били намерени железни сечива, керамика, бронзови украшения, мъниста и китайски фарфор – порцелан. Как може да се обясни всичко това, което е продукт на висока култура, когато наоколо имаме само примитивни човешки творби? А има и още хиляди всякакви тайни, пръснати по целия континент. От друга страна, между самите народи, живеещи там, които ние приемаме за примитивни, има хора, които със своите качества не могат да не предизвикат учудване.

Същият автор и изследовател продължава по-нататък: „Индия се слави със своите забележителни факири и йоги. Но в Египет аз съм срещал много по-изкусни маги, отколкото техните събратя в Индия. Пътувайки из Африка, се натъкнах на факти, които свидетелстват за съществуването на хора с възприятия извън нашите пет сетива – телепатия, ясновидство, методи за масова хипноза“.

А лекарите, които дълго време са прекарвали в тропическа Африка, са се убедили по безспорен начин, че тамошните мощни лечители имат такива познания и възможности в различни области на медицината, каквито още няма в учебниците на белите хора. Известни са също немалко случаи, когато африканските заклинатели са използвали своите хипнотични способности за зло на човека, като не се спират даже пред неговата смърт.

Един път в южните райони на Конго сушата погубва половин милион живота. Нито в паметта на живите, нито в преданията на племената, живеещи там, се е запазил спомен за някоя година, когато жегата така безжалостно да е измъчвала Земята. През лятото на 1890 г. великата засуха била в най-високата си точка. В това време английският ловец на слонове Харолд Мартин преминал

района на бедствието, като с всички усилия се опитвал да търси вода. Станало нужда ловецът да зарови в земята три тона слонова кост, тъй като местните носачи отказали да излязат от своето село. На много километри наоколо въздухът бил пропит от смраг на разлагащи се трупове.

У Х. Мартин и неговите сподвижници се свършила и последната вода в съговете, които носели. Навсякъде се валяли трупове на животни. Дървета били изтръгвани с корените от умиращи за вода слонове. Такава Африка той никога не бил виждал. Ловецът и неговата група могли да се спасят благодарение на един от своите носачи – африканец зулус, който изведнъж паднал на колене, когато минавали по съвършено изсъхналото корито на една река, и завикал: „Аз виждам вода!“ – и започнал с всички сили да копае земята. И наистина, била намерена достатъчно вода, за да напълнят носените от тях съгове. „Това не може да се приеме като някакво съвпадение. Ще трябва да повярваме, че зулусът наистина е видял вода през дебелия пласт от светещ на слънцето пясък“ – заключава авторът.

Там се срещат и хора с необикновени занятия. В едно село, наречено Бирма, хората от незапомнени времена се занимават с изкуствено люпене на пилета по начин, пазен от тях в тайна и непознат за другите. Те правели малки къщички от глина, които изпълзвали като инкубатори. Всяка такава къщичка изпълвали с хиляди яйца и в нея разпалвали огън. Вътре оставал и един човек. Той проверявал температурата на всяко яйце, допирайки го до клепача си, като по този начин определял и регулирал силата на огъня отвътре. Накрая той преставал да поддържа огъня и излизал от къщичката, в която вече са се излюпили хиляди пилета. „Нито един от съвременните най-съвършени ин-

кубатори не дава такъв резултат, какъвто получават жителите на това село“ – заключават очевидците.

В областта на медицината се срещат също много поразителни неща. Използвайки предимно билки и психически методи, знахарите там лекуват с голям успех много болести. Така например немного отгавна се изясни, че комарите са носители на маларията. Тамошните знахари още от незапомнени времена знаели това и всякога са предупреждавали да не се строят колиби в тези места, където се въдят комари, защото те са пагубни за човека, понеже възбуждат огън в кръвта му. В Африка хинин няма и знахарите лекували маларията с корени, които предизвиквали обилно потене. Сегашните лекари лекуват прогресивния паралич с изкуствено предизвикване на малария. Знахарите в Африка правят същото това от незапомнени времена, само че по друг начин. Своите болни те занасят край блатата, за да ги изжилят комарите, и с това предизвикват малария.

Доктор Даримпъл, заемащ длъжност „санитарен инспектор“ в Британската медицинска служба в Камерун, високо е оценявал изкуството на местните лечители. Той срещнал един знахар, който излекувал душевно болен, когото всички европейски лекари там признали за безнадежен. Местните знахари пак там обичали много да присъстват на операции при европейски хирурзи, но те уверявали докторите, че могат да се справят с такива операции без хлороформ, с най-прости инструменти и без обичайната в такива случая суетня. Срещу ухапването на отровните змии, каквито в Африка изобилстват, местните знахари умеят да създагат у своите пациенти имунитет по начин, който още не е известен на съвременната медицина.

Известно е, че радият се използва за лекуване на ревматизма, но неговите еманации създават и безплодие у жените. Африканците от поречието на Конго лекуват ревматизъм с черната тиня от реката, а някои жени носят от тази кал като муска, когато не искат да имат деца. Изследванията, направени върху тази тиня, показали, че тя е силно радиоактивна.

Знахарите от племето анур, живеещи по Горен Нил, лекували психически разстроените, като заравяли болния в мравуняк до гърлото. В сегашната медицина мравчената киселина, отделяна като продукт от мравките, се използва за лекуване на неврастенията. Пчелната отрова като средство за лекуване на ревматизъм също е известна на африканските знахари.

Тези и още много групи средства, билки и начини за лекуване са описани от онези, които са живели и по-отблизо са познавали Африка. „Егни след групи лекарствата на тази страна стават известни у нас и се използват с успех на практика. Трудно е да се каже колко още предстои да се открие. В началото на нашия век са известни повече от 200 вида растения, които африканците използват за лекуване. И трябва да се съгласим – забелязва един виден лекар, – че туземските лекари нерядко намират средства, понякога съвършено изненадващи, за преодоляване на трудностите там, където всички усилия на европейските лекари се оказват безплодни.“

Заклучението на високоинтелигентните лекари, свободни от закостенели материалистични възгледи, които дълго и без предразсъдъци са имали контакт с африканските знахари, е, че тяхната тайна за лекуване не е толкова във взаимодействието на веществото с вещество. С други думи, тя не е във въздействието на лекарст-

вата върху тялото, върху органите, върху тъканите, върху клетките от човешкото тяло, а във въздействието в онези високи сфери, където разумът действа на разума, където духът действа на духа, където духът на знахаря действа на духа на пациента. И ако това въздействие се възприеме, тялото, което е напълно подчинено на духа, приема влиянието и може да се излекува. Това е наука, това е метод, който съвременните хора не познават, защото имат много примитивно разбиране за понятията *вещество* и *човек*.

Видни представители на човешкия род като Авицена, Парацелз⁵⁴, Боян Мага⁵⁵ и груги, оставили светла диря в историята, са познавали повече или по-малко този метод на лекуване и са го използвали. А великите Учители на човешкия род с особена лекота са си служили с тази наука.

Ние, които години наред бяхме около Учителя, знаем как при заболявания тичахме при него и с какви най-невинни средства, много пъти само с чаша гореща вода, имахме отново възстановено здраве. Имало е случай на тежки заболявания и само срещу обещание, че болният ще служи на Бога, е оздравявал.

Имайки всичко това предвид в тѣй наречения черен континент, можем с право да се запитаме: откъде са дошли тези загадки, изразени в строителството, рисунките и приложните изкуства? Откъде са дошли странните способности у някои представители на тази раса там; откъде са тези знания в областта на медицината?

Не може да не се приеме фактът, че народите в Африка са били в контакт и са живели в допир с една много високо развита цивилизация на издигнато човешко общество. И обхванати от подтиците на злото, те са изпаднали във вихъра на един необуздан демоничен устрем, на една

безконтролна възбуда за разрушаване, за смазване. Като ураган са връхлетели те върху тази цивилизация и върху техните представители, като безогледно са смазвали и разрушавали всичко пред себе си.

Такива стихийни демонични вълни за масово избиване на невинни хора и за помитане на придобитото от тях става и сега, пред нас, в наши дни. По време на Сталинския режим в Русия Чърчил запитал Сталин: „Колко ви струва колективизацията?“. Сталин отговорил: „Двадесет милиона души“. А по времето на Хитлер, с този негов демоничен устрем за избиване на евреите, колко милиона загинаха и защо беше всичко това? А подобни прояви имаше и при противопоставянето на класи срещу класи в човешките общества.

Онези, които рушат, разрушават и себе си. И наистина, когато един човек, запознат с езика на формите, погледне народите от Африка, изпитва онова чувство, което имаме, когато гледаме един голям граг след тежка бомбардировка – развалини, частични разрушения, и само тук-там е останало нещо по-запазено.

Разглеждайки физическия строеж, тялото и по-специално главата на хората от черната раса, което, както казахме, изразява не само съдържанието, но и пътя, преживяното през многото векове от човека, ние не можем да не се убедим, че тук имаме народи, преживели дълъг период на изключителна възбуда, на един безконтролен устрем за разрушаване, на злоба и омраза към всичко живо. Ние знаем, че всяко по-сериозно вълнение, всяко по-сериозно преживяно напрежение дава съответен израз на лицето. И ако такива вълнения и напрежения са по-продължителни и постоянни, придружени и с действия, то и съответният израз остава като утвърден на човешкото лице.

Тъмната кожа и коса на африканците са израз на голяма и бурна емоционална разпаленост. Косъмът им е твърд, израз на грубост и прямота. Изследванията са показали, че косъмът им още в кожата, излизайки от корена навън, тръгва по един извит път и излиза от кожата под остър ъгъл, докато у другите народи той върви право и излиза под прав ъгъл. Това показва индивиди, живеещи в един плътен емоционален свят. Учителя казваше: „Космите на главата, това са антените на човека“.

В Африка тези антени приемат само по-грубите вибрации на заобикалящите ги форми. Косата на африканците е къдрава, с малък радиус на кривината, признак на лесна възбудимост. Развитието на челото около веждите е признак, че сетивата им са в особено изострено състояние и с интерес само към онова, което заговорява непосредствените примитивни нужди на човека. Очите им са тъмни и когато са лъскави като маслици, това показва интерес към заговоряване само на личните нужди – егоизъм. Носът е слабо развит в горните две трети – признак на слаба инициатива, на липса на амбиция за издигане и на безпринципност в живота. Долу при ноздрите носът е силно развит, широк, месест – признак на ненаситност във всичко.

Устните на африканците са големи, месести и в много случаи са силно изпъкнали, показващи желание, жажда за опитване на всичко. При повечето от тях устите са големи – признак на изпълнителност до крайни предели. Недобре оформената брада при някои е признак на лесно поддаващо се влияние на хипноза. А силно развитата брада при други е признак на непоправимо своенравие. На много места те имат изкривени и несъразмерно развити форми, силна асиметрия на главата и лицето. Всичко това ясно

показва разрушителните пориви, минали през съзнанието на тези народи, живели някога навярно на Атлантида - континентът, който се е намирал между Европа и Америка в сегашния Атлантически океан.

В подсъзнанието на африканските народи са останали придобивките, които са имали от допира си с тази култура; и сега, когато те отново угват на Земята, са пратени на този обширен и топъл континент за реконструкция, за поправка. И при някои от тях в съзнанието изплува нещичко от онова голямо богатство, с което те са били в допир на онзи потънал континент. На този континент, тласкани от безразсъдната жажга на своите ръководители за власт и господство, в пристъп на демоничен порив, те са пристъпили към избиването и прогонването на едно човешко общество с висока култура, знания и мъдрост, от което са взели нещичко - и това са жалки останки, за които споменахме и които тази черна раса изнася гнес. Че наистина е така, в това може да ни увери и самото състояние на този континент.

В Африка е най-голямата пустиня в света - Сахара. Защо е така? Отговорът е лесен: защото там не пада дъжд. А защо няма дъжд? На този въпрос ще се отговори само ако знаем кога и как може да има дъжд. Сегашните хора не са се задълбочавали да си изяснят причините за появяването на дъжда. Учените доказват, че дъжд може да има, когато в атмосферата се съдържат молекули на водата; когато там има прах, по който тези молекули да се налепват, и студено течение, което ще превърне прашинките и водните молекули в дъжд.

Онези хора, които са пътували по Червено море, където също не пада дъжд, отбелязват, че там има толкова влага във въздуха, че дрехите, с които са облечени, се на-

мокрят. Там от пустинята Сахара има и прах в изобилие, студени течения нощем също има. Ето, трите условия според тези учени за пагане на гъжг в идеална форма са налице, но въпреки това гъжг няма. Установено е по един безспорен начин, че за да има гъжг, първо трябва да има облаци над нас.

Какво са облациите и как се образуват? За да има облаци, първо идват обединителни сили, които групират молекулите на водата във въздуха в групи от молекули, които виждаме като облак. Когато се повиши напрежението на тези обединителни сили, те свързват така групирани молекули в още по-големи групи. Резултат от това са водните капки, които пагат като гъжг. Обединителните сили са израз на висшата и благородна изява на необятния миров силов океан, определен от гениалния италиански физик и математик Енрико Ферми. Тази черна раса, идвайки да живее в Африка, е донесла със себе си гемоничния устрем от преживените чудовищни събития, плод на разединителните тъмни сили от необятния миров океан, които като похлупак са се разстлали над Сахара и над пустините в този континент. А това не дава възможност за идване на обединителните сили, които биха дали гъжг. Но то няма да бъде вечно – Сахара и пустините на този континент ще се махнат.

Втората голяма раса е монголоидната, жълтата раса, концентрирана в Централна и Източна Азия. Тя засега наброява около милиард и половина хора, а от тях грамадният дял от милиард и сто и петдесет милиона души са китайци. Отделни народности населяват части от азиатските области на Съветска Русия, където живеят якути, буряти, тунгуси, чукчи, алтайци, ескимоси и груги. В южната част на Русия са калмуците, башкирите, татарите, чувашите и някои груги народи.

Кожата на тези хора е жълтеникава – признак на по-изострен ум. Косата им е права, тъмна, космите им са твърди, което е признак на твърдост, грубост и безогледност, но и на сгържаност и изненадващи действия. Челото им е развито в средната и в долната си част около веждите, с подчертано развитие на мозъчните центрове пред ушите – признак на добре изразени лични интереси и на много силно чувство за стяжение, за придобиване, за завладяване на големи пространства и за лакомия. Да вземем например Атила⁵⁶, Чингис хан⁵⁷, Тамерлан⁵⁸, а също големия завоевател Мог. Те имат също така и голяма охота към яденето. Това е изразено и в изкуството им. Боговете им са все пълни и месести, а граконът, който лапа и поглъща всичко, е техен национален мотив. Веждите им са тъмни, гъсти и гладки, признак на дълбоки, трайни чувства и на добра наблюдателност. Очите и косите са тъмни, признак на действие без участието на висшите чувства. Имат нос, по-добре оформен в горните две трети, което е признак на амбиция и принципност в живота. Скулите са силно развити, признак на голям устой, упоритост и издръжливост. Устните, устата и брадата са без особено подчертани белези.

Всичко това говори за един народ, за една раса, живяла в друг голям и богат континент, наречен Пацифида⁵⁹, който е бил на север от Екватора, там, където сега е Тихият океан – между Азия и Северна Америка. Погълнат от един непреодолим устрем за придобиване, животът на тези хора е преминавал във вечна борба с ненаситна упоритост за непрестанно завладяване на всичко. Оттам са и силно развитите центрове за стяжение, охотата за ядене и развитите скули, даващи упоритост.

Природата е потопила този богат континент Пацифига, за да възпита народите, които са живели там, и ги е поставила при сегашните им скромни условия. Упоритостта им е впрегната в борба за подобряване на тези скромни условия, при които се намират сега. Охотата за ягене е задоволена само с шепа варен ориз. Само тук-там много богатите живеят още с остатъците на тази охота към многото и към разнообразните, с непогражаемо изкуство приготвени ягенета.

Бялата раса ще има големи грижи с тези качества на жълтата раса, които отново се раздухват сега. Бялата раса е зародена в южните предпланини на Хималаите. Богатата и разнообразна природа, свежият и чист въздух, чистата кристална вода са създали условия за една по-добре сложена по форма и конструкция човешка групировка. Известно е, че от всички органи на човешкия организъм, главният мозък и нервната система имат най-голяма нужда от кислород за своето развитие и нормално функциониране. За тяхната правилна дейност е необходимо 20 пъти повече от този животворен елемент, отколкото на които и да било други органи и тъкани.

При такива благоприятни климатически условия богатият на кислород въздух е подхранвал добре мозъка и по-специално горните му слоеве и по този начин се е създал един човешки тип с по-правилна и съвършена конструкция, с по-хармонично развитие на лицето и главата. Отличителните белези на бялата раса са добре развит лоб – признак за други, по-висши интереси, за по-висши чувства от това, което създават обикновените ежедневни нужди, за по-тесен контакт с идейния свят, от който човек всякога може да приеме богати и разнообразни идеи, които ще го тласнат към творчество, което е много важно за ево-

люционния процес на човека. Челото им е широко и добре развито в горната част, което е признак на творчески замах, за устрем към създаване, за инициатива и търсене на дълбоките закономерности в явленията на природата. То показва и добри музикални способности, които поставят човека в света на музиката, която е най-яркият израз на висшия и хармоничен свят.

Учителя каза веднъж: „Бялата раса има най-големи постижения в областта на музиката, когато става въпрос за музикалните способности на народите“. Очите на тази раса са с хоризонтални оси и мек поглед, което е признак на заложи за добра обхода с околните. Косите ѝ са тънки, меки, понякога къдрави, но с голям радиус на кривината – признак на фини чувства и на свят с приятна възбудимост. Носът им е много добре развит и в трите негови дяла – израз на интелигентност, на добра амбиция и принципност в живота. В многото случаи челюстите и брадата са също добре развити – признак на енергия за правилен подход за действие.

Така поставена, бялата раса е с големи възможности за прогрес. Вярно е, че злото все още намира там врата, като праща своите агенти, преоблечени в белите чисти одежди на тази раса, за да разпалват и раздухват в народите злобата, омразата, жаждата за ограбване и потисничество, за разрушение, тъй както и плевелите се промъкват неканени да поникват в плодородната и добре разработена почва. Но великият градинар зорко бди и ще успее да се справи с тези похвати на злото.

април 1990 год.

ТРИТЕ ОСИ В ЧОВЕКА

Днес има повече от три и половина милиарда хора, населяващи Земята. Всички те по своя външен облик, по качества и способности се различават във всяко отношение помежду си. Това трябва да ни подсказва, че оформянето на човешкото тяло, неговите качества и способности са плод на специфични фактори за всеки човек поотделно.

През 1905 г. едно равенство от три букви – $E=mc^2$, написано от ръката на гениален човек, откри нова ера за човешката мисъл и доказа, че веществото, материята е съгъстена сила. Силата е тази, която създава веществото и оформя неговите контури.

В създаването на човешкото тяло с всичките разнообразни форми по него, с неговите качества и способности, са взели участие сили, които още преди да се роди човекът, са имали създаден един образ, един модел, според който той се изгражда като една цялостност. Тези сили изграждат най-напред мозъка на човека. Чрез мозъка се изразяват количеството, качеството и напрежението на силите, които човек в течение на дългите си животи е събирал в този модел, наречен двойник.

Мозъкът на човека е изграден съобразно силите, с които той е разполагал в своя двойник. Тези сили са плод на човешката мисъл, действаща в тази или онази насока в течение на много време. Човешката мисъл в своята многостранна дейност е създавала сили, които досега са формирали в мозъка около четиридесет центъра. Тези центрове в различните хора са повече или по-малко развити, а в някои от тях са в зародиш. Центровете са проводници

на силите, които действат в двойника. Човек обаче има свободата да подбира, да пропуска или не въздействието на тези сили в центрите на своя мозък. Това е най-великото право, дадено на човека. Чрез това право той добива възможността да обогатява или не своите способности, да развива или не съответните мозъчни центрове, да върви по един еволюционен или катастрофален път.

Всеки от тези центрове управлява даден орган, определени качества и способности. Проводниците на мозъчните команди – нервите, отиват със своите окончания по всички части на тялото, като със своите вибрации, отразяващи процесите и вълненията в мозъка, оказват въздействие и влияние върху костите, мускулите, кожата и всички кожни образувания, косми и нокти.

Всяко чувство, мисъл и подтик за дейност се предават по съответен начин по нервите. Нервните окончания въздействат по един и същи начин за всяка отделна проява върху формата и устройството на всеки орган от човешкото тяло. Там те оставят своя отпечатък и с течение на много повторения дават възможност на този отпечатък да бъде осезаем за наблюдения и с това да се покаже характерът и естеството на тези мозъчни вълнения. Установено е по безспорен начин, че най-много нервни окончания има по човешкото лице и по ръцете, по-специално върху дланите. В течение на по-дълго въздействие на едни и същи мозъчни импулси върху лицето и ръката се създават постоянни форми и линии. Костите, мускулите и кожните образувания – косми и нокти, и самата кожа се устройват и оформят съобразно изискванията, отговарящи на мозъчната дейност.

Главата като носител на органите на нашите сетива: устни, нос, очи, уши, език, има неимоверно голямо натруп-

ване на нервни окончания, които непрекъснато въздействат на формите там и най-лесно отразяват вътрешния живот и съдържание на човека, и то не така, както той би искал да ги представи, а в техния истински вид. Същото имаме и при ръцете. Чрез тях се претворяват в дело всички наши замисли, те са изпълнителният орган, в тях се проектира усилието за постигане на поставената цел. За изпълнението на тази голяма задача на ръцете там имаме също така извънредно голяма мрежа от нервни окончания. И те със своите импулси са в състояние да въздействат върху костите, мускулите, кожата и кожните образувания – косми и нокти, а също и върху линиите, които се създават. Всички хора, които са сърчни, имат по-дълги ръце, но по-дълги ръце имат и крадците. Предните крайници на маймуната са много по-дълги от задните. В стремежа си да достигнат, да хванат плода, те са ги удължили.

Всеки по-малко или по-наблюдателен човек е имал случая да наблюдава израза на човешкото лице при най-различните по-силни преживявания. Казваме много често: „Човекът пребледня“ или „Той поруменя“. А очите, тези най-съвършени органи на човешкото тяло, още по-ярко изразяват процесите, които стават в мозъка. Погледът ясно показва любов, омраза, ненавист, презрение, заповед и всички по-силни вътрешни състояния. Тези състояния са предадени от мозъка по нервите ни до техните окончания в органите, които преклонно реагират на тези възбуди. Обикновено се констатира само по-силните явления. Колкото човек е по-чувствителен, толкова по-добре той долавя оттенъците и промените, които стават около него. Известна е древната мъдрост: „Нисшето е подчинено на висшето“.

Мозъчните клетки и клетките на нервите по своя извънредно сложен строеж и по качествата на вещества-

та им далеч превъзхождат всички групи клетки в организма. Учителя казва: „Мозъчните клетки са най-старите в човешкия организъм, следователно и най-съвършените. Те са, които командват, а всички групи изпълняват“.

Всяко физическо тяло се развива в три направления, по посока на три взаимно перпендикулярни оси. В математиката ние ги определяме със символите x , y и z , а в живота – като дължина, ширина и височина. Силите, които изтичат от нашия гвойник чрез мозъка ни, а оттам – по нервите до окончанията им, проявяват своята активност по една от тези оси, като въздействат на органите за тяхното развитие и оформяне по направление на тези оси. Ръката и по-специално гланта и лицето най-добре ще изразят това въздействие поради своята най-голяма мрежа от нервни окончания.

Силите в човешкия гвойник се изразяват в три полета. Тези, които търсят закономерностите и връзките между законите и формите и планират дейността, дават света на човешката мисъл. Тези сили вървят по оста, определена с понятието *дължина*. Силите, които движат емоциите, чувствата, пламъка, устрема за изпълнението на оформения вече план, създават емоционалната природа в човека. Тези сили действат по направление на оста, определена с понятието *ширина*. И най-после са силите, които се интересуват и търсят, имат грижата да се събере резултатът от цялата тази дейност. Тези сили действат по направление, определено с понятието *дебелина*. Защо именно в такова направление са избрали да се проявяват тези три човешки природи? На този въпрос е трудно да се отговори.

Способността на човешката природа да създава силови течения в самото тяло и около него са доказани много

ясно от направените напоследък изследвания върху него. Установено е засега, че около човешкото тяло има силово течение, което е толкова силно, че увлича със себе си слой с въздух непосредствено до самото тяло. Този слой от въздух е определено да има дебелина от няколко сантиметра. Това течение почва от краката, като се движи покрай тялото нагоре и се оформя над главата като въздушен калпак. Доказано е, че това течение изолира човека от околната среда, от околната въздушна маса, и има грамадно значение като предпазно средство не само от студа и жегата, не само срещу всякакви други неблагоприятни за човешкото тяло атмосферни условия, но служи и като предпазно средство срещу нашествието на всякакви микроорганизми, вируси, микроби, връхлитащи върху нас с цел да ни ограбят, да ни отнемат здравето и да погълнат живота на човека.

Колкото силата на мисълта е по-голяма, толкова напрежението ѝ е по-интензивно, толкова и това течение е по-активно, а и този слой от движещ се въздух е по-способен да предпазва човека. При епидемии и много тежки атмосферни условия всякога е констатирано, че непоколебимата мисъл, увереността в себе си, липсата на колебание и страх са били основни елементи в благоприятния изход за превъзможване на тези условия. Дојде ли страхът и разколебането, в това течение се внася смут, дисхармония, намалява се напрежението в него и катастрофата е налице. Имал съм случаи при много тежки атмосферни условия, при студ, снежна виелица и мъгла да бъда в планината. Разбирал съм, че спокойната самоувереност в тези случаи е била от най-голяма полза.

След Втората световна война бяха направени редица изследвания с цел да се изучи влиянието на това течение

срещу изключително тежките атмосферни условия, влияещи върху човешкия организъм, каквито имаме при изкачването на най-високите планински върхове, при океаноложките и полярните изследвания в Антарктида. Сега по нашата Витоша много често в студени зимни дни при покрита със сняг планина може да се срещнат голи, без ризи хора; а нерядко те ходят из планината и по бански костюми, без да се оплакват, че им става нещо. Това, разбира се, ангажира изразходването на цял комплекс от сили на мозъка, използването на които в по-продължително време става в ущърб на друга мозъчна дейност, много по-ценна за човека - и човекът огрубява. Учителя казва: „На животните, като ходиха голи, им поникна козина“.

По лицето и главата това течение се извива около брадичката и се понася от всички страни на лицето. Край очите, ушите и носа то преминава много по-интензивно, отколкото в загната част на главата. Пред лицето, стигайки до носа, част от това течение се вдигва и по този начин то взема участие в дихателния цикъл. Интересното е, че когато започне издишването, движещият се нагоре въздух, тласкан от това силно течение, като че ли спира там, но веднага след това при вдигването то бурно влиза в носа. Оттук е и грамагното значение на спокойното и бавно дишане, за да дадем възможност на въздуха в нас изцяло да излезе от гробовете ни. Тогава се създават условията за по-пълно и всестранно проникване на този въздух в белите ни гробове, наситен със силите на това течение. Грамагната полза и изключителните придобивки, които хората имат, като отдават голямо внимание на правилното и пълно дишане и на редица разумни упражнения из областта на дишането, намират своето оправдание.

Въздушният поток продължава нагоре и се издига, както вече казахме, като калпак. При нормално състояние този калпак достига височина до 50 сантиметра. Ще трябва да се приеме, че при различните хора и състояния тази мярка ще бъде и по-различна. Според направените изследвания скоростта на въздуха, тласкан от това течение, пак при нормални условия в средно развит човек е около 50 см в секунда. Скорост, която не е малка и показва могъществото на тази сила, която движи този въздух. Намерено е също, че скоростта на това течение е най-силна непосредствено до кожата, като с отдалечаването от нея силата му намалява.

Когато в даден човек мисленето като процес е на предна линия, тогава нервите със своите окончателни тласкат оформянето на органите и на формите по тях по оста, определена като дължина. Тогава линиите на лицето и ръцете, където има най-много окончателни, добиват удължена форма.

Като разгледаме лицето – от брадата до устните, разстоянието между устните и ноздрите, самият нос, ушите, челото и отвесните линии по него непосредствено над корена на носа се наблюдава едно удължаване. Колкото дължината на брадата е по-голяма, толкова човек мисли по-дълго, преди да действа. Колкото разстоянието от устните до ноздрите е по-голямо, толкова в чувствата има повече мисъл. Колкото носът е по-дълъг, толкова човек търси по-дълбоките закони и принципи в отношенията и постъпките си към хората и околната среда. Добре оформените линии над корена на носа показват мисълта за справедливи отношения. Дължината на ушите изразява ред животи, протекли повече в мисловна дейност. Колкото мисълта е имала за стимул по-идейното, по-съвърше-

ното, по-безкористното, толкова и тези удължения имат по-красива форма и по-съвършен строеж.

Емоционалната природа в човека, устремът, пламъкът към постигане на всяка цел, самонадеяността, смелостта и поемането на отговорност всякога се изразяват в ширина – в разширяване на долната челюст, на устата, на носа, на скулите, на веждите и най-вече на челото и главата въобще; разширяват се също и ръката, пръстите, ноктите. Разширението на долната челюст носи енергия, пламък, устрем за изпълнение на поставената задача. Разширението на устата – усет към едно крайно изпълнение.

Разширението на носа пък показва жажда за удоволствия, усет за превъзходство над околните, а също и амбиция. Разширението на скулите показва устой и издръжливост; разширението на веждите – задълбочаване на чувствата. Разширението на главата, на челото създава условия за проява на творческите способности, за поемане на отговорност за ръководни дела, организаторски способности, чувство за хармония. Същото имаме и за ръката. Ръката се удължава, удължават се пръстите, ноктите и линиите по дланта. Широката длан е творческа, показва работлива ръка. Широките и дълги пръсти и нокти говорят за издръжливост; но ако пръстите и ноктите са къси и широки, имаме бруталност. Същото се отнася както за линиите на лицето, така и за тези на ръката.

Най-после стремежът в природата на човека към постигане на придобивки, на резултат, се изразява всякога с надебеляване на формите по лицето и ръката. Брадата и долната челюст са по-масивни, устните са по-дебели, носът – по-месест; скулите – по-грубо оформени; мускулите по челото, по лицето и въобще по главата са по-силно изразени. При ръката е същото – тя става по-дебела. По-дебели стават и пръстите, и ноктите.

Правилно и хармонично развитият човек трябва съ-размерно да се е придвижил по посока на тези три оси. Формите на тялото, и на първо място тези на лицето и ръцете, трябва да дават благоприятен израз за всестранна дейност на човешкия мозък. Това е израз на съгласуваност на силите, които действат в неговия двойник. Всеки претовес на едно от тези направления създава както по външен израз, така и по съдържание едностранчивост, която прави човека не особено привлекателен както с неговия външен вид, така и като човек, с когото може да се общува.

Задачата на всеки човек е да следи процесите, които стават в него, и да ги съгласува в хармонични взаимоотношения, в мисъл, чувства и постигане на резултат.

март 1971 год.

ПЪТЯТ НА ЧОВЕКА

Силите, които създадоха

Слънчевата система, създадоха и човека.

Учителя

Още от най-дълбока гревност велики представители от първата раса на човешкия рог – раса на много висока култура, знания и мъдрост, са установили, че между Слънцето, членовете на неговото семейство и човека има тясна връзка. „Всичко е плод на сила“ – са казвали те, а и сега човечеството приема това становище. Те са приемали също, че силите, които са създали Слънчевата система, са създали и човека.

Във всеки човек има един неосезаем за нашите пет сетива образ, където тези сили се изявяват. Този именно образ под тяхното влияние оформя мозъка в човека, който определя външния израз, оформя също групите мозъчни клетки – центрoвете, носещи неговите качества и способности. Според това, с каква сила и напрежение и как си взаимодействат тези сили, се определя естеството както на неговите качества и способности, така и на неговия външен израз. Всеки един мозъчен център е проводник и изразява естеството на силовите течения, идващи от всеки член на слънчевото семейство. И за да може човек да разбере себе си и който и да било друг човек, той трябва добре да разбира силите и естеството на въздействието на всеки член на слънчевото семейство.

Едно внимателно разглеждане на пътя, по който човек върви в своето развитие на планетата Земя, ще ни разкрие, че той минава през четири етапа, свързани с естеството на силовите течения, които изтичат от планетите – членове на слънчевото семейство. Всяка една планета, всеки член от това семейство създава група мозъчни клетки в главния мозък, които отразяват и са проводник на силовите течения, идващи от всяка една от планетите.

В своите първи изяви тази група мозъчни клетки тласкат човека към първични примитивни подтици, но с течение на времето, на многото прераждания, те се организират и облагородяват и с това тласкат човека към по-висшите сфери на живота. Четирите последователни етапа се създават от естеството на планетните влияния, идващи от зодиакалните съзвездия, които са създали техните двойници и степенята на организиране и облагородяване, което Слънцето е дало на тези влияния.

В първия етап човек е под влиянието на Луната, Венера и Меркурий. Във втория етап той е под влиянието на Юпитер и Сатурн; в третия – под влиянието на Уран и Нептун, а в четвъртия – под влиянието на Плутон и планетата зад Плутон, която още не е открита. Всеки етап от човешкото развитие трябва да бъде добре проучен, за да може човекът съзнателно да ръководи подтиците, които планетните течения създават у него. А това открива един нов, интересен свят на силови течения, който човек с времето започва съзнателно да контролира и ръководи, което е голям успех в човешкото развитие.

Групите мозъчни клетки са така създадени от всяка планета, че всички живи същества да искат да живеят, да се проявяват; а за да имат те тези възможности, всяка една група тегли към себе си енергиите, които идват в мозъка. Затова примитивните подтици, създадени от още неорганизираните и необлагородени мозъчни центрове в долния пласт на мозъка, където се намират центрoвете, създадени от тези четири члена на слънчевото семейство, трябва да се контролират, за да може енергията и силата да отиват и в по-горните слоеве на мозъка, където се намират групите мозъчни клетки, създадени от другите планети.

Силовите течения, излизащи от Слънцето, са най-важните. Луната, Венера, Марс и Меркурий създават групата мозъчни клетки или центрове в най-долния пласт от човешкия мозък и затова те имат възможността и предимството да приемат силите, които идват с най-голяма леснина.

Луната е создала центрoвете, които се намират в най-долната част на мозъка, както и тези, които се намират пред горната част на външното ухо. Тъй като тя

е най-близо до Земята, при перихелий е само на 350 600 км, тогава тези центрове имат най-голяма жизненост и най-бурно се проявяват в човека. Първият център, този в долната част на тила, създава у човека подтика за продължение на рода – половия нагон, а този пред горната част на ухото създава подтика към ядене. Хората, у които тези центрове са развити повече от нормалното, дават изключително предимство на подобни подтици и с това изтеглят силите към тях и отнемат възможността на другите, по-висши центрове, да се хранят и развиват. По този начин развитието на човека изостава.

Магнетичното поле на Луната е слабо, което е причина тя бавно да се върти около своята ос – за един месец прави едно завъртане. Това нейно качество създава у човека мързела. Луната не обича да работи. Хората със силен полов нагон и с подчертана охота за ядене обичат спокойствието и безгрижието и избягват каквото и да било напрежение. Ето защо Учителя даде малки почивки за ядене, които имат за задача между другото и да възпитават клетките в този мозъчен център, създаващ охотата към ядене, за да може енергиите, които те поглъщат, да отидат и до други мозъчни центрове, даващи по-съвършени подтици в човека.

От всички планети в Слънчевата система Венера идва най-близо до Земята. При своето голно съединение тя идва само на 40 милиона км от нея. Ето защо влиянието ѝ след това на Луната е най-ярко изразено. Това влияние се доказва в три главни направления. Затова, че тя има най-правилна орбита, почти окръжност, и най-изправена ос на въртене, Венера възбужда подтиците към Любовта и изкуството, предимно към музиката. Това е висшата изява на нейното влияние, а елементарното е изразено в

площадни любовни приключения. И третото, което произтича от това е, че около оста си Венера се движи в обратна посока; с други думи, ако на нея има един жител, който иска да посрещне Слънцето, да види изгрева му, той ще трябва да се обърне с лице към запад. Това създава във влиянието на Венера жажда за оригиналност, подтика човек да бъде особен в своя външен вид, в облеклото си, с татуировка и с боядисани очи, вежди, клепачи и пр., а у примитивните народи така се създават разните татуировки по тялото. Изобщо от сутрин до вечер подобен човек мисли само за модата, как да се облече и накичи.

Един ген Учителя среща една сестра на Изгрева, която преди това вкъщи цял час и повече е избирала панделките, с които е искала да се накичи, за да бъде по-възможност най-хубава. Погледнал я, усмихнал се и ѝ казал: „И без панделки си хубава“.

Венера оформя мозъчните центрове, които са малко по-нагоре от тези, които създава Луната, в тила встрани над ушите и малко над веждите. Първите създават любовта към себе си, устрема да се занимаваш само със своята украса, един подчертан нарцисизъм. Вторият, този над ушите, създава устрема към скритост – този човек е резервиран в отношенията си към другите и мъчно отдава своите чувства. А центрoвете над веждите дават подтика към изкуството, и по-специално към музиката. Но и Венера има слабо магнитно поле, завърта се много бавно около оста си, а това също като при Луната създава мързела у по-примитивните типове.

Около ушите, пак в долния слой на мозъка, се намират центрoвете, създадени от планетата Марс. Те също имат голяма жизненост и активност, защото Марс при своето велико противостояние, което става на всеки 15 и 17 годи-

ни, идва до Земята само на 50 милиона километра. Силно е влиянието на Марс върху живота на Земята и на човека заради тази близост. Целият живот в отношенията между хората и в човешките общества е само борби, разправи и караници за запазване на своето и за заграбване на чуждото. Марс е малък: диаметърът му е наполовина от този на Земята, но при все това е успял да заграби два къса от разрушената планета Фаетон, които сега се въртят като негови спътници – Фобос и Деймос. Тези центрове около ушите теглят много енергия и с това спъват развитието на по-висшите. Затова Учителя всякога е подчертавал да се избягват кавгите и стремежът за обсебване на чуждото. И Марс не обича да работи – стреми се да командва, а други да вършат работата.

Най-после е последният от четиримата – Меркурий. Той също идва доста близо до Земята. При своето голно съединение е на 82 милиона км от нея. И понеже идва често в това доближаване, на всеки 88 дни, то неговото влияние е също тъй подчертано силно и остро. Меркурий създава мозъчните центрове, които се намират пак в първия слой на мозъка, но в предната част на челото, около веждите. Тези мозъчни центрове дават възможността на човека да опознава околната среда, обстановката, при която се намира, и бързо да схваща ползата и изгодата, която ще може да извлече за себе си, но само за себе си. И Меркурий се върти бавно около своята ос – за около 58 наши денонощия. Слабото му магнитно поле създава също така мързел. Той обича да говори, да дава разпореждания и съвети, но груг да ги изпълнява.

Както виждаме, всички тези небесни тела, членове на слънчевото семейство, имат за обект само личността, само самия човек. Те не проявяват никакъв интерес към

общото, колективното; не създават у човека онова чувство да приема, че той е само част от едно цяло, от един колектив, клетка от един велик организъм, в който трябва да работи и да създава нещо за общото благо, което е и негово благо. А също така, както вече казахме, магнетичните силови течения на Меркурий са слаби и не създават подтика към една творческа изява, имаща за цел благомото на общото.

Този етап от развитието на човека под влиянието на четирите члена от слънчевото семейство е най-гългият, човек най-мъчно го превъзможва, най-мъчно се откъсва от него, за да премине в следващия, вече творчески етап, защото тези планети идват близо до Земята и влиянията им са силни и остри, а освен това центровете им се намират в най-голния слой на човешкия мозък, като така могат да ограбят силите, които идват в човека.

Но не само това е спънката, за да влезе човек в този втори етап от своето развитие. Той трябва да премине още и широкия пояс от развалините на разрушената планета Фаетон, съществувала някога между Марс и Юпитер, за да стигне до началото на втория етап, започващ с Юпитер. Тази зона създава у човека смут, обърканост, безпътица, липса на ориентация и цел в живота - и той вижда безсмислието на всичко онова, което го заобикаля. Потънал в това тресавище, човек мъчно се измъква и затова прекарва живота си в едно разпиляване на времето си, в празни и безсмислени изяви. Учителя казва: „Човекът по начало е едно мързеливо същество. Природата се е видяла в чудо, докато го накара да работи, да твори. Човекът е роден да учи, да твори и да се радва на живота“.

Трудно е да се преодолее инертността на четирите члена на слънчевото семейство, които приковават вни-

манието на човека само към себе си, към своя личен интерес, към своето благо. Но още по-трудно е той да премине това тресавище от развалини, за да влезе в благотворното влияние на следващия етап.

Намирац се под влиянието на четирите планети, човекът все още е подтикван от острия остен на суровите нужди като глад, лоши външни условия и студ, влага, мраз, вятър. Той все нещичко е направил, проявявал е дейност, за да се избави от тях. Но когато този остен го няма, когато човек поне гонякъде е заговорен, ние виждаме как хората, особено по-младите, ходят и живеят без цел и насока в живота си. Такива хора, обединени даже вече в групички, имаме при така наречените битници. Аз срещнах една такава група, небрежно облечена; хората бяха нечисти, едва се мъкнеха и тътреха из пътищата на света без цел и посока.

С твърди и смели стъпки човекът трябва да премине това тресавище от развалини, за да достигне до Юпитер, който ще организира и облагороди подтиците му към творчество и ще даде цел и насока на живота му. Това ще бъде начало на втория етап от неговото развитие, което ще даде възможност за развитието на по-висшите мозъчни центрове; и с това човекът ще направи голяма крачка, най-голям скок по пътя на своята еволюция.

1968 год.

НАЙ-ЗАБУЛЕНАТА

Велик посветен от гревността е казал: „Числата – това е езикът на боговете“.

Внимателното разглеждане на всичко онова, с което се сблъскваме в живота, ще ни говеде по един безспорен на-

чин до извода, че велики принципи, закони, дълбоки тайни на природата са скрити в наглед най-прости, най-незначителни форми и изрази. С тях ние постоянно работим. Те влизат в ежедневиия ни живот като помагала, като една необходимост, без да разбираме дълбоко скритите сили и тайни, вложени в тях, израз на които са те.

Едни от тези изрази, с които сме всякога в контакт, това са числата от естествения ред. Бройката като елемент в дейността на човешкия свят е влязла като една необходимост от най-дълбока гревност. Отначало са си служили с чертички, изписани в разни положения, по подобие на сега употребяваните римски числа. По-късно в Индия за бройките са създадени други знаци, близки до тези, с които сега си служим. По-късно арабите са им дали този вид, който сега употребяваме.

Още Евклид, един от най-големите светила на Александрийската школа, живял и работил три столетия преди Христа в Александрия, е доказал по строго научен път, че тази поредица от числа е безкрайна. Той има много трудове не само по аритметика и геометрия, но и по астрономия, музика, оптика, перспектива и други научни и философски дисциплини.

Плеядата гениални представители от Александрийската школа имат на първо място голямата заслуга за човечеството, че измъкнаха от подземията на храмовете в Египет науките и изкуствата, които готозава били достояние само за избраници, и ги направили достъпни за всички, които са проявили интерес към тях. Заедно с много науки бял свят видя и науката за числата. Наистина, елементите на тази поредица са така прости по външен вид в своя израз и трудно може да се приеме, че в тях са скрити велики Божествени закони.

Свойствата на числата от естествения ред са били предмет на изучаване от най-гълбока древност. Изучавани са през всички времена, изучават се и днес от специално създадения клон на висшата математика, наречен *Теория на числата* – един много загълбочен и труден дял. Докато древните математици са търсили и вътрешно съдържание в свойствата и качествата на числата от тази поредица, като са приемали, че те са израз на велики закони и сили, сегашните математици, занимаващи се с теорията на числата, се спират и изучават само външните свойства и чисто механичните съотношения между тях.

За изучаване на вътрешния смисъл и съдържанието на числата учените от древността са имали специална наука, наречена Кабала. Угарението пада на последната гласна. Тази гума е арабска и значи „документ, в който са отразени сметки“. Такъв документ отговаря на сегашното ни понятие за разписка. И наистина, не е било възможно да се намери по-прост и съдържателен израз на тази наука, защото всяка форма, всяко живо същество и човекът не са нищо друго освен една разписка – едно числово съотношение между вид, качество и интензитет на сили. Отивайки от неорганичните форми към живите същества, проблемът става все по-сложен и труден за разбиране. При човека тази разписка, изразяваща бройките, количествата, сложните съотношения, тънките нюанси и преплетеност на силите, е още по-трудна.

За разбиране на тази разписка – човека, се искат наистина изключителни качества и дарования. Учителя казва: „За да можеш да разбереш човека в подробности, ще трябва да проникнеш чак в причинния му свят“.

Тази наука днес се отрича и осмива от онези, които не виждат грамадната роля, която играят числата и число-

вите отношения във всички други науки. Интересно и изненадващо развитие в това отношение ни погнася ядрената физика. Автор от тази област казва: „Строежът на атома представлява интересно явление по отношение на бройките на неговите частици, по отношение на числата, включени в него. Ядрата, които имат четно число протони, са много по-здравни от ядрата, които имат нечетно число. Елементите, които имат ядра с нечетно число протони, са много повече разпространени в природата, отколкото елементите, ядрата на които имат четно число протони. Но от всички ядра – продължава авторът – най-стабилните, облагаващи най-голяма енергия, се оказват ядрата, които имат в себе си 2, 8, 14, 20, 50, 82 и 126 протона. Броят на протоните, които имат такива ядра, отговаря на числата, които учените сега наричат „магически“ в знак на тяхната здравина. Освен това ядрата, които имат тези бройки протони, притежават още едно качество – в тях има едно „нежелание“ да приемат елементарни частици, и по-специално неутрони. Тези ядра имат и други свойства, показващи тяхната повишена здравина“ – приключва авторът.

Въпросът за вътрешното съдържание на числата е бил също така много сериозно третиран и от учените през средните векове и епохата на Възраждането. Тогава особено много са се занимавали с въпроса за т.нар. *магически квадрати*. Това е квадрат, разделен на 16 по-малки квадратчета, като във всяко едно от тях е вписано по едно число. Те са приемали, че съответните подобрени числа, вписани в тези квадратчета, са носели здраве и сила.

Заслужават внимание картините на Албрехт Дюрер⁶⁰, най-видният представител на художественото изкуство от епохата на Възраждането в Германия, живял

между 1471 и 1528 г. До наше време са запазени около стонегови платна. Една от тези картини е наситена с голяма символика. Тя представлява ангел, сегнал замислен, погрял глава с едната си ръка, а с другата гържи разтворен пергел, готов за чертане. Пред него е изобразена сфера, геометричен многостен, животно, гремещо и свито на колело, гърводелски инструменти, стълба, везни и пясъчен часовник, а на стената – камбана, пог която е изобразен именно такъв магически квадрат. До него има друго, по-малко ангелче, може би заето да помага на големия ангел за разрешаване на трудните проблеми. В гъното на картината е изгряващото слънце. Като се има предвид, че Дюрер е бил не само художник с изключително гарование, но и математик, астроном, астролог, оптик, географ, архитект, естественик, зоолог, философ и поет, неговите съвременници с право го сочат като един универсален гений.

Трябва да бъдем особено внимателни, когато става въпрос как трябва да третираме дадена дисциплина, когато тя има за основа понятието *сила*. Безогледното отхвърляне на такива науки, които за момента ни се виждат нелогични, необосновани, носи всякога риска да сложи стена на човешкия прогрес.

Понятието *сила* не е ясно разбрано не само от обикновените, но и от учения свят. Големият френски математик и физик Анри Поанкаре, живял между 1854 и 1912 г., казва: „В математиката затрудненията относно естеството и природата на понятието *сила* са затова, че то обикновено се обявява за несъществуващо, като се отбягва да се говори за него. За да се изчисли пътят на едно движещо се тяло, достатъчно е да се знае на какво е равна силата количествено. А знаейки величината на силата, разполагайки със средствата за нейното измерване, можем да определим кога и

как действа тя. Какво е силата сама по себе си – причина на движението или следствие от него, това става неизяснено – продължава по-нататък Поанкаре. – Остава неясно също вследствие на какви процеси се появяват тези или други сили. Обстоятелството, че природата на понятието *сила* не е съществена за сегашната механика, е голям недостатък“. Учените, истинските големи светили, разбирайки отсъствието на яснота в разбирането на това понятие, всякога са се старали и са търсили да преодолеем тази трудност.

Учителя в своите беседи и разговори много често е говорил за числата и за простите геометрични форми като за израз на сили, като за неща, включващи в себе си свойствата и качествата на тези сили. Ние, които бяхме около него, направихме грешка, че тогава не поискахме по-загълбочено осветляване, по-загълбочено разясняване на тази най-забулена от всички науки. А и той не ни го даде навярно затова, че не бяхме подготвени за нейното разбиране.

От всички народи, познати на сегашната история, еврейският е оставил най-ярки следи за това, че неговите първи хора в древността са се занимавали и са разбирали с успех Кабалата. Мойсей, който е най-великият им водач и законодател, е изучавал науките в египетските школи, където най-загълбочено се е изучавала и науката за числата.

Първата глава на *Битие* от Петокнижието на Мойсей е едно творение с рядка по своята дълбочина символика. Там е изразен смисълът на числата от 1 до 7. Тогава се е приемало, че 7 основни числа или сили са създали Вселената. Дали тази глава е оригинална творба на Мойсей, което трудно може да се приеме, или пък тя е част от дълбокото учение за начина, по който сили с различно естество и качество са взели участие в творческите процеси на при-

рогата, както е изучавано в египетските школи? Важно е, че Мойсей и някои по-изтъкнати представители на еврейския народ са разбирали дълбокия смисъл на числата. Това се разбира не само от първата глава на *Битие*, но и от някои други техни творби, останали от онези времена – времената на техните пророци. Тези творби също са наситени с дълбоката символика на числата.

Първото, най-очевидно качество на поредицата числа е, че те се делят на четни и нечетни, които последователно се редуват. Навсякъде в природата виждаме тази съвместимост на мъжкия и женския принцип. Четните числа могат да поляризират своите бройки на две еднакви групи, което създава един устой.

Учителя нарича четните числа „мъжки“. Видяхме, че елементите в природата с ядра от четни протони имат по-голяма здравина и са по-устойчиви от онези с нечетен брой. Нечетните числа Учителя нарича „женски“. Те включват в себе си елемента на разпадане, разсейване, елемента на размножението.

Числата се разпределят още на прости и сложни. Простите са тези, бройките на които не могат да се групират на равни групички. Те си остават в една група, сами. Един голям мъгрец на гревността е казал: „Сам може да живее или звярът, или Бог“. Простите числа носят в себе си израз на крайностите. Очевидно е, че само измежду нечетните числа има прости; сложните числа носят в себе си образа на колективното.

Освен това числата се разделят още на свършени и несвършени. Това разделение е дадено още от най-дълбока гревност, като се приема и от сегашните учени. Свършени числа са онези, на които сумата от техните делители е равна на самото число. Тези числа в гревността са се раз-

глеждали с голямо внимание и страхопочитание. Особено обстойно с тях са се занимавали Платон⁶¹ и Евклид. Евклид е дал и една научно обоснована формула за намиране на съвършените числа, която и днес се приема и не е изместена. От първата редица от 1 до 10 такава е само числото 6, защото то е равно на сумата от своите множители $1 + 2 + 3 = 6$ и 6 се дели на 1, 2 и 3.

В тези числа е включен и принципът на Любовета. Те са готови да разгадат без остатък всичко, каквото имат. Ако разгледаме числата от 1 до 10 и ги приведем към съответни геометрични форми, ще стигнем до интересни изводи.

Единицата, която е израз на Бога, нито се дели, нито се умножава, и при двата принципа си остава непроменена. От нея са произлезли всички числа. И Мойсей в първата глава на *Битие* започва от Бога като създател на всичко. В човешкото лице единицата е изразена чрез носа. И Учителя казва: „В човешкото тяло носът представлява единицата, той е Божественото в човешкото тяло“. Колкото носът е по-правилен, толкова съвършеното в този човек е по-добре поставено. Правилният нос изразява човек, който служи на чистите святи Божествени принципи.

Двойката като геометрична фигура се изразява в гъговия гвустен. В познатата ни обикновена Евклидова геометрия фигури само с гвустени няма. Но в неевклидовата геометрия, в геометрията на живите форми в природата, геометрията на боговете, има форми с две стени. Това са гъговите гвустени. Такива в човешкото лице са очите и устните, отразяващи чувствата у човека. За тези два гвустена, изразяващи две естества на чувствата, пак в първа глава на *Битие* е казано: „Да бъде твърд посред водите и да разлъчи вода от вода. И направи Бог твърдта и разлъчи

водата, която беше под твърдта, от водата, която беше над твърдта, и стана така. И нарече Бог твърдта небе. И стана вечер, и стана утро, ден втори“.

Твърдта, за която се казва, че е Небе, е светът на великите Божествени принципи. В човешкото лице това е изразено в носа. Водата под твърдта са всички чувства, отразяващи нашето отношение към всичко онова, с което влизаме в непосредствен контакт - храна, предмети, форми, отношенията ни към хората и всичко, което ни заобикаля, всичко онова, до което можем да гоидем в пряка връзка. Този род чувства, тази вода под твърдта, са изразени в човешките устни. А водата над твърдта, над небето са частите под носа.

Очите изразяват висшите чувства - чувството на благоговение, на отношението на човека към висшите сили, били те на доброто или на злото. Човек може да има отношение, чувства към доброто или към злото като принципи, или да има променливо отношение към едното и другото, когато погледът не влиза в ос всякога. Всичко това става във втория ден.

Двойката е израз на астрала. Евреите в своята Кабала приписват на двойката качества на влиянието, което Луната упражнява върху Земята и живите форми върху нея. В едно древно сказание, дадено от еврейски автор, се говори за това, как два ангела извели през небесните сфери праведния Енох при Господа, където преживял 365 години. Обърнете внимание - толкова години, за колкото денонцията Земята обикаля около Слънцето. В същото това сказание се говори, че Сатанаил, който бил син на Бога, паднал от второто небе, а неговите ангели, неговите помощници паднали от петото небе. „Това сказание на дълбоката древност - казва този, който го е чел, - е написано талант-

ливо и с поетичен размах“ – явно, че не е дадено от случаен човек.

Висшите чувства – гвата ангела – издигат човека до Господа. А чувствата на злото могат да смъкнат човека от небесното царство. От второто небе, от света на чувствата, пада Сатанаил. После ще дойде умът – обитателите на петото небе, които ще оправдаят тези чувства и ще ти помогнат да приведеш в изпълнение намисленото зло.

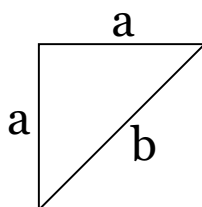
Тройката има за геометричен израз триъгълника. Триъгълникът в човешкото лице е изразен с отсечките, които свързват гвете скули и брадата. Доказано е, че от всички триъгълници, които имат еднакъв периметър, равностранният има най-голяма площ. Това изразява и най-голямата сила, която този триъгълник носи. Колкото този триъгълник между скулите и брадата е по-близо до равностранния, толкова този човек разполага с по-голяма сила, с по-големи устои, при каквито и условия да се намира. Устойчивостта в човека е онова естество, което го довежда до придобиването в най-широк смисъл – било на качества и способности, било на каквито и да е материални и други неща.

В третия ден, казано е в *Битие*, Бог създаде тревите, които дават семена, и плодните дървета, създаде изобилието. Евреите в своята Кабала дават на числото 3 качествата на планетата Юпитер – планетата, която носи изобилието, инициативата, организаторските способности.

Четворката геометрически е изразена в четириъгълника. От всички четириъгълници с еднакъв периметър квадратът има най-голяма плоскост, има и най-голяма сила. В лицето на човека той е изразен в линиите, които свързват скулите и горната част на челото. Колкото

този четириъгълник е по-близо до квадрата, толкова напрежението на силите в човека е по-голямо – той търси да се прояви, да твори, да създава. В четвъртия ген на Битието е проявено най-голямо творчество. Създагоха се светилата – и големите, и малките, създагоха се звездите. В този ген Бог създаде идейния свят – онзи безкраен свят от идеи, които според астрологията има планетата Уран.

В Кабала на четворката са дадени качествата на планетата Уран. Чрез силовото поле на тази планета протичат идеите. Когато човешкият мозък е подготвен да приеме правилно този свят, той става изразител на нови и интересни идеи; когато не е подготвен, това прави човека нервен или изразител на разни незрели идеи.

Квadratът като геометрична фигура има една странна особеност: страната му и неговият диагонал са несъизмерими. С други думи, няма една мярка, с която да може да се измери и страната, и диагоналът на квадрата. Така например ако в един квадрат прекараме диагонал, той го разделя на два равнобедрени триъгълника. Според Питагоровата теорема имаме $a^2 + a^2 = b^2$. Оттук получаваме $2a^2 = b^2$.

Като коренуваме, ще получим $a\sqrt{2} = \sqrt{b}$, което е $a\sqrt{2} = \sqrt{b}$.

Известно е, че квадратен корен от 2 не може да се извлече; или казано по друг начин, в познатите ни числа нямаме число, което като умножим само на себе си, да получим

две. В историята е известно, че това интересно качество на квадрата за първи път е било открито в Питагоровата школа. Откритието се е посрещнало с небивала изненада, внесло е смут и уплаха в учениците, като се е стигнало до там, че се е отбягвало да се говори по този въпрос.

Такъв случай имаме също и при окръжността. Дължината на окръжността и нейният гуаметър са също несъизмерими величини. За този случай Учителя казва: „Двете дължини са от два различни свята“. При квадрата имаме вплетени два свята – физическият и идеиният. От естеството на връзката между тези два свята в човека ще имаме и качеството на идеите, на които той ще бъде изразител.

Петорката в човека изразява петте му сетива и връзката им с главния мозък. Петоъгълникът като фигура носи в себе си пентаграма, който от Питагор и поветените се е приемал за най-съвършената геометрична форма, защото е изградена на принципа на златното или т.нар. *Божествено съотношение*. Пентаграмът изразява човешкия мозък, клетките на който по гумите на Учителя са „най-старите, най-съвършените на планетата Земя“.

В петия ген на Битието се създадоха птиците и животните. С други гуми – мислите, които като рояк връхлитат към човешкия мозък. И Учителя казва: „Мисълта на хората не е създадена от тях. Мислите, които минават през човешкия ум, идват от разумни същества в умствения свят. Техните мисли изпълват цялото пространство. Всеки човек възприема такива мисли, които вибрират еднакво с неговия умствен апарат“. Значи всеки човек е отзвук на разумната деятелност на природата. Тази деятелност е разнообразна и отговаря на планетата Меркурий.

Шесторката е единственото съвършено число в поредицата от 1 до 10. В шестия ден Бог създаде човека по Свой образ и подобие. В шестия ден Бог създаде принципа на Любовта. Шесторката е съвършено число. Сборът от нейните множители дава самото число, тя се раздава без остатък. Геометрически това се изразява с два равностранни триъгълника, вплетени един в друг така, че да образуват шестоъгълна звезда. Тя символизира човека като бойно поле между доброто и злото. На числото 6 индусите дават качествата на планетата Венера – планетата на любовта.

Цялото лице е израз на числото 7. В лицето на човека имаме правоъгълник, образуван от линиите, заграждащи скулите и челото, и един триъгълник, образуван от скулите и брадата. На него се намират петте ни сетива. То е носител на най-висшия свят, създаден от Бога. Чрез сетивата ние имаме възможност да влезем в контакт с онова, което е създадено от Бога, и да се радваме на него. В седмия ден Бог създаде почивката – това е ден, в който човек може да се радва на живота.

В едно творение на музиката в изблик на радост е казано:

*Радост, ти, дете от Рая,
ти, божествен ясен план,
ний пристъпяме с омая
към небесния ти храм.
Твоят светъл чар споява
туй, що светски нрав дели.
Братя всички люде стават,
щом с крила повееш ти.*

В гревността числото 7 е било на особена почит. Сравнявали са го с най-възвишения свят – света, в който Бог живеел. В едно творение от тази епоха, озаглавено

Видения на пророк Исаия, се казва, че пророкът видял свят, който не бил от този веществен свят, а от друг, съвсем лишен от плът. Там се разказва как Исаия бил воден от ангел, който го извел от небесната твърд, над която се издигали седемте небеса.

Воден от ангела, Исаия минавал от едно небе на друго, едно от друго по-бляскаво и по-ефектно, докато стигнал простора на седмото небе, озарено с чудна, неизказана светлина. В него имало безброй ангели и праведници, а в сред тях – Исус. Там Исаия видял и книгите, в които били написани всички дела във видимия свят. Чул и гласа на Вишния, който говорил на Своя Син да слезе до Земята и до ада, за да съди техния княз – дявола, и неговите помощници. Когато Исус се завърнал, качил се на седмото небе и седал отгъсно на Великата слава.

– Не можах да видя Великата слава – казва Исаия.

Тогава духовният ангел, който седял отляво на Великата слава, казал:

– Достатъчно ти е, Исаия. Ти узна нещо от това, което не узна никои от плътските синове.

И казва:

– Върни се в твоята плътска одежда, докато се изпълни времето на твоите дни, и тогава ще гойдеш тук.

Индийците приписват на числото 7 качества на планетата Нептун, която в своето висше влияние носи най-фината любов, лишена от каквато и да било материална подкладка.

Осморката обхваща областта около очите, веждите и мускулите под тях. Веждите и тези мускули изразяват дълбочината и устойчивостта на човешките чувства. Колкото те са по-добре изразени, толкова чувствата имат по-голям устой и по-голяма дълбочина – било за добро, било за зло. 8 е сложно число, което може да се предста-

ви като две групички от по две бройки. Ето защо осморката включва в себе си както качествата на двойката, така и тези на четворката. Индусите дават на четворката качествата на планетата Сатурн. Тази планета дава дълбочина на мисълта, устои както за доброто, така и за злото.

„Деветката е семето, което се е разпукало и е пунало корени в земята“ – казва Учителя. Девет е там, където има пукване, там, където има проникване в среда, оказваща съпротивление; значи има преодоляване и борба.

Индусите свързват деветката с планетата Марс. И наистина, в човешкото лице тя е изразена в двете половини на долната челюст. Колкото те са по-добре оформени, с повече мускули, толкова Марс в този човек е по-добре изразен, толкова той разполага с по-голяма енергия, с по-голям устрем във всяко свое проявление. Това число се разпада на три групички от по три бройки, което изразява една ненаситност. Това носи нещо от качествата на планетата Юпитер – той включва в себе си ненаситността.

В следващата поредица числа изразът и съотношенията на силите е още по-сложен и труден. Ако човек направи крачка към една цел, това не значи, че вече я е постигнал. Колкото и далечна да е целта, човек би я постигнал само ако почне с крачка към нея.

Науката за числата е трудна и мъчно достъпна. Но ние трябва да я изучаваме, да я разбираме. Тази наука на разписките е един плътно забулен свят. Колкото и да е сложен този свят на боговете, трябва да го изучаваме, защото някога и ние ще ставаме богове.

март 1967 год.

ЕЛИКСИР

Още от най-дълбока гревност вниманието на човека е било приковано към едни злокобни промени, които стават с неговото тяло – болести, старост, смърт, които отнемат най-ценното, което той има – възможността животът безпрепятствено да тече през него.

Нагледно се вижда, че тези промени, тези нарушения в тиктакането на биологичния часовник не са еднакви във всички хора. При едни то е някак плавно, ритмично, за дълги години върви без каквито и да било нарушения, при което физическата бодрост и интелектуалните способности се запазват ненарушени за много години. При други ходът на този часовник е някак капризен, несигурен, колебаещ се и бързо забавящ своя ход, което отнема възможността на човека за неговото пълноценно проявление. Това с право е давало основание на хората да мислят, че има неща и средства, с които може да се предотвратят тези нежелани и мъчителни състояния на човека. Това средство гревните са търсили с похвална упоритост, като са го нарекли еликсир.

С не по-малко старание и днес еликсирът се търси от челните представители на човешкия род. В това отношение заслужава да се отбележи направеното през месец август 1954 г. съобщение на групата учени в град Кливланд, начело с професор Луис Пилемер. Те са могли да открият и извлекат едно ново белтъчно вещество, което нарекли *пропердин*. Това вещество играело голяма роля в съпротивителната сила на човека срещу настъпването на този чудовищен покой – болести, старост и смърт.

В подкрепа на същото основание, че има средства за съпротива срещу тези състояния на човека, е и колебаещата се средна дължина на човешкия живот у различните народи. Има едни, при които тази средна продължителност не надминава 30-40 години, а при други тя е към 60-65 години. Освен това продължителността на човешкия живот в различните епохи от живота на Земята представлява интерес.

В Библията се говори за хора, които са живели столетия - 300, 400 и повече години, а Адам е живял 900 години. Твърдението на някои, че това са измислени неща, не е убедително. Професорът по хирургия в Колумбийския университет Хенри Симсон в своя труд *Стареенето като физиологичен процес* изтъква грамадната роля, която играе естественото вродено съпротивление на човешкия организъм за продължителността на неговия живот. „Ежегодно - пише професор Симсон - 90% от смъртните случаи в Съединените щати биват предизвикани най-вече от прогресивната загуба на съпротивителна сила срещу настъпващите болести и старост.“

Той установил също, че най-малко число смъртни случаи има при децата на 10-годишна възраст, като на всеки 1200 деца умира само едно. Този факт е довел професора до извода, подкрепен със старателни изследвания, че ако съпротивлението на човешкия организъм през целия живот на човека се задържа на нивото на съпротивлението, което има тялото на десетгодишното дете, то продължителността му ще бъде 800 и повече години. Постепенната загуба на съпротивителната сила на този имунитет, както сега се нарича, е причината за нарушенията и за бързото спиране на тиктакането на биологичния часовник. Как трябва да се поддържа това съпротивление?

Древните и сегашните учени правят капитална грешка, като търсят това средство в някакво хапче или в нещо подобно от този род. Разчитат на такова хапче, което веднага по някакъв магичен път да поддържа съпротивителната сила и имунитета в човека срещу болестите, старостта, и най-после срещу идването на смъртта. Изграждането на този имунитет е плод на дълга, упорита и системна работа на човека върху себе си. Всяка проява, всяко събитие, дали то ще бъде чувство, мисъл или действие на клетките, на органите или на цялото тяло, е възможно само когато се изразходва сила, енергия.

Какво нещо е силата, какво нещо е енергията, какви са причините, които налагат тази или онази форма, в която се изявява силата? Виждаме като израз на силово проявление любовта, омразата, насилието, мускулната сила, електричеството, магнетизма, земното притегляне, силите в атома и атомното ядро, светлината и още какви ли не прояви. Това още не е изяснено и е най-голямата загадка, в която се мъчат да проникнат големите умове на човешкия род, разбирайки ясно, че в разгадаването на тази тайна ще се открият необятни възможности за човека.

Онова, което учените са открили като безспорен факт е, че енергия и сила може да има само по два диаметрално противоположни начина. Всяка сила, всяка енергия идва само от тези два процеса. Първоизточникът е чрез разпадане, чрез разрушаване на веществото на атома. Вторият източник на сила е ядреният синтез, или процесът на обединяване на атомните ядра.

Учителя, много преди учените да стигнат до този извод, е казал: „В природата има два процеса – процес на разпадане, на разрушение, който е човешки метод, и процес на обединяване, който е Божествен метод. И двата ме-

тога са източници на сила, без която абсолютно нищо не може да се постигне. Стремeжът на всяко същество е да има сила и енергия, за да може да се прояви. Този стремеж не лежи в основата на всичко. Едни от съществата и техните прояви черпят сила от първия метод, от разпадането на веществото. Други в своите прояви черпят сили от втория източник, от ядрения синтез или от процеса на обединяването – Божествения процес“.

Сегашното човечество практически след дълги усилия и работа на много учени едва през 1942 г. успя да разбере, да постигне един успешен резултат от прилагането на първия метод. Италианският учен Енрико Ферми заедно със своите сътрудници получи сила от разпадане на веществото. Светът с небивал възторг посрещна раждането на новата ера, смятайки, че най-ценното нещо – силата, или енергията, е в неограничен размер в неговите ръце. Но скоро дойде отрезвяване и почнаха да идват разочарованията. При този начин на отделяне на сила се отделят и страшно могъщи отрови, които помислят живота. Заредиха се усилен конференции на учени да търсят начин за отстраняването на такъв неприятен спътник при този процес, но и досега усилията не са дали резултат. Сега при работата на атомните централи американците изхвърлят тези отровни отпадъци в океана, за което руснаците протестират, но те продължават да ги изхвърлят.

На такава конференция един от членовете – Александър Голдберг, учен от областта на ядрената физика, е казал, че местата, гробовете, където ще трябва да се съхраняват отровните отпадъци при получаването им от разпадането на атома, ще станат по-сложни и по-скъпи, отколкото саркофажите и мумиите на египетските фараони. И наистина, тези отрови, попаднали както във въздуха, така и във водата и в почвата, са навсякъде опасни.

В един разговор с Учителя, когато стана въпрос за злото, за смъртта, той каза: „Вие какво мислите? Ангелът на смъртта е много могъщ, много силен“. Друг път бяхме на полянката, на която си правехме гимнастическите упражнения. Беше дивен кът, наситен с една възвишена аура, където човек се разтоварваше и си отдъхваше от досагите и натрапчиви ежедневни грижи и тревоги и се чувстваше обновен. Сутрин и вечер, когато слънчевите лъчи плъзнат по зелените гънки на Витоша, полянката заприличваше на някакъв величав и вълшебен смарагд, който човек с ненаситна жажда съзерцаваше. В тишината и чистотата, която тогава цареше тук, се създаваше една чудна мистична обстановка. Учителя често излизаше там и ние не пропускахме случая, когато сме свободни от работа, да заговорим с него по най-различни въпроси.

Така и този ден му рекох: „Вие казвате, че доброто е много, много по-могъщо от злото. Но виждате, на нашата Земя има вещества, има отрови, като например отровата на змиите, от която много малка частица може да умъртви човека или животното. Така например изследванията на учените са установили, че един грам сухо вещество от отровата на кобрата (най-отровната змия на Земята) може да умъртви около 170 човека или стотина коня. Ние имаме растения, насекоми, риби и доста змии, които могат да събират такова смъртоносно вещество, което е една чудовищно концентрирана разрушителна сила, отнемаща живота. Но аз не зная да има вещество поне с такава сила, с такава голяма възможност, което да има обратното действие – да може да върне живота на умрелия вече човек“.

Учителя ме погледна и каза: „Има, има, и то с много, много по-големи възможности“.

Земята и съществата, които живеят на нея, черпят сили предимно от първия метод, от разпагането на веществото, при което се отделят много отрови. Затова тя е наситена с такива отрови и някои от живите форми могат да ги съберат, да ги концентрират в себе си, както правят това змиите.

Другият източник на сила и енергия, Божественият метод, методът на събирането, на ядрения синтез, не е още познат на Земята. Затова тук още нямаме това вещество, носител на могъщ живот.

Въпросът за необятната по своето могъщество енергия, излъчвана всяка секунда от Слънцето, е бил въпрос, който с голямо внимание и острота е разглеждан от учените през всички времена. Най-после в най-ново време се установи по безспорен начин, че силата, която Слънцето изпраща навсякъде, е плод на ядрения синтез – на групирането, на Божествения метод.

При какви условия се извършва този процес, за да се получи такава необятна енергия, и как става това, е следващата крачка, която великите синове на човешкия род ще трябва да сторят. Тогава хората ще станат богове, носители на живот, носители на творчество. Тук, на Земята, при нашите условия този процес не може да стане в една приемлива форма.

Това, което учените наблюдаваха на Слънцето, както и теоретичните изследвания за могъществото на ядрения синтез като източник на сила, им показва някакъв минимално скромнен вид на опитите, направени с водородните бомби. От тези бомби те разбраха, че ядреният синтез като източник на сила е хиляди пъти по-могъщ от онзи източник на сила, който имаме при атомното разпагане.

Кой не познава ефекта от животворното въздействие на слънчевите лъчи? И ако ние можем да концентрираме тази енергия във вещество, то можем да си представим какво могъщество ще има то и какъв живот ще носи навсякъде. И камъните ще оживеят. И наистина това става – и камъните оживяват, но в един дълъг-дълъг период, защото това вещество на живота идва в безкрайно разрежено състояние на Земята. При този велик Божествен процес отрови не се отделят.

Всяка жива форма, както и човекът, черпи енергия за своите прояви от тези два източника – разпадането и синтеза, или обединението. От кой от тези два метода ще се ползва човекът в своите прояви, от това ще зависи правилният ход на неговия живот, правилното тиктакане на биологичния му часовник.

Дали човек ще има един живот на здраве, сила, бодрост, една дълга и постоянна физическа и интелектуална работоспособност, или този ход капризно ще върви и бързо ще престане? Известно е, че клетката поначало е вечна. Тя се храни, нараства и след това се разделя на две нови клетки; те от своя страна също се хранят, нарастват и се разделят на нови две; и така върви процесът. Но ние виждаме понякога в единия край на клетката да се появява някакво бяло петънце, което бавно, но сигурно се разраства и отнема нейната жизнеспособност, докато най-после нейният жизнен процес спре и тя умира. Живите форми използват като източници на енергия елементи от Земята, които им дават сила, като се разпагат. Те използват енергии и от Слънцето – от втория процес, Божествения, при който не се отделят отрови. От кой от двата се черпи повече сила, от това ще зависи и по-правилният ход на живота.

На един обед на масите пред салона на Изгрева съм сегнал срещу Учителя. Пред него стои чиния с едри узрели жълти круши. Той взе една круша и ми подаде парче от нея. Крушата бе кисело стипчива, една такава гървенеста, но аз изядох парчето. След това той взе друга круша и ми подаде също такава парче. Тази круша бе слагка, ароматна, просто се топеше в устата. Учителя ме погледна и ме попита: „Знаеш ли защо първата круша беше такава кисела, стипчива, а втората бе така хубава?“. Отговорих му, че не зная. „Първата круша – продължи той – е взела повече енергия от земята, а втората – повече от Слънцето.“

В своя живот и човекът трябва да търси, да дава прецимство на силите, които идват от метода на групирането, от метода на синтеза, от метода на Слънцето – Божественния метод, който изключва отровите от себе си. Тогава ще имаме тела, в които съпротивителната сила ще бъде такава, че болестите, старостта, смъртта ще бъдат изключени. Това се обуславя от мислите, чувствата и действията, в основата на които сегаят справедливостта и Любовета.

юли 1967 год.

РАЖДАНЕТО

Раждането на всеки човек на Земята е един велик процес за него. То става тогава и само тогава, когато Слънцето, Луната, планетите и зодиакалните съзвездия по небесната сфера са така разположени, както това става и в звездното тяло – в двойника на този, който се ражда. В момента на раждането, в който този човек влиза в един нов

за него свят, той изплаква звуците ая. В древността народите с тези звуци са означавали богинята на Любовта. Затова детето със своето идване в новия за него свят с тези звуци призовава богинята на Любовта, за да му гоиде на помощ.

За тези звуци великият арабски лекар и учен Авицена, наречен още шейх, което ще рече „цар на науките“ на едно място отбелязва за срещата си със своя ръководител. При един случай той видял пред себе си непознат, но крайно приветлив човек, който ведро му се усмихва.

– Не ви познавам – казал Авицена, като го видял, – вие не сте оттука, коренно се различавате от хората, които живеят наоколо. Как се казвате?

– Казвам се – отговорил непознатият – Ая Бен Якзан и съм от Йерусалим, но не от този Йерусалим, който ти познаваш. Там, в този Йерусалим, от който идвам, живеят великите братя, които се грижат за планетата Земя и за живота на нея. Нашите имена не са като вашите, взети произволно, без да означават нещо. Ние имаме имена и всяко име определя качествата и способностите на този, който го носи, отразява съдържанието на всеки един брат. Моето име започва с Ая – това е Любовта, която нося, а Бен-Якзан изразява готовността с тази Любов да помагам на всички и навсякъде. Аз следя твоята дейност и стремежа ти да помагаш и да лекуваш хората и всякога ти помагам.

След тези гуми непознатият изчезнал.

„За човека на Земята – казват Саабей и мъгреците от древността – има определена жизнена сила да живее до 120 години.“ След всеки три последователни прераждания той влиза в един нов етап на своята еволюция. По пътя на еволюционния процес, който е една възходяща спирала, след всеки три последователни прераждания в спиралата,

по която той се е движил, идва отново наг мястото, от което е тръгнал преди тези три прераждания. Погледнато отгоре, или ако това движение е проектирано върху плоскостта, от която изхожда спиралата, ще видим, че човекът през тези три прераждания е изминал една цяла окръжност. Тази окръжност сме извървели за 360 години.

Затова е прието окръжността да се дели на 360 части, които сега наричаме градуси. Всеки един градус се изминава от човека за една година – градус година. Това е един много важен закон при изучаването и ползването на науката за звездния мир. Градусите по небесната сфера, които гелят Слънцето, Луната и планетите между тях, или тези, които се образуват при тяхното движение, създават качества, способности, устрем за изява, като определят също пътя и условията, които човекът ще има през този си живот.

Тези ъглови разстояния делим на два дяла според тяхната характеристика: на активни, които имат отношение към всичко важно за човека – качества, способности; и такива, които имат отношение само към условията, при които ще се намери човек през живота си – неговата съдба. Първите, активните, делим от своя страна също на два дяла. Те са ъглови разстояния, които дават благоприятни качества и способности, правилен устрем за проява, а също и добрите условия в живота. Това са ъгловите разстояния от 30, 60, 72, 120 и 150 градуса. Но има и такива, които дават неблагоприятния израз на човешката природа, а така също и за съдбата. Това са ъгловите разстояния от 45, 90, 135 и 180 градуса.

Човек трябва да следи движението на членовете от слънчевото семейство в своето звездно тяло. И когато те дойдат до тези ъглови разстояния, които дават не-

благоприятните изяви в човека, също и лошите събития, той със своята воля може да направи така, че силата, която тези ъглови разстояния дават за изява на лошото и неблагоприятното, да се използват и насочат към доброто. Изобщо силите, които се създават в звездното тяло на човека от ъгловите разстояния между членовете на слънчевото семейство или се образуват при тяхното движение, трябва да бъдат ръководени от разумната му воля.

Загачата на всеки човек е в своя еволюционен път той да бъде господар на силите, които има и които се образуват от движението на членовете в слънчевото семейство. Това е един бавен и продължителен процес, който не може да се осъществи бързо. Но има ли човек желание и воля да стори това, разумният свят ще му създаде възможността бавно, но сигурно да го постигне. „От този момент – казва Саабей, – от който човекът е решил да поправя и ръководи силите в своето звездно тяло, той става ученик на тези разумни същества, които управляват и се грижат за планетата и за живота на нея.“ Такъв човек е вече под непосредственото ръководство на един от тях, както това е било при Авицена.

15 август 1967 год.

ФОРМИ И СЪДЪРЖАНИЕ

Наблюдавайки човека и неговите прояви, ние не можем да не се убедим по-един безспорен начин, че тялото му е един инструмент, една богатна възможност, чрез която се проявява една друга природа, на истинския човек.

Човешкото тяло е съставено от отделни по-елементарни форми, обединени после в органи. По своето устройство и сложност то е най-съвършеното творение на планетата Земя. Това тъй сложно и съвършено устройство е необходимо, за да може да отразява изискванията на истинския човек. Същината на човека е комплекс, съвкупност от сили, качества, способности и подтици за изява. Те са, които, напъвайки се да се проявят по силата на един непознат на хората принцип, наречен от тях живот, създават формите и съдържанието на отделните части и органи в човешкото тяло. Тези форми на органите и частите, заедно с веществото, от което са образувани, отразяват естеството на силите, техния обем и напрежението, с което те се проявяват.

Проявлението на тези вътрешни сили не само в човека, но и във всяка жива форма, има за цел преди всичко тяхното усъвършенстване, тяхното облагородяване. Учителя казва: „Когато вълкът изяде едно агне, той става малко по-добър“.

Заедно с това се променя и нещо във външния вид на живата форма. Тези промени във формите стават извънредно бавно – мерено с човешките мерки за време. Така например ние познаваме тигъра като кръвожадно животно, но той все пак е много по-добър от своя предшественик, така наречения саблезъб тигър, живял преди около триста хиляди години. Той е бил също такъв тигър, но с чудовищни зъби, изразяващи непонятна жестокост. Сегашният тигър все пак може да се гресира, да приема добротото.

Друг пример в сегашно време е слонът. Известно е, че имаме индийски и африкански слонове, които по вид почти не се различават. В израза на индийския слон обаче има нещо облагородено. Той лесно се поддава на опитомяване

и гресировка, лесно се приобщава към човека, приема внушенията му и смирено изпълнява възложените му задачи и се приема като едно от най-интелигентните животни на Земята. Африканският слон е много далече от тези възможности. Той не се поддава на опитомяване, нито на гресировка, и не е могъл да стане домашно животно, за да бъде в помощ на човека. В израза му има нещо гиво.

При човека, макар че животът му е много по-интензивен, промените също са бавни. И онези, които съзнателно се залавят да подобряват формите, предимно на главата и ръцете, не трябва да очакват бързи резултати. В замяна на това и най-малкият резултат е голям успех, голяма награда. По-този повод Учителя е казал: „Ако вие в един живот успеете да подобрите дължината на вашия нос с 2 милиметра, то много сте постигнали“.

Устремът и възможностите за проявление на вътрешната природа на човека не са еднакви при различните хора. Това се определя от една висша, разумна природа, която бди за еволюцията на човека. Има животи, в които човек прекарва периоди на бързи, бурни, свързани с голямо напрежение преходи, в които човекът прави радикални промени със себе си, които носят коренни поврати в живота му. В такива периоди промените във формите на тялото и по-специално на ръцете и по главата са по-бързи. Има и животи на тихи, спокойни преживявания, като на река, течаща в равнината, периоди, в които човекът почти не прави нищо от себе си. Първите Учителя нарича кардинални пререждания, а другите – обикновени, и казва: „В човешка форма душата минава през 770 кардинални пререждания, а обикновените са много, много повече“.

Бяхме се събрали на Изгрева около Учителя пред стаята му. По гвора весело и безгрижно пееше и се разхождаше една сестра, дошла някъде иззад океана, потънала в

охолство и материално изобилие, даващи ѝ права и достъп до всичко. Една сестра от групата малко завистливо подхвърли на Учителя за охолството и безгрижието на тази сестра. Учителя я погледна и каза: „Тази сестра сега е пратена на Земята за почивка“.

Влизайки в едно тяло от периода на сегашното си развитие, даден човека добива възможността да се прояви, да изяви силите, качества и способностите си било за добро, било за зло, да твори или да руши в зависимост от вътрешната си природа.

И Учителя каза: „Не съществуват ли външни форми на живота, човешкият дух не би могъл да се прояви. Тази възможност за проява има за задача не само тези сили, способности и качества да се облагородят и усъвършенстват, но и да се придобият нови, което при други условия не може да стане“. А един път Учителя обясни: „Проявлението на човека, работата, е най-голямото удоволствие, защото ти съграждаш, придобиваш нещо, обогатяваш се“.

Ето защо животът в тялото е ценен, колкото и труден да е той, защото когато животът престане да тече през тебе, когато се изгуби възможността за каквато и да било проява, това е най-лошото. А възможности за проявление има. „Какво ще бъде положението на човека, ако е без уши, без очи, без нос, без възможност да се храни, без всички тези сетива, които имате, без ръце и крака, които ви дават възможност да се движите и да създавате нещо?“ – каза Учителя.

Веднъж пак се бяхме събрали около Учителя, разговаряхме по разни въпроси, между другото за живота и условията, при които той се проявява. Една сестра почна да мрънка недоволно на Учителя, че била поставена при много тежки и лоши условия, животът ѝ бил просто мъка. Той

се обърна към нея и ѝ каза: „Вие сама доброволно се съгласихте да дойдете при тези условия на Земята. Друга възможност няхахте“. Тя съвсем не разбираше, не помнеше и не знаеше, че пред лошото положение да не можеш нищо и най-лошите условия, при които живееш, при които можеш да проявиш нещо, са благодат. Това по-добре разбират онези, които са загубили някой свой орган, някое свое сетиво или са в мрачната затворническа килия. А сестрата беше здрава и свободна.

Главата като сеголище на командния орган в човешкото тяло, като място, където се намират сетивата, чрез които човекът влиза в контакт с околната среда, и ръцете, чрез които се привеждат в изпълнение най-главните заповеди на мозъка, изразяват най-добре отпечатъка на силите, качествата и способностите, излъчени от истинския човек. Ето защо формите, строежът, веществото, от което са направени отделните органи, частите на главата и ръцете, ще ни дават възможността най-добре да разберем онази природа, която сега загубва това тяло. Изучаването на тези форми, разбирането на техния език ще ни покаже кои и какви са силите, които изграждат и моделират правилните и симетрични форми, които помагат за развитието на творческите способности и показват кои от тях изграждат качествата и способностите, които тези форми изразяват. Тогава човек ще може да пристъпи към втората и по-главна задача – съзнателно да контролира проявите на силите, като става проводник само на онези, които облагородяват и творят. Всеки човек си има своята индивидуалност и оттам – своите характерни черти.

Изтъкнати умове на човешкия род още от най-дълбока древност са се занимавали с въпроса за връзката меж-

гу формите на човешкото тяло и онези сили, качества и способности, които те отразяват. По формите, изразени най-вече на главата и ръцете, те са определяли онова, което се крие зад тях, като са създали в това направление и цели науки – френология, хиромантия, астрология.

В астрологията се прави връзка между силовите полета на небесните светила, включващи в себе си Луната и Слънцето заедно с всички негови планети, а също и небесните образувания в дванадесетте зодиакални съзвездия, от една страна, а от друга – човека, за който се приема, че техните силови полета са изградили самия него и имат мозъчни центрове, т.е. свои проекции в него, които отразяват естеството на тези сили. Те създават форми, от които се съди за онова, което дават на човека.

По-онова време хората са знаели, че освен Земята, около Слънцето се въртят още пет планети; и като се включат Луната и Слънцето, стават седем фактора. Затова те са разделяли хората на седем типа според това, коя от тях има превес и е отразила своите характерни сили върху формите на човека.

Зодиакалните съзвездия със своите небесни образувания също създават форми, характерни за всяко едно от тях. Всичко това, макар и да носи елементите на най-добрия път за разбиране на езика на формите, има и своите големи неудобства, защото рядко можем да срещнем хора, в които дадена планета или зодиакален знак да имат подчертан превес, който да даде характерните за тях форми. В многото случаи има едно съвместно действие на по-голяма част или на всички тези фактори, които създават сложни форми. За да се анализират тези форми, трябва голяма вещина и опит. В такъв случай успешно може да дойде на помощ звездната карта за мястото и момента

на раждането. Но и тук – нови трудности. Не всякога се знаят данните, а от друга страна са необходими таблици – Ефемериди, и подготовка за работа с тях.

Най-добрият показател за определяне на качества, способностите и подтика за изява на даден човек може да даде звездната карта за мястото и момента на раждането. Но и тук са необходими таблици – Ефемериди, и подготовка както за работа с тях, така и за разбиране на всичко, което те дават.

Но как и кои са първите хора, проучили този път за разбиране на езика на формите в човешкото тяло? Кои са изводите, които те са направили от въздействието на небесните светила върху човека? Какъв път и какви основания са имали те, за да стигнат до тази зависимост, това още не е изяснено. Това не може да ни даде основание да отхвърляме този метод като отвлечен и необоснован, защото туй, което днес ни изглежда невероятно, утре ще бъде обяснено.

Великият учител на човешкия род на име И Саабей бен Аадес е проучил този път за разбиране езика на формите в човешкото тяло и е направил изводите от действието на небесните светила върху човека. Той е живял и работил около 10 000 години преди Христа в страната Едем – раят на Земята, която е била там, където сега е Персийският залив.

В по-ново време, вече логично обоснован, е направен друг опит за обяснение на формите в човека и за групирането му в типове, като се изхожда от сходството на тези форми. Авторите на този опит, познаващи добре анатомията на човека, вземат за основа на своите изводи четирите основни системи в човешкото тяло. Първо – двигателната система, в която влизат костната и мускулна-

та система. При добро развитие на тези системи имаме хора с много здраво телосложение, годно за тежка физическа работа и за напрежение. Те имат лек, незлобив характер и слаб интерес към интелектуална работа.

Във втората група влизат онези хора, които имат добре развита храносмилателна система. Всички органи, имащи отношение към приемането на храната и към пълното ѝ обработване, са добре развити. Този тип хора по външен вид се отличават с превишена пълнота, произтичаща от по-малкото мускули и от по-голямата маса от тлъстини. Тлъстините са инертна материя в човешкия организъм, затова такива хора не са годни за физическо напрежение и тежка работа. Добрият им апетит и безупречното им храносмилане ги прави весели, закачливи, жизнени, разположени, обичащи компаниите и лекия разговор пред богато наредена трапеза. Те също не обичат интелектуалните напрежения.

Към третия тип хора спадат онези, които са със силно развита и добре поставена дихателна система, загачата на която е да осигурява нормалния и достатъчен приток на кислород. Кислородът е крайно необходим, за да може веществата в организма да се трансформират на енергия. Външният вид на този тип хора се характеризира с добре сложено тяло, здрава костна система, но много по-деликатна от тази на първия тип. Те са корави, стегнати, без излишества на мускули, с липса на тлъстини, имат широки рамене и добре развит гръден кош. От всички органи на нашето тяло мозъкът се нуждае от най-много кислород. Установено е, че на мозъка е необходимо десет пъти повече кислород, отколкото на другите органи. Обилното снабдяване на мозъка с кислород го прави крайно работоспособен, годен да ликвидира и да издържа не само физиче-

ската умора и напреженията, но и всякакви психически и умствени усилия. Такива хора са способни да окажат много по-голяма съпротива срещу каквито и да било болести, връхлитащи човека. Те са хора с инициатива и готовност да поемат всяка работа, изискваща напрежение, риск и отговорност. Този тип хора е най-добрият от всички.

Дишането като важен процес в човешкото тяло е било признато още от най-дълбока древност като изключително важно за правилното развитие не само на физическото тяло, но и за укрепване на неговата психика и интелект, а също и за създаване на една устойчивост срещу всякакви болести. Ето защо учени хора, имащи грижата за човека, са създали системи и начини за по-правилно и пълно дишане: „Дишай дълбоко! Дишай с корем! Дишай с Любов!“.

Към четвъртия тип хора се причисляват онези, които са с добре сложена нервна и мозъчна система. Те имат тяло с деликатна конструкция, без тлъстини, с красиви и фини форми. Поради добре развити изострени сетива и развит мозъчен апарат тяхното поле на дейност е преградено в изкуствата и науката. За физическа работа те са по-малко пригодни. Но и тук – същите трудности.

Рядко се срещат хора с подчертан превес на една от тези системи. Пък и характеристиката, която може да се даде, вземайки предвид само това, е много обща, бледа и неизчерпателна. Във всяко човешко тяло тези системи са повече или по-малко развити и в многото случаи мъчно може да се каже коя от тях има превес. Оттук е и трудността да се направи един по-ясен и по-изчерпателен извод, отговарящ на действителността. Ето защо тези белези не могат да послужат за едно по-задълбочено разбиране и групиране на човешкия род.

Учителя е посочил един правилен път за разбиране на природата въобще. Това е езикът на формите. Той казва:

„Човек трябва да наблюдава и изучава формите в природата, като започне от формите в неорганичния свят – камъните и минералите, и постепенно върви към тези на органичния свят“.

Всяка сила, създателка на формите, носи със себе си два елемента – обем и напрежение, интензивност. В човешкото тяло най-богати и изразителни форми имаме на главата, на лицето и на ръцете. Те са, които ще ни разкрият най-добре същината на човека. Защото по тях има най-много нервни окончания, които със своите вибрации създават промените там. Така например, когато човек се уплаши, лицето му побледнява и добива особен израз. Същото имаме и когато човек излъже – казваме, че се изчервява. Пак има промяна в израза на лицето. Същите промени стават и по ръцете, но ние не ги виждаме.

По лицето и по главата има ясно изразени форми и органи, които по своя вид могат да ни дават много определена представа за качествата, способностите и подтика за творчество, изява на дадения човек. Наблюденията и опитът са показали, че главата по своето естество и по разпределението на формите си може да се раздели на три дяла. В първия дял влизат всички органи и форми, намиращи се по плоскостта, прокарана от веждите към тила. Там са очите, ушите и областта около тях, носът, скулите, устата, горната и долната устна, долната челюст заедно с мускулите по-нея и брадата.

Във втория дял влизат формите по лоба, по покритата с косми част на главата, където най-отгоре са центровете на висшите чувства – смирение, благоговение, съвест, милосърдие, любов към всичко живо, стремеж към висока нравственост, а в тилната част са любовта към семейството, децата, родината, приятелите; в него вли-

зат и вежгите. В третия дял влизат самото чело с неговата форма, с гънките и вида на кожата.

Ръцете също можем да разделим на три дяла. Тук погръце имаме предвид гланта и пръстите. В първия дял влизат формите от върха на палеца до китката; във втория влизат пръстите със своя строеж, форма, дължина, също и ноктите. В третия дял влиза частта от основата на пръстите, взета от вътрешната страна на ръката, и гривните под гланта.

От вътрешната страна на гланта имаме почти във всички ръце, с много редки изключения, три ясно очертани линии. Едната е, която минава покрай първата фаланга на палеца и се нарича *линия на живота*. Тя определя здравето, дължината на живота и съпротивителната сила на човека срещу болестите. Втората минава под основата на пръстите и се нарича *линия на сърцето*. Тя определя емоционалната природа на дадения човек. И третата – между линията на сърцето и тази на живота, наречена *линия на ума*, определя интелектуалното му естество. За тези линии Учителя казва: „Аз приемам, че на Земята е имало три раси. Първата, която е създала линията на живота, втората, която е създала линията на сърцето, и третата, която създаде линията на ума“.

Изобщо силовите течения от Слънцето, Луната и планетите в слънчевото семейство се извяват в дадена област на ръката със своя размер и с линиите по-нея. Всяка сила, създателка на формите, носи със себе си два елемента: обем и напрежение, или интензивност, чрез които силата се проявява. Колкото в една форма веществото – кост, мускул, хрущял и сухожилие, е повече, толкова размерът на силата, която го е създала, е по-голям; и колкото радиусът на формите е по-малък, толкова напрежението на силата е по-голямо. Напрежението, с което е изразена

гадена сила, се определя от едно правило, гадено от Учителя: „Колкото радиусът на кривината в гадена форма е по-малка, толкова напрежението на силата и интензивността, протичащи в тази форма, е по-голямо“.

Да започнем от първия гял на главата. Очите дават най-богата възможност за проникване в човека. Ненапрасно е казано, че очите са прозорците на човешката гуша. Дали те ще бъдат по-големи, или по-малки, това отразява обхвата на психичната дейност. При големи очи има човек с интерес към външните форми и с желание да ги има. При по-изпъкнали очи има увличане от формата. При по-изпъкнали очи човекът обича да говори, защото за очите се намира центърът на говора. При по-хлътнали очи вниманието е вече към съдържанието, което той вижда, т.е. има философски интерес. При малките очи интересът към формите е притъпен и липсва желание у човека да ги притежава.

Цветът на очите е също от значение. По-светлият цвят – сините очи, носят в отношенията повече хлад, но по-голяма справедливост. По-тъмните очи носят повече топлина, но по-слабо отношение към справедливостта. Черните, лъскави като маслини очи носят елементите на безогледност и силна привързаност към материалното, лакомия за материални придобивки.

Осите, в които са поставени очите – хоризонтални или наклонени – също са от значение. Очи с наведени оси носят в себе си елементите на неочакваните, неприятните изненади. Същото имаме и когато погледът не е в една ос. Очите отразяват още на кого е в услуга човекът – на доброто или на злото. В първия случай, когато служи на доброто, погледът е мек, приятен, предразполагащ, възхващан, доверие, а когато човек е в услуга на злото, е обратното.

Външната част на ушите отразява обхода на човека. С други думи – какво е отношението му към живите същества около него, но не само сега, а и в миналото прераждане. Тази обхода определя съдбата на човека. Ако той е имал добра обхода, съдбата му ще бъде добра; и обратното. Учителя казва: „По ухото аз мога да позная по какъв път е минал човек в миналото си прераждане. То най-бавно се променя“.

Носът има отношение към характера и интелектуалните особености на човека – служил ли е, или не на дадени принципи и как е служил. Големият масивен нос е на човек, който обича да се изтъква и да говори. Голям и добре оформен нос говори за човек с големи интелектуални възможности. Малкият нос, ако е огънат навътре, е на човека на промените. Ако не е огънат, това говори за малки интелектуални способности.

Скулите имат отношение към човешкия устой. Колкото една форма има по-широка основа, толкова е по-устойчива. Колкото скулите са по-добре развити, толкова издръжливостта и устоят на човека е по-голям. В по-примитивните образи тези устои се изразяват в голяма издръжливост на физическо напрежение и в работата. Престъпните типове имат голям устой на нисшите подтици. При издигнатите хора това подчертава морален устой и издържане на големи умствени и психически напрежения.

Устните изразяват чувствата на човека. Горната има отношение към пасивните чувства – уживява ги, без да дава израз на това, а долната – към активните – човек дава израз на чувствата си. Размерът на устата определя отношението на човека към задачите, които са му поставени. Малката уста много обещава, малко изпълнява; го-

лемите малко обещаваат, много изпълняват. Колкото са по-красиви устните, толкова и чувствата на този човек са по-приятни. Размерът на устата определя отношението на човека към загачите, които са му поставени. Малките усти са на хора, които много обещаваат, но малко изпълняват, или почти никак; особено устите, малки като малинки. Големите усти малко обещаваат и много изпълняват. Искаш ли някаква работа да ти се изпълни, намери човек с голяма уста.

Мускулите на долната челюст и тези около ушите са признак на голяма устремност, смелост и решителност във всяко нещо. Брадата определя начина на изпълнението на всяка помисъл. Заострената брада е признак на бързина, на активност във всяко направление, на говорене и даване на идеи, на бързи действия, но и на липса на устойчивост при изпълнение на казаното. Широката брада при по-добра оформеност дава устои в постигане на казаното и замисленото, а при по-малката оформеност, ако не е добре оформена, показва инат, бруталност. Изобщо колкото по-добре са развити формите на тази част на главата, толкова човекът има по-голяма жажда, по-голям устрем за проявление и с по-голяма настойчивост преследва това.

В ръката това е отразено в първата част, тази, която е от ъгъла на палеца до китката – тогава там тя е по-дебела, с добре очертани мускули и форми. Тук под ръце имаме предвид гланта и пръстите, заедно с ноктите. Колкото ръката от основата на палеца до китката е по-добре сложена, дебела и масивна, толкова човекът има по-големи сили да осъществява физическите си планове.

От вътрешната страна на гланта почти във всички ръце има три ясно очертани линии, за които вече споменахме. Под пръстите има възвишения, наречени хълмо-

ве. Под кутрето е хълмът на Меркурий; под безименния пръст – хълмът на Слънцето; под средния пръст – хълмът на Сатурн; под показалеца има хълм на Юпитер. Колкото тези хълмове са по-издигнати и добре оформени, толкова силата и напрежението на качества, които те дават на човека, са по-ясно и силно изразени.

Прието е естеството на тези качества да се определя от астрологията. Хълмът под кутрето носи качества на Меркурий, а също и самото кутре, което дава тези качества, се нарича пръст на Меркурий – със стремеж към говор, с интерес към науката. Хълмът под безименния пръст носи и дава проявите в областта на изкуството – Венера. Този под Сатурновия пръст, средния, наречен хълм на Сатурн, определя задълбоченото търсене на истината, дава философски стремежи. Под пръста на показалеца, Юпитеровия пръст, хълмът на Юпитер определя активността на човешкия живот за творчество, богатството от разнообразни преживявания и изобилието от материални ценности.

Когато пръстите са дълги и тънки, с конична форма, с мека кожа и меки мускули под нея, те показват ясно изразена емоционалност. Когато са дълги, кокалести, възлести, почти еднакво широки, с тънка кожа и под нея само с най-необходимите мускули, имаме интелигентен човек, занимаващ се с интелектуална работа. Ако тези дълги пръсти са дебели, мускулести, тогава имаме човек, способен за творчество в материалния свят. Ако пръстите са къси, имаме човек с липса на задълбоченост във всяка работа и проява.

Как е при ноктите? Малките нокти показват човек, който бързо решава и изпълнява. Големите нокти издават

човек със спокойни изяви; тесните гърбави нотки придават стремеж, човек иска да има всичко. Широкуте дават едно разположение към добра обхода и липса на стремеж към безогледни придобивки.

В древността, когато движението на човешките маси е било по-ограничено, смешението на хората е било също ограничено. Външните условия, условията на живот в дадена област, са могли да изиграят решаваща роля за оформянето на човешките типове.

Така в Азия и по-специално в централната ѝ част, където условията за човешкото съществуване са били оскъдни, човекът с голямо усилие и напрежение е трябвало да извоюва необходимите елементи за своето съществуване. Там именно се е оформил типът с добре развити скули, с къси очи, с мускули на долната челюст и около ушите; с добре развита тъпа брада, без развит нос и малки уши, защото хората не са имали принципи, не са спазвали законите в преследване на своите цели. Така се е създал монголският тип, който разполага с големи жизнени сили за размножаване и е създал линията на живота.

Намерените в разкопките на древните градове Мерв, Бухара, Самарканд, столици на гържавите Парфия, Бактрия, Согдиана, Маргияна, Хорезем, съществували векове преди Христа, монети с образи на техни владетели, имат облика на тази монголска раса, на първия тип хора. А познатите ни събития от онова време потвърждават качествата им на устрем, смелост, решителност и суровост в изпълнението на целите си.

Александър Македонски само за сравнително кратко време смаза обширната Персийска империя. Но при нахлуването си още по-на изток, в сравнително по-малките гържавици, той в продължение на три години среща изключи-

телна съпротива, което изморява войската му и той бива принуден да се върне. А през 53 г. пр.Хр., когато Римската империя е била в своя разцвет, нейните легиони, навлизайки в земите на Парфия, водени от най-способния пълководец Марк Красс, който е споделял славата на Юлий Цезар, са били разбити, а самият той – обезглавен от конницата на парфияните. Оттогава гържавата Парфия става за Рим зловеща, страшна, загадъчна и малко разбрана страна.

Във втория дял на главата влизат формите по челото и по покритата с косми част на главата, където са центровете на емоциите, чувствата, както и целият астрален мир на човека. Най-отзад долу е половият нагон, устремът за продължаване на рода. По-нагоре са чувствата за семейство, деца, приятели, принадлежност към обществото, отношението към страната, където човек е роден. Отстрани са чувствата за осигуряване на утрешния ген, като тези придобивки остават незабелязани за околните, за да не предизвикат завист. Там е усетът за хранене, а малко по-нагоре е честололюбието. На темето горе са висшите чувства – любовта, съвестта, благоговението, смиреннието пред величието на Бога.

Веждите отразяват силата и дълбочината на чувствата, а също и критичността, с която човекът се отнася към външните впечатления. То е в зависимост от това, дали са по-близо или по-далече от очите; също те определят отделен тип хора, предразположени към чувствен, емоционален живот.

Този тип отговаря на семитската раса. Народите, които са живели при по-благоприятни условия, са развили този втори дял по-добре – мозъчните центрове в горната част и в тилния дял на главата, които дават доброто и топло отношение към околните и привързаността към

близките. Тези народи са живели в страната Едем, съществувала на мястото, където сега е Персийският залив. Тя е залята след потъването на континента Атлантида и след стопяването на ледените планини и полета в Северна Европа, когато от водите на Индийския океан се издига нивото на мировия океан при Потопа, а също и в просторните и плодородни полета между реките Тигър и Ефрат. Там именно се е създала семитската раса, която е създала и линията на сърцето.

В гревността този тип се е оформил също сравнително добре в топлия климат на Египет, благодарение на река Нил, която със своята плодородна тиня лесно и богато е гарявала народите с благоприятни условия за живот.

Страните в Арабския полуостров и Предна Азия – Сирия, Палестина, Юдея, Ливан, намиращи се на кръстопътя между Индия и Китай от една страна, и страните на Европа покрай Средиземно море и Египет – от друга, са развивали активна търговска дейност, което също е благоприятствало условията на живот там. При тези два типа, при тези две раси челото не е много добре развито и е оставено на по-заден план. В езиците на тези народи, както отбелязват онези, които ги познават, преобладават съгласните, което е също белег на превишаваща емоционална природа.

На ръката характерът на този свят на чувствата, астралният свят, е изразен в строежа на пръстите и на ноктите. Тяхната форма, гължина, дебелина, както на самите пръсти, така и на ноктите, имат отношение към естеството на човешкия астрал.

В Индия, в предпланините на Хималаите, където природата е богата и разнообразна, с пищна растителност, с

буйни бистри води, чист въздух, обилно Слънце и приятен климат с подчертани природни явления, са се създали условия за по-активна дейност на мисълта, а с това и за по-добро оформяне на челото.

Височината на челото определя по-голямата загълбоченост на мисълта, а широчината дава активност на мисловната дейност и устрем към творчество. Кожата на челото определя качествата на мозъчния апарат. Тънката кожа без тлъстину под нея най-добре определя високото качество на мозъка. Там, у народите, при които се е създадо добре оформено и голямо чело, се е създавала арийската раса, която е създавала линията на ума.

Челото се разделя на три части, на три дяла. В най-голявия – около веждите, са центровете, които имат отношение към света, който ни заобикаля, и разбиране на изгодите, които бихме имали от този свят. Тази част е добре развита във всички практични хора. Средната част има отношение към обработването и събирането на впечатленията; там е паметта. В горната част са центровете, които определят закономерностите в света, организаторския талант, центровете за търсене на причините и последствията, разсъжденията, търсенето на връзка между явленията и законите, които ги създават. Там са и центровете за творчество.

Три хиляди години преди Христа е почнало разселването на създалата се в хималайските предпланини арийска раса. Те са били хора високи, стройни, със сини очи, с руси коси, с бяла кожа, с добре оформено чело – хора, в които мисълта вече има превес. Един клон от този тип се спуска на юг, друг тръгва към Европа, като една клонка от него навлиза в Балканския полуостров под името траки.

По-късно поради голямото раздвижване на народите, особено на Балканския полуостров, който е бил кръстопът, всички тези тѣй оформени типове са се смесили, преобразили са се и сега там не може да се мисли за отгеляне на народи и общества, които да причисляваме към тази или онази група хора, към тази или онази раса. Във всеки народ, във всяко общество има не само от трите типа хора, но и отделни хора с качества и форми, принадлежащи на трите раси.

Внимателното изучаване на формите по главата и ръцете ще ни доведе не само до едно правилно разбиране на човешкото естество, но ще ни даде начина и средствата, с които човек съзнателно и бързо ще може да подхранва ценните способности и качества, които има, за да придобие приятния израз на своите форми. А това е и най-важната задача на човека.

февруари 1967 год.

МОГЪЩИ СЕТОВЕ

На 17 февруари 1600 г. на централния площад в Рим, привързан на стълб от Инквизицията, загива сред пламъците на кладата един от най-ярките представители на Възраждането – Джордано Бруно. Последните думи на великия мъченик, казани със сетни сили, били: „Навсякъде има живот, навсякъде има мъдрост!“. Векове след това човечеството стига до извода, че животът като могъщо течение, ръководен от една велика мъдрост и справедливост, прониква навсякъде, създавайки форми, годни да изявят този живот при всички условия.

Една от тези форми е могъщият свят на най-малките – бактериите, вирусите, размерите на които се измерват с милионни части от милиметъра. Но малкият размер на формите на този свят не са най-характерното за него, а това, че там животът се проявява по съвършено друг начин, отколкото в другите, видими за нашите очи, форми. Те са подчинени на по-други принципи, на по-други закони.

Петте основни елемента на живота – светлина, топлина, кислород, вода и храна, могат да се получават навсякъде, защото тези основни елементи на живота ги има във всяко вещество. Отделни форми могат да живеят и да използват за храна елементи и такива съединения, които за всяка друга форма са отрова и смърт, както е например калиевия цианид. Някои от тях понасят радиации и смъртоносни лъчи, които надвишават 2000 пъти смъртността за човека. Те живеят при температури, при които всяка друга жива форма отдавна би престанала да съществува. Така например в началото на нашия век в Сибир е било намерено тялото на мамут, напълно запазено, консервирано в арктическият лед. То е било запазено до такава степен, че кучетата могли да го ядат и вече били изяли част от него, докато го открият.

Учените са установили, че това огромно животно е загинало в края на последния ледников период, преди повече от 20 000 години. Когато внимателно била изследвана козината му, там намерили микроорганизми, които били живи. Тези бактерии са преживели чудовищните студове на тази епоха и дългия период от време оттогава досега. Този и още много други случаи показват, че и времето като елемент в живота на тези форми има съвършено друга характеристика. Те могат векове, хилядолетия да държат в

себе си живота затворен, да го пазят, да го консервират и при благоприятни условия да му дагат път.

При изследвания на петрола, изваден от кладенец, дълбок 700 м, са намерили също живи бактерии. На такава дълбочина необходимите елементи за живота ги няма в готов вид. Ясно е, че те имат способността да си ги получават и там. Те са навсякъде: и в почвата, и във водата, и във въздуха, и във всяка жива форма, като играят огромна роля в преобразуване на веществото. Тези микроорганизми имат непонятната за нас възможност за кратко време да преобразуват веществото от един в друг вид. За това преобразуване няма никакъв видим предел, нещо, което никоя друга жива клетка не е способна да направи.

Така например един млад вол от 500 кг при нормално хранене за едно денонощие може да даде прираст в теглото си половин килограм. Наблюденията са показали обаче, че 500 кг бактерии за същото това време, при същите условия могат да дадат прираст и да преобразуват дадената им храна в белтъци от 1 250 кг. Това ще рече, че способността на тези бактерии в преобразуване на веществото е 2 500 пъти по-голяма от тази, която имат клетките на вола. С други думи, ако клетките на вола имаха способността на тези бактерии, то той след всяко денонощие щеше да даде прираст от 1 250 кг.

Това и казаното по-горе за някои от качествата на тези представители на микросвета, трябва да ни наведе на мисълта, че те ни разкриват нещичко от онези необятни възможности, които животът има. Хората, които казват, че живот на другите небесни тела може да има само тогава, когато условията за него са подобни на тези на нашата планета, ще трябва да се съгласят, че изводът им е погрешен.

И в този свят на микроорганизмите, както и навсякъде, принципът на гуализма е напълно спазен. Едни от тях улесняват и подтикват живота, работят в служба на светлината, на еволюцията и прогреса, а други с чудовищна ярост връхлитат върху всеки процес и проява на живота, като намират начин и възможност да го погълнат, да го спрат; приспособяват се и се нагаждат да реагират срещу всички средства, взети против тях.

Човешкото тяло също е населено с представители на този мир на най-малките, като едните улесняват, подтикват жизнените функции, премахват всички вредни вещества, влезли в човешкия организъм, и се борят с онези представители от този свят, които имат за задача да спънат и погълнат живота, внасяйки разстройство и болезнени състояния на органите, а оттам – и на целия организъм. При здравия, нормално развит човек има едно сравнително равновесие между вредните и полезните представители на този свят. При много случаи обаче това равновесие се нарушава и при известни условия настава бурно развитие на едните или другите микроорганизми. Когато това развитие е в полза на полезните, има една повишена жизненост и разположение, а когато е в полза на другите, има намаление на силата на жизнения поток, нарушение на функциите на тялото, водещи към болезнени състояния.

Всяка жива форма има своите защитни средства срещу вредните смъртоносни бактерии. Така растенията се защитават от тях със своя аромат, който е най-ефективното им средство в защита на техния живот. Дърветата като бора, смърча, мурата – общо иглолистните гървета – със своя аромат особено сполучливо унищожават не само вредните бактерии, които връхлитат върху тях, но пре-

чистват, дезинфекцират цялата околна атмосфера и навсякъде, където ароматът им прониква. Такъв въздух, наситен с този аромат, е извънредно здравословен за човека.

Напрежението на живота, който тече в животните и в човека, определя възможността за развитието на едните или другите. Колкото това напрежение е по-силно, толкова то създава условия за развитието на полезните микроорганизми. Когато това напрежение намалее, създават се условия за развитие на вредните. При животните интензитетът на този поток е определен от вида и службата, дадена им в изпълнение на един могъщ разумен план, без да имат свободата да се намесват в него и да го променят. При човека обаче имаме известна свобода. Това, което му е дадено, той може със своята психика да го промени. На първо място с мисълта, а след това с чувствата и постъпките си, човек може да променя силата на жизнения поток и оттам да създаде условия за развитие на полезните или вредни представители на този миниатюрен, но могъщ свят.

Мисълта е най-мощното средство в проправяне пътя на човешката еволюция. Човекът за съжаление все още не е разбрал силата на това средство. Тече ли мисъл в мозъчните му клетки, той често пъти има учудващи постижения. А колкото за тези мозъчни клетки, те са най-съвършените творби на планетата Земя; и техните качества, способности и могъщество галеч все още не са разбрани. Много факти има, които ни подказват стойността на тези клетки и величието на мисълта. Така например в Хималаите по бреговете на високопланинските езера го дупки, изсечени в леда, хора, голи го кръста, уреждат интересни състезания. Термометърът, както казват очевидците,

показва 30 градуса под нулата, но от разгорещените тела на участващите излиза пара, а снегът наоколо се топи. Състезанието се състои в това, колко чаршафа, току-що извадени от ледената вода, може да изсуши на гърба си всеки от състезателите.

В Тибет от един манастир до друг по тесните горски пътеки дори нощем тичат монаси, сами или на групи. Те бягат, както се съобщава, със средна скорост от 30 до 40 км в час, а за една нощ изминават и над 200 км.

В края на 1955 г. се съобщава, че по искане на индийското правителство един млад индус и неговият 6-годишен син показаха своите способности на чуждестранни гости. Мъжът легнал на гъска по гръб върху напрошени стъкла, а на гърдите му поставили гъска. На нея стъпват 12 възрастни мъже – около 800 кг. След това по гъската преминава камион. Шестгодишното момче също може да изгържи тежест до един тон.

На тия няколко факта има защо да се учудим, но още по-чудно е онова, което гениалните хора дават и откриват на света. Учените са вече убедени, че човек живее, докато мозъкът му е жив. Престане ли да тече през него токът на живота, престава и животът на тялото. Ето защо ние виждаме да живеят много хилави и често пъти приличащи на развалини тела, а има и много здрави тела да умират.

Мисълта, чувствата и постъпките са тези, които могат да променят живота. Те са, които създават условия за развитието на полезните или вредни микроорганизми. Учителя казва: „За да се развива правилно човек, той трябва да храни ума си със светли мисли, с възвишени и благородни чувства, с добри постъпки. Човешката мисъл е сила и тя трябва да се тури в действие“.

Великите учители, а в случая Учителя, имаха възможността да турят в действие човешката мисъл, да влеят сила в нея, за да се изтегли от тинята затъналият там човек – било физически, било психически. Успехът на много лекари при тяхната работа с болните се дължи на възможността им да влеят надежда, разположение и подтик в човешката мисъл, което създава условия за развитието на полезните микроборци за човешкото здраве. Наблюденията са показали, че раните на победителите по-бързо заздравяват, отколкото раните на победените.

Хората, които нямат интерес към знанието, нямат стремеж към светлината. А когато устремът за постигане на някаква цел загасне, то мисълта им почва да се движи, подтиквана само от най-примитивни, банални и гребни житейски нужди. Мозъкът им затъпява, блятасва, мисълта им загубва своята бистрота и блясък, изгубва се и интересът към всичко онова, което е извън рамките на това най-примитивно ежедневие. На такива хора всяко напрежение на мисълта им е противно.

Дошъл до такова състояние, човек създава в себе си условия за развитие на вредния микросвят, който атакува по-отслабналите органи и създава болезнени състояния в тях. Този микросвят създава също условия за натрупване на излишни мускули и тлъстини по най-различни части на тялото, в корема, врата, гушата. Те атакуват и костната система, като изкривяват било крайниците, било гръбначния стълб. Натрупват в ставите повече мъртви тъкани, които затрудняват движенията. Лицето на такъв човек добива израз на тъпота.

Хората с будната мисъл, с жажда към знание и със стремеж към светлината, въпреки че многото преживени от тях години могат да оказват влияние на външния им вид

и на подвижността им, пак запазват правилния строеж на тялото и в тях не настъпват неприятни отклонения.

Учителя казва: „Дръжте винаги мисълта си будна“. Той казва още: „Сгъстената мисъл е светлина“. Мисълта крие в себе си възможностите на светлината. Слънчевите лъчи носят светлината и топлината в едно нормално за нас състояние, но ако тези лъчи се съберат във фокус, ние получаваме нещо съвършено друго по своята сила и интензивност. Човешката мисъл има същите качества, но ние не познаваме възможността да събираме във фокус нейната сила. Тази възможност някои хора имат съзнателно или несъзнателно, като правят пред нас чудеса.

При този случай ние бихме могли да се запитаме защо те не отправят мисълта си към едно продължение на живота им поне за няколко столетия. Вярно е, в Библията е отбелязано, че в някогашни времена хората са живели с векове. Интензитетът на живота сега е много по-голям и една душа трябва по-често да сменя своето тяло, което е неин инструмент, за да може тя по-правилно да се прояви.

В природата има една разумна икономика, на която всичко е подчинено. Две случки от времето на Учителя ясно подчертават това. Майка и гъщеря, наши сестри, имат голяма любов помежду си. Майката си заминава за другия свят и гъщерята остава потънала в голяма мъка по нейната загуба. Един ден, носейки своята мъка, тя отива при Учителя и му казва: „Учителю, много ми е мъчно за моята майка. Искам да я видя, да ми се яви, да се материализира пред мене, така да я видя, с очите си. Зная, че това може да стане“. Учителя погледнал сестрата и ѝ казал: „Недей да искаш толкова скъпи работи. Това е нещо много скъпо. За да стане то, твоята майка ще трябва да вземе флуиди, сили от тебе. Ти ще се изчерпиш, ще изгубиш силите си и ще се разболееш, а каква полза ще има от всичко

това? За това твое желание ние ще изберем по-лесния и естествен начин, без да изчерпваме сили. Нощес, на сън ти ще се видиш с твоята майка“.

Дъщерята се прибира вкъщи и през нощта сънува, че майка ѝ, облечена в разкошна синя греха, игва при нея, като че плъзгайки се на ски, и с усмивка на лице ѝ казва: „Сестра, ти искаше да ме видиш. Ето ме“. Дъщерята гледа с будно съзнание, сега се и казва: „Защо пък ме наричаш сестра, ти нали си ми майка?“ „Тук при нас – отговаря майката – майки и гъщери няма, с тебе сме само сестри. Ние сме много за-ети“. И така с усмивка на лице бързо се отдалечава.

Друг пример с майка и гъщери. Дъщерята след дълго боледуване си заминава за другия свят. Майката, носейки своята мъка по тази загуба, отива при Учителя и му казва: „Учителю, защо така стана?“. Учителя ѝ казва: „Природата намери, че много по-лесно ще създаде на твоята гъщери ново тяло, което ще ѝ служи по-добре, отколкото да поправи сегашното, вече разрушено“.

„Хранете ума си със светли и възвишени мисли, четете хубави книги, в които се говори за Слънцето, за Луната, за звездите, за животните, растенията и минералите – за всичко, което живата разумна природа е създала. Така само ангелите ще слязат отгоре и ще ви благословят“ – казва Учителя в една своя беседа.

В тяло, в което ангелите ще слизат, се изпращат слуги, за да го очистят. Така неотдавна е открит един интересен механизъм у живата клетка за защита от най-различни вредни вируси и микроорганизми, носещи болезнени състояния на тялото. Именно в клетките се зараждат групи вируси, които отделят вещество, унищожавашо всички вредни и болестотворни микроби, проникнали в клетката. При това новообразуваното вещество с абсолютно нищо не уврежда самата клетка.

И така, виждаме каква тясна връзка и зависимост има между най-малките – микроорганизмите – и най-съвършените – мозъчните клетки.

септември 1968 год.

ПОЛЕ НА КОСМИЧНИТЕ СИЛИ

Всяка форма, която се изгражда в света на трите измерения, в света, в който живеем, било от човека, било от самата природа, си има първо своя замисъл, една идея, вложена в това творчество, за да се реализира и планът за нейното осъществяване. Ако ние искаме да направим машина, жилище или каквото и да било, си поставяме най-напред целта, за която то ще служи, и после ще изработим чертеж или план, по който ще се осъществи тази идея.

Този път на действие човекът го е взел съзнателно или не от природата, защото и тя за всяко свое творение има идея и цел, заради която се създава, и план на последователните етапи за нейното постигане. Всяко растение, животно или каквато и да било жива форма, е една велика идея на разумни същества. Ако тя е пред нас със своите несъвършенства, ние трябва да знаем, че е още в начален стадий на осъществяването на великата идея.

Човекът, най-съвършеното творение на Земята, е също рожба на една велика идея, рожба на една поставена цел. Каква е тя? Ние ще трябва да приемем, че сме още много малки, за да я разберем. Знае се, че за осъществяването на тази цел човекът се ражда, умира, идва много пъти на Земята, като всеки път му се създават условия да на-

прави крачка напред в осъществяването на великата цел, вложена в него. Възможността да се прояви човекът е необходима, за да разбере той, че всяко нещо може да стане и по-добре. Една творба, колкото и съвършена да е днес, утре може да стане и по-добра.

Когато един ученик минава от един клас в друг, следвайки етапите за постигане на поставената си цел, му се дава свидетелство с бележки, отразяващи способностите му; а също и гържането в обществото, обходата е изразена с бележката „поведение“. Това свидетелство определя още и възможностите, които той ще има в следващия етап, изразен в класа, в който ще влезе. Разумни хора са създали учебните заведения и те съзнателно или не са копирали природата.

Човек се ражда на Земята, идва от един свят и влиза в друг. Той носи със себе си също едно такова свидетелство. Свидетелството на човека е неговият двойник. Двойникът е, чрез който се проявяват силите и енергиите на природата. Колкото по-добре е организиран и облагороден той, толкова проявлението на тези космични сили ще бъде по-хармонично, по-пълно. В този двойник са включени и са изразени най-напред външният вид, изразът на тялото, строежът на костите, на мускулите и на всички външни и вътрешни органи, тяхната сила, издръжливостта и възможностите, които имат за изпълнението на своите задачи.

Физическото тяло е едно копие на своя двойник. Двойникът носи в себе си също и силата, естеството и качествата на чувствата, които ще вълнуват човека. Отразява също и интелектуалните възможности, вида на способностите и умението му да привежда в изпълнение замисленото. Двойникът носи в себе си плана, по който човекът

ще се развива през гаген живот. Като дава по-голяма или по-малка възможност на космичните сили да се проявят, той по-бързо или по-бавно крачи към великата цел. Човекът живее благодарение на своя двойник.

Кои са тези космични сили, какво е тяхното естество, как те действат върху човешкия двойник, каква е тяхната сила и кой е пътят, по който можем да достигнем, за да виждаме и разбираме този механизъм? Това е науката, гагена в неизвестно дълбока древност от великия посветен И Саабей Бен Аадес, наречена на негово име *саабейзъм*, а по-късно в Александрийската школа – астрология.

Астрологията приема, че в нашата Слънчева система има дванадесет планети, от които две все още не са открити – едната е с орбита между Меркурий и Слънцето, наречена пак от този гениален Саабей Вулкан, а другата е зад орбитата на планетата Плутон. Има и една разрушена планета, която се е движила в орбита между Марс и Юпитер на разстояние 2,8 астрономически единици съгласно закона на Тициус-Боде, наречена пак от Саабей Фаетон, което ще рече „Лъчезарната“. Тези планети, заедно с Луната и Слънцето, включително и спътниците им, притежават граматни маси, като са най-близките до нас небесни тела. Те както и много, много отдалечените други небесни светила, са плод на кондензирани могъщи космически сили, които се различават по своето естество и начин на проявление. Всяко от тези светила отразява и действа със своята сила върху всичко наоколо.

Въздействието на космичните сили от Слънцето и членовете на неговото семейство, като най-близки до нас, ще бъде най-ясно изразено върху самата Земя и живота на нея – на живите форми и човека. Тези космични сили се проявяват чрез двойника на човека, като за всеки това

въздействие е различно, според развитието и съвършенството му. Те отразяват количеството на жизнените сили, с които човек ще разполага, неговото здраве, сила, издръжливост на органите му, на мускулите и костите, на неговия външен вид, естеството на чувствата, тяхната сила, които ще вълнуват човека; също и интелектуалните му качества – мисълта. Те определят устройството на мозъка, командния апарат в човека, способностите и областите, в които той ще има възможността най-добре да работи, а също така и шансовете му в живота – добри или лоши. Но защо е така? Едно напълно задоволително обяснение не може да се даде. Липсват още много знания, за да се отговори, но това не трябва да пречи, да спъва работата и изследванията в тази област, нито пък да омаловажава стойността на тази наука.

В съвременните науки имаме многобройни явления и факти, които учените констатирали и много пъти проверяват опитно, без да могат да дадат едно задоволително обяснение за тях. И най-важното е, че върху тези необясними още явления и факти те изграждат цели науки. Така например великата ера на електричеството е основана на общоизвестния опит, че ако един проводник се движи в магнитно поле, така че при движението си той да пресича магнитните силови линии, в проводника протича електрически ток. Защо става така, и досега не е дадено никакво обяснение. Новата атомна ера може да дойде в ръцете на човешкия род благодарение на това, че се намери един елемент в природата – уран 235, който единствен от всички други при бомбардирането му с неутрони се разпада. При този процес част от веществото му се превръща в енергия. Защо само този елемент от всички останали в природата дава това разпадане, не може още да се обясни.

Разположението на небесните светила като носители на космични сили в момента на раждането на човека, в мястото, където то става, отговаря на разположението на тези сили в двойника му. За тази цел засега се издават таблици, с които за всеки момент и място можем да определим разположението на светилата – и оттам да съдим за състоянието и възможностите на човешкия двойник за онези, които се раждат за дадено място и време.

Сега, когато имаме струпвания на големи човешки маси на едно място, каквито са някои градове, ще имаме раждане на няколко деца в едно и също време, за които разположението на небесните тела ще бъде едно и също, без да имаме еднакви хора. Двойникът е само проводник, среда, в която тези сили се проявяват. Колкото тази среда е по-съвършена, толкова и проявлението на тези сили ще бъде по-пълно и в по-съвършен вид. Така едно подчертано влияние на Венера, която подхранва емоциите в човека и която се намира на едно и също място, когато две деца се раждат в един и същи град и в едно и също време, при един по-примитивен двойник ще даде влюбчивия човек, влечението му към другия пол. При по-издигнатия двойник обаче ще имаме човек, тласкан от чувството за красота, за изящество, тя ще даде стремежа му към изкуството и възможностите да се прояви там. Но тези деца, родени в едно и също време в определено място, ще имат и общи елементи както в своите прояви, така и в своя външен вид.

В музиката ние имаме благозвучни и неблагозвучни съчетания на тоновете и акордите. Защо един акорд е благозвучен, а друг не е? На това не може да се даде обяснение. Същото имаме и в света на формите. Но върху това сега човечеството по-малко се спира, по-малко мисли. В древ-

ността и по-специално в школата на Питагор тази наука е била особено загълбочено проучвана. Древните строители са спазвали известни закони за хармонията на формите, затова и техните творби всякога ще се гледат с разположение. Те са приемали, че равностранныят триъгълник, правилният шестоъгълник, правилният петоъгълник и груги Питагорови правоъгълни триъгълници са хармонични фигури, а разположението на две точки една срещу друга, също и правоъгълния триъгълник и квадрата – за нехармонични.

Наистина, когато светилата и планетите са разположени в момента на раждането във формата на равностраниен триъгълник, на правилен шестоъгълник, на петоъгълник, с груги гуги – когато ъгловото разстояние е 60, 120 или 72 градуса, имаме едно благоприятно въздействие на космичните сили в двойника на човека. И оттам са по-добрите качества, способности и съгба. А когато планетите са разположени във формата на квадрат, в ъглово разстояние от 90 градуса или пък се намират една срещу друга, тогава имаме една дисхармонична проява на силите, рязко, експлозивно, неконтролирано въздействие.

От всички геометрични фигури само равностранныят триъгълник, квадратът и правилният шестоъгълник могат да се нарежат на една плоскост, така че да я покрият без остатък. Тези фигури, отговарящи на ъгловите разстояния от 60, 120 и 90 градуса, заедно с положението на светилата, когато са една до друга в съвпадение или една срещу друга в опозиция, са най-изразителни.

Естеството на силите, изразени в планетите, Слънцето и Луната, е гадено пак от рогоначалника на тази наука, което е потвърдено и от опита. Но защо е така? Правени са само опити за обяснение. Голямо значение има

също къде в този момент се намира и самото светило. Силните положения са, когато небесното тяло е около изгрева, залеза, зенита и надира. Със значителна сила, макар и по-малка са те, когато светилата се намират на линиите, които разделят небесната сфера на 12 дяла.

Учителя казва: „Колкото една планета е по-далече от Слънцето, толкова по-разумни и по-могъщи същества живеят на нея“. За проявата на разумните същества в дадения двойник е крайно необходимо той да бъде по-добре организиран и облагороден. Тогава колкото един двойник е по-съвършен, толкова той може да създаде условията за добрата и пълна проява на по-отдалечените планети. Те създават големите и ценни качества в човека. Примитивният двойник не може да им създаде условия за хармонична проява.

Това е дебело подчертано за планетите заг Юпитер, всяка от които си има особеност, рязко отличаваща ги от останалите. Така Сатурн е характерен със своите пръстени, Уран – с положението на своята ос на въртене спрямо плоскостта на неговата орбита и с обратното си движение около тази ос; Нептун – със своето място в Слънчевата система, неотговарящо на закона Тициус-Боде. Най-после е Плутон със своята твърде ексцентрична орбита и с голямото ѝ наклонение от около 17 градуса спрямо еклиптиката.

За една хармонична проява на космичните сили на тези планети се изискват особено съвършени и оформени двойници, което сега е много рядко между хората. Затова въздействието на тези планети върху по-голямата част от хората е отрицателно. Това има особено силно значение за Уран, Нептун и особено за Плутон.

Задачата на всеки човек през живота му е да организира и облагородява своя двойник, като привежда в хармония въздействието на космичните сили в него. А това се постига с контрол и даване на една благородна насока на мислите, чувствата и постъпките. Това се постига и със стремежа на човека да бъде и в по-хармонична среда.

В една своя беседа Учителя привежда пример за въздействието на разумните същества върху хармонията на силите в двойника на човека: „Жената на един млад лекар се върнала малко по-късно от обикновеното време, поради което малкото им дете било оставено на бащата. По едно време детето почнало да плаче. Бащата, лекар, го взел на ръце, носил го, люлял го, но вместо да престане, детето все повече и повече усилвало плача си. Той започнал да му дава мляко, кашичка, гано да го залъже по някакъв начин, но всичко било напразно. Плачът се усилвал и докторът се видял в чудо, защото не знаел как да се справи с това положение.

Най-после му дошло наум да се моли. Започнал да се моли ту на един, ту на друг светия да му помогнат, но никаква помощ не дошла. Като се молил известно време, бащата изпаднал в едно по-особено състояние на духовно разположение, успокоил се и се обърнал с молба към Христа – Той да му помогне. Наистина след малко детето спряло да плаче. Причината за плача на детето се дължала на някаква дисхармония в неговия двойник. Молитвата помогнала тази дисхармония да се премахне и детето заспало“.

Казахме, че физическото тяло е отражение, копие на човешкия двойник. По израза на тялото, особено по формите на неговата глава, може да се съди за състоянието на двойника и за разпределението на космичните сили в него.

Колкото формите по главата и по-специално по лицето са по-изразителни, толкова и възможностите за въздействие на космичните сили са по-големи. Но злото и доброто дават изразителни форми. И злото, и доброто дават високи и широки чела, вежди, очи, дълги носове, големи уши, оформени бради. Добротата и разумността не се заключават само в размера на тези форми, но в особените линии, които имат. „Тези линиики – казва Учителя, – са едва уловими.“ Те някак си са в постоянно движение. Дали човек е весел, или сериозен, тези линиики са в постоянно движение – само опитното око може да ги хване. Човекът, на лицето на когото съществуват тези линии, е всякога красив – и като весел, и като сериозен, той никога не губи своята красота.

Само стремежът към възвишеното, благородното, доброто, към знанията и светлината може да донесе едно усъвършенстване на човешкия гвойник. По този начин ще се създадат условия за пълното и хармонично проявление на космичните сили.

октомври 1968 год.

ГРАВИТАЦИЯ И ЛЮБОВ

Най-голямото богатство, което човек има, е онова могъщо течение, наречено живот. За него Учителя казва: „Животът е най-голямата гъщеря на Бога, която единствено можете да вземете като учителка. Животът е гаген, за да се учат хората“.

За правилното протичане на този живот в себе си човек трябва да отделя значително внимание и време. Всяко

нарушение в хода на това течение се изразява в болезнени състояния, които не отнемат възможността да учим, да творим и да се радваме на живота.

Това течение се съпътства с редица сили, които се проявяват както в тъй наречената мъртва природа, така и във всички живи форми – растенията, животните и човека. Една от най-грубите и ярко изразени сили от тях е електричеството. Доскоро се приемаше, че електричеството е продукт и проява само в неживата материя. Установи се обаче и се доказва по безспорен начин, че всички живи форми, растенията, животните и човекът са извор на електрически ток. Там, където протича електрическият ток, наоколо се създава и електрическо поле. Зараждащото се електричество в живите форми учените нарекоха биотокове.

Електричеството, както е установено, никога не е само; то всякога се съпътства и от магнитни токове. Но заедно с електричеството и много още други сили съпътстват течението живот. Едни от тях са силите за привличане и отблъскване, които са нещо отделно, нещо по-друго от проявите на положителното и отрицателното електричество. Силите на привличането и отблъскването играят извънредно важна роля в живота на всички живи форми за правилното протичане на живота. Засега хората на Земята имат очевидно представа за нея само чрез нейното земно притегляне; или както е наречена още – гравитация.

Поради много по-финото ѝ проявление за нея се знаят само някои малки данни. Тази сила се проявява във всяка частица от мъртвата природа, но в извънредно малки, неосъзнати за нас размери. В еднороден строеж на веществото тази сила се проявява по един начин – като притегателна.

Затова поради еднородния строеж на земното вещество малките сили в многобройните частици, от които приемаме, че е образувана Земята, се обединяват и като резултат имаме тази могъща сила – гравитацията.

За естеството и характера на гравитацията се знае извънредно малко, тъй като тя има качества, които досега са отнемали възможността за нейното проучване и изолиране. Докато за въздействието на всяка сила е необходимо време, то при въздействието на гравитацията не е могло да се измери и засега става за нас моментално. Два тела взаимно се привличат веднага щом се появят, като силата на привличането е толкова по-голяма, колкото е по-голяма масата му. А за разстоянието между телата законът е по-друг, и това е странно. С намаляването на разстоянието между телата силата на привличането се увеличава в квадрат, с други думи, с намаляване на разстоянието размерът на силата се увеличава много бързо.

При електричеството имаме две прояви – на привличане и на отблъскване. При гравитацията тази странна сила е позната на хората само като сила на привличане. Има ли и тя прояви на отблъскване? На този въпрос засега не е даден още отговор поради ограниченост на възможностите, с които тук, на Земята, се разполага.

Наблюдавайки обаче Космоса и някои явления в него, ние не можем да не се убедим в съществуването и на обратното явление – отблъскването. Така ако приемем, че тази сила се проявява само като привличане, то всички небесни тела и формации трябва да имат сферична форма. Наблюденията показват, че в много повече случаи има галактики и други формации в Космоса, които са с най-странни форми.

Кометите са също едно явление, при което има ясно изразена проява на отблъскване. При приближаването си до Слънцето те всички образуват опашки, които са насочени в противоположна посока на неговото притегляне, което е в противоречие със закона на привличането, при който едно изтегляне към Слънцето на кометното вещество би било напълно нормално спрямо закона на гравитацията. Това противоречие учените искат да обяснят със слънчевия вятър - едно механично въздействие на космичните лъчи, идващи от Слънцето, което уж увлича частиците на кометното вещество.

Изчисленията са показали обаче, че ако това е така, то скоростта на кометните частици не може да бъде по-голяма от 2-4 км в секунда. Наблюденията показват, че те се движат със скорост от 70-80 и дори със 100 км в секунда. Освен това, макар и много рядко, има комети, които пускат опашки и към Слънцето, и в обратна посока - по посока на слънчевия лъч. Такава комета с две взаимно противоположно разположени опашки имаше при кометата, появила се през лятото на 1957 г., известна под името Комета на Аренг-Роланд. Тя освен обичайната опашка, насочена в обратна на слънчевото привличане посока, имаше и такава, насочена като могъща игла към Слънцето. Ние, които бяхме тогава на Рила, имахме възможност да я наблюдаваме във вечерния зрач над възвишенията на петото езеро.

Друго интересно явление, наблюдавано по небесната сфера пак в подкрепа на съществуването на отблъскващи сили, са свръхзвездите. При това явление има някаква малка звездичка, зареяна в безкрайния простор на небосвода, която неочаквано започва да нараства с дни, седмици, дори и за месец да усилва неимоверно своя блясък, и след това наново почва да намалява, докато изчезне.

Едно приемливо обяснение дават някои учени, които приемат, че тук имаме едно свиване на веществото. Дистанцията между електроните на атома и неговото ядро, а също така и дистанцията на частиците в самото ядро се намаляват до краен предел. При това свиване притегателната сила се увеличава до някакъв непонятен чудовищен размер. При този процес има някакъв изход, който се изразява в проява на силата на отблъскване. Почва едно бурно разделяне, отгалечаване, разсейване на частиците, в резултат на което има разпадане на цялата звезда на елементарни частици, които се разсейват из пространството. Една вдишка и издишка на боговете... Всичко това по един безспорен начин ни задължава да приемем, че освен гравитацията - привличане, имаме и обратното действие на тази сила - сила на отблъскване.

Хората отчетоха грешката, като приеха, че електричеството не е само сила на мъртвата природа, но още не са отчели грешката, като приемат, че и гравитацията, и нейната обратна проява са изразени в много силна форма в растенията, в животните и в човека, като играят извънредно важна роля в тяхното развитие и живот.

Чрез създадените вече от хората сложни апаратури се отбелязват и са достъпни за проучване силовите токове, които протичат във всички тъкани, мускули, във всички органи на човешкото тяло. Тези токове създават около себе си силови полета, които от своя страна създават около човека едно цялостно силово поле, което отразява дейността и състоянието както на самите тъкани и органи, така и на човешката психика. Това не е само едно електромагнитно поле, както се приема сега, а е поле, в което са включени и много други сили, които поради своето много фино естество, макар и да дават грамадни резултати, не

са могли да бъдат уловени и проучени. В това поле са и силите на привличането и отблъскването.

Цялостният силов образ на човека не е статичен, той непрекъснато се променя както по своята форма, така и по напрежението на силите, които го образуват. Промяната на това поле, на тази аура, или както сега учените я наричат – електроаура, става, когато положението на тялото се промени при движение, когато човек върши нещо. Но промяна става и когато човек е помислил само да се движи или да направи нещо. Това ни показва голямата роля на мисълта в процесите на това силово поле, за неговото естество, качество и интензитет, и грамагната роля, която то оказва за здравето и доброто функциониране на тъканите и органите в човешкото тяло. Затова от мозъка излизат мощни силови токове, около него има едно ментално силово поле.

От сърцето излиза също силово поле, което се мени непрекъснато заедно с пулса 70–80 пъти в минута, като достига своя максимум тогава, когато сърцето се свива. Това поле се усилва и при физически упражнения, при работа. То се усилва също така много и при емоционална възбуда. Естествено е да приемем тогава, че качеството и силата на възбуда ще са от огромно значение за правилното функциониране и за здравето на сърцето.

Всички сме съгласни да приемем, че колкото животът в човека тече по-безпрепятствено, с по-голяма сила и напрежение, толкова и човек се чувства по-здрав, разположен и щастлив. В света има и една гисхармонична природа, която спъва и поглъща правилния ход на течението на живота, спъва го и го поглъща в човека. Тази гисхармонична природа е всякога около човека и не пропуска случай да възбуди в човешкия двойник, когато там са налице не-

ясни съблазни, някои сили от по-низко естество. Когато човек се поддаде, тези дисхармонични сили се привличат, влизат в двойника му и създават там едно безредице, което тласка човека към мисъл, чувства и дейност, които нарушават и спъват правилното течение на живота. Това създава условия да се привлекат вируси и микроби, които са проводници на тези сили, които вече използват слабата съпротивителна сила на организма, създадена от безредието в двойника. Те нападат, атакуват и самото тяло.

Една малка случка от времето на Учителя дава илюстрация в подкрепа на това. Той е въвн от приемната си стая, някъде настрана. Изпраща една сестра да му донесе от масата в стаята едно бурканче с нещо. Сестрата отива, намира бурканчето на посоченото място, но вижда, че до него има една съдина, покрита с капак. В нея се събужда любопитство да види какво може да има там. Тя вдига капака и вижда, че вътре има компот от сини сливи. Слага отново капака, взема бурканчето и го занася на Учителя. Той го взема и нищо не ѝ казва.

Вечерта, още щом се прибрала, сестрата започва да чувства силно неразположение и тежест. През нощта това състояние се усилва непрекъснато, а сутринта тя вече е болна. Едва ходейки, сестрата се довлича при Учителя и почва да му хленчи, че е много зле, че е болна; моли за помощ. Учителя я поглежда и ѝ казва: „А компота? Защо вдигна капака на съдината?“ „Ами аз само погледнах да видя какво има вътре“ – захленчила отново сестрата. „Ти не трябваше да вдигаш капака – сериозно ѝ казал Учителя. – Затова е всичко това, което имаш.“ Разбира се, Учителя ѝ помогнал и работата се оправила. Ето какви малки случаи на неспазени закони, особено за учениците, водят до неприятни последици.

Това поле, тази аура не е само около човека; тя се разпространява в цялото пространство и както трябва да се приеме теоретически от учените – и в цялата Вселена. Това потвърждава казаното някога от Учителя, че всички хора на Земята са свързани. Но тази връзка ще се прояви тогава, когато между тях дойде Любовта – един общ елемент, който ще породи силата привличане и ще осъществи връзката. Когато човек се намери в едно общество или при един член от това общество, тази среща може да се прояви в три различни варианта. Първо, индивидът или самото общество може да бъде безразлично към него. Тогава човек не е обезпокоен от силовите им полета, защото тук не се проявява силата на привличането или на отблъскването, макар че другите сили са налице. Във втория случай, когато обществото или човекът имат неприязнено настроение към него, тогава те чувстват отблъскваща сила. И най-после, при третия случай, когато това общество или човек са приятно разположени към него, тогава се усеща силата на привличането.

Изменение във формата на силовото поле около човека правят и предметите, с които силовите вълни се срещат. Оттам е и възможността човек извън своите пет сетива да има представа не само за картината, за пейзажа, които го заобикалят, но и за места и обекти, намиращи се далече. Още повече, както вече казахме, всички растения, животни и хора излъчват силовите полета не само когато са в статично състояние, но това поле се разнообразява с техните прояви. В такъв случай имаме възможност да получаваме пейзажи, изразени вече не в багри, а в силови полета. Така че ясновидството и яснослушането не са празни приказки.

Учените приемат като напълно допустимо много насекоми, животни, птици, а и някои хора да могат да

приемат вибрациите на своето силово поле, когато то се сблъска със силовия пейзаж – обект на неговото внимание. Но и тук трябва да имаме сила на привличането – да пожелаем, да поискаме да видим. Американският учен Талкингтън през 1965 г. доказва, че гълъбите „виждат“ силовия ландшафт на мястото, откъдето са излетели. Ясно е тук присъствието на силата привличане.

Работата на сърцето, мускулите, нервите, мозъка и всички органи при здравия човек са подчинени на един ритъм, установен от безпрепятственото течение на живота. Когато течението на живота по ред причини е възпрепятствано, то ритмичното функциониране на органите е нарушено и човек заболява. Изследванията са доказали, че на една жива клетка може да се налага нов ритъм и тя да го възприема. Това дава основание на учените да твърдят, и с право, че когато имаме един болен човек, който е загубил нормалния ритъм на органите на своето тяло, ако му се наложи ритъмът на един здрав човек, той ще може да оздравее.

Какво е необходимо тогава, за да може един здрав човек да излекува един болен? Необходимо са силната мисъл и волята на здравия да наложи ритъма на своето здраво тяло на разхлабения ритъм на болния. Но за да стане това, необходимо е още да има нещо общо между двамата, за да може да се породи притегателната сила, която ще привлече ритъма на здравия към този на болния. Тогава евангелските чудеса на излекуванията, които Христос и другите учители са правели, не са нещо невероятно, но напълно реално и възможно. „Но – казва Учителя – Христос не лекува всички, а само онези, с които Той можа да намери някаква връзка.“ Животът ни с Учителя ни даде много такива случаи на излекувани от него хора.

Учените се спират и на още една голяма възможност, която им дава откритието на биотоковете и аурама около човека. Това е възможността да се внедряват знания в човешкия мозък така, изведнъж, на един дъх. Те дават една много хубава и напълно приемлива дефиниция за усвояването на знанието, като казват: „Усвояването на знанието всъщност не е нищо друго освен преустройство на структурните връзки, които имат отделните групи от нервни клетки в главния мозък“.

Да, това е една богата възможност, която нашите велики братя от разумния свят отдавна прилагат към избрани от тях хора, хора подготвени, с които те могат да имат допир поради общи елементи, за да се зароди привличането. Какво прави всъщност едно висше същество, когато разкрива на един подготвен човек някаква идея, откритие или нещо от този род? Какво са проблясъците на гениалните хора, когато са се домогвали до нещо велико? Какво са били откровенията на пророците? Всичко това не е нищо друго освен идване на едно велико разумно същество до човека. То със своята могъща мисъл и воля „преустройва структурните връзки на отделните групи клетки в човешкия мозък“, казано на един съвременен научен език. По този начин разумните същества дават на един дъх, за момент само много велика информация за гаден човек.

Концентрацията на силен електрически ток е нещо напълно възможно и е осъществено при някои риби, които чрез него се защитават от своите врагове или го използват като средство за набавяне на храна. Така например в реките на Южна Америка живеят един вид змиорки, които достигат дължина до 2 м и тежина до 15–20 кг. Те произвеждат в себе си такъв силен ток, че с него могат да умъртвят не само малки животни, но могат да бъдат опасни и за

големите, а също и за човека. Такава възможност са имали и могат да имат и някои хора, защото в надпис, изрязан от древните в един от египетските храмове, е записано: „Магията служи, за да може човек да се защитава от своите врагове“. В случая се е използвал силен електрически ток, който те са имали възможност да концентрират.

Концентрация можем да имаме и при силата на привличане, като сила от по-високо естество. Това е много по-мъчно достъпно, но е с много по-голям ефект. С такава сила са си служили великите Учители, за да осъществят контакт с онези, на които са искали да помогнат, защото не може да се помага без връзка. Тази сила те са нарекли Любов. Учителя казва: „Ако си жаген и вода има само на Витоша, или сам трябва да отидеш там, за да пиеш, или трябва някое същество, което те обича, да ти донесе. Когато ние сме в нужда и не можем да си помогнем, то без любовта на едно същество, без притегателната му сила не може да ни се помогне“.

февруари 1969 год.

СТРАНИЦА ОТ ВЕЛИКАТА КНИГА

Всяка дисциплина се оформя в наука само тогава, когато тя положи в основите си безспорни, проверени, непоклатими закони. Тези основни закони, извлечени от дългия опит, от последователна мисъл и очевидността, ни служат като ръководни показатели, когато изследваме просторите на дадена област от знанието. Те ни дават средствата и ни улесняват да разрешим трудностите, с които неминуемо се сблъскваме, когато търсим истината.

В сегашните времена имаме науки, задачите на които на първо време са да облагородяват и подобряват растенията, даващи тъй необходимите за човека зеленчуци и плодове, а също и за животните, даващи своите ценни продукти, задоволяващи наши на същни нужди. Тези науки вече имат своите големи постижения и ние ще трябва да отдадем своята благодарност, признателност и уважение на хората, които работят в тази област. С това те тъй много допринасят за създаването на по-съвършени и продуктивни видове в растителния и животинския мир.

Необходимостта налага такива усилия и задълбочени проучвания да се правят и за човека. И там може да се помогне за едно по-ускорено облагородяване и подобряване, като се приложи също така една системна изследователска работа.

В по-старите времена хората са разбирали, водени от гългия опит, че не е без значение кой с кого ще се събере; коя мома от какъв род е, за да се ожени за момък от подходящ род. Тогава се е правел подбор, доколкото са могли, по външни белези и признаци на родовете, които ще се сродяват. Този подбор е имал своето значение за подобряване на човешкия род. Сега това вече е изостанало като старомодно.

В сегашните времена са създадени системи на възпитание, но те не се докосват до същината на човешката природа и затова резултатите не са много насърчителни. За да можем да направим нещо, трябва да се знаят материалите и възможностите, с които се разполага. За да може един човек да се подобри, да направи по-голяма крачка по пътя на своето развитие, трябва да се знае с какви способности той разполага, както и количеството сили, които подхранват тези способности, а и интензивитета им. Тези елементи у различните хора са най-различни; оттам и

методите за едно по-ефикасно въздействие на човека, за неговото подобряване, трябва да бъдат различни. Като най-добър метод за постигане на тази цел е всеки сам за себе си да се проучи и да пристъпи към работата, която да го тласне по-бързо в пътя на неговата еволюция.

Една от най-подходящите науки, определящи естеството на силите, оформящи човека, е астрологията, наречена в древността саабезъм, основана в неизвестно дълбока древност от велик посветен на име Саабей. Но това име, което знаем сега, е дадено от учениците на Александрийската школа.

Астрологията не е някаква отвличена наука, занимаваща се с далечните небесни светила без каквото и да е практическо приложение и полза за човека. Не, ни най-малко! Тя има отношение към него, като му дава елементите на неговата природа и открива пътищата за облагорोधването и усъвършенстването му. Проявите, качествата и способностите на всеки човек се определят от два основни фактора: сили, които протичат през човека, и подготвено поле, място, където те ще могат да се проявят, подготвен орган, който ще може да реагира на тези сили.

Последните открития на учениците ги убедиха най-после, че пространството, което ни заобикаля, не е нито празно, нито пък е еднородно. То е изпълнено със силови полета, идващи както от всяка вещ, от всяка жива форма, така и от небесните светила на мировото пространство. Всички тези сили си взаимодействат и оказват своето влияние преди всичко на живите форми. Силите, които са създали и изградили Слънчевата система, са изградили и действат в човека, защото тази система е създадена за реализирането на една идея на Бога, наречена човек.

Полюто и мястото, където се проявяват тези сили, е човешкият двойник. Колкото този двойник е по-организиран и подготвен, колкото той е по-съвършен, толкова по-голяма е възможността му не само да реагира на тези сили, но да прави това по един най-съвършен начин. Според това, как е устроен двойникът ни, е устроен и мозъкът ни със своите центрове, групи клетки, способни да цявят вибрациите на тези сили. Според него е устроен и външният облик на човека. Всеки човек по външен вид, по способности е различен; оттам е и различието в организацията, устройството и съвършенството на двойника му.

Случки от времето на Учителя ни показват от какво голямо значение е устройството на двойника като проводник на силите и какви усилия правят великите братя – учителите на човека, за да го пригоят за едно по-съвършено възприятие.

Между тези, които посещаваха беседите в салона, имаше един, който често гържеше остър и предизвикателен език към Учителя и го апострофираше понякога. Той живееше на Изгрева. Явно беше, че този човек бе станал проводник на отрицателното в природата. Учителя го търпеше, но всички признаци показваха, че този приятел не беше изоставен от грижите му да го оправи. Мина доста време, дойдоха бомбардировките над София. Учителя тогава бе в с. Мърчаево. След една голяма бомбардировка той предлага някой да отиде на Изгрева, за да види какво става там. Един приятел с велосипед с готовност тръгна. Идва на Изгрева и среща най-напред този приятел, който между другото е в създадената тогава противвъздушна охрана. Нашият приятел, пратеникът, е готов вече да се връща, когато другият му казва: „И аз ще дойда в Мърчаево при Учителя. Ето ми велосипеда, заедно ще отидем. Всичко е спокойно и невредимо“.

Когато стигат в Мърчаево, Учителя ги посреща, без нищо да запита пратеника. Той с най-голяма топлота и сърдечност поканва другия, наострения, да дойде в стаята при него. Групата, която бе всякога около Учителя, а също и пратеникът, са изненадани от това изключително внимание, но разбират всичко, когато този всякога погострен и злъчен опонент излиза след известно време от стаята, целият светнал, и казва с възторг: „Братя, аз вече съм друг човек. Аз разбрах Учителя!“.

Като първи заселници на Изгрева ние с някои приятели в свободното си време се занимавахме с обработка на градината, където садяхме и някои зеленчуци. Изгревът тогава бе чуден кът, райска градина. Един ден, както копаях, при мен идва Учителя. Погледнах го и видях, че беше сериозен и замислен. След малко при него идва сестра Василка и му казва: „Учителю, дошли са мои близки познати, искам да ги говеда при вас“. Учителя я погледна и каза: „Не, не, не ми ги водете. Вече няма време“.

Явно бе, че при първия случай, на онзи опониращ приятел, усилията на Учителя да оправи пътя на добрите сили в двойника бяха успели. При втория случай е имало непреодолими спънки, нямало е условия за това. Вниманието на човека трябва да бъде насочено в две направления: да следи какви сили протичат в него и какви мозъчни области ще подпомогнат за тяхното развитие.

В Слънчевата система има 12 планети. Десет са открити, а две – още не. Всяка една от тях, включително и Слънцето, е плод на космични сили с характерно качество и количество. При Земята имаме и въздействието на нашия спътник – Луната.

Има една безспорна връзка между разположението на тези небесни тела и въздействието им като сили, между

мястото и момента, в който човек се ражда, и разположението им в неговия двойник. Това може да ни послужи за много по-задълбочено разбиране и проучване на човека, като определим със създадените вече астрономически таблици положението на Слънцето, Луната и членовете на слънчевото семейство в мястото за момента на раждението му. Този силов океан не е в покой, не е статичен, всеки два часа в него има промени, които се диктуват от положението на Слънцето за всяко дадено място. В тези промени ние имаме по-силно или по-слабо въздействие на планетните сили.

Като основен принцип в астрономията може да вземем формулата на Айнщайн, дадена в началото на нашия век, с която се откри атомната ера - $E=mc^2$, което ще рече, че колкото е по-голяма масата на едно тяло, толкова е по-голяма енергията, която то носи в себе си. Оттук е и изводът за нашия случай. Като изключим Слънцето, което има най-голяма маса и е носител на онова могъщо течение, наречено живот, то колкото една планета е по-голяма, толкова и силата на нейното въздействие е по-голямо. Юпитер е най-голямата планета в Слънчевата система, той има най-голяма маса. Освен това има и някои характеристики, които при него са особено подчертани, които са много показателни за естеството на силата, която той носи.

Старателните наблюдения, които учените са направили, показват, че в Слънчевата система се наброяват повече от 2 500 комети. Една част от тях се въртят около големите планети, което показва, че те са техни рожби. Юпитер има около себе си най-много комети от всички останали планети. Наброяват ги към 600. Произходът на кометите е интересен, а присъствието им е много

показателно. Сегашните учени са се постарали да дадат обяснение за техния произход, но каквото и да са казали те, нито едно от тези обяснения не оправдава явленията, които стават с тях. Най-правилното обяснение за произхода на кометите са дали три века преди Христа учените от великата Александрийска школа. Те казват: „Кометите са изпарения, отпагъчен материал от дейността на Слънцето и планетите“. Учителя за тях се е изразил в същия смисъл, но много по-картинно. Той казва: „Кометите са боклуджийски коли“.

Юпитер има 12 спътника, най-много от всички планети, които, разбира се, носят своето въздействие върху живота на планетата със своите силови полета, както Луната прави това за нашата Земя. Всичко това говори не само за грамадния творчески подем, който тази планета създава у човека, но и за голямото богатство и замах на подтици, за устрема му да създава, да твори, да гради, да поема инициатива и отговорност, за самонадеяността при благополучния изход на всяка начената работа.

Учителя казва: „Работата, творчеството е най-голямото удоволствие за човека“. Тази сила, на Юпитер, обаче остава за дълго време в развитието на човека без възможност за проява поради липса на организиран двойник, който да провежда тези сили.

Учителя е дал един много важен закон, който хвърля обилна светлина върху всички прояви на живота от най-малките негови форми до човека включително. Той казва: „Животът в началото е в ръцете на тъмните сили, на силите на злото, на силите на покоя. Ето защо всяка жива форма поначало е инертна, мъчно се изтръгва от обятията на злото, мъчно се създава устремът за движение и активност“.

Всички примитивни форми на живота и на човешкия рог не биха се раздвижили, ако не бяха онези могъщи лостове, създадени от природата, като глад, студ, нужда от охрана на живота и др. – тъй наречените неблагоприятни условия. Всички примитивни народи поначало са мързеливи, без каквото и да било импулс за проява и творчество. И Учителя казва: „Човекът поначало е мързеливо същество. Природата се е видяла в чудо, докато го накара да работи и да твори, та оттам да се поучи“.

Успехът на човека в пътя му зависи от това, доколко силите на Юпитер намират възможност да се проявят в неговия двойник. У всеки човек, който е изгубил подтика си към дейност, тази сила е в сянка. Ние трябва да направим всичко възможно, за да създаваме подтик, простор и условия за творчество в човека. Това не само ще подхрани неговите качества, но ще му донесе и знание. При веднъж оформени мозъчни центрове, проводници на тези сили, които се намират в горните странични части на главния мозък, като дават там една ширина на главата и челото, човешката еволюция тръгва с един по-бърз темп.

Друг един основен принцип в астрологията е даден от Учителя. Той казва: „Колкото една планета е по-отдалечена от Слънцето, толкова на нея живеят по-разумни и по-могъщи същества“. За отдалечени планети в Слънчевата система ще приемем планетите Сатурн, Уран, Нептун и Плутон.

Колкото едно същество е по-разумно и по-напреднало, толкова е необходим и по-съвършен орган, за да може то да се прояви. В случая за проявлението на силовите полета, които тези планети носят, ще трябва да имаме и по-добра, по-съвършена организация на човешкия двойник. При един недобре организиран двойник, каквито в пове-

чето случаи се срещат сега, влиянието на тези планетни сили ще се изрази в отрицателна насока.

Сатурн е също така голяма планета, втората по големина. От всички планети обаче той има най-малка плътност – 0.68, което ще рече, че веществото му е почти наполовина по-рядко от това на нашата вода. Всъщност това не е така, той е по-малък, отколкото изглежда, но е обвит с дебела плътна атмосфера, която увеличава неговия обем.

Учителя каза един път: „Лондонската мъгла е накарала англичаните да мислят повече“. На Сатурн са онези същества, които най-много мислят. Те търсят законите в природата и последиците, които се създават. Покрай истината има и много заблуди. Те разбират това, затова са крайно придирчиви, взискателни и прецизни. Пътят до истината не е лек – тя се постига с големи усилия.

Дебелият слой атмосфера на Сатурн при организирания двойник ще се отрази като прецизност, точност, внимателен и добре обмислен подход към всяка стъпка. При неорганизирания това създава крайно отрицателни прояви на консерватизъм и фанатизъм, създава извънредно трудното проникване на всяка нова идея до съзнанието на човека. А трите пръстена около него създават условията за злобна, заядлива критика, която е в състояние да отрови и най-доброто. Добрите отношения между хората се разсипват чрез отрицателната критика. „Не одумвайте, не съдете“ – казват великите учители.

Възприемането е първата стъпка към общуване, първата стъпка към по-доброто организиране на двойника ни за правилното възприемане на вибрациите на Сатурн. В това направление Учителя ни даде веднъж един хубав урок. На обяд в малкия салон, който в гъждовно време ни служе-

ше за трапезария, аз бях до него. В този момент гоиде един човек, който му подаде нещо за ядене, приготвено от него самия, както той каза. Но този човек ми се видя някак си омърлян, мръсничък, нечистоплътен, че аз се погнусих, обърнах глава и си помислих: „Как ли Учителя ще яде това ядене“. След малко се обърнах пак – и гледам, че Учителя ядеше от поднесеното му ядене с едно много добро разположение и ме гледаше с една топла, мека усмивка, с която искаше да ми каже: „Колко много има да учиш от закона на Любовта, за да разбереш Бога и да обикнеш хората“.

Учителя беше готов да прави връзка с всякого, да обича всяко живо същество. Една млада жена ме помоли да ѝ направя хороскоп. Явно бе, че искаше да знае ще се ожени ли, или не, и защо е закъсняла за тази работа, тъй като годините ѝ бяха вече доста напреднали за такава връзка. След като го направих, ѝ казах: „Ти посрещаш всеки човек на нож. Може ли да се презърне и целуне един свит на кълбо таралеж? Ти си се обградила с такава плътна Сатурнова обвивка, че е невъзможно да се общува с теб, всичко отблъскваш. Отвори се и приемай хората с разположение“. Сатурн и Уран в хороскопа ѝ бяха в тежки позиции.

Не е случаен този хубав обичай, когато отидем на гости, домакините да ни почерпят с нещо или пък ние да поднесем подарък. Самият факт, че ще има приемане, отваря и създава вече възможността за една гружеска, топла връзка между присъстващите. Природата има здрави клеци за оправяне на хората, поддали се на тази злъчна Сатурнова обграденост. Тя ги поставя в най-големите изпитания. „Самотата е най-голямото изпитание, най-голямото страдание, при което една гуша може да се постави“ – казваше Учителя. При тези страдания човешката гуша разкъсва плътната обвивка, двойникът се отваря и търси връзка със съществата – търси да ги обича.

Един ден разправям една своя опитност на Учителя. Бях затворен за първи път в един чудовищен мръсен арест, в един останал още от турско време зандан, в който по-късно разбрах, че са лежали и някои от нашите възрожденци като Тогор Каблешков. Прекарвах дни и нощи сам, измъчен, захвърлен, непотърсен от никого. Един ден от една дупка излезе една мишка, завъртя се, озърна се – и като ме видя, избяга отново в дупката си. Една радост, една светлина трепна в мен. Като я видях, ѝ извиках: „Чакай, стой, не бягай, остани тук!“ Оттогава аз обикнах повече всички и станах по-добър. Учителя ме гледаше и се усмихваше доволен от урока, който съм научил.

Уран е още по-отдалечен. Той се движи с легнала ос, сливаща се с плоскостта на неговата орбита. Това е едно крайно неблагоприятно положение, при което се създават тъмна непрогледна нощ и зима от 21 наши години. След това има толкова години пролет, след нея – лято: непрекъснат ден от цели 21 години; есента също е толкова. Там са изпратени същества от голяма класа, за да я изправят. Всеки, който отрече Божествения порядък и иска да внесе друг, свой, непременно ще бъде съборен като тази планета. Тя е легнала и даже е малко надолу с главата.

В неподготвения двойник се създава устремът да се отрича Божествения порядък, желание човек да създава някакъв свой, нов ред. Имаме ли обаче един добре организиран двойник, по него ще протекат силите на онези високо издигнати, разумни братя, пратени на Уран, които носят вечно новото, новите гениални идеи, каквито Бог създава всеки миг.

Нептун е още по-отдалечен. Той е планета с най-ярка светлина от всички групи, макар че с обикновено око не

се вижда поради граматната си отдалеченост от нас. От всички планети на Слънчевата система тя не се подчинява на порядъка за дистанциите на планетите до Слънцето, изразен в правилото на Тициус-Боде.

Нептун прави изключение от това правило. В един несъвършен двойник той създава ненаситна жажда за внимание и уважение от околната среда; в живота на човека създава обърканост и безизходни положения. А как се проявява тази сила в един организиран, облагороден двойник? На тази планета са изпратени същества на много свършената Любов. Затова в организирания двойник се създава рядка по своите качества нежност, деликатност, привлекателност, красота, за каквато всеки жадува. Създава се човек, който е така приятно да гледаш, а още повече да общуваш с него. Той е едно свършено, изключително явление от околната среда и заема специално място в израза на човешките форми, както и самата планета заема специално място в слънчевото семейство.

Плутон е последната и най-отдалечена от познатите ни планети. Тя има две отличителни качества – ексцентрична орбита и двойно по-голяма плътност на масата от тази на Земята. За Плутон Учителя бе казал: „Той е октава на Земята. А Земята е мястото, школата за развитието на човешката воля“.

Тази планета носи възможности у човека да създава и да твори великото и импозантното. При несъвършения двойник създава една нахална, брутална мания за величавост, без човек да има елементи за това. Плутон създава изненадващи, гръмотевични събития в живота на човека. Друго е, когато тази сила протича през един организиран двойник. Тогава имаме мощна воля, скромност и средства да постигнем и да приемем Божествените подтици, които ни насочват в постигане на това.

Няма нещо по-красиво, по-велико, по-приятно от един човек с добре организиран и хармонично устроен двойник, който създава условия за проява само на светлите, велики космични сили. Затова си заслужава времето и усилията човек да наблюдава себе си, да следи как и с какво качество през него протичат космичните сили, за да може той да се поправи и усъвършенства. Затова е даген и неговият живот.

март 1969 год.

СЪНЯТ

Едно от най-интересните състояния, които животните и човекът преживяват, е състоянието на сън. Това състояние се характеризира с намалената дейност на всички жизнени процеси. Дейността на главния мозък е спрена, което отнема възможността за един съзнателен живот. Изключения имаме, когато е налице онова странно преживяване, наречено сънуване.

Петте ни сетива благодарение на спирането на дейността на главния мозък преустановяват своята възприемчивост. Дишането е по-рядко и по-спокойно, пулсът на сърцето също е забавен. Кръвообращението е по-бавно, кръвното налягане намалява. Температурата на човешкото тяло спада, а мускулите са в едно много по-отпуснато състояние, отколкото и при най-голям покой.

В това състояние животните прекарват повече или по-малко от своя живот, а човекът – средно по една трета от генонощето. Една трета от живота на човека е много, за да се отнасяме към това състояние с безразличие и невнимание, като към нещо така просто дадено, без

да приемаме, че е необходимо неговото по-задълбочено и старателно изследване.

Като приемем предварително тезата за изключителната разумност, която цари в природата, където нищо не е без смисъл и значение, ще трябва да се съгласим, че сънят е от голяма важност за всяко живо същество и на първо място за човека. За наложителната необходимост от сън говори и фактът, който изследванията показват, че човек не може да издържи повече от 10 денонощия без каквото и да било сън. Това е пределна граница, след която настъпва смърт. Ето защо сънят е много важен, а безсънието се изразява като нещо много мъчително за човека.

Навремето за изработване в нас на някои качества и за придобиване на известен опит Учителя ни бе дал следната задача: в продължение на две седмици нощем всеки от нас поотделно да стане и да отиде на Витоша. Някои от нашите приятели обаче за този случай не бяха спазили важното правило на ученика, според което дадените му упражнения трябва да се изпълняват усърдно и в мълчание. Бяха се разбърбили и това нещо беше стигнало до ушите на някои упадъчни елементи на тогавашното общество. Те се подготвиха да извлекат полза за лично удоволствие от този случай.

Учителя, схванал техните помисли и кроежи, беше предотвратил всичките им домогвания, както по-късно ние разбрахме, но с цената на много усилия и жертви от негова страна. Когато изтекоха двете седмици и упражненията мина благополучно за всички, при една среща с Учителя той каза: „Държахте ме цели 14 денонощия без сън, знаете ли какво нещо е това?“.

Съвременните хора се впуснаха да изучават дълбините на океаните, Космоса, небесните тела, възможността

да се отива до тях – и най-първо до най-близките до нас членове на слънчевото семейство, за непосредственото им изследване. Те летят вече в орбита около Земята, около Луната – все големи и грандиозни работи. Но това тъй близко и необходимо състояние на човека, в което той ритмично прекарва една трета от всяко денонощие, е все още неразбрана и неизследвана област, една голяма загадка, свят, който крие в себе си не по-малко чудни и крайно полезни за човека знания и възможности, отколкото това, което той сега изучава.

Известно е по един безспорен начин, че великите учители на човешкия род са отдавали извънредно голямо внимание на това състояние, като са препоръчвали всякога една добра подготовка за влизането на човека в съня. Тези препоръки поради ниския уровень на техните слушатели не са били нищо повече от една молитва преди лягане, която да даде по-възвишено състояние на човешките мисли и чувства. Известно е обаче, че светилото на Средна Азия, най-лъчезарният образ на арабската култура Абу Али ибн Сина, наречен още Авицена, живял между 950 и 1037 г., в своите школи е преподавал между многото науки и загълбоченото изучаване на съня и сънищата. Какво точно е изнесъл този велик учител, не е известно, защото всички негови трудове, с изключение само на някои книги по медицина, са били унищожени от фанатизирани слепи и невежи първенци, последователи на Мохамед, чиято религия е била господстваща за онова време там. Авицена е бил преследван и гонен от тях.

Учителя също е дал някои препоръки, които целят колкото може по-малък ангажимент на жизнените функции по време на сън. Вечер, преди лягане, краката да се измиват в топла вода. Това е извънредно важно за правилно-

то кръвообращение. Да се вечеря преди залеза на Слънцето, което между другото ще даде възможност на стомаха да се справи със задачата си преди заспиването. Да се отбягва късното ядене на някои мъчно смилаеми храни.

При нормални условия състоянието на сън идва при животните с малки изключения и генем, а при човека – всякога, когато Слънцето е под хоризонта, като с особена острота тази нужда се налага след полунощ. Животните пък, които използват деня за сън, а нощта – за активна дейност, са без изключение хищни и кръвожадни.

Това и още много случаи, като например голямото оживление, радост и възторг, които се изразяват най-ярко у птиците малко преди и след изгрева на Слънцето, показват голямата връзка, която има между него, Земята и главния мозък както при човека, така и при животните. Не само Слънцето, но и всяко небесно тяло, каквото и да е то – комета, планета, звезда – излъчват лъчи. Тези лъчи са наситени със сили от най-различно естество и качество и въздействат на главния мозък в онези области и центрове, които отговарят на техните вибрации.

През нощта вибрациите на Земята, невъзпрепятствани от тези на Слънцето, са по-силни. Качеството им, за разлика от тези на Слънцето, са от много по-ниско естество и могат да засегнат само центрoвете, намиращи се в основата на главния мозък, където се намират двигателите на нисшите, примитивните нужди: подтикът за усвояване и отнемане, за грабеж, центрoвете за разрушение, за вкусови възприятия, жаждата за чревоугодничество, за полово наслаждение.

Разумната природа съзнателно поставя предимно мозъка на човека в едно пасивно, в невъзприемащо положение през нощта, за да няма възможност земните влияния

активно да засягат тези центрове, дейността на които спъва устрема на човека към по-възвишеното. Дейността на тези центрове притегля към себе си кръвта и с това се спъва работата на централните в по-горните слоеве на мозъка, които създават подтика на човека към по-съвършена творческа проява. Тези центрове получават своите подтици предимно от силовото поле на Слънцето, като в най-чиста форма се явяват сутрин преди изгрев, по време на самия изгрев и малко след него. Луната и другите членове на слънчевото семейство – планетите, също оказват влияние върху човека, което се изучава от саабеззма.

Ние не можем да не приемем по един безспорен начин, поради голямата очевидност, с която истината тук ни се налага, че при всяко живо същество и още повече при човека тялото и обликът, който то приема, се изгражда по някакъв отнапред даден модел. Този модел за всеки отделен човек е различен. Всички хора на Земята си имат свой отделен, характерен за тях облик. Растенето и развитието на всеки орган от човешкото тяло не само че приема своя специфична, определена форма, но има и строго определен размер, следващ някакъв невидим за нас модел.

Също така не можем да намерим някой орган у различните хора, който непрекъснато да расте или даже да прескочи някаква неприемлива, неестествена граница. Размерът на органите при децата расте, но това растене спира по независими от нас причини, щом като се оформи напълно невидимият за нас модел. При нараняване клетките на засегнатото място почват усилено да се делят, докато заляят раната, след което делението спира. Този невидим за нас модел командва и определя развитието както на всеки орган по вид, форма и размер, така и на целия човек, взет като цяло. Той е могъщ и властва над физическото

тяло. Занимаващите се по-дълбоко с голямата загадка на човека наричат този модел негов двойник.

Прави се голяма грешка, като се приема от мнозина, че веществото може да се прояви само в такова състояние, в каквото нашите пет сетива са способни да го възприемат. Тази погрешна представа е спъвала и ще спъва разбирането на човека.

В началото на нашия век се изясни, а от 1942 г. опитно се доказва, че материята е съгъстена енергия. Материята и енергията са само две състояния, както легът, водата и парата са три състояния на едно и също нещо.

Може ли някой да види електромагнитните полета, които ни заобикалят, създадени от силите, които организмите на нашето тяло излъчват? И като не ги вижда, значи ли, че те не съществуват? Двойникът на човека е изграден от едно по-друго състояние на веществото. Той прониква тялото му така, както ако в една кофа, пълна с пясък, налеем значително количество вода. Тогава обемът на пясъка няма да се промени. Но къде отиде водата? Естествено, между песъчинките. Могат да се приведат и по-интересни примери за вместване на различни обеми един в друг.

Този двойник прониква и обхваща човешкото тяло, като излиза от него на по-голямо или на по-малко разстояние, според състоянието на човека. При възбуда той излиза с по-голям радиус от човешкото тяло. Ние лесно схващаме, когато се доближим до някой човек, дали той има разположение или омраза, или пък е безразличен към нас. Състоянието на този човек се изразява чрез неговия двойник, което се предава на нашия преди още да сме имали какъвто и да било физически контакт.

Този именно двойник, или както още се нарича – звездно тяло, при своята проява изразходва сила и енергия. Тази

именно сила, необходима за неговата проява, той черпи от необятния миров силов океан, както го нарича един от най-гениалните хора на човешкия рог – италианецът Енрико Ферми. Ние ще трябва да приемем по един безспорен начин, че силите по своя характер и естество не са едни и същи и че силата, която ние приемаме от храната, от разпадането на веществата, е коренно различна от тази, която може да се приеме от този необятен миров силов океан. И именно защото нашето звездно тяло не може да ползва сила за своя живот и проява от храната, затова звездното ни тяло приема енергия именно от този силов океан нощем, когато ние спим.

Всяка една проява на живите форми на човека, каквато и да бъде тя, е свързана с изразходването на енергия. Всяка енергия, колкото и малка да е, от какъвто и рог да бъде, има всякога своя произход в разпадането на веществото. Така например да вземем топлината, която всяко живо тяло излъчва. Огънят не е нищо друго освен обмяна на онези елементарни частици в кислорода и въглерода, които обикалят около ядрото на атома, наречени електрони. При тази обмяна обаче изхвъркват и се разсейват под форма на топлина и много малки елементарни частици, които дават топлината. Разсейването на веществото е толкова малко, че везните на Лавоазие⁶² не можаха да го уловят. При всяко разпадане на веществото неизменно се отделят инертни вещества, които ние наричаме отрови.

Дејноста на човешкия организъм е една чудна лаборатория, в която има непрекъснати процеси, които се загвижват от енергия. Тази енергия идва от разпадане на веществата, при което се образуват и много отрови. Човешкият организъм, въпреки своето съвършенство, не е в

състояние засега да се справя непрекъснато в своята дейност с тях. Това се отнася най-вече до най-натоварения от всички наши органи – главния мозък.

Устройството на човешкото тяло буди възхищение със своето съвършенство, но въпреки това то има още много да постига. В борбата си с тази напаст, отровите, тялото непрекъснато ще се усъвършенства и някога ще стигне до това състояние – да може всякога напълно да се справя с отровите, останали като отпадък от обмяната на веществата в него. Ето защо нашият двойник, могъщият ръководител на тялото ни, налага това състояние, наречено сън.

Учителя казва: „Човекът е бил и преди да се създаде Слънчевата система“. Той е сътворен от онези космични сили, които след това са създали Слънчевата система. Всяка една от тези сили се изявява в един член от това семейство; тя създава и се изявява и в отделни области от човека. Човешкият двойник е поле, място за изява на тези сили. Там всяка сила за всеки човек е определена с нейното естество и напрежение. Изявата на тези сили подлежи на едно усъвършенстване, ръководено от една по-висша природа. Задачата на човека е да облагородява тези сили, включени в него. Оттам е и връзката между Слънцето, Луната, планетите и човека.

Разпределението на всички членове от слънчевото семейство за времето и мястото, в което даден човек се ражда, отговаря на разпределението на тези космични сили в двойника на човека. Тяхната изява там определя формата, израза и размера на физическото му тяло; също така качествата, способностите, плана на живота и задачите, които човек има да изпълни, за да направи крачка напред по пътя на своята еволюция.

Моментът, в който човек влиза в състоянието на сън и когато излиза от него, когато се пробужда, са два момента, които той не може да наблюдава. Това са два процеса, в които съзнанието му се прекъсва. Двойникът предварително спира дейността на главния мозък и тогава излиза от тялото на човека. От този момент имаме състояние на сън. Това става без участието на човешкото съзнание, за да не се събужда страхът у човека, който много би попречил на този важен и деликатен процес.

Между съня и смъртта няма голяма разлика. И при двата случая има излизане на двойника от тялото. При смъртта това излизане е цялостно, пълно и завинаги; при съня е осъществена една връзка между тялото и двойника, по която двойникът изпраща сили, които имат за задача да изчистят отровите от организма чрез бялото вещество на човешкия мозък. Това става за поддържане на онези органи в човешкото тяло, които не зависят от нашата воля – кръвообращението, дишането, храносмилането и дейността на редица жлези в организма. Излизането на двойника както при смъртта, така и при съня, трябва да става в атмосфера на тишина и спокойствие; да няма резки сътресения, шумове, изненади, уплаха. Това важи и при събуждането, при влизането на двойника в тялото. Един пример от времето на Учителя ясно илюстрира тази необходимост.

Майка и гъщеря живеят с голяма връзка и обич помежду си. Идва време – майката заболява и е на смъртно легло. Когато гъщерята разбира, че майката си отива, тя се хвърля върху нея ужасена, с рев и стенания. Процесът на излъчване се прекъсва и лежащата на смъртен одър майка дни и нощи подред прекарва в едно междинно положение.

Дъщерята разбира грешката си и иска помощ от Учителя, който освобождава и подпомага излизането на двойника от тялото на умиращата.

През време на съня главният мозък под влияние на космичните сили, намиращи се в двойника, не само се освобождава от отровите, натрупани през дневната му работа, но поглъща и се насища като акумулатор с онези сили, които са ръководили и управлявали дейността му през деня. Излязъл от тялото, двойникът потъва, включва се в една среда от хора, от същества, които работят сходна на неговата дейност и имат същите занимания. Тази среда, тези същества могат да бъдат от висока като неговата или от още по-висока йерархия. Това зависи от моралните подтици, които са подбуждали човешката дейност през деня.

Ако моралните подбуди на човешката дейност през деня са били от по-високо естество, двойникът влиза в среда от по-висши и разумни същества, които всякога са разположени да помогнат на човека, за да получи подтици, стремежи, идеи и разрешаване на проблемите, които са го вълнували в будното му състояние. Ето защо Учителя много пъти ни е съветвал да обръщаме внимание на първата мисъл, която ще имаме след събуждането.

Молитвата е една жажда, устрем за свързване със същества от една по-висока йерархия. По-възвишеното състояние, създадено от молитвата, ще отпрати двойника ни към тях, към тяхната среда, която ще ни помогне да получим идеи, импулси, подтици, които той ще предаде на главния мозък. Такъв човек при събуждане е разположен, бодр, радостен, пълен с живот, с идеи и импулси за изпълнение на задачите си през деня.

Учителя казва: „Молитвата улеснява, но не разрешава въпросите“; и още: „Само напрежението на ума може да доведе човека до света на идеите, до този висш свят – извор на живот и възможности“. Колкото е по-голямо напрежението на мозъка от дейността, която човекът развива през деня, толкова и възбудата на силите, управляващи тази дейност в двойника, е по-голяма; толкова и възбудата, която двойникът ще произведе в съответното общество, ще бъде по-голяма, повече ще му се даде. Христос казва: „Искайте да ви се даде, хлопайте, за да ви се отвори“. А Учителя казва: „Силното желание прави от нищото нещо“. Много пъти сме срещали хора, постигнали нещо в света, които казват: „Аз лягах и ставах с идеята да стана такъв“. Сегашните хора са облагани от свършено погрешния стремеж да прекарат охолни, тих, спокоен живот. Такъв живот създава духовна нищета, ограниченост и едно бластяване на мозъка, движен само от най-гребни и примитивни нужди.

През време на съня двойникът ни, влизайки в контакт със съответните общества, понякога пуска да се отразят някои явления и събития, които стигат до главния ни мозък. Това нещо ние преживяваме, когато сънуваме. Най-честото сънуване, което човек има, е да чувства, че се движи леко, без усилие, че хвърчи из пространството, което е едно истинско състояние на неговия двойник, отразено в мозъка му.

Останалите сънища можем да разделим на три категории. Към първата категория се отнасят онези разбъркани, неясни и без каквато и да било връзка помежду си събития, които ние сънуваме. Това са само откъслечни части, непоседователни и в повечето случаи нямащи връзка по-

между си картини, отразени в нашия мозък от преживелите на нашия двойник, без връзка с място и време.

Към втория дял се отнасят онези сънища, които нашият двойник отразява чисто и последователно в мозъка ни. Тези сънища не са нищо друго освен среща с разумни същества, които всякога с особено внимание и любов гледат и подкрепят всяко човешко напрежение и устрем към светлината, към истината. Те ни помагат да разберем, да получим яснота за проблемите, които са ни вълнували и които сме се напънали да си изясним в будното си състояние. Това те правят било с понятен за нас език и средства, било чрез символи, като използват един чужд своеобразен език.

Към този дял сънища могат да се приведат много случаи. Тях народът е обобщил със следната мъдрост: „Утрото е по-мъдро от вечерта“. Тук не може да не споменем сцената, която Толстой описва в своето произведение *Война и мир*, когато съветът на руските генерали начело с Кутузов⁶³ разисква сражението, което ще имат с Наполеон пред Москва. Тук има разпалени разисквания, предложението до късно през нощта. Кутузов греме, мълчи и най-после предлага всички да отидат да се напъят. Той е уверен, че това напрежение ще тласне него и хората му в онези висши сфери, където мъдростта на боговете ще им даде най-правилното възможно разрешение. Кутузов не се излъзва.

В литературата е изнесен и друг интересен случай на такъв род сънища, станал с руския писател Лермонтов⁶⁴. Той е бил не само писател, но и много добър математик и художник. Често се задълбочавал в математически проблеми и рисувал. Една вечер в тихата си стая започнал да решава някаква задача. Но колкото и усилия да правел, той не можал да я разреши. Напъвайки се така до късно през нощта, заспива на стола пред масата, където работел.

Тогава сънува много ясно, че при него идва човек със странно облекло, който любезно и внимателно му показва как трябва да реши задачата. Тя е решена и Лермонтов с най-голямо внимание оглежда странния си гост, който след това си отива. Той се събужда и с още пресните указания решава задачата по начина, показан от непознатия посетител по време на съня му. След това под свежите още впечатления нарисувал и образа на човека, който дошъл да му помогне в съня му. Когато след това сравнили рисунката с математиците, живели преди него, оказало се, че тя напълно си схожда с образа на един ирландски математик, живял преди около 200 години, който между другото бил открил и логаритмичните таблици. Рисунката на Лермонтов, според както отбелязва списанието, и досега се пази в музей.

Има друг интересен сън, даден на една сестра по времето на Учителя. Този сън е с чудни, ясни символи. Сестрата е студентка и следва философия и педагогика. Същата се заема със задачата да изнесе един реферат пред студентите и професорите от своя факултет на тема: „Ролята на богомилството за възпитанието на българския народ“. Дни и нощи поред сестрата се рови из библиотеки да търси и чете литература за богомилите и учението им. Потънала в напрежение и устрем да търси истината, една нощ много ясно тя сънува, че Учителя идва към нея и носи на ръцете си едно дете. Впечатлението на сестрата било, като че ли това дете е негово. Когато се доближил съвсем близо до нея, Учителя ѝ казва: „Чудно хубаво беше това дете, организъмът му работеше като часовник. Но имаше само един мъничък, много мъничък дефект в едното си око, заради който то не може да живее“. Под детето сестрата видяла написани цифри, които тя добре запомнила.

Още на сутринта тя отива при Учителя и му разказва своя сън. Учителя я погледнал, взел молив и хартия и написал цифрите, които сестрата видяла под детето в съня си, и казал: „Наредените цифри дават годината на началото на богомилското учение. Това учение беше създадено от Боян Мага, а поп Богомил⁶⁵ е бил само един негов проповедник, пък детето е самото учение. Това учение беше съвършено във всяко отношение и работеше безупречно, но прие този малък недостатък, че критикуваше висшето духovenство и дворцовите хора. То се занимаваше с техните недостатъци, поради което беше жестоко гонено и преследвано“. Това е символичният дефект в едното око. На трето място са пророческите сънища. Такъв е сънят на фараона, изнесен в Библията и изтълкуван от Йосиф.

Ние трябва да приемем по един безспорен начин, че има един свят, в който събитията, които ще станат на Земята, от най-големите до най-малките, с всичките им подробности, са предварително наредени и проверени, тъй както у нас има опитни лаборатории, в които предварително се проверява и опитва всичко, което ще се поднесе на човечеството за всеобщо ползване. Служителите, творците на тази лаборатория и всички, които имат достъп до нея, всякога могат да кажат как ще протече всеки процес въвн от нея, който те са наблюдавали предварително в лабораторията. Да може човек да каже: „Какво ще бъде?“, това не е никакво чудо, а възможност да имаш достъп в този свят, да можеш да наблюдаваш и да разбираш онова, което става там, или пък да бъдеш един от учените, които ръководят процесите в него.

Многото случая, които съм имал, някои от които съм описал, а също и други, които ще се изнесат от всички

приятели, които са имали такива, са ни посочвали, че Учителя не само е имал достъп до този свят, но е бил и един от могъщите ръководители в него.

Един перуог от живота ми мина под знака на много тежки изпитания, които при други случаи отгавна биха ме пратили пред вратата на свети Петър. Един ден, когато навярно съм бил вече към края на този перуог, Учителя се обърна към мене с измъчено, загрижено лице, уморено от някаква голяма работа, и ми каза: „Добре, че в градината ти се намира всичко, каквото поускаш“. Ясни бяха усилията, които бе направил, за да ме спаси от гибел. В този именно свят понякога двойникът на човека може да отиде по време на сън. И при някои случаи за негова полза там му се показват събития, засягащи самия него или обществото, в което живее. В този свят обаче най-често си служат с образен, символичен език, за разбирането на който трябва една добра подготовка. Разбирането на този образен език е една цяла наука, която трябва задълбочено и старателно да се изучава. Това е науката за тълкуване на сънищата.

Една трета от живота си човек прекарва в сън. Времето, дадено за това състояние, не е загубено, полезно е, но ще бъде още по-полезно, ако човек може да дава насока на дейността на своя двойник през часовете на съня. Един наш приятел – интелигентен и отгаден на науката човек – отива един ден при Учителя и му казва: „Учителю, защо така е наредено, че човек губи от живота си 1/3 за сън, в което време не върши нищо полезно. Кога и как ще мога да използвам това време за полезна и съзнателна работа?“. Учителя го погледнал и му казал: „Ти мислиш, че това време е загубено? Това, което се върши през време на съня, засега е необходимо и полезно. Когато ти ще можеш свободно и съзнателно да обикаляш из всички планети на Слънче-

вата система и да се учиш от това, което ще видиш там, тогава ще можеш съзнателно да използваш времето за сън за още по-полезна работа“. Колкото гвойникът на човека е по-добре организиран и силите в него са по-хармонично разположени, толкова и сънищата, които той може да има, са по-свързани, ясни и показателни. Учителя казва: „Колкото са по-ясни сънищата на един човек, толкова той е по-близо до възможността в него да се развие ясновидството“.

В ежедневиия си живот човек трябва да се стреми към чувства, мисли и действия от по-високо естество, за да може не само да подхранва този род космични сили в гвойника си, но и той от своя страна през време на съня да отива в тези по-висши среди, от които ще може да приеме богатствата, по-голямата им сила и възможността да прочиства мозъка си от напластените през деня отрови.

януари 1969 год.

БАГРИТЕ

Едно от най-големите богатства, които имаме на нашата планета, това са различните видове цветове, багрите, които тъй щедро се разливат около нас.

Сега, когато човек успя да отиде на друго небесно тяло, в случая Луната, където видя цялата ѝ повърхнина, оцветена в сиво-кафеникава окраска, той не може да не оцени голямата привилегия, която има, за да може да използва необятното богатство, което багрите му поднасят. И колко още неща трябва да оцени човекът, които има тук, а ние не подозираме тяхната стойност. Тази привилегия, тази възможност да се ползваме от този дар на природата е преди всичко благодарение на чудното устройство на човешките очи.

Нашите очи представляват изключително сложен и съвършен оптически уред и са най-главните органи на възприятия. Установено е, че чрез тях се получава до 90% от цветовете информация. Чувствителността на очите е настипна поразителна. Изследванията са доказали също, че те са в състояние да долавят и различават не само основните цветове, но и най-тънките им оттенъци. Така само в сивия цвят е отбелязано, че могат да се доловят над 300 негови нюанси, а за всички цветове въобще в слънчевия спектър човешкото око долавя над 25 000 такива.

Проучванията, които са направени върху слънчевата светлина, са установили, че макар да се явява пред нас като бяла, тя е сложно съчетание от седем основни цвята с техните многобройни нюанси: червен, оранжев, жълт, зелен, гълъбов, син, виолетов.

Тази съвкупност от цветове в слънчевия лъч е била опитно показана от големия учен на човешкия род Исаак Нютон през 1666 г. Той е прекарал слънчев лъч през тристенна стъклена призма и на екран, поставен на подходящо място, е получил светла лента, оцветена с тези седем цвята. Ако всеки от тези цветове отново го прекараме през такава призма, то на съответно поставен екран не се получава разлагане на цвета – изобразен е същият цвят в същия размер. Това показва, че всеки от тези цветове е вече еднороден във всяко отношение.

В тази цветна лента, наречена спектър на слънчевия лъч, получена от преминаването му през тристенната стъклена призма, има и загадъчни тъмни линии, наречени *фраунхоферови*. За тези тъмни линии по безспорен начин е изяснено, че са места на цветове, които не са се отразили на екрана. Това показва най-напред, че има цветове, които ние не познаваме. Слънчевият лъч има и други цветове, за

които ние нищо не знаем. Обяснението, което се дава на този факт, на пръв поглед маловажен, всъщност е от голямо значение и важност за живота на една планета. Учените казват, че на тези места – тъмните линии, е имало цветове, които са били погълнати било от слънчевата, било от нашата атмосфера.

Слънчевият лъч е съставен от елементарни частици, наречени *фотони*, които за всеки определен цвят са различни. Фотоните на всеки цвят са съставени от лъчисто вещество и се движат с грамадна скорост, носещи също такава енергия, като самите те вибрират и създават около себе си силово поле. За всеки определен цвят те са различни по размер, скорост и сила, а също и по дължината на вълната, която има силовото поле, което създават около себе си, като колкото тази вълна е по-къса, толкова и силата, която съответният фотон носи, е по-голяма.

Известно е, че елементарните частици, които са много малки по размер, носят със себе си грамадна сила и създават около тях поле с неимоверно къси вълни, каквото е например т.нар. *неутрино*. Тези частици, както и неутриното, минават свободно и безпрепятствено навсякъде, дори и през самите атомни ядра, без да се отклоняват от своя път. Те минават и през цялата планета.

Когато слънчевият лъч влезе в стъклената призма, фотоните на всеки цвят според удара в стъклото се отклоняват на съответен ъгъл съгласно формулата от механиката $E = mv^2/2$. Ще трябва да приемем, че в този слънчев лъч има фотони, които със своя малък размер и с грамадната си сила минават през атомните ядра на стъклото безпрепятствено, без да се отклоняват от своя път; те минават направо през стъклото и не се отразяват на екрана, като тяхното място там остава празно, тъмно. Тези фо-

тони проникват навсякъде – и в най-дълбоките гълбини на океаните, и в центъра на Земята, затова абсолютна тъмнина и абсолютен мрак на Земята няма. Живот има само там, където прониква слънчев лъч, а за да има навсякъде живот, то някакви слънчеви лъчи – видими или невидими за нашите очи – трябва да проникват. Учителя казва: „И в минералите има живот, и в тях тече животът, но там той е много бавен“.

Котката по най-убедителен начин ни показва, че и в най-големия за нас мрак, в най-голямата тъмнина има все пак светлина, защото тя вижда там. Предметите, цветята, растенията, животните и всичко, що ни окръжава, приема слънчевата светлина, като поглъща една част от нея и отразява друга част, носеща съответната багра, съответния цвят, които ние долавяме в премеа. При поглъщането на част или на цялата слънчева светлина, паднала върху предмета, се образуват различни химични съединения. Когато няма поглъщане на светлината, става нейно пълно отразяване – тогава имаме белия цвят, защото слънчевата светлина е бяла.

Бял цвят имат онези тела и предмети, които отразяват напълно, изцяло слънчевата светлина. Ето защо белият цвят е цвят на чистотата, на безкористието, цвят, който повдига човека от земното, от света на грубото ежедневие, където грижата за себе си е на първо място. Белият цвят тласка човека към висините на груг идеен свят, свят, в който грижите към потребностите около нашето физическо тяло не съществуват. Този цвят възражда човека. Учителя казва на едно място: „Поетът, в когото гори свещеният огън, ще пише поезия в бял цвят – с цвета на светлината“.

Дневната, бялата светлина, в която влизат всички цветове, е най-благоприятна за човека, най-добре се приема от нашите очи не само затова, че в продължение на много хилядолетия човек най-добре се е приспособил към нея, но и затова, че тя като носи в себе си всичките цветове, те създават вибрации, които хармонично подхранват центровете на нашия мозък.

На другия край е антиподът на белия цвят – черният. Черен цвят има тогава, когато всичките багри, цялата светлина е погълната. Той е цвят на крайния еготиъм, на крайното обсебване; цвят, който потиска, смразява, спъва порива на човека, отнема живота и радостта – тези чудни дарове на боговете. Той е цвят на безмълвието. За голяма наша радост, както видяхме, абсолютно черен цвят няма. А има ли и абсолютно бял цвят, истинския чист бял цвят на слънчевия лъч? Няма, защото до нас най-чист идеален слънчев лъч не идва. Учителя казва: „Тази светлина, която вие имате тук, е само сянката на истинската светлина, която съществува на Слънцето. Истинската светлина е тъй мека и приятна, за каквато вие и понятие нямате“.

Между тези две крайности са наредени всички цветове, които ние познаваме. Те играят важна роля за човека, защото от всички средства за зрителна информация виждаме, че цветовете се различават най-добре от най-голямо разстояние и най-бързо предизвикват необходимата реакция. Фактите са установили по безспорен начин, че различните цветове оказват въздействие върху психиката и физиката на човека по най-различен начин, като това въздействие идва чрез очите.

Светлите тонове, при които имаме повече светлина, носят повече радост, разположение, ведрина, оптимизъм, гаят чувството и носят топлина. Тъмните, наси-

тените с по-малък примес на бяло цвят, въздействат повече на интелекта, на мисълта, те тласкат и прегразполагат човека към по-сериозна и задълбочена работа.

В природата различаваме две основни групи цветове. В първата група влизат т.нар. *хроматични* цветове, с други думи – предмети и тела, които имат цвят и багра от спектъра. В другата група са т.нар. *ахроматични*, или безцветни тела. В тях влизат всички онези цветове, които са между черното и бялото, като те се отличават само по количеството светлина, приета от черното. Ако си представим лента, на единия край на която се намира белият цвят, а на другия – черният, то смесването на бялото с черното ще ни даде всички нюанси, всички оттенъци на сивото. Обикновено фотографията не може да ни предаде различните багри, а ги дава според количеството светлина, която съответният цвят отразява, като го показва със сив оттенък – по-светъл или по-тъмен, според отразената светлина.

Ние ще трябва да приемем като изключителна привилегия, че на Земята има химически съединения, които могат да отразят светлината в багри, за да имаме такава пъстрота на цветовете, а също и че очите ни имат способността да ги възприемат. Това е един сложен и загадъчен процес. Но отразени ли са всички цветове, които слънчевият лъч носи? Имаме ли на Земята всички химически съединения, които могат да отразят всички цветове, които слънчевият лъч носи? И свършени ли са дотолкова нашите очи, че да ги доловят всички? Това са въпроси, на които не е отговорено.

Всеки един от сегемте основни цвята на спектъра заедно със своите оттенъци, със своите вибрации, въздействия върху съответни области на човешкия мозък,

където са разположени центрoвете, управляващи гадени качества, способности и прояви на човека.

Спектърът почва с червения цвят. Той от всички други има най-голяма дължина на вълната, вибрациите му са най-бавни и носи най-малка енергия. Неговото въздействие върху човека още от най-дълбока древност е било познато като възбуждащо. Това въздействие не произлиза, както искат да го обяснят, от сходството му с червения цвят на кръвта и от нажеженото желязо, защото най-напред е дошла възбудата, че тогава е излязла кръвта, а желязото е дошло много, много по-късно.

Червеният цвят със своите вибрации въздейства, възбужда онези центрове в нашия мозък, които се намират в задната му долна част. Те управляват разрушителните пориви и половата дейност у човека. Възбудата на тези центрове всякога е израз на прилив на енергия, тласкаща човека към проява в тези области. На слаби, анемични, отпаднали хора се препоръчва червеният цвят. Него ние го схващаме като цвят, който се разсейва най-бавно поради по-бавните вибрации на тези мозъчни цветове, които го възприемат. Ето защо той е удобен за сигнални знаци.

Оранжевият цвят е вторият от поредицата цветове в спектъра. Той има малко по-къси вълни и носи по-голяма енергия. Неговите вибрации въздействат върху задната част на мозъка, в горната част на която е човешката индивидуалност, а по-надолу са социалните чувства. Най-напред човек търси да подчертае себе си като нещо отделно, самостоятелно, като ярко изразен индивид, след което търси обществото, за да общува с него като отделен, самостоятелен индивид. Оранжевият цвят събужда подтика към семейството, към децата. Такъв цвят имаме при залеза на Слънцето. В астрологията 30 градуса от за-

падения хоризонт нагоре е онзи сектор от небесната сфера, който събужда чувството у човека да се подчертава като отделна самостоятелна единица и определя отношението му към заобикалящата го среда.

Жълтият цвят, който е до него, има още по-къси вълни и носи още по-голяма енергия. Този цвят със своите вибрации въздейства на предната и на средната горна част на човешкия мозък, където се намират центровете на паметта и тези за търсенето на закономерностите, на причините и последствията в явленията, както и на центровете на мъдростта. Изследванията върху този цвят са показали, че той най-добре от всички други се разпознава отдалече, най-бързо и от най-голямо разстояние се долавя от човека. Направените опити са показали, че той се разпознава от разстояние от 4 200 м, докато червеният – едва от 1 000 м.

Това свойство на жълтия цвят е било използвано още от дълбока древност. Така най-ревностните последователи на Буда, монасите, са носели, носят и сега, жълти раса; и то не само затова, че този цвят се долавя от най-голямо разстояние, а така те се представят и като носители на мъдростта. Това свойство на жълтия цвят, да се долавя най-бързо и от най-голямо разстояние, е било използвано и през средните векове. На болните от проказа са разрешавали да носят само жълти грехи.

Този цвят се използва и сега. В жълто са оцветени карантинните помещения на морските съдове; използва се също за обозначаване на опасни места. В много страни автобусите, с които се превозват деца, са оцветени с жълта боя, за да може шофьорът на всяка друга кола да я забележи и от най-голямо разстояние, за да бъде по-внимателен, когато я доближава. Препоръчано е работниците по пъти-

щата и тези, които направляват движението по тях, да бъдат облечени в жълти грехи.

Зеленият цвят, който следва, има още по-малка дължина на вълната и носи със себе си по-голяма енергия. Този цвят подхранва голните предни центрове на мозъка – централните, които се намират непосредствено до и над вежгите на човешкото лице. В тази област се намират зрителните способности и конкретният ум, централните, които дават представа за околния свят и средата, в която човек е поставен. Тези центрове създават у човека подтиците да се грижи за своите нужди, за своите удобства, да подсигурава живота си колкото се може по-добре, тласкат го към дейност, която има за цел изобщо придобиване на лични облаги. Грижата за личните облаги в болшинството от хората внася известно успокоение.

Зеленият цвят подхранва в по-висша степен мозъчните центрове, които се намират отстрани на слепите очи. Те създават у човека подтика към творчество – да създава, да твори ценности не само за себе си; изобщо подтика към творчество, без да се гържи сметка за кого, а само като цел.

На Земята този цвят е в най-голямо изобилие. В онези далечни геологични времена зелените полета, горите, джунглите със своите зелени багри са въздействали на зараждащия се на Земята човешки род за оформяне на тези центрове, които са създали у хората импулса да работят. Учителя казва: „Природата се е видяла в чудо, докато накара човека да работи“. Зеленият цвят в това отношение е изиграл голяма роля, защото човек по начало е мързеливо същество.

Помещенията, където е необходимо по-голямо внимание към работата, където трябва да се създаде по-голя-

ма активност, е необходимо да са боядисани в зелен цвят. Така например в едно училище е направен следният опит. Задават се задачи, написани на бяла, зелена и червена хартия. Най-много и най-правилно били разрешени задачите, написани на зелената хартия, а най-малко – на червената.

Установено е, че зеленият цвят намалява и понижава кръвното налягане и способства за нормалното напълване на кръвоносните съдове. Той оказва също благотворно въздействие върху очите. И затова при очни заболявания се препоръчват очила със зелени стъкла.

Гълъбовият цвят има отношение към центрите в горната теменна част на мозъка, където се намират групите клетки, отговарящи на онова висше чувство, наречено благоговение, онова чувство, което ни кара да отдаваме почит и уважение към великото, което създава и урежда всичко около нас.

Синият и виолетовият цвят имат най-къси вълни и носят най-голяма енергия. Те са най-могъщите от всички останали цветове. Когато Учителя е препоръчал да се проучат цветовете, тези два цвята той е поставил в отделна група, като за тяхното изучаване са се изисквали по-специални качества.

От всички елементи на нашата Земя озонът е най-активният – той има син цвят. Тези два цвята имат отношение към най-горните центрове на човешкия мозък, където се намират групата клетки, управляващи самооблаганието, човешкия устой, моралните качества. Добре развити, тези центрове определят силата на мисълта. „Мисълта у човека е най-важното нещо“ – казваше Учителя.

Синият и виолетовият цвят се определят като студени не затова, че носят някакъв хлад, а затова, че със своите вибрации подхранват психиката на човека и му съ-

действат да може най-добре да издържа напреженията в живота, от какъвто и характер да са те.

Един от примерите, които се привеждат в литературата за въздействието на синия цвят, е случаят с гладачницата. Температурата, която създавали горещите ютии в една гладачница, била мъчителна за работещите там. Смятало се е, че е невъзможно да се внесе някакво облекчение, тъй като се знае, че със студени ютии не може да се глади. В случая направили опит, като боядисали помещението в син цвят. Работещите там веднага след това признали, че им е станало по-хладно, макар че температурата в него не се е променила. Обяснението не е за това, че синият цвят е внесъл някакъв хлад, а защото със своите вибрации той е подхранил горните мозъчни центрове, които дават възможност по-добре, с по-голяма лекота да се понася напрежението, което се създава от задушната и топла атмосфера, създавана от горещите ютии.

Установено е, че на болните с възбудена нервна система синият цвят действа успокояващо. Какво представлява един нервно възбуден човек? При такъв човек силите в неговия двойник се намират в едно по-голямо или по-малко безредие. Всяка от силите е излязла извън рамките на своята деятелност. Контролът върху тях, който се ръководи от духа на човека, е нарушен. Синият и виолетовият цвят със своите вибрации му дават подкрепа и възможност да има по-голяма сила, за да въздвори ред в настъпилото безредие. Хора, които лесно се възбуждат, имат по-лабилен двойник. Синият и виолетовият цвят за тях ще бъдат от полза.

Тези два цвята носят вибрациите на планетите Уран, Плутон и Ханд- планети, които носят новите идеи, събуждат устрема у човека към онова, което е извън обик-

новените житейски потребности, като същевременно дават импулс за постигането и за осъществяването на по-необикновеното, по-грандиозното. Това са сериозните цветове, изискващи характер и устои в човека, за да не падне и да не тръгне по пътя на извратеното.

Синият и виолетовият цвят са съвсем неподходящи за боядисване на ресторанти и помещения за хранене. Една храна, погнесена в оттенъка на синия цвят, съвсем не би предизвикала охота за ядене. Колко разумна предохрана е поставила природата, използвайки цветовете, които да посочват качествата на храната.

Богатството на багрите подхранва всички центрове на човешкия мозък и с това създава една възбуда, едно оживление, едно разположение, но когато се прекали с тях, се поражда умора. Липсата на багри действа успокояващо. Тогава мозъчните центрове не получават възбуда, но с това идва неразположението и състоянието на отеченост.

Багрите са могъщ лост в развитието на човека.

септември 1969 год.

БОГАТСТВАТА

Командният орган за всички прояви на животните и човека е мозъкът, заключен в черепната им кухина. Изследванията върху мозъка на човека са показали, че той съдържа 10-12 милиарда клетки. Установено е също, че те са налице още при неговото раждане. Още при раждането на човека този орган, най-голямата загадка на планетата Земя, е вече напълно устроен, за да изрази качествата и способностите му, чакащи само с течение на времето постепенното им съзряване, за да се проявят.

Това проявление в различните хора е извънредно разнообразно и с грамадна амплитуда, което трябва да ни даде основанието да приемем, че не самият орган е този, който дава възможностите, че той не може да се вземе като някаква жлеза, както се приема, която да изфабрикува мислите, чувствата и подтика за действие у всеки човек. В такъв случай разликата между хората във външния им вид, в начина на мислене, в богатствата на способностите, в проявите на чувствата, в подтиците за действие биха били приблизително еднакви. Това обаче далеч не отговаря на действителността. И ние ще трябва да се съгласим, че органът е само един инструмент в ръцете на нещо друго, което сега за него. Това друго е онзи модел, двойникът или звездното тяло, както го наричат още, според които се изграждат и особеностите във физическото тяло за всеки човек поотделно.

Изключителното разнообразие в умствените способности, по-голямата или по-малка дълбочина на мисълта, по-големият или по-малък интерес към знанието, чувствата с техните тъй големи нюанси, изразени с по-голяма или по-малка сила, устремът за проявление, за действие, са изявени по своеобразен начин у различните хора. Цялото това богатство е израз на човешкия двойник, проявен чрез сивото вещество на черепния мозък. Това звездно тяло е устроено от силовите полета, които имаме в Слънчевата система, според подхода и отношенията на човека към тях.

Силите, които създадоха Слънчевата система, които я изградиха, създават и изграждат всяка форма, всяка жива твар – от най-малката до най-голямата. Всяка една от тези сили е изградила и по един член от слънчевото семейство, също и по една планета с нейните спътници, ако

зи има. Въздействието на тези сили в изграждането и оформянето на нашия гвойник е по-ограничено или по-пълно, според това доколко животното или човекът е дал възможност за тяхната изява чрез възприятията, впечатленията, преживелиците и опита, които те са имали в течение на многото прекарани животи.

При животните изявата на тези сили в гвойника им е в извънредно ограничен размер, докато при човека те се проявяват в много по-голяма пълнота и с извънредно голямо разнообразие и сила според това, доколко той е работил, в какво направление и на кои от тези сили е давал преимущество. За този случай Учителя казваше: „Животните по външния си вид много се различават, но вътрешно, по развитието на техния гвойник, не се различават много. При човека е обратното - външно те много не се различават. Тяхната разлика, различието между отделните хора е извънредно голямо във вътрешното им съдържание, в богатствата, които техният гвойник има“.

Силовите полета в гвойника са наредени в последователни сфери, тъй както планетите, на които те са представители, са наредени в Слънчевата система по отношение на Земята. На първо място е Луната като най-близка до нас, следвана от силите, които създадоха Меркурий, Венера, Марс, Юпитер, Сатурн, Уран, Нептун и Плутон. Не трябва да се изпускат още две неоткрити планети и разрушената планета Фаетон между Марс и Юпитер.

Характерът и качества на тези сили донякъде е изразен в чисто физическите особености, които всеки член от слънчевото семейство има - разстоянието до Слънцето, размера им, видът на орбитата, наклонът на оста на въртене и всички други качества. Сатурн със своите пръстени и Уран с положението на своята ос - това са особе-

ни характерни белези, носещи по-специални особености в силовите им полета. Те всички са заселени с разумни същества, които ръководят тези космични сили, като съвсем не е необходимо да имат такива плътни тела, каквито имат хората на Земята. Учителя казва: „Колкото една планета е по-отдалечена от Слънцето, толкова по-разумни същества живеят на нея“. И по-могъщи – добавям аз.

Когато едно същество минава от един в друг свят, когато се ражда на Земята, то носи и своето свидетелство; както учениците, когато минават от един в друг клас, носят документа, в който са изразени техните богатства от способности и възможности, които носят в себе си. Този документ, това свидетелство е разположението на небесните светила, планетите, Слънцето и Луната в момента на тяхното раждане. С това разположение, с ъгловото разстояние, което има между планетите, Слънцето и Луната по отношение на нас, разумните същества дават картината на рогения човек и на условията, при които ще може да се развива. За всяко нещо, което искаме да направим на Земята, са необходими материали. Ако ние имаме такива, примерно за изграждането на една къща, можем да я изградим или не. Но ако ги нямаме, въобще не можем да я изградим, дори и да искаме. Доколко живото същество ще използва, ще отрази тези сили, ще зависи и развитието на неговия двойник, който ще изгради сиво вещество в черепния мозък.

След Слънцето, което е носител на живота, най-голямо е силовото поле на Луната. Тя е най-близко до нас и като разгледаме съотношението между масите на Земята и нея, ще стигнем до извода, че Луната е най-големият спътник в цялата Слънчева система. Нейното влияние върху Земята е най-могъщо след това на Слънцето. Сила-

та ѝ създава и ръководи двата най-изтъкнати порива във всяко живо същество – подтика за храна и този за създаване на поколение и поддържане на рода. Тази сила чрез двойника оформя мозъчните центрове, които ръководят храненето и половия живот. Тя най-рано, първа се изявява в двойника на живите същества.

Изследванията са показали по един безспорен начин, че птиците и животните, веднага щом се появят на бял свят, са способни на необикновено точни и определени действия, с които могат да задоволят своите нужди за храна. Мозъчето на едно птиче например има много добре организирана силно нагъната мозъчна кора, каквато и човешкият мозък има. Затова то тъй рано и веднага реагира и ръководи тази нужда. Но за разлика от човека репертоарът, възможностите му се простират само готам – го подтика му към действия, целящи продължаване на рода и създаване на поколение. Опитностите и мъдростта, която имат животните, са много ограничени само в тази област и двойникът им бързо създава и оформя мозъчни центрове, способни да ръководят тези действия.

В човека това силово поле е също ярко изразено, при известни индивиди – повече, при други – по слабо. Когато в двойника на човека Луната е добре изразена, той има подчертана охота към яденето и силен подтик към продължаване на рода, към създаване на поколение. Тази сила здраво държи управлението на нервната система, която ръководи функциите на вътрешните органи и жлези, като има особено отношение към храносмилателната система. В женските форми тази сила е доста добре изразена, защото жената носи по-голяма отговорност и има по-големи задължения по отношение на създаването на поколение и продължаването на рода. Затова при нарушаване на жизне-

ния ритъм у тях при заболявания жените по-добре се справят, по-добре издържат, защото притокът на сили, които подхранват вътрешните им органи и жлези, е по-добър.

Че наистина това е така за човека, показват статистиките, които се водят в най-напредналите държави за ражданията и умираанията на родените момчета и момичета, както и за движението на техните качества по-късно. Установено е, че се раждат повече момчета, отколкото момичета. На всеки 106 момчета се раждат 100 момичета. Но този превес при момчетата бързо се стапя и към 20-та година те се изравняват. След това жените бързо започват да вземат превес, става едно по-бързо измиране на мъжете, отколкото на жените. Докато при жените то е 23 на 100, при мъжете е вече 29 на 100. Това съотношение е установено само за СССР, но то е приблизително вярно и за другите страни. Грижете на родителите и за момчетата, и за момичетата са все еднакви - това не може да се оспорва.

Следващото силово поле оформя онези мозъчни центрове, които имат задачата да запознаят човека със света, който го заобикаля, да му дават възможност да го използва за своите нужди. Когато това силово поле е добре изразено в човека, той е практичен, любознателен, здраво е стъпил на земята, добре разбира своите интереси, като умее да използва всичко за своя изгода, добре се справя с трудностите, които животът му поднася.

След него идва друго силово поле, което създава у човека усет към красивото, към изящното, и му дава възможности да го сътворява. Със следващото пък се оформя амбицията, жаждата и силата за постигане на поставената цел. След това идва силата, която подхранва устрема към творчество, имащо за цел нуждите на другите, по-слабите, жаждата за покровителство, поемане на отговорност и ръководене.

Жажгата и подтикът към задълбоченото знание, търсенето и познаването на закономерностите в света, необходимостта човек да развива в себе си устои и издръжливост, е резултат на следващото силово поле. След това идва силовото поле, което създава предпоставката за търсене на новото, оригиналното, за изоставяне на старите форми, за откриване на нови пътища, на друга мисъл и други отношения към нещата. Да бъдеш единствен център на внимание, ухажван и боготворен от околните, е едно извратено проявление на следващото силово поле. Но да бъдеш топъл, нежен, внимателен, любвеобилен, лъчезарен към тях е неговото правилно проявление.

Недоволството от обикновеното и търсенето на начин, на устрем за създаване на голямото, необикновеното в поряждка на Божественото, е следващото силово поле. И най-после идват устремът и възможностите да се докоснеш до изворите на живота, идва боравенето и управлението на това могъщо течение – то е последното силово поле. Когато човек стигне до него и има в себе си пълното му проявление, той става наистина божествен.

Всички тези пориви, събуждането и развитието на тези сили в много отношения ги има проявени само в някои от хората, и то това са качества на по-близките до нас планети. По-далечните едва са пробудени у малко хора, а най-далечните само отделни единици са могли да развият.

Събуждането на всички тези сили, изграждането на сиво вещество в човешкия мозък, което да им бъде проводник, е много бавна работа, свързана с голямо старание и напрежение от страна на човека. Първата крачка е дълбоката му и искрена жажда за знания, да върви напред и да учи. Това определя едно ново звание на човека. Той става ученик в мировата Божествена школа. От този момент

започва съзнателната и самостоятелна работа за събуждане на спящите в него космични сили. Учителя казва: „Напредналите същества са учени хора“; и после: „Днес почти всички хора страдат от известен недоимък в мозъка си, от недоимък в сивото вещество, затова те не разбират учението на Христа и намират, че то е неприложимо“.

Мъчно се добива сивото вещество в мозъка. Не само за разбиране на Христовото учение, но и за всяко друго разбиране то е необходимо в съответното място на мозъка. Всяка дейност, която носи със себе си резултат, в която има творчество, събужда силите в двойника и оттам дава принос в сивото вещество. Такава дейност се характеризира с една малка, топла, светла вътрешна радост.

Всяка крачка към опознаването на света е свързана с напрежение и усилие, защото истината се пази. Трябва да се счупи черупката на ореха, за да се извади ядката. Такъв е законът на планетата Земя. Имаме обаче много случаи, когато събраните с толкова мъка богатства се рушат, изчерпват и напълно се загубват. Това става, когато човек със своето поведение безразсъдно ги използва за удоволствие или за да руши. Похабяването на богатствата, веднъж използвани за разрушаване на събудените сили, се отразява пагубно на двойника; и оттам – на физическото тяло.

Това е особено катастрофално, когато са засегнати силите, които се управляват от по-далечните планети. Тогава се осакатява двойникът, осакатява се и физическото тяло. В много случаи то се изкривява, походката става несигурна, тремава, изразът на лицето е неприветлив, а в по-лошите и тежки случаи има изгубване на органи и части на тялото, а също и тежки и неизлечими болести. Когато великите учители са лекували, те са правели чудеса при излекуването на хората – оправяли са, възвръщали

са теченията на силите в двойника. Те могат да правят това, защото са господари на тези сили.

Последствията, които човек има от злоупотребата с ядене и разюздан полов живот, са голямо разхищение на силата, регулирана от Луната. Тогава се нарушава дейността на вътрешните органи и жлези и човек заприличва на някаква развалина. Бурното реагиране, гразненето от всяка пречка и нередност, която срещаме в живота си, е също едно изтощаване на силите. Ние трябва да разбераме, че живеем в един несъвършен свят и спънки всякога можем да имаме – това са тревогите около нашия живот, около съществуването ни и това на най-близките ни.

Ала много важно е човек да не загуби интерес към знанието. Тогава спира човешкото развитие, мозъкът блатясва, човекът оглупява и става вече стар. При всички тези и при много други случаи на похабяване на силите имаме ограбени, осиромашели хора, човешки развалини. Учителя казва: „Старият човек е човек, който няма интереси, не го вълнува нищо“.

Дейността на нашия мозък се събужда от впечатленията, които нашите пет сетива му донесат, а също така и от онова, което той като приемателен орган долавя съзнателно или несъзнателно. Съвършено погрешно е да се мисли, че само петте познати сетива са единствените органи, които могат да ни поставят в контакт със света. Установено е по един безспорен начин, че цялото пространство около нас и извън нас е изпълнено със сили: едни – способни да творят, да градят, а други, техните антиподи – да рушат и да поглъщат. Нашият мозък съзнателно или не приема тяхното въздействие.

Величието на човека идва оттам – да дава път само на творческите импулси, да подбира онези, които ще пог-

помогнат събуждането и развитието на космичните сили в нас. Другите рушат и изчерпват богатствата на двойника. Като резултат от това хората си отиват ограбени от този свят и когато отново се роаят, нямат необходимите сили, за да живеят. Затова те още отначало или рано си отиват от земния свят или пък се раждат и живеят с неоправими телесни недостатъци. В тяхното свидетелство, в разположението на светилата в момента на раждането им, ние виждаме празните каси на някои от тези космични сили, ограбени от поривите на разюзданите удоволствия или от жаждата за разрушения, за посегателства над велики Божествени принципи.

Учителя казва: „Онзи, който иска да се запознае, да има допир с напредналите същества, трябва да мине през една дисциплина на своите мисли, чувства и действия, но това трябва да стане по закона на свободата“.

Велико и нетленно богатство е събуждането на космичните сили и тяхното развитие в нашия двойник, който ще създаде и оформи сивото вещество в мозъка ни – най-голямото богатство на човека.

октомври 1969 год.

ЛЪЖАТА

*Аз не познавам по-голямо престъпление
от лъжата.*

Учителя

*За да ви кажа една лъжа,
трябват ми два милиарда години.*

Учителя

Изследванията, направени върху историята на нашата планета, ни карат да приемем по един безспорен начин, че всички елементи, които тя има според таблицата на Менделеев⁶⁶, не са се явили едновременно. Те са идвали последователно и ще трябва да се приеме, че този процес на обогатяване на химическите елементи продължава както от самата природа, макар и много бавно, така и от големите умове на човешкия рог, които с уреди и средства, измислени от тях, успяха вече да създадат няколко нови елемента по изкуствен начин; нещо, за което древните алхимици тъй много жагуваха и вярваха, че тяхната мечта ще се осъществи. И ето – започна нейното осъществяване.

Някои от тези създадени от човека елементи правят революция в историята на Земята и човешкия рог. Такъв един нов, създаден от човека елемент, е например плутоний 239 – важна суровина за получаване на атомната енергия.

Не по-малка революция са направили и други елементи още преди появата на човека, създадени от самата природа. Така например кислородът, който е един от четирите основни елемента, необходим за изява на живота

гнес, е най-активният елемент от всички, познати досега. За него се установява, че се е появил по-късно, защото и преди неговата поява е имало живот – съществували са форми, които са могли да живеят без него, но в замяна на това жизнените процеси в тях са протичали извънредно бавно. С неговото идване скоростта на тези процеси силно се увеличава и те стават десетки пъти по-бързи, отколкото са били.

Кислородът направи революция в жизнените процеси на нашата Земя по отношение на тяхната скорост и тласна бързо напред еволюцията на живите форми. Няма ли да се появи някой друг елемент, който да ускори още повече жизнените процеси? Тогава еволюцията на живота би тръгнала с още по-бързи крачки. И учените казват, че ако жизнените процеси бяха вървели само с 10% по-бързо, отколкото сега, ние още преди триста милиарди години щяхме да имаме мозъците на онези учени, които изпратиха хора на Луната.

По отношение на продуктите на по-сложните съединения и тези от органичната химия – въглеводороди, белтъци, мазнини, също трябва да приемем, че не са се явили едновременно, а са продукти на една последователност.

Тук имаме една легенда, оставена от древните, за идването на маслото. При един разговор с Учителя, когато разговаряхме за продуктите, които нашата земя ни дава, го запитах какво нещо е маслото, възхищавайки се от качествата му. Учителя го нарече „есенциален продукт“.

* * *

Земята вече беше населена с хора. Те се радваха на светлината, на топлината, на бистрите води и кристал-

ния въздух, наситен с аромата на ухаещите цветя и гървеша. Хората се хранеха с богатото разнообразие на плодовете и тревите, що обилно растяха около тях. Но въпреки това имаше нещо, което все още им се искаше. Грижата около храната отнемаше почти цялото време и внимание на човека, защото след всичкото ядене у хората отново идваше бързо нуждата да се хранят. Заклеченият в човека основен вътрешен стремеж, който му дава възможност да изгражда своята еволюция, да учи, да твори и да се радва на живота, не намираще възможност да се изяви поради тази постоянна грижа. Не оставаше време за това.

Братята от Слънцето, които имаха грижата за Земята, за живота върху нея и по-специално за човека, виждаха и добре разбираха, че не трябва да бъде така. Те се стараеха и изпращаха на Земята все нови и нови ценности, които да облекчат човека от тази непрекъсната грижа около глуда. Но всички изпратени ценности, идвайки на Земята, губеха много от своите качества, защото планетата даваше отровни изпарения. Като отхвърлена от Слънцето сила поради нейното лошо естество, съгъстила се впоследствие в планета, те поглъщаха грамадна част от качества на онези ценности, идващи от нашето светило. До Земята стигаше само нещо незначително от тях. Така продължаваше много векове.

Най-после великите братя решиха и се събраха да обсъдят този въпрос. Те взеха решение да се приемат сериозни и радикални мерки за подпомагане на човешкия род. Трябваше на човека да се поднесе един от редките есенциални продукти, който и в малки количества да задоволява за дълго време всички необходими нужди на организма откъм градиво и сила. Тогава човекът ще има повече свободно време за изпълнение на своето предназначение: да учи, да твори и да се радва на живота.

Братята избраха маслото като най-подходящо за случая. Но ако го пратят така през пространството, отровните изпарения на Земята ще погълнат неговите ценни качества и резултат няма да се постигне. Ето защо решиха да изпратят един от своите братя сам да занесе този дар на Земята, като вземе всички предохранителни мерки за неговото запазване – да посее семена на гървета, които дават плодове, пълни с този есенциален продукт. Те ще бъдат обвити с лъчист воал, непроницаем за отровните и разрушителни изпарения.

За тази загадка избраха брат Авин-Тун, което ще рече „Самопожертвувателният“. Той бе брат, готов да жертва всичко, за да свърже Небето и Земята в едно. Братята от Слънцето всякога основно проучваха своята задача, като вземаха предвид всичко, за да има започнатото благополучен край. Не правеха грешки, но ако все пак някога се случеше да не стане така, както са искали за момента, втори път грешката при тази задача беше абсолютно изключена. Тогава предначертаното пак се осъществяваше, но с известно закъснение.

Авин-Тун слезе на Земята със своите помощници, обходи я навред, за да избере най-подходящото място за посяване на ценните семена. Спря се в една прекрасна долина, цялата обградена от дълбок ров, в гърното на който течеше голяма и дълбока река.

– Да, това е най-подходящото място – каза той на своите помощници.

Веднага всички се заловиха да я очистят от всичко непотребно и обработиха така идеално почвата, че тя заприлича на смляно печено кафе.

Авин-Тун с няколко от своите помощници отиде на Слънцето и те донесоха семената. А тук, в долината, останала част от помощниците му, за да я пазят от засел-

ване на нежелани елементи, защото всичко живо, което бе видяло тъй добре подготвената за живот долина, зажагува с чудовищен устрем да се засели в нея. Дълбокият ров, голямата река в гръното му, както и прилежното старание на оставените помощници, успяха да запазят долината от опасното нашествие, когато семената, грижливо пренесени, бяха веднага посадени в разработената почва. Под грижите и усърдието на всички семената поникнаха, израснаха гръвчета с добри корени, които бързо се отрупаха с приятно обограни ароматни цветове.

Не мина много време и на мястото на тези цветове се появиха не по-малко ароматни плодове, пълни с новото животворно съдържание, което носеше не само живота, но и радостта, когато се ядеше. Такива плодове никога дотогава не беше виждал и вкусвал.

Когато плодовете бяха вече напълно узрели, Авинтун нареди над дълбокия ров да се направи вѐжен мост, по който хората да могат да минават, за да идват в долината и да се ползват от новите за тях блага. Тѐй узрелите плодове приличаха на сладки ароматни маслени питки. Хората бързо научиха за това и започнаха да идват по вѐжения мост в този рай. Набираха плодове, ядяха до насита и като си напълваха торбите, които носеха, се връщаха в домовете си доволни, радостни и с благодарност към Всевишния за даденото им благо.

Една прастара и грохнала бабичка, като научила за голямото чудо, решила и тя да отиде и да си похапне, да набере в торбата и да занесе като гругите в колибката си от чудните плодове. Тръгнала с торба на рамо, подпирайки се на тояжката си. Ден след ден вървяла и най-после, изморена и изнемоляла, пристигнала до моста. Сегнала най-напред край него да си почине, та тогава да мине.

Но когато решила да стане и да тръгне по дългия висящ мост, загухал силен вятър, който разлюлял тесния въжен мост. Преуморена и немощна, бабичката не се решавала да мине по разлюления мост, още повече, че като погледнала от него към дълбоката пропаст с бучащата отдолу река, косите ѝ настръхнали от страх, който още повече разтрепервал и без това изморените ѝ крака. Отново седнала на един камък наблизо и зачакала – гано вятърът да спре или нещо друго да стане.

Седяла тя дълго, но вятърът не преставал, а като че ли даже се усилвал. Мостът прогължавал все така силно да се люлее. Най-после тя видяла, че към нея се приближава млад напет момък, който явно идвал към моста, за да мине по него. Махнала му с тояжката, за да поспре и да гоиде при нея. Когато момъкът дошъл, бабата го помолила:

– Набери и за мене малко от чудните плодове. Донеси ми, че аз сама не се решавам да мина по разлюления мост.

А вятърът не преставал, прогължавал да духа силно и нямало изгледи скоро да спре.

Младежът, който носел на гърба си две торби, за да ги напълни, обещал:

– Ще набера и за тебе и като се връщам, ще ти ги дам.

Тръгнал спокойно и уверено по люлеещия се мост. За него било играчка да мине по такава люлка. Отишъл младият момък в райската градина и като всички други брал и ял до насита; и се радвал на вкусните плодове така, че всичко забравил. Най-после, като се нарагвал и наситил добре, си напълнил и двете торби и решил да се връща. Като стигнал до моста, младежът видял на отсрещния край бабичката да седи и да чака. Сетил се за обещанието, което ѝ дал.

– Хм – рекъл си той, – значи аз от моите плодове ще трябва да ѝ дам. Защо пък, нека да си останат за мен, да си

имам за по-дълго време. Като отида при нея – прогължил да си мисли младежът, – ще ѝ кажа, че в торбата си имам камъчета, които съм събрал в долината, а не плодове.

С това решение младежът тръгнал по моста да си отива. Първата лъжа вече се вмъкнала в човешкия род. За негова изненада обаче с всяка крачка по моста торбите страшно бързо натежавали, а мостът бил дълъг. Спрял се той за малко, погледнал в торбите, бръкнал, за да види какво става в тях, че натежават така много. И за голяма почуда видял, че всички плодове, тези чудни маслени питки, са се превърнали в камъни, които бързо нараствали. Той не знаел за един закон в райската градина: за всеки, който каже или помисли нещо, става това, което е помислил или казал; и то започва да расте, защото в него се влива живот. Лъжа там, в това царство, не може да има. И ако лъжата случайно гоїде в него, тя става истина. Щом младият човек помислил да каже на бабичката, че в торбата му има камъни, а не плодове, така и станало.

Торбите така бързо прогължавали да натежават, че младежът, който бил много силен, не можел вече да ги свали от рамото си, макар и да искал да стори това. От тъй голямата им и растяща тежест той вече едва се влачел по моста, който силно се огънал под големия товар. Когато младият човек стигнал до средата, мостът изпращял и се скъсал. И младежът паднал заедно с двете вече много тежки торби. Полетял той към зеїналата под него пропаств в голямата и дълбока река.

Ужасеният младеж успял само да погледне наголу и видял точно под себе си в реката огромно чудовище с отворена уста, готово в своята лакомия да погълне не само него с торбите му, но и целия свят. В следващия миг той усетил само, че заедно с товара си се е вмъкнал в отворена-

та уста на чудовището. Какво е станало после с него – повече нищо не разбрал.

Не след дълго младежът се опомнил, дошъл на себе си и за голяма своя изненада се видял изправен в сред една величествена зала, а до него били двете му торби с камъните. Залата била осветена с приятна мека светлина, каквато не бил виждал. Когато очите му свикнали с тази светлина, той огледал залата и останал смаян от нейния разкош и величавост. Стените, колоните, подът и таванът били направени така изящно и с такъв богато обогрени мрамор, какъвто той никога не бил виждал. Меки, омайни багри струели отвсякъде. Златни полилеи и кандилабри пръскали неземна светлина, а около него имало изящни фигури, изваяни от слонова кост.

Стоял така вдървен от почуда младежът и като се поопомнил, поозърнал се и видял в гръното на залата трон, който със своята величавост приковал погледа му. Тронът бил целият направен от скъпоценни камъни, които създавали такава игра на светлината в най-различни багри при всяко негово помръгване, че той дълго останал като омагьосан. Небесносините сапфири преплитали своите лъчи с червените като кървави капки рубини и с жълтите топази. Зелените меки багри на чудните смарагди създавали неземни плетеници с тъмносините като морски води аметисти. А кристално белите лъчи на гуамантите с изящна пластика се промъквали в тази плетеница от багри, обединяваща в чудна хармония всички цветове.

Когато младежът отново се посъвзел от унеса си пред тази гледка, почувствал, че някаква неразбрана за него сила го придвижва неугържимо все повече и повече към този трон. Той вече виждал, че на трона седи човек. Когато се приближил още повече, за своя голяма изненада видял, че

човекът на трона е същата онази грохнала, престаряла и съсухрена баба, на която той при моста обещал да гонесе плодове. Бабата била облечена в разкошни одежди, но сега тя му се видяла много по-грозна и чудовищно отвратителна, отколкото на моста. Нейният образ натрапчиво се набивал в очите му. Той почувствал, че някакви шишове като че ли се вмъквали в тях. Не можал дълго да понесе това зрелище, затворил очи и навел глава. Чувствал само, че е тласкан от незнайна сила, от която не можел да се освободи. И той все повече и повече изтръпвал от ужас и се доближавал до трона.

– Какво ли ще ми направи за отмъщение това чудовище? – си мислел младежът, разбирайки, че е попагнал в някакво царство на старицата.

Когато почувствал, че вече е съвсем близо до трона, той събрал в себе си смелост, вдигнал глава и отворил очи.

В първия момент от почуда не можел да повярва на това, което е пред него, но бързо се опомнил и разбрал, че това, което вижда, е истина. Пред него на един лакъм разстояние на трона седяла толкова омайна млада и красива мома, каквато той не само че не бил виждал, но и не можел да си представи, че има някъде по света. Нейният чар приковал погледа му, сърцето му туптяло до пръсване от възненение и смущение. А когато тя мило и любезно му се усмихнала, той решил, че ще се разпадне от щастие.

– Коя си ти? – едва могъл да каже младежът. – Знай, че отсега нататък аз не ще мога да живея без теб, готов съм да ти стана роб, само и само да бъда около тебе.

Момата отново се усмихнала и рекла:

– Аз съм Истината. Радвам се, че отсега нататък ти обеща да служиш само на мене.

– А онази баба къде отиде? – трескаво запитал младежът.

– Тя е лъжата – казала момата. – Но за да служиш на мене, ще трябва да поправиш грешката си. Вземи тази торбичка – продължила много сериозно тя – в нея има нещо, което ще ти помогне в твоята трудна задача.

Поемайки торбичката от смайващата със своята красота ръка, той едва не паднал от вълнение.

– И какво ще стане с мене, какво да правя? – едва промълвил младежът.

– Сега – отговорила тя – ти ще слезеш в царството на лъжата, в царството на онази баба, която преди малко видя тук, на този трон. Там първо ще изкупиш твоего робство, а после ще поправиш това, което разруши. Едва тогава ще можеш да ме видиш отново.

– А как ще мога да живея без теб? – едва промълвил младежът.

Момата го погледнала тъжно.

– Ти гаде път на лъжата – казала отново богинята на истината. – Видя ли какво направи една лъжа? С тази лъжа хората изгубиха възможността да отиват в райската градина и да се ползват от плодовете, които тя им даваше – плодовете на живот и радост. Мостът се скъса и хората не могат вече да стъпят там. На тази лъжа ти стана слуга, неин роб. Ще трябва много да работиш, за да се откупиш от това робство. Едва след това ще можеш да ме видиш и да бъдеш до мен, за да помагаш в доброто на хората. Мостът ще трябва да се поправи. Ти стана причина той да се разруши, ти ще го поправиш. В нашия свят, светът на истината, извинения за грешки няма. Извинението при нас е направената грешка да се поправи. Разрушиш ли нещо, извинен си само тогава, когато го направиш така, както е било.

Една нова, лъчезарна, пълна с тъга усмивка се плъзнала по прекрасното лице на богинята. Но болка свиля сърцето

на младежа, разбирайки, че я вижда за последен път, че се разделят за много дълги времена. Той навел глава и потънал в своята скръб, усетил, че нещо се размърдва под краката му. Бързо започнал да потъва надолу, стискайки неволно гадената му торбичка. Минало доста време и най-после спрял. Той вече се бил посъвзел, отворил очи и разбрал, че се намира в мрачно влажно подземие. Отначало нищо не виждал. Но очите му бързо свикнали с околния мрак и за голям свой ужас видял пред себе си чудовищно грозната баба, много по-страшна, отколкото бе я виждал досега. Облечена този път в грини, тя се беше навела над него и демонично му се кикотеше, като му казваше:

– Ха сега, млади момко, с пот и сълзи ще мокриш и с ръце и крака ще мачкаш тези камъни, докато станат на тесто, на кал. Ти гържиш здраво в ръцете си торбичката. В нея има семена. Когато камъните станат на кал, ще посееш в нея тези семена. От тях ще изникнат треви, които ще дават влакна – и тях ще ми даваш за откуп.

– Само половината! – изгърмял неочаквано в мрачното подземие мощен заповеднически глас. Глас, който нито се виждал, нито се чувало откъде идва; не се и знаело кой го дава.

– Другата половина – продължил същият глас – ще бъде за поправка на моста.

Като чула това, баба се свила като попарена, но след малко продължила:

– С тези нишки ще правя мрежи, за да оплитам хората със своите лъжи. Те ще ми стават слуги и роби, тъй както и ти стана.

Здравите мишци на младежа заработиха с все сила. Пот течеше от неговото тяло. Надеждата, че ще попра-

ви всичко и отново ще види красавицата, му даваше сили. С устрем работеше той. Не беше лесно тези камъни да станат на тесто, на кал, за да посади в нея семената от торбичката. И колко дълго ще трябва да чака и със сълзи да ги полива, защото нямаше вода, докато поникнат и узреят тревите, за да дагат влакътца, нужни за поправката на скъсания мост. И при това половината от изкараното трябваше да се дава на вещицата за откуп.

Минаха години – дълги, мъчителни, тежки и мрачни. Но изтърпя младежът: крепеше го надеждата, че ще може да види богинята, своята възлюбена.

Доиде най-после тържественият час. Той имаше нишките, които щяха да му стигнат, за да оправи моста, а откупът към вещицата вече беше даден. С нови мъки и усилия мостът бе поправен. Хората отново можеха с радост да тръгнат към райската градината, за да се ползват от чудните плодове там. Пръв по него мина младият момък, нарамил двете си торби, пълни с райски плодове, носейки ги сега с радост като дар на богинята Истина, която го чакаше на другия край на моста.

Но от изречената лъжа остана нещо, все още недооправено. Този тъй свещен продукт, маслото, не след дълго се вгорчаваше.

– Но и това ще оправим – каза Авин-Тун, който отблизо следеше всичко.

Юни 1973 год.

„СТУДЕН СИ ТИ...“

Ранно утро, петък, в клас сме. Учителя се обръща към мен и ме пита: „Кажу какво нещо е топлината?“. Отговорих: „Съвременната наука казва, че колкото по-бързо трептят частиците на веществото, толкова то има по-голяма топлина“. Приветливата усмивка, която грейна на лицето му, ми подсказа – една крачка, направена към Еверест, е нищо, но все пак, за да се стигне дотам, тя е необходима и трябва да се направи. Сериозна задача на ученика е да учи и да знае, за да може. Разбрах, че науката с това още нищо не е казала, но една малка крачка към тази велика тайна на природата е направена.

Светът, в който живеем, е безкраен в своите форми, съдържание и взаимоотношения. Ние, хората, имаме възможност да проникнем в неговите тайни чрез нашите шест сетива: кожата, езика, носа, ушите, очите и главния мозък. Първите пет органа възприемат ефекти и ги пращат в мозъка, като само част от тях, според развитието на човека, стигат до съзнанието му – и с това той има представа за възприетото. Другата част отива в необятното хранилище, наречено подсъзнание. Главният мозък обаче може да приеме без посредничеството на сегашните органи сигнали, имащи най-различен произход: било от света, който ни заобикаля, било от безкрайния извънземен свят – слънца, планети, спътници, комети. Когато тези сигнали стигнат до нашето съзнание, тогава имаме така нареченото ясновидство, телепатия. В повечето случаи те се възприемат от подсъзнанието, откъдето оказват влияние върху проявите и способностите на човека. За

тази дейност на мозъка в древността е имало създадени цели науки.

Топлината е трептене. Общо взето движението е признак за разумност. Колкото по-голямо е движението на дадени частици, толкова разумността в тях е по-голяма. Така например в астрологията, когато правя хороскопи на дадени хора, аз гледам не само къде е планетата, къде са Слънцето и Луната, но как се движат те – бързо, бавно и т.н. Колкото по-бързо се движи едно небесно тяло, толкова неговото влияние е по-добро и по-силно.

Все пак е направена една малка крачка към обяснение на това явление – топлината. Зимата на 1928 г. беше особено студена в София. В един от тези студени дни гледам – Учителя, леко облечен, бе излязъл пред стаичката си. Стаичката му беше лека, паянтова постройчица с тънки стени, незащитена от други сгради. Няколко братя, които по това време минавахме, го наобиколихме и естествено, заговорихме за студа. Всеки търсеше топлина. Гледам, че горните крила на единия от прозорците на стаичката бяха отворени.

С почуда се загледах в тези отворени крила и си мислех защо и на този студ Учителя е отворил крилата на прозореца. Сега не беше време, когато може да се отваря за проветряване. Учителя разбра моята мисъл, обърна се към мен и ми каза: „Аз поставям крилата на прозореца да са отворени под такъв ъгъл, че студът, като влиза в стаята ми, да става на топлина“. Той беше използвал някои свойства на пасивното естество. Не можах да схвана нещата и да си ги обясня; не можах да го запitam и по-нататък как става това с ъглите на отворените прозорци.

Старите българи, без да разбират, но по някакъв вътрешен път и от опит, много добре са използвали това

свойство на студа в контакт с топлината да отделя енергия. Затова когато някой се разболе, те го заливали със студена вода. Също при разтриването на болни със спирт има процес на контакт на студа с топлината – известно е на всички, че това носи големи облекчения. При един случай на значително неразположение и мен една бърза хладна баня ме върна към нормално здраве. Разбира се, това трябва да става внимателно и да е добре дозирано.

Установено е също и съществуването на активни силови полета, наричани от учените *полета на Дирак*. Учителя преди това отгавна бе казал: „За да се отиде до Слънцето, има пътища. Този, който иска да отиде там, трябва да знае тези пътища“. За да се измине този път от 150 милиона км, трябва сила. Законите както за триизмерния, понятен за нас свят, така и за световете в по-друго състояние имат общи линии.

За придвижването на което и да било състояние на веществото е необходима сила и ние трябва да я вземем отнякъде, което е по-лесното, или да разпаднем веществото. Космичните и слънчевите лъчи, които са зърна от по-висше измерение, взимат сила за своето движение от тези силови морета, но ако те минат през полета с разрежени сили, и скоростта и силата им намалява. Скоростта на светлината и на космичните лъчи не трябва да се приема като една постоянна величина.

За да се стигне до Слънцето, трябва да се мине през силово поле. Силовите полета, които Слънцето изпраща, не са хомогенни, не са еднородни в атмосферата около Земята, а са на потоци с по-голяма или по-малка сила. И ако човек знае тези потоци, той може да влезе в такъв поток, където силата е по-голяма, и може да отиде на Слънцето със звездното си тяло.

Учителя ни даде песен, която е първа по рода си: възхвала и ода на студа – *Студът всичко дава*.

Светът на микрокосмоса ни дава интересна картина за това, какво и как дава студът. Ние вече видяхме как при охлаждане на едно тяло се отделят фотони и кванти енергия, а може би и нещо друго. Когато човек има гореща вода, която Учителя тъй много препоръчва и на здрави, и на болни, като я приемаме в нашия организъм, тя се охлажда и при този процес се отделят частици светлина и зърна енергия, фотони и кванти. При свиването на орбитите на електроните ще трябва да приемем, че не се отделя само светлина и енергия, но и друго – „всичко“, както казва песента.

От науката е известно, че при студа има едно свиване на електронните полета, защото те се движат в известни сфери, както е при протона в централното ядро на атома. При известни случаи, при студ, протоните се прибират по-навътре, а при топлина отиват в други полета. При тази промяна се отделя енергия, затова при студа тези електрони минават в по-вътрешни полета и отделят сили. Точно по тази причина студът дава сила. Затова и Учителя в споменатата песен казва: „Студът е добрият слуга, що любов го възхновява. За мнозина то е чудо, но това го знаят и гъждовните капки“.

Ето една изключителна заслуга на студа: „Студът носи чистота“. Там, където има сили и движение, става и разпадане на веществото. При това разпадане освен сили има още и отделяне на отрови. Там, където има покой, няма разпадане, няма и отрови. Студът е място на покой, на чистотата. Учените са установили, че в силно охладеното вещество, където има един относителен покой, много по-добре може да се изучава светът на елементар-

ните частици. Това е най-великата лаборатория на Битието – лаборатория, в която ще научим най-големите тайни на природата. Страданията, които са аналогични на студа, дават на човека много по-голяма възможност да разбере Бога. „Студен си ти, но ни избавяш от мраза.“

От всички тела на нашата планета при охлаждане водата прави щастливо изключение. Тогава тя кристализира, приема една гъбеста структура, повишава своя обем, обръща се на скреж, сняг и лед, които са много по-леки от самата вода. Каква велика мъдрост, каква разумност има в природата! Само това да види човек, достатъчно е да разбере величието на Бога.

Какво би станало, ако и водата се бе подчинила на общия закон да намалява своя обем при охлаждането, ако легът ставаше по-тежък от водата? Океаните биха се запълнили с ледове. И тогава? Бихме се сковали от мраз. А студеният сняг, който запазва растенията от мраза? „Студът ни избавя от мраза.“ Студът тук се използва специално от водата, която е едно от чудесата на нашата планета. Тя се използва в този смисъл, че има най-голяма плътност при плюс 4 градуса; значи тогава водата потъва, а това са добри условия за развитието на живота.

Студът – това са страданията, защото те стягат човека. А при това стягане се отделя съпротивителна сила, която укрепва човешкия организъм и го прави способен да понася по-големите тежести и грижи на живота, дава му по-голяма устойчивост. При страданието човек отделя енергия и съпротивителни сили, които правят човека крепък в преодоляването на трудностите, тъй необходими за еволюцията му. Велик учител е страданието.

И хора, които имат съвпад на Слънцето със Сатурн при своето раждане, отначало страдат, хилави са, болни

са. Обаче тази болест полека-лека укрепва организма и тези хора, след като минат 20 години, стават крайно силни и издръжливи на всякакви неблагоприятни условия. Това съм го установил по астрологичен път.

ТВОРЧЕСКИЯТ ПРОЦЕС

Още от най-гълбока гревност велики представители от първата раса на човешкия род – раса на много висока култура, знания и мъдрост – са установили, че между Слънцето, членовете на неговото семейство и човека има тясна връзка. Всичко е плод на сила – са казвали те, а и сега човечеството приема това становище.

Те са приемали също, че силите, които са създали Слънчевата система, са създали и човека. Във всеки човек има един неосезаем за нашите пет сетива образ, където тези сили се изявяват. Този именно образ под тяхното влияние оформя мозъка в човека, който определя външния му израз. Оформя също групите мозъчни клетки – центровете, носещи качествата и способностите на човека. Според това, с каква сила и напрежение и как си взаимодействат тези сили, се определя естеството както на неговите качества и способности, така и на неговия външен израз.

Всеки един мозъчен център е проводник и изразява естеството на силовите течения, идващи от всеки член на слънчевото семейство. И за да може човек да разбере себе си и който и да било друг човек, той трябва добре да разбира силата и качеството на въздействието на всеки член от слънчевото семейство.

Силовите течения, идващи от Слънцето, са най-важните. Те имат за задача да организират и облагородяват

мозъчните центрове. Колкото тези центрове в даден човек са по-организирани и облагородени, толкова те по-пълно и в по-съвършена форма приемат изтичащите сили от членовете му. За да проучи човек и да разбере до каква степен силовите течения на Слънцето са организирали и облагородили мозъчните центрове на даден човек, той трябва първо да разбира езика на формите в човешката глава, израза на лицето, определен от размерите и формите на отделните части по него – чело, вежди, очи, нос, скули, устни, уста, брада, уши, гъвкательните мускули. Те трябва да бъдат добре оформени и с един благороден израз.

Веждите например не трябва да бъдат с малко косми – такъв човек е нервен. Народът казва за такива хора: „Окапали му веждите от урсузлук“. Нито пък космите, които има, трябва да са щръкнали – това говори за човек с ясно изразена сприхавост и често пъти с бруталност в отношенията си с другите.

Лобът – покривката с косми част от главата на човека, трябва да бъде добре оформен, и най-важното – в горната си част главата да е добре нагута и развита, което показва човек с морални качества и милосърдие. Ако главата горе не е издута, а е даже вдлъбната, приличаща на седло, имаме човек със слаби морални качества без милосърдие, често безогледен и жесток. За такъв човек направо приемаме, че влиянието на Слънцето върху него е много слабо.

Планетното въздействие можем да разделим на четири главни дяла, като всеки дял определя отделни етапи от човешкото развитие, от неговата еволюция.

В първия дял, в първия етап има въздействие на Луната, Меркурий, Венера и Марс. Във втория – на Юпитер и Сатурн; в третия – на Уран и Нептун; в четвъртия – на планетите Плутон и Ханон. Планетата Вулкан във всички

етапи действия активизиращо, когато има отношение – определено ъглово разстояние с посочените планети от съответния етап.

Изтичащите сили от членовете на слънчевото семейство от първия разряд определят първия, началния стадий на човешкото развитие, през който се оформят и развиват мозъчните центрове, които се намират в най-долната част на мозъка. Тези центрове имат отношение към първичните нужди и подтици на човека и към непосредствено заобикалящата го среда и обстановка.

Луната, която е най-близо до Земята, при едно средно разстояние от около 300 000 км, има най-силно въздействие както към всяка жива форма тук, така и към човека. Изтичащите от нея сили в своята първа изява имат отношение към продължението на човешкия рог и към храненето. Тя създава онези мозъчни центрове, които определят подтика за продължението на рода и ясно изразения подтик към храненето. Тези центрове се намират в най-долната задна част на главата, а вторият – пред ушите.

Меркурий оформя центрoвете с отношение към опознаване на непосредствено заобикалящата ни обстановка, към средата, нейното разбиране и ползата, която можем да имаме от нея за задоволяване на всичките си нужди. Центровете, създадени и оформени от него, се намират в долната част на мозъка – около веждите.

Венера създава социалното чувство, нуждата, необходимостта човек да не бъде сам, да има около него и други, а в по-съвършената си изява – усета за красота и стремежа към нея. Нейните центрове се намират в задната част на мозъка, над този на Луната и в предната част – над този на Меркурий.

Марс създава у човека жаждата и устрема за запазване на всичко придобито и желанието да влиза в борба с всеки, който иска да посегне на тях. Неговите центрове са около ушите. Когато тази част на главата е издута и имаме шръкнали уши, това показва подчертаното влияние на Марс в този човек.

Всички тези планети на слънчевото семейство обаче имат една характерна черта – те бавно, много бавно се въртят около своята ос. В тях силите, които създават активността за творчество в едно небесно тяло, са много слабо изразени и подчертават в човека мързела. Луната иска да има тихия, уютен домашен кът, да е изтегната на мекия диван пред чаша кафе на сладки приказки. Меркурий дава акъл за всяко нещо, но друг да го свърши. Венера иска да има общество около нея, което да я ухажва, и да се грижи най-много за своята външност; Марс – да командва и да разпорежда. И никой не се замисля нито пък има представа как и какви усилия са употребени, за да има всичко, което е необходимо. Ето защо Учителя казва: „Човекът по начало е едно мързеливо същество“.

В природата има изразени два процеса – процес на творчеството и на разрушението. В творчеството има ясно изразено качество – това на радостта, а в разрушението – на скръбта. Човекът всякога трябва да се включва в творческия процес на природата, за да има радостта. Смисълът на всяка жива форма са радостта, творчеството, влизането в течението на живота, защото само при него всякога има нещо ново. Това ново обогатява, носи растенето, прогреса и еволюцията.

Този процес обаче всякога е съпроводен от едно напрежение на силите, което е малко неприятно и мъчително за човека. Всяка жива форма, включително и човекът, са

поставени в една инертна среда, среда на покой, в която творческият напън мъчно намира своя път. Затова човек трябва да се откъсне от първичните влияния на планетите, създаващи първия етап от неговото развитие, особено от това на Луната. Това ще засилва мисълта му, което е смисълът на неговия живот.

Вървейки по своя път на развитие, минавайки през първия етап на човешката еволюция, определен от тези членове на слънчевото семейство, човекът идва и се изправя пред най-голямото препятствие – чудовищните развалини на планетата Фаетон. Тези развалини поставят човека в една непрогледна безпътица. Той не разбира нито накъде да върви, нито какво да предприема. Това е най-мъчителният период от развитието на човека, в който той може да изпадне и от който най-трудно излиза, защото въобще няма творчески подтик.

Човек трябва да мине през този пояс от развалини, в който цари мъртвешкото влияние на онова черно слънце от съзвездието Дева, станало причина за разрушението на планетата Фаетон – най-хубавият член на слънчевото семейство, както го определят мъдреците звездобройци от древността. Този пояс се движи в орбита между Марс и Юпитер и преминаването му е една от най-трудните задачи, един от най-трудните периоди от развитието на човека, докато стигне до могъщия Юпитер, където творческият подтик се ражда и оформя. Това е богатното начало на човешката еволюция, началото на човешкия прогрес. Тогава човек влиза в динамичното течение на живота, носещо радостта.

От всички планети в слънчевото семейство Юпитер има най-бързо завъртане около своята ос – за 9 часа и 50 минути. Околоосното въртене на всяко небесно тяло

определя устрема за творчество, скоростта на еволюционния процес в човека. Този процес в Юпитер е най-бърз от всички планети в Слънчевата система. Затова, когато американската космическа станция *Вояджър* мина покрай Юпитер през месец март на 1979 г., снимките, които тя му направи и които изпрати, показаха една крайно развълнувана повърхност, там се намираха бурни вихри.

Това даде основание на учените да нарекат Юпитер „бясната планета“. Не, тя не е „бясна“, а е планета, в която протичат бурни процеси на творчество, тя минава през процес на активност, израз на напреднал стадий в нейната еволюция. Към този бурен процес човек трябва да се стреми, за да се прикачи към него и да има прогрес, да има радост.

Че наистина природата в своя творчески процес не се повтаря, а носи и дава всякога нещо ново, се вижда от едно най-обикновено явление, което всякога имаме възможността да наблюдаваме пред нас. През зимата върху нас падат милиарди снежинки. Установено е по един безспорен начин, че две еднакви снежинки няма, в тях няма повторение. Така че когато разглеждаме процесите, които стават в природата, ние не трябва да живеем с мисълта, че това, което знаем, че законите, които познаваме, са всичко възможно, нито пък че нашият мозък е до толкова развит, че да може всичко да разбира.

Творческият процес в своето разнообразие е неповторим и безкраен, затова той носи непрерывния прогрес, а с това и радостта.

януари 1981 год.

НИРВАНА

Шест века преди Христа създателят на будизма Сидхарта Гаутама⁶⁷ постави като върховно постижение на човешкото развитие едно състояние, което той нарече *Нирвана*. *Нирвана* е санскритска дума и означава „примирение, угасване на човешките желания“.

Будизмът, който отначало се е наричал *ханаяна*, което ще рече „красивият, удобният, най-добрият път за човешкото издигане, за постигане на съвършенството“, поради своя естествен израз достъпна и лесно разбираема за схващане форма, бързо получила голямо разпространение.

Това е станало особено силно през III в. пр.Хр. по времето на цар Ашока. Този цар е имал владения в североизточната част на Индийския полуостров, където се е и зародил будизмът. Той успява да обедини тогава под своята власт още други големи области от този полуостров. Разбирайки много добре, че последователите на това учение са преди всичко мирни, кротки и безобидни хора, той взема под свое покровителство будизма, което още повече е спомогнало за неговото разпространение.

На хората от народа, станали последователи на това учение, не е било лесно не само да се обясни, но и да разберат дълбокия смисъл на това състояние, което Сидхарта е вложил в тази дума - *нирвана* - състояние на свобода, независимост от натрапчивите изисквания на ежедневния живот, приковаващо цялата физика и психика на човека, нито пък пътя и начина, по който може да се постигне това състояние. Последователите му от народа, по-непросветените, са мислели, че това може да стане по един

механичен начин, като облече човек жълтото расо – жълто, защото и сега е известно от психологията, че жълтият цвят най-бързо и лесно се схваща и възприема от човека в сравнение с всички останали цветове. А още и затова, че този цвят е бил символ на мъдростта.

Тези хора, отказвайки се от всички грижи за себе си, тръгват да скитат из света или пък при най-честите случаи да се приютяват в някой манастир или храм. Такива храмове и манастири след големия събор на будистите в Пешавар, организиран през II в. пр.Хр. от Канишка, един владетел на обширни земи от Индийския полуостров, масово са се строили, насърчавани от всички владетели и подпомагани от народа. Такива манастири и храмове са изникнали навсякъде.

Ние ще трябва да приемем, че животът се изявява под грижите на едно разумно ръководство, което има за задачата не само да създава живите форми, но и да осигури условията за тяхното съществуване. Затова Буда е препоръчвал покорството и доверието към това ръководство, което дава на човека възможността правилно да схваща отношенията си към своите подобни, основани на справедливостта, която трябва да бъде ръководен закон в живота на всеки човек.

Специално за човека Земята е място, където условията за поддържане на живота са сравнително трудни, изискват усилия, умение и устои за тяхното постигане. Всичко това разумното ръководство не го е поставило, за да измъчва човека. В тези съпротивления той може да укрепва, да добива знания и мъдрост, без които е невъзможен неговият прогрес, имащ за задача да организира и облагороди мозъка му. Защото мозъкът на човека е ръководният орган както на физическото му тяло и живот, така

и на психическия. Организирането и облагородяването на човешкия мозък трябва да стигне дотам, че той да не се поддава на заробващите примамки, които животът погнася за поддържане и гарантиране на живота в него, пък и на всички други подтици, имащи за цел да се изтъква пред другите, за да господства над тях. Това не значи, че той трябва да се откаже специално от грижите за поддържане и гарантиране на живота, но да нямам те върху него власт, която да го заробва.

Например да вземем животните. В част от тях разумната природа може да организира и облагороди мозъчните им клетки така, че те останат свободни и безразлични към месото като храна за тях и станат вегетарианци. Това им донесе голямо освобождение от заробващите грижи на останалите месоядни животни, които са непрекъснато погълнати от грижата за намиране на своята месна храна. Широките необятни зелени простори им гарантираха необходимото за живота, пък и с това те улесниха живота и еволюцията на човека.

За да може по-добре да се разбере смисълът и значението, което Буда е вложил в думата *нирвана*, ние трябва да погледнем към небесната сфера, най-първо в Слънчевата система. Планетите от това семейство се движат около Слънцето заради необходимостта да получават нужните условия за живота си, привързани от закона на гравитацията.

Източниците за създаване и поддържане на живота са два. За първичните и елементарни живи форми това са източниците, които в своето развитие са успели да достигнат необходимото устройство и съвършенство, че да могат да получават сила от необятния източник – мировия силов океан. Тогава те от своя страна ги пригаждат към

необходимостта и нуждите на неспособните още в тази възможност форми. Така е при слънчевото семейство, където Слънцето играе ролята на този трансформатор. Всяка планета, създадена в това семейство, се ползва отначало много плътно и всестранно от онова, което Слънцето дава. С течение на времето тя бавно се отдалечава, като все повече и повече се освобождава от неговата зависимост. Това освобождаване става за сметка на все по-голямото знание и мъдрост, които съществата, намиращи се на нея, придобиват. Затова мъдреците от древността са казвали: „Колкото една планета е по-далече от Слънцето, толкова на нея живеят по-разумни същества“.

И наистина, ако ние разгледаме силовите течения на различните планети, които изтичат от всяка една от тях, дадени ни от висшия отгел на науката за звездния мир, астрологията, ще видим, че планетите близо до Слънцето дават силови течения, които засягат качествата и способностите, имащи отношение към непосредствената околна среда и обстановката, заобикаляща човека, изобщо към обикновената изява на живота.

Така например най-близката планета до Слънцето – неоткрита още, намираща се между него и Меркурий, е наречена от древните звездобройци Вулкан, а италианският астроном от по-ново време Бенанди, който приема нейното съществуване, я нарича Фаенца. Силовите течения, които изтичат от нея, имат за задачата да събудят в човека чувството за самосъзнание. То пък събужда в него елементарното честолюбие, което в много отношения стига до болезненото състояние, заробващо човека, като го кара да мисли, че той е нещо повече и по-друго от околните. С други думи, кара човека да се почувства обладан от гордостта, че е едно отгелно от общата маса хора

съществува. С това той смята, че е свободен да постъпва и да прави каквото иска, в полза за себе си и в ущърб на справедливостта. Но това не е свобода, а е заробване към един елементарен подтик.

Слънцето си има свой закон, загължителен при такива случаи, който гласи, че всеки човек е свободен да прави всичко, каквото иска, но и с него ще се прави това, което той не иска. Този човек не е свободен от влиянието на съблазнителите, на всичко онова, което животът поднася, заробващо го в много отношения. Оттам човекът започва с тази своя свобода бавно, но сигурно да натрупва знания и мъдрост, които все повече и повече наистина ще могат да му донесат истинската свобода. Свобода, изключваща всяко въздействие и зависимост на човека от каквото и да било влияния. Тогава той потъва в света на необятния миров силов океан, където цари абсолютно знание, мъдрост, истина и сила, даваща му възможност за всичко – и влиза в Нирвана.

Последната планета от слънчевото семейство, наречена от мексиканския математик и астроном Хасино Амор Ханò, може да ни даде с изтичащите от нея силови течения макар и бледа представа за възможностите, които състоянието на нирвана носи. Тази планета има най-съвършените силови течения от всички планети в слънчевото семейство. Като най-стар негов член в течението на милиардите години, живите форми там са могли да натрупат знания и мъдрост, които им дават възможността почти да нямат нужда от грижите и облагите, които Слънцето може да дава.

Мъдреците казват, че и Земята ще гоиде някога до това положение в течение на милиарди години. Тази планета е големият син, самостоятелен вече в своята дейност

и възможност да се грижи за своите нужди. С какви възможности разполагат и дават силовите течения на този най-стар член на слънчевото семейство, можем да видим от зодиакалното съзвездие Бик, което със своите небесни образувания ясно може да определя богатствата, които тази планета със своите силови течения носи в двойника на човека. Защото двойникът на човека е поле на силите, които създадоха Слънчевата система - планетите.

Всяка една от дванадесетте планети е била при своето създаване и образуване под вниманието и помощта на едно от тези зодиакални съзвездия с неговите небесни образувания. Съзвездието Бик е гало своя принос за образуването на тази най-отдалечена планета на слънчевото семейство. Разглеждайки тези небесни образувания, ние ще можем да имаме представа за великите и необятни качества, които планетата Ханò може да даде на човека, като го постави наистина в една абсолютна свобода, независимост и възможности - в една истинска Нирвана.

В това съзвездие най-характерни са двата звездни купа, наречени Плеядите и Хиадите. Това са най-добре вижданите от Земята звездни купове, звездни общества. Плеядите са общество от слънца, в което с телескоп се наброяват около 500 звезди. Интересното в това общество е, че всички слънца в него се движат в пространството успоредно едно на друго - свободни от каквито и да било натрапчиви влияния. Това показва непонятната по своята мощ разумност и хармония, която има между съществата, които ги населяват. Тези свои качества те придават и на планетата Ханò, която пък от своя страна ги предава на човека, стига той да има гостатъчно организиран и облагороден мозък, способен да приема тези течения. Когато човекът стигне до това положение, той наистина ще

има качества и способности като на слънцата от този звезден куп.

Хиагите са също едно общество от слънца, където с телескоп могат да се наброят около 200 звезди. Характерното за този звезден куп е това, че слънцата в него се движат с непонятна за нас скорост. Изобщо трябва да се знае, че скоростта на движението е качество на съвършенството. Колкото едно тяло може да се движи с по-голяма скорост, толкова то е по-съвършено по съдържание и строеж. Така например планетите, които са сравнително по-елементарно устроени тела, се движат с десетки километри в секунда. Слънцата, които имат по-съвършен строеж, се движат със стотици и хиляди километри в секунда. Нашето Слънце например се движи с една скорост от 250 км в секунда. Слънцата обаче от звездния куп Хиагите се движат с непонятна за нашите представи голяма скорост с хиляди километри в секунда, затова този звезден куп често се нарича от астрономите „движещ се звезден куп“.

Това качество на посоченото слънчево общество, а и много още други, които ние не знаем, също се предават на планетата Ханò, която ги предава и на човешкия двойник, а оттам и на човека. Това качество на слънцата дава и неугържимия подтик, устрема във всеки по-развит в интелектуално отношение човек, стремеж към все по-големите скорости и към все по-бързото движение.

Да, Нирвана е най-хубавото състояние, което човек може да постигне, но то не се заключава в скитане и в губене на времето в безделие или в заробване към ежедневните грижи, а в дейност за насочване на човешката мисъл, чувство и дейност към висшите сфери на живота.

декември 1981 год.

КЛЕТКАТА

Необятният миров силов океан, който ние схващаме като някакво могъщо течение, наречено от нас живот, се изявява с нещичко от своите качества на нашата планета в най-малката триизмерна форма, в която животът протича - в клетката. Проучвайки тази микроскопична форма, ние ще можем да видим и да разберем проявените качества и възможности на това могъщо течение. Клетката е израз на едно изключително съвършенство, което определя и качества на течението живот.

В една клетка се намират не по-малко от десет милиарда молекули. Всички те с една непонятна за нашите представи съгласуваност, точност и акуратност изпълняват своите задачи, без каквато и да било команда или ръководство. Всички процеси там се извършват с една безупречна хармония от тези милиарди молекули. Клетката произвежда чудните вещества - ензимите, които направляват и подтикват всички процеси в живите организми. Тя притежава способността да преобразува веществото във висшите органични съединения, наречени белтъци, мазнини, въглехидрати и пр., тъй необходими за по-богато устроените организми. Тук в нея става чудният химически процес, при който има разпадане на веществото и се отделя енергия и сила, необходими за поддържане на всички жизнени функции.

В растителната клетка чрез странния и непонятен за нас процес, наречен фотосинтеза, енергията, която идва от Слънцето на първо място под формата на светлина и топлина, се усвоява от тази клетка и тя я трансфор-

мира в създаване на органични вещества. Така клетката натрупва тези вещества, необходими също за по-висшите изяви на живота. Какво благородство е изявено тук – да отгаваш живота си в служба на другите. И наистина, само при такива взаимоотношения можем да имаме щастлива изява на живота.

Клетката има умението и възможността да се нагажда към всички промени както в околната среда, така и към условията, при които може да попадне. По този начин тя съвсем не е пасивна и безпомощна играчка на постоянните промени, които настават в околната среда. Устройството и дейността на всяка клетка се определя и ограничава в рамките на една предварително заложена и устойчива програма за производството на себеподобни. Затова именно при едни и същи външни условия от семката на всяко растение се раждат пак такива растения, способни да дават плодове от същия род.

Клетката притежава възможността да живее вечно и сама да произвежда себеподобни. Тя обаче не е едно механично устроено същество, не е един „робот“, при който всичко да се повтаря механично в един безкрайно отегчителен, еднообразен процес. Не, ни най-малко – тя притежава един изключително важен елемент – способност за живота, за вечна и непрекъсната еволюция. Всяка нова клетка произвежда чрез делението други, но те са по-други от майчината – явява се един прогрес. Така например голямото разнообразие на клетки, пригодени към необходимите функции на един организъм и даващи му възможността за един пълноценен живот, говорят за необятен по своите размери и възможности еволюционен процес. И след като тези клетки са вече обособени към известни задачи и функции, те в своята област продължават да се усъвършенстват.

Мозъчните клетки например в един обикновен човек макар и по вид да са близки до тези на гениалния, са с изключителна разлика както в качеството на веществото, така и в своя строеж. Мозъчните клетки, макар да са най-съвършените в човешкия организъм, продължават да се усъвършенстват и да създават по-съвършен мозъчен апарат, способен да приема и да реализира и най-висшите подтици. Всички тези известни нам качества на клетката ни показват нещичко от качествата на необятния миров силов океан, израз на който е животът. Човекът трябва да се учи от клетката – израз на една велика мъдрост.

Но животът не свършва със своята изява дотук. Това е изявата на Небето, на идеалния съвършен и хармоничен живот. Но животът има и друга изява, наречена *Земя според Петокнижието* на Мойсей, а също и според свещените книги на всички народи. „Земята е неустроена и пуста“, се казва там.

В пътя на еволюцията се намесват и други фактори, които имат за задачата да противодействат, да спъват величавия процес на живота, като това противодействие успява да отнема в крайна сметка засега и живота на всички създадени форми. Тези спънки, това противодействие не е без смисъл. Те имат за задачата не само да ускорят еволюционния процес, но и да се придобиват знания и мъдрости, възможности за съпротива, които при липсата на тези противодействия не биха се постигнали. Всяка клетка, в която се нарушават правилните и хармонични функции, внася в организма болезнено състояние.

Нарушаването се предизвиква от фактори, които ние наричаме *вируси*. Те се проявяват в две направления. В едното се цели да се смути и понижи правилният ход на функциите в клетката, което донася и болестите. Само

болестта рак е нещо по-друго. При него тези фактори имат за задачата да внесат една анархия в организма. Вирусите при рака възбуждат известни клетки да се развиват и размножават по схема извън тази, заложена в организма.

И наистина, какво представляват вирусите? Те са някакви странни прояви на живота, които не могат да се изявят извън живата клетка. Те са като разбойници, паразити и лентяи, които са неспособни за един самостоятелен живот, живот, способен чрез работа и усилия да придобива необходимото за развитието си. Те нямат устроен апарат, който да им даде възможност да придобиват и преобразуват веществото, за да се хранят, и търсят да намерят един високо организиран апарат, какъвто има клетката, който да им гоставя храната, за да се развиват и размножават.

Тяхното устройство е интересно с това, че имат белтъчна обвивка, в която се съдържат вещества, които са способни да размекват и увреждат защитната обвивка на клетката. Успяят ли да направят това, подгаде ли се клетката на това въздействие, те вече се вмъкват в тази високо организирана жива форма и започват да се разпореждат изцяло със сложното устройство там, което им дава възможността да се хранят и размножават. Без да могат да се вмъкнат в живата клетка, те не могат да се проявят.

Затова древните мъдреци са казали, че злото не разполага със сила. То, след като намери възможност да се вмъкне в нас, използва силите, с които разполагаме, за да се изяви. Още щом клетката разбере контакта на вируса, тя започва да се противопоставя, да се бори срещу неговото въздействие. Ще успее или няма да успее, е друг въпрос, но в тази борба тя по-малко или повече усъвършенства своите

съпротивителни способности, подпомогната в известни случаи и от лекарствата, като с това придобива нови знания и мъдрости, които ѝ дават възможност да изработи средствата и апаратите за по-ефикасна съпротива. И при успех в такъв случай гаген вирус е вече неефикасен и изгубва своите възможности за изява.

Много болести, съществуващи по-рано, са почти изчезнали, като например чумата, проказата и рег други. Но не затова, че вирусите, които ги предизвикват, са изчезнали, а затова, че клетките на човешкия организъм в една по-продължителна борба с тях са успели да намерят и създават противодействащи вещества, които ефикасно да се противопоставят на въздействието им. А може би поради липса на възможност да се проявяват, тези вируси вече са изчезнали. Но животът в своята отрицателна проява създава други.

Всяка една епоха в развитието на човека е погнасяла сериозни проблеми за съхраняването на неговия живот от идващите все по-съвършени и по-упорити вируси, имащи задачата да спънат и отнемат този живот. В настоящия момент човекът е изправен пред демоничната изява на два вида вируси – тези, които създават анархията както в организма, така и в психиката му.

При първата изява имаме раковите заболявания, а при втората – психичните разстройства. Днес на Земята статистиките не са отбелязали колко хора боледуват от рак, но е отбелязано, че има 120 милиона души, регистрирани като болни от психични разстройства. Къде е началото на тази катастрофа? Истинският човек е една неосезаема за нашите пет сетива същност, която е поле на сили. Тази същност, която е истинският човек, те наричат двойник на човека. Ако силите, които се изявяват

В този двойник, са в хармонично отношение, той е вече високо организиран. Двойникът от своя страна създава тяло, клетките на което са с изключително голяма съпротивителна сила срещу всички фактори, нарушаващи техните правилни функции, и с това имаме здраво тяло, способно да живее при всички условия.

Че наистина е така, ние знаем от историята, пък и сега при големи повсеместни епидемии има хора, които устояват и не се заразяват дори тогава, когато имат телесен контакт със заболялите. Ето защо човек трябва да работи първо за висока организация на своя двойник, като внимателно следи за едни правилни и хармонични изяви на космичните сили, идващи в него от силовите течения на планетите в слънчевото семейство и от зодиакалните съзвездия, намиращи се във връзка със силовите течения на всяка планета.

В тази своя борба за съпротива клетките са успели все повече и повече да се усъвършенстват в намиране на средства за защита срещу нахалния и демоничен вирус. С това добиват знанието, мъдростта, силата и техническата възможност за защита, докато най-после стигнат готам, да се преборят и с последния и най-упорит фактор, наречен смърт. Клетката, нека бъдем сигурни, в края на краищата ще възстанови и затвърди дадената ѝ от живота способност да бъде вечна – и оттам животът на човека да бъде вечен.

Какво нещо е смъртта и как се изявява тя в клетката? Самата клетка си живее своя хармоничен и пълноценен живот. Изведнъж в нея се заражда някакво тъмно телце, което започва да расте, без да проявява признаци за нещо друго. То расте, докато заеме със своя размер цялата клетка, а с това тя умира. Тези умрели клетки създават

във всички организми и в човека старостта и довеждат най-после до умиране на организма.

Откъде се вземат тези тъмни телца, които учените днес наричат *вакуоли*, как се създават и проникват в клетката те? Това е все още неизвестно, но в борбата си срещу тях когато и да е клетката ще победи, ще придобие знанието и мъдростта, пък и техническата възможност да се защити от този най-упорит враг в живота. Че наистина тя се бори и успява, показват и статистиките. В миналото, преди векове, средната продължителност на живота за човека не е била по-голяма от 35–40 години. Днес тази продължителност се изчислява към 65–70 години. Това показва големия прогрес на клетката в борбата ѝ за правото на вечност, което животът е заложил в нея.

В свещените книги на всички народи, включително и в Библията, се говори за безсмъртието на човека. Но той яде от плода на забраненото дърво и с това гоиде и смъртта.

октомври 1981 год.

ИДЕИТЕ

Началото на всеки творчески процес е идването, зараждането в човешкия мозък на една идея. Идеите не са нищо друго освен импулси от силовите течения, изпълващи мировото пространство. Тези течения са частична изява на необятния миров силов океан, идващи от всички небесни образувания – слънца, планети, комети и пр. Небесните образувания са плод на този силов океан, който не е нищо друго освен едно непрекъснато творчество. То

е създало и създава безкрайното разнообразие във Вселената. Всяка една творба като изява от него излъчва силови импулси, носещи и даващи различните идеи, началото на всеки творчески процес.

За да може човекът на нашата планета да долавя идеите, трябва да има добре развит и организиран мозък. Колкото мозъкът е по-организиран и облагороден, толкова той е по-способен да долавя идеите, а с това животът става по-богат, по-обилен, по-щастлив. В това направление за организирането и облагородяването на мозъка трябва да бъдат насочени усилията на всеки човек.

В сегашното си развитие човекът на Земята е в състояние да приема силовите импулси – идеите, идващи от Слънцето и от членовете на неговото семейство – Луната и планетите, които от своя страна носят елементи от силовите течения на небесните образувания в дванадесетте зодиакални съзвездия, които са взели участие в сформирването на всяка една от планетите. Всяко едно от зодиакалните съзвездия със своите небесни образувания е гало отпечатък на силовите течения съответно на всяка от планетите.

За естеството на силовите течения и за идеите, които всяка планета със своите зодиакални съзвездия може да ни даде, ще съдим от всичко онова, което астрономията може да ни даде за самите планети съответно във всяко зодиакално съзвездие. Ще съдим за планетата Вулкан – най-близката до Слънцето, и за съответното зодиакално съзвездие Лъв; за Меркурий с Близнаци, за Венера с Везни, за Земята и Луната с Рак, за Марс с Овен, за разрушената планета Фаетон с Дева, за Юпитер със Стрелец, за Сатурн с Козирог, за Уран с Везни, за Нептун с Риби, за Плутон със Скорпион, и за последната, неоткрита още планета, наре-

чена Ханò, със съзвездието Бик. Така на всяка една от дванадесетте планети съответства и по едно зодиакално съзвездие.

Най-реална възможност за реализирането на всяка идея, зародила се в човека, ни дават неговите ръце. Там имаме най-много нервни окончания, носещи импулсите на мозъка за творчество. До каква степен и какви идеи за творчество човек е в състояние да приеме и как може да ги реализира и изрази, това ще ни покажат самите ръце.

Най-напред има ръце, които ни правят приятно впечатление, когато ги гледаме или сме в контакт с тях; има и други, които не са ни приятни. Защото всичко красиво и нормално в ръката е израз на красивите и нормални подтици за творчество; и обратно. Добрите ръце имат в себе си хармонично развити всички форми и линии. Такава ръка е гъвкава, без да е нито много твърда, нито много мека. Кожата от външната ѝ страна е тънка, без излишни подкожни тлъстини и мускули. Жилите и кръвоносните съдове се очертават; съединителните кости – ставите на най-долните фаланги, при сгъване на ръката ясно изпъкват.

Твърдата ръка говори за работоспособност, за деятелност и правилно изразходване на средствата за творчество, но тя трябва да бъде гъвкава, показваща един схватлив, подвижен, съобразителен, лесно справящ се с трудностите ум. Когато ръката е много твърда и няма гъвкавост, това е признак за приемане на примитивните подтици; изобщо тогава имаме човек от нисшите слоеве на обществото. Меките ръце дават израз повече на емоционалната природа в човека. При добра оформеност той има подтик към изящните изкуства – музика, поезия, художество. Но когато ръцете са меки, пухкави, това дава израза на леността, на мързела.

Твърде месестите и дебели ръце са белег на силно влечение към чувствените наслади, яденето, пиенето и пр., а когато са малко по-твърди, показват силен стремеж към материални придобивки. Твърде костеливите и сухи ръце показват ревност, скъперничество, а при известни деформации - и злоба. Малките ръце говорят за възможността да се обобщават и синтезират нещата. Хората пък с големи ръце са склонни към анализ, към изпълнението на точна и прецизна работа.

Хората с широки ръце имат възможността идеите, които те приемат, да бъдат реализирани неотложно, с широта и замах. Те показват работоспособност както във физическото поле, така и в интелектуалните занимания, особено ако ръцете са гъвкави. Тесните ръце са свързани всякога с липса на всеобхватност. Индивидът се блъска в един тесен кръг на непосредствените нужди за себе си. А когато ръцете са много тесни и тънки, показват егоизъм, ако са и твърди, дават тиранството.

Топлите ръце са израз на интензивно кръвообращение и дават жизненост, сърдечност, но и сприхавост, а също и изблик на жар човек да се залавя за всяка работа. Студените ръце са признак на хлад и външно безразличие към другите хора; на хладно и спокойно обмисляне, когато ще трябва да се пристъпи към работа.

Колкото е по-нежна кожата на ръцете, толкова човек е по-възприемчив. Грубата дебела кожа характеризира хората като дебелокожи. Изобщо кожата е важен показател за естеството на главния мозък, защото в зародиша на човека мозъкът, нервите и кожата произхождат от един и същ слой на развиващото се оплодено яйце. Ако ръката има уродлив вид, ако пръстите са изкривени, това е признак на извратени подтици за действие.

Всяка една от планетите в слънчевото семейство създава и оформя дадени участъци както в главния мозък, така и на ръцете. Всеки един от тези участъци на ръката определя естеството и вида на силовите импулси, идващи в човека от тях. Силовите течения, идващи от Слънцето, имат по-специална задача. Те бавно, но сигурно организират и облагородяват мозъчните клетки, групирани в центрове, които дават израз на планетните влияния, което се отразява във формите и израза на отделните части на главата и най-вече на ръцете, които са реализатори на всяка гошла идея.

От формите на отделните участъци на ръцете, от размера, плътността и линиите върху тях се съди за силата и качеството на всяко едно от планетните влияния върху човека. От членовете на слънчевото семейство силовите течения на Меркурий, Вулкан, Сатурн, Юпитер и Венера дават пръстите, а също и областите на малките възвишения – хълмовете пог тях, които са израз на техните влияния. Затова тези планети вземат най-активно участие за реализирането на дадена идея.

Така кутрето, което дава израз на влиянието на Меркурий, е най-малкият пръст, защото и Меркурий е най-малката планета в слънчевото семейство. Защо? Защото за реализирането на всяка идея той търси прецизната икономия, отчетността, само най-необходимото, прекаленото сметкаджийство. Тази именно прецизност в силовите течения на Меркурий са определили както размера на планетата, така и размера на кутрето. Когато силовите течения на Меркурий са организирани и облагородени, той е по-гълъг, прав, подвижен, което дава подвижния схватлив ум и добрия оратор. Деформиран, малък, къс, той носи отрицателните качества като корист, нерешителност, прибързаност, крайна пестеливост.

До него е безименният пръст, който заедно с хълма под него дава израз на влиянието на планетата Вулкан – Фаенца, погрешно сметнат като пръст на Слънцето. Тази светла феерична планета, обаяна в разни цветове от разтопените минерали и метали на нея поради голямата температура, която получава от Слънцето, подтиква и дава възможност всяко творчество да има и своя естетичен вид, стремеж към красивото и изящното във всяка творба. Средният, или Сатурновият пръст, заедно с хълма под него показва, че за да се твори, трябва много задълбочено да се мисли. Той е най-дългият пръст, а дължината всякога е израз на мисленето, на ума.

Показалецът, наречен Юпитеров пръст, и хълмът под него показва целта, най-правилния път за постигането на една идея. От всички планети на слънчевото семейство Юпитер има най-изправена ос по отношение на плоскостта на неговата орбита. Ъгълът между оста и нея е едва 3 градуса. Това показва, че там има вечна пролет – най-хубавото време.

Оста на всяка планета и ъгълът, който тя сключва с плоскостта на орбитата, имат отношение към идеите, които планетното влияние дава. Затова от всички планети Юпитер е в състояние да даде най-правилните, най-справедливите идеи, а също и най-добрите пътища за тяхното осъществяване. Неговото планетно влияние дава сигурност, увереност, широта, поемане на отговорност, замах, топлото и бащинско отношение към всичко и всички. Големите идеи не могат да се реализират с икономии. Затова в неговото влияние има щедрост, оттам е и неговият размер като най-голяма планета в слънчевото семейство. Юпитер е спокоен, отмерен, близо до свършеното разбиране за явленията в света, че когато човек се

натъкне на неща, които не може да оправи, които не са в неговите сили и възможности, той знае, че времето може да свърши това най-добре.

Венериното влияние е изразено в палеца и големия хълм под него, израз на топлите чувства, любовта, независимостта, силата на творческия замах и порядъка. Любовта е, която издига човека и му дава възможността да помиррява, да обединява, а това е най-важното, за да може да се постигне поставената цел. Има ли разединение, несъгласие, няма и постигане на поставената цел. Свитиият юмрук с палеца отгоре дава израз на обединителните сили, които носи Венера.

Останалите планети и Луната имат помощно значение за реализирането на всяка идея. Луната със своя хълм има отношение към здравето и добрата функционалност на вътрешните органи, а също и към добрата памет и въображението. Марс със своя хълм, намиращ се над Лунния, опиращ до линията на сърцето, дава енергията и импулсивността на всяка изява. Уран със своята област под Лунния хълм и с линиите, които има там, показва възможностите за проникване и намиране на нови и оригинални методи за творчество.

Областта на Нептун се намира между хълмовете на Меркурий и Юпитер, под хълмовете на Вулкан и Сатурн, стигащ до сърдечната линия. Когато там има линии, те неправилно се определят от хиромантите като пръстен на Венера. Тази област с линиите определя влиянието на планетата Нептун, което дава крайната емоционалност. Когато тези линии са добре оформени и правилни, дават голямата интуиция, стигаща до яснотство. Ако там няма линии, влиянието на Нептун е слабо.

Областта на Плутон е между горната част на линията на живота, Венериния хълм и основата на палеца; тя неправилно е определена като малък Марсов хълм. Този хълм и линиите, успоредни на линията на живота, в сегашното развитие на човешкия род носят рязкостта и твърдостта в отношенията към хората и по-специално към близките, а много често и устрем за ликвидиране на тези връзки.

И най-после е областта на неоткритата още планета Ханò. Тя се намира в центъра на ръката, определена също неправилно като „долина на Марс“. Тази област дава отношението на човека към материалните блага, необходими за живота му. Там са животът и смъртта. Докато имаме известна дебелина на ръката в тази област, животът все още клопочи; изтънее ли тя, идва и неговият край. Разрушената планета Фаeton дава дефекти в ръцете.

Така всички небесни образувания в Слънчевата система и зодиакалните съзвездия чрез ръцете дават възможност на човека за богата и разнообразна творческа изява, като облагородените и възвишени подтици за творчество и изява тласкат човека бързо напред в неговия еволюционен път.

март 1981 год.

ВЯРАТА

Всички изследвания, които са направени върху главния човешки мозък, затворен в черепната кухина, а също тъй и на многостранните чудни прояви, които той ни поднася, ни убеждават по един безспорен начин, че по-велико и съ-

вършено творение на нашата планета от него няма. Какво представлява той и какви са неговите възможности, възможностите на онова идеално устроено общество от чудни по своето съвършенство и изява мозъчни клетки, това нещо човешкият рог ще има още много да учи.

Този тъй съвършено устроен апарат ръководи целия организъм – всички органи с техните функции, а също тъй и психичния ни живот, изразен в мисли, чувства, воля – устрема за изява. Освен това ръководство той има и една ясно изразена и чудна по своето естество способност – да подготвя организма ни за посрещане на всички промени, които неизбежно настъпват в живота. Тези именно промени заставят мозъка ни да взема мерки, които ще дадат възможност на организма да може успешно да се справя с новите условия. Това се отнася не само до изненадващите промени на физическото тяло, но и до психичната му природа.

Когато човек бъде поставен в условия извън тези, при които е живял, ние казваме, че той трябва да се тренира. Какво значи това? То ще рече, че главният ни мозък ще трябва да възбуди в себе си средствата, които ще дадат възможност на нашето тяло да се приспособи и нагоди към новите условия. В случая не става въпрос за някакво преобразуване на нашето тяло, а за възможностите на мозъка ни да изработи възбудителните средства, които, изпратени из нашия организъм, ще му дадат възможността за посрещане и справяне с новите условия.

Напоследък се откри и изучи ролята на едно чудно мрежовидно образувание в централната част на главния мозък, което съвсем автоматично поддържа неговата напрегнатост за регулирането на голяма част от функциите му. Оттук, за да може човек да живее правилен и пъл-

нокръвен живот, той трябва да има един живот с възможно най-големи разнообразия и промени, които създават известни напрежения както по отношение на неговата физика, така и на психическата му природа. Природата в това направление е взела грижа, като си е поставила за задача човек да има по-пълнокръвен живот. За да върви той по-добре по своя еволюционен път, тя му създава реди трудности и препятствия, а за да ги преодолее, човек ще трябва да се напегне. С това напрежение се събужда активността на мозъка ни и необходимостта му да създаде възбудителните средства, даващи възможност на организма да преодолява трудностите и да се нагажда към новите условия.

Такива възможности и такова нагаждане могат да дадат на човека способност да прави чудеса. Така например всички чудеса, които правят йогите и факирите, не са нищо друго освен едно голямо нагаждане на мозъка, за да може да вземе мерки срещу новосъздадените условия, при които те поставят своето тяло. Така например известно е, че има факири, които могат да лежат на гърски, целите наковани с пирони, стърчащи с остриетата си нагоре. Когато те лежат на такава постеля, не изпитват болка, така както и когато на един човек се прави операция и се режат части от неговото тяло. Тогава в него се вкарват упойтелни вещества отвън, с каквито сегашната медицина разполага твърде много. Тези упойтелни вещества не дават възможност на човека да изпитва болка.

Може ли нашият мозък да произвежда такива упойващи вещества, за да няма нужда да се вкарват в него те отвън? Може. Това ни показват йогите и факирите, правещи пред нас чудеса. И наистина, напоследък стана известно, че мозъкът ни е способен сам да изработи наркотични

средства, които са способни да предизвикат същия ефект, какъвто и вкараните отвън опиати. Изясни се също, че техният обезболяващ ефект надвишава сто пъти ефекта и на най-силния опиат, вкаран отвън. По този начин възможността на гаген човек да не изпитва болка, когато се засегне тялото му от остри твърди предмети, е налице, стига той да е тренирал и подготвил мозъка си в интензивно производство на тези опиати, които мозъкът е способен да произведе.

Така че йогите и факирите не правят чудеса. В ежедневието си живот имаме случаи, когато някои хора само при едно най-малко убождане могат бурно да реагират, като че ли им отнемаш някоя уг, а други да го отминават без каквато и да било възбуда. Това е въпрос за тренировка.

Известна е иглотерапията, която напоследък придобива значителна известност в западния свят. Това е лекуване чрез убождане в определени точки от тялото ни. Този метод на лекуване е бил известен и е употребяван от древните народи, предимно в Китай. Иглотерапията учените отначало я приеха с голяма резервираност и недоверие, но при по-задълбочено проучване се оказа, че е един наистина надежден и интересен метод за лекуване. Установи се, че убожданията в определени точки на тялото възбуждат главния мозък в производството на вещества, способни да се справят с онези фактори, които са предизвикали нарушението на нашето здраве. С това иглотерапията получи своето оправдание и научно обяснение.

В това направление голяма роля могат да изиграят и са изигравали внушението, самовнушението и вярата. По този случай мъгреците от древността, когато е ставало въпрос за лекуването на болни хора, са казвали, че този, който ще лекува, трябва най-първо да събуди вярата в

болния, че той ще оздравее. Наистина при този ефект на възбудата, на надеждата, на вярата у болния настава една възбуда в мозъка, който се организира и използва своите възможности да създаде в организма вещества, способни да се противопоставят и да ликвидират факторите, предизвикващи това болезнено състояние. Изобщо когато един болен е поставен в една приятна, оптимистично настроена среда, даваща му надежда и вяра в неговото оздравяване, тя всякога е полезна за неговото излекуване.

С това ние ще трябва да приемем становището на някои загълбочени в своите изследвания учени, че бъдещето за лекуването на хората ще бъде психотерапията – лекуване без външни средства, а само със слово, с приятна психична възбуда, идваща от силната вяра. С този метод на лекуване са си служили всички велики учители на човешкия род, като без външни лекарства, а със своята могъща мисъл са му въздействали.

В това направление мозъкът ни трябва да се тренира, за да се научи бързо и пълноценно да реагира на всяка поставена му задача. За да може да се постигне това, още от най-дълбока древност великите учители на човешкия род са изисквали и приучавали своите ученици да бъдат точни, изпълнителни, безупречни към всяка задача, каквато и да било тя, като при това нейното изпълнение да бъде по всичките правила.

В човешката природа има една инертна страна, която тласка човека към отлагане, нехайност, немарливост и небрежност. Тази природа размеква човешкия мозък и го прави неспособен да реагира на каквото и да било. С това се излага на опасност както физическото му тяло, така и психиката му, а оттам идват и големите спънки в еволюционния му път. Във всички окултни школи, в миналото и

сега, тази природа в човека е била предмет на едно окончателно ликвидиране.

С възпитанието на нашия мозък, с неговото организиране и облагородяване, ние ще бъдем способни не само да се лекуваме, а да бъдем всякога здрави. Но още по-важно е нашата психика да бъде свободна от заробващото състояние на една инертност, която в многото случаи докарва хората до психическо неравновесие. Заробващото психическо състояние идва преди всичко от това, че хората приемат, че изявата на живота сега само в този свят, който нашите пет сетива ни поднасят – в триизмерния свят и материализма. Този свят е една крайно ограничена изява на живота, той е затворен свят; и ако човек приеме само да съществува, в него настъпва едно безсмислие, едно угнетено състояние, способно да го изкара от нормалния ход на живота. Днес поради тази затвореност в човешките разбирания се е стигнало до там, статистиките да ни поднесат печалния факт, че на Земята има регистрирани 120 милиона психически разстроени хора, а колко още не са регистрирани...

Ползата от организираня и възпитан мозък не се отнася само до болезнените състояния на човека. Мозъкът е готов и има възможност да подготвя организма ни и за всички други случаи на напрежение, които животът е способен да поднесе. И колкото мозъкът ни е по-обигран в справяне с тези промени и трудности, толкова и неговите възможности да нагажда тялото ни за всички изненадващи условия са по-големи. Така например тези, които ще летят в космичното пространство – космонавтите, преминават през голяма тренировка. Целта на това е мозъкът да се предизвика към производство на елементи, способни да нагаждат тялото и всички негови функции към новите условия, при които те ще бъдат поставени.

Един голям алпинист заявява, че е прекарал повече от 30 гена по високите хималайски върхове над 7000 м без кислородна маска. Изобщо известно е също, че тези, които ще изкачват високите планински върхове, преминават през значителна тренировка, даваща възможност на мозъка им да се активизира в производството на онези елементи, чрез които тялото се справя с новите условия.

Тези възбуди, които могат да дойдат от най-различен източник, са полезни преди всичко и за интелектуалното развитие на човека. Известна е една народна мъдрост, която казва, че децата, които са пътували и пътуват, знаят повече от своите родители, които не са пътували и са си седели вкъщи. Тази мъдрост е създадена тогава, когато пътуванията са протичали предимно в неблагоприятни и изненадващи условия, което е създавало напрежение на мозъка да търси средства за тяхното преодоляване. В такъв случай наистина мозъкът се активизира. Тази възбуда се изявява по целия мозък, което прави човека и по-интелигентен.

Природата в своята мъдрост създава трудности на човека. Той трябва да знае, че тези трудности са необходими за него. Те действат като един остен в неговия път. Затова човек не трябва да роптае и да е недоволен от тях, а да приема всичко, каквото природата му е поднесла, с благодарност. Когато по-възрастните хора се пенсионираат, което им дава една сравнителна осигуреност по отношение на насъщните нужди, когато останат затворени в домашна обстановка и не се срещат с хора навън, мозъкът им престава да е активен и те често губят своите качества на нормални хора. Същото става и с онези младежи, заговорени във всяко отношение, които изпадат в инертност, в апатия и прекарват един живот без цел и задачи. Такива

бяха се появили, дошли отнякъде на тумби, да се влачат като мъгла, без цел и насока. Наричаха ги битници.

Болките и неприятните усещания не са нищо друго освен един сигнал към главния мозък да вземе мерки за уреждане на тази нередност. Така например ако се убодем с някакво острие, ние изпитваме болка, защото клетките, които са засегнати, имат нарушение на своето хранене и яростно дават сигнали към мозъка да се вземат мерки срещу това. Така природата в своята мъдрост е намерила средства да активизира човека, за да мисли и с това да върви по-енергично по своя еволюционен път.

Когато човек гоиде го положението сам да търси, да мисли и да подтиква своята еволюция, природата ще го направи господар на трудностите. Трудности за него няма да има, а той само ще се учи от всички промени. Това, че сегашното младо поколение проявява интерес и устрем към туризма и спорта, е от особена полза за неговото развитие.

ноември 1981 год.

ЧОВЕШКАТА ИНДИВИДУАЛНОСТ

Сред всички живи същества на Земята човекът се отличава по това, че в него вече се е оформило съзнанието за нещо отделно, лично, самостоятелно, независимо от общата маса други същества; или както още се казва, в него се е развило самосъзнанието. Този етап от развитието на живите форми е от изключителна важност и поставя живата форма – в случая човека, в едно особено привилегировано положение, в ясно определен етап на възможността за една бърза и ускорена еволюция.

За този важен етап на еволюцията гревните халдейски мъдреци са казвали, че живата форма – човекът, от този момент на своето развитие може вече да придобие образа и подобие на Бога. Този израз еврейските първенци, които 586 г. пр.Хр. отидоха от Йерусалим във Вавилон, поканени от тогавашния халдейския владетел Навуходносор II, са превели малко неправилно или неточно на еврейски, като са записали, че човекът е създаден по образа и подобие на Бога; те са изпуснали израза „да бъде“ и „ще придобие“.

Самосъзнанието в своята първа изява е примитивно, грубо и остро. То има нужда от развитие, организиране и облагорояване. В тази си примитивна форма то идва от силовите течения на планетата Вулкан. Тази планета се намира в орбита между Слънцето и Меркурий. От изчисленията, които могат да се направят, като се използва законът на Тициус-Боде, с който се определят средните разстояния на планетите до Слънцето, и му се даде едно напълно приемливо разширение, ще получим, че тази планета се намира на разстояние от Слънцето от 14 960 000 км. На такова разстояние от горещото Слънце тази планета ще има температура на повърхнината си не по-малко от 1 500 градуса. При такава температура всички познати ни неорганични вещества са или разтопени, или са в едно ярко светещо нажежено състояние.

Оттук и самата планета трябва да има ярко светещ образ. Затова тя все още не е открита, защото при преминаването си пред диска на Слънцето поради своята яркост не може да се види като черно кръгче, както това става, когато планетите Меркурий и Венера минават пред него. Това подобие на планетата Вулкан на Слънцето придава на неговото влияние събуждането на самосъзна-

нието в човека. В своята първична изява то идва в една примитивна форма на гордост, честолюбие, повишени лични чувства, с една надменност, че човек е нещо велико, неповторимо, нещо много по-високо от другите, от околните. При това положение човек влиза в един нов етап на своята еволюция – да разбира, да мисли, да чувства и да действа самостоятелно.

За този етап в развитието на живите форми древните мъдrecи са казали, че човекът се отличава от животните по това, че има още една възможност и право; или както те са отбелязали, човекът има пред животните една монада. От този момент човекът започва да се оформя наистина като свободно, независимо от каквито и да било влияния същество, като в крайна сметка стига до разбирането на голямата необходимост от съгласуваност в своите чувства, мисли и действия с всички околни, за да се създаде една чиста хармония с останалите хора. За постигането на тези качества човек трябва да мине през школите на всички планетни течения. Постиженията, които той е придобил в този път, най-ясно са изразени в палеца на ръката му.

Палецът определя развитието на човешката индивидуалност. Той сега малко настрана от гланта и от останалите пръсти. Свързан е със силовите течения на планетата Вулкан и със своята форма, размер и място е важен елемент, определящ развитието на човешкото самосъзнание; или на онова, което се разбира под думите: „Аз съм“.

Палецът има три части, наречени фаланги. Най-голямата фаланга, която според определението на науката за ръката се отбелязва като трета, определя естеството, качеството и развитието на емоционалната природа в човека. Тази природа в човека – чувствата – е най-сложна-

та, най-лабилната, най-променливата, най-лесно се поддава на влияния, най-мъчно се контролира; затова тази фаланга е тъй сраснала и ограничена от мускулите на Венериния хълм. Този хълм е най-големият и най-ясно изразен от всички останали. За качества на тази лабилна и податлива на влияния човешка природа древните халдейски мъдреци са създали легендата за Адам и Ева. Ева – жената, която символизира емоционалната природа в човека, се поддаде на примамката, погнесена от змията.

Възможността на човека да разбира тази тъй многостранна и лабилна природа, да бъде неин господар и да има възможност да се огражда от устрема на примитивните, нахални пристъпи, е едно от главните условия да бъде наистина човек. Тази фаланга е дълга, ниско сложена, мускулите около нея са меки, еластични и придават гъвкавост на самата фаланга. От вътрешната страна на ръката имаме едно голямо поле, което обгражда фалангата с граница от линията на живота. Всичко това говори за големите богатства на емоционалната природа в човека, които ще му дадат своите дарове тогава, когато той съумее да ги организира, облагороди и стане техен господар.

Второ също необходимо качество за развитието, организирането и облагородяването на тази индивидуалност – човека, е това, че той трябва да развие в себе си усета за ред и порядък, да изработи едно ясно изразено чувство за съгласуваност, което му дава възможност не само да разбира хармонията в порядъка на природата, но и своето място в него. Това качество в човека е изразено във възела – в ставата между третата, основната, и втората фаланга на палеца. Там е изразено говолството и неговолството в човека от порядките и от всичко, до което той може да се докосне. Неправилното развитие на този възел,

неговата неподвижност и скованост от твърди нееластични връзки, създават в човека жаждата да критикува, да е недоволен от всичко около себе си, а също и устрема му да оправя хората и света. Това е най-големият праг в развитието на човека. Преодолее ли го, той вече влиза във втората фаланга на палеца, която е вече свободна от ограниченията на третата.

Последиците от недоволството и жаждата да се оправят хората и света гревните мъдреци са изразили пак в легендата за Адам и Ева. В нея те пожелаха забранения плод и в резултат бяха изгонени от рая. Същото е изразено и в легендата за сина на Слънцето, наречен Фаетон, който, недоволен от порядките, създадени от природата, поема юзгите на бащината си колесница, сам да управлява и ръководи, но свършва с катастрофа.

Втората фаланга определя мисълта на човека, тъй необходима за правилното развитие на неговата индивидуалност. Мисълта му трябва да бъде будна, находчива, бързо да схваща и реагира; да се оправя с всички възможности в този свят, виждайки го такъв, какъвто е. Видът, формата и размерът на втората фаланга на палеца определя естеството, качеството и развитието на интелектуалния мир в човека. При добре развит, организиран и облагороден интелект тя трябва да е присвита леко в средата, да има гъвкави, еластични мускули; да бъде само малко по-дълга от първата, нокътната фаланга. Когато човешката мисъл е прекалена и несъобразена с възможностите, които са налице, тя става по-дълга и по-присвита в средата. Това показва у човека премного мислене, несъобразено с действителността, създава и един подтик да се преувеличават нещата, а също и да даде неправилен израз на себе си. Ако пък фалангата е къса, дебела и тровава, имаме един неподвижен, мъчно схватлив ум.

Интересен е и възелът, който свързва втората фаланга с първата. Този възел определя независимостта на човека в неговите възгледи от тези на другите. Той се нарича *възел на независимостта*. Когато е добре развит, гъвкав, подвижен и еластичен, тогава човек чувства и разбира своята свобода готолкова, че с нея да не ограничава, да не отнема свободата на другите.

Да привежда в изпълнение всяка разумна идея, имаща предвид благо на ближните, е качество на високо издигнатия в индивидуално отношение човек. Да се приобщи човек към осъществяването на всяка разумна идея, ще рече да бъде сътрудник на разумния творчески замах в природата. Тогава тя го приема като свой работник за осъществяването на плана си и му предоставя възможността да се ползва от всички богатства, с които разполага. Това се изразява в първата нокътна фаланга на палеца. Тя трябва да бъде добре оформена, гълга и леко заострена. Нокътят да е голям, розов, широк, със светъл полукръг в основата си; да бъде гладък, без каквито и да било надлъжни или напречни браздички, нито много твърд, нито много мек. Къс, топчест и широк нокът показва още нехармонично развитие на индивидуалността; същото е и ако има дефекти по ноктя.

Изобщо хората с хармоничен и добре развит палец имат добре организирана индивидуалност. Такъв човек всякога и с удоволствие е приет във всяко общество. Където влезе, той носи със себе си голямото богатство на идеите. А идеите са тези, които дават обмяната, оживлението и подтика към творчество, изобщо бликащата изява на живота. В своя живот такъв човек се проявява като онези небесни звездни образувания, където слънцата са свободни от ограниченията на Нютоновия закон за гра-

витацията – закона за всемирното притегляне. Те имат за ръководство висшите закони на необятния миров силов океан за реда и порядъка там.

Законът за гравитацията наистина е крайно необходим там, където имаме все още неготам издигнати в своя еволюционен път небесни образувания. Но за високо организираните той не е в сила. Така например в зодиакалното съзвездие Бик има два звездни купа, две общества от слънца, наречени Плеядите и Хиадите. В звездния куп Плеядите слънцата се движат успоредно едни на други с почти еднаква скорост – волно, свободно, с една чудна хармония помежду си, рейнали се в безкрайния простор да събират знания, мъдрост и съвършенство. Хиадите пък са също такъв звезден куп, общество на слънца, които се движат из пространството с непонятна за нас скорост, примамвани от вечността с нейното богатство и живот. И двата звездни купа са израз на едно високо съвършенство.

Че наистина законът за гравитацията не е всемирен и не засяга по-съвършените небесни образувания, личи и от това, че звездните купове и галактиките нямат правилни ротационни геометрични форми, каквито би наложил законът за гравитацията. Съветският професор по астрономия Б. А. Воронцов-Веляминов успява да забележи повече от 500 галактики със странни форми и взаимоотношения, от което се вади изводът, че законът за гравитацията отстъпва място на сили от неизвестен произход. Така например той наблюдавал две галактики, които нарекъл „миши“. Те наистина приличали на мишки с ясно изразени опашки на противоположния си край. Ако там цари законът на гравитацията, образуването на подобни опашки е невъзможно.

Такъв ще бъде и човекът, когато развие, организира и облагороди своята индивидуалност. Тогава той ще излезе

от тесните ограничения на отпагъчната природа на планетните силови течения и ще литне из простора с единствената цел да събира знания, мъдрост и подтик към творчество.

декември 1981 год.

ВРЪЗКАТА МЕЖДУ ЧОВЕКА И СЛЪНЧЕВАТА СИСТЕМА

Едни от най-интересните науки, оставени от първата раса, била с изключително висока култура, която е съществувала някога в дълбока древност на Земята, са науките за звездния мир – астрономията и астрологията.

Астрономията е науката, която се занимава с всичко, което непосредствените наблюдения на небесните образувания могат да ни дадат, а това е анатомията на този свят, първият етап към науката за звездния мир. Астрологията пък е науката, изучаваща силовите течения, изхождащи от всички тела по небесната сфера и въздействието, което оказват върху живота. Това е физиологията на небесния мир. Астрологията се е ползвала с най-голямо уважение и са я наричали още „царската наука“.

Човекът – една от най-интересните изяви на живота, е бил предмет на най-старателно и задълбочено проучване от тази първа раса, създала и оформила науката астрология, която най-всестранно е изучавала както неговите качества и способности, така и условията, при които той ще преживее в един живот. Как са се създавали тези силови течения и защо са вземали участие в изграждането на чо-

века и в проправянето на неговия път? Има ли наистина силови течения, изтичащи от елементите, от предметите и небесните образувания? Как и къде сеги връзката между тях и човека?

Древните са приемали, че всяко нещо, което е пред нас, е съставено от покой и движение, като движението, затворено в покоя, непрекъснато изтича от него и го руши. Тази мъдрост и сега се приема от учените, които казват, че атомите и телата са затворени в решетки, които дават вида на предмета. За образуването на тези решетки се е използвала значителна част от силата на атома. Останалата сила в решетките бавно и непрекъснато, по-силно или по-слабо, според елемента – изтича, което учените сега наричат радиоактивност.

От всички елементи и тела има изтичане, което ни оказва влияние и създава връзки между тях и нас. Затова домашната обстановка, при която живеем, ни е най-приятна. А що се отнася до небесните тела, до силовите течения, които изтичат от тях, радиоастрономията ни погнася съвършено убедителни доказателства, че и от тях, и то в голяма степен, има изтичане на сили. В природата нищо не е без цел и смисъл, следователно и тези изтичания на сили от небесните образувания имат своя смисъл и цел. Проучванията, разгадаването и въздействието на този свят от изтичащи сили на телата от слънчевото семейство и от зодиакалните съзвездия е било задачата, която са си поставили древните мъдреци в изучаващата ги тогава и сега наука астрология.

„Небесните образувания във всяко от дванадесетте зодиакални съзвездия – са казвали те – са взели участие в създаването съответно на всяка една от дванадесетте планети в слънчевото семейство. Оттам и всяка една

планета отразява и силовите течения, изхождащи от небесните образувания в съответното зодиакално съзвездие.“ Така за създаването и оформянето на планетата Вулкан, намираща се между Слънцето и Меркурий, е взело участие зодиакалното съзвездие Лъв; за Меркурий – зодиакалното съзвездие Близнаци; за Венера – Везни; за Земята и Луната – Рак, за Марс – Овен; за разрушената планета Фаетон, която се е движела в орбита между Марс и Юпитер, е взело участие съзвездието Дева; за Юпитер – Стрелец; за Сатурн – Козирог; за Уран – Водолей; за Нептун – Риби; за Плутон – Скорпион, и за последната планета заг Плутон, неоткритата още за нас, наречена Ханс – съзвездието Бик.

Къде сеги именно връзката между силовите течения на Слънцето, членовете на неговото семейство и човека? Древните са приемали, че човекът е една идея на Бога, като под Бог те са разбирали необятния миров силов океан, включващ в себе си движението, вечното и непрекъснато творчество, водещо към безкрайното свършенство, за което е необходима и Любовта. За да реализира Бог тази идея, Той е създал Слънчевата система, тъй както всяка такава система има за задача да реализира по една Негова идея. „Затова силите, които създадоха Слънчевата система – казват те, – създадоха и човека, като човекът на Земята е само нещичко от великата идея *човек*.“

Човекът на Земята не е само това триизмерно физическо тяло пред нас. В него е включен друг образ, неосезаем за нашите пет сетива. Този образ е същественото, което носи и създава външния образ, качества, способностите и условията, при които човек ще бъде поставен през един живот. Него ние можем да наречем двойник на човека. Той е най-важното. За двойника те са казвали, че е поле на силите, които са създали Слънчевата система. Оттам е и връзката между човека и тази система.

Всяка една планета, като член на слънчевото семейство, създава и оформя чрез двойника му в главния човешки мозък, намиращ се в черепната кухина, група от мозъчни клетки, наречени центрове, които са способни да приемат и реагират на силовите течения, изхождащи от Слънцето, Луната и всяка планета. Така реди учени, занимавали се усърдно с главния мозък, като г-р Гал, г-р Шпурицхайм, Р. Н. Фаулър и много други намират, че в човешкия мозък има 42 мозъчни центрове, носещи качествата, способностите и условията, при които човек ще мине през своя живот. Тези центрове, според развитието му, се намират в по-добра или по-слабо развита форма или даже още в зародишна форма. Мозъчните центрове са създадени и оформени от силовите течения на дванадесетте планети и от спътниците им, като задачата на Слънцето е да организира и облагородява планетите и планетното влияние, а също и да организира и облагородява мозъчните центрове, създадени от тях.

Така в долната част на мозъка, изразен на челото около веждите, се намират мозъчните центрове, създадени, оформени, управлявани и способни да реагират на планетните течения, изхождащи от Меркурий. Там са мозъчните центрове на човека, даващи му възможност да разбира околната среда и обстановката, в която той е потопен и с която непосредствено се сблъсква; да разбира и запомня формата, размера, цвета, подреждането и изработването на план за всяка работа и необходимите пресмятания за тази цел; изобщо – бързото схващане и разбиране на всичко и как поставената задача може да се разреши. Също там е и способността на човека да даде израз чрез слово и жестове на онова, което го вълнува. И с всичко това – способността да може да го използва за своя изгода, за себе си. Изоб-

що – практичният ум. Хората, които имат тези качества, имат добре развита, изпъкнала и оформена такава част на челото си.

Венера и Луната създават и оформят мозъчните центрове в средната част на челото, където са центрите на моторната памет, въображението и способността към изящните изкуства. Те са оформили също и мозъчните центрове, намиращи се в задната част на мозъка, където се намират центрите, създаващи устрема за прогълъжение на рога, любовта към семейството, отечеството, необходимостта от приятелство, дружба, любовта към всичко живо – изобщо социалните чувства. Хора, които притежават тези чувства, имат добре развита и оформена задна част на главата си.

Планетата Марс е създала и оформила мозъчните центрове, намиращи се около ушите. Тези центрове управляват подтика на човека към самозащита, гневливостта, жаждата за разрушение, смелостта, храбростта. Изобщо това са центрите, даващи силата и способността за реагиране при всяка необходимост. Затова хора, които имат тези качества, имат разширение в тази област на главата и ушите им са повече или по-малко щръкнали.

Планетата Юпитер създава и оформя мозъчните центрове, намиращи се в страничните части на главата пред горната част на ушите, където са центрите на охотата – разположението за ядене и пиене, на стремежа за натрупване на богатствата, а малко по-напред пред тях е подтикът на човека към творчество и замах, към поемане на ръководството, организаторския талант, щедростта, бащинската обхода към всички и всичко. При добро оформяне на тези центрове се получава едно хармонично разширение на челото и главата въобще.

Сатурн е създал и оформил мозъчните центрове в горната част на челото, които създават у човека стремежа към философски размисъл, към търсене на причините на всяко явление и на последициите, които то ще гонесе. В средата са центрите за запаметяване на всички събития. Хората с развит такъв център са живият архив на средата, в която живеят. Сатурн управлява също и центрите, намиращи се над горната част на ушите, където са центрите на скритостта и предпазливостта. Изобщо мъдростта е присъща на Сатурн, когато неговите центрове са добре организирани и облагородени от Слънцето.

Планетата Уран създава и оформя мозъчните центрове, намиращи се зад тези на Сатурн. Тези центрове създават стремежа и способностите за търсене на нови и оригинални пътища и методи за разрешаване на всяка една задача. При добро развитие, организация и облагородяване на тези центрове се ражда гениалността.

Планетата Нептун оформя мозъчните центрове, създаващи моралните чувства, чувствата за почит, уважение, благоговение, любов и стремеж към духовното, нежната, внимателната, безкористната обхода, милосърдието, също и стремежа към окултните науки. Тази планета е създала и оформила също пинеалната жлеза, която се намира между двете хемисфери на главния мозък. Размерът на тази жлеза в сегашното развитие на човека е колкото бобено зърно, а значението и функциите ѝ днешните учени още не са открили. Древните мъдреци обаче са казвали, че тя създава по-висшите сетива в човека – интуиция, телепатия и ясновидство.

Планетата Плутон оформя мозъчните центрове в горната задна част на главата, които създават подти-

ка на човека към водачество, власт и господство. Затова монголските завоеватели съзнателно или подсъзнателно са носили шлемове от твърда кожа със заострени върхове. В Шипченския манастир има една много старинна икона на Христос от някакъв неизвестен художник, където Той е нарисуван със заострена глава. Навярно художникът е разбирал това и е искал да изрази Христа като човек с голяма власт и господство, да внуши необходимостта всички да Му се подчиняват. Красавицата на древността, царицата Нефертити⁶⁸, жената на египетския фараон – големия реформатор Ехнатон⁶⁸, също е изобразена с шапка, прилична по-скоро на таке със силно завишена задна част – символ на власт, господство и необходимост всичко около нея да ѝ се подчинява.

Планетата Ханò управлява центровете, намиращи се точно зад ушите. Ако ги има, те са изразени в две малки изгупини, когато са развити. Това са центровете на живота и на човешкия устой. Затова, когато човек е неразположен и болен, е добре да си разтрива тази част зад ушите. Интересно е, че опитни коняри кираджици, когато видят, че конете им са уморени, опъват ушите им. Планетата Фае-тон пък носи всички нередности и извращения в човека.

Така Слънчевата система и човекът на Земята имат връзка. Но за да се развива и прогресира добре, човек трябва да се свърже и да дава път най-първо на слънчевите силови течения, които организират и облагородяват; да дава път на доброто, благородното и възвишеното. Слънчевите силови течения особено благодатно въздействат върху човека сутрин, при изгрева на Слънцето.

май 1981 год.

НАПРЕЖЕНИЕТО

Пречките, спънките, съпротивлението са един основен елемент в изявата на живота върху нашата Земя. На всяка жива форма се налага да ги преодолява, за да може животът ѝ да се прояви в по-голяма пълнота. Това е един метод на еволюционния процес във всички форми, които животът на Земята ражда, като почнем от растенията, където на всяко семенце, поставено в условия да се прояви в почвата, му се налага да преодолява съпротивлението в две направления: за коренчетата – надолу, и за стъблото – нагоре, да пробие почвата и да расте към Слънцето. Преодоляването на тези съпротивления изисква напън и сила от него, за да може растението да се изяви.

В животинския свят този процес на съпротивление е също ясно изразен не само в усилията за ходене за храна, но и в борбата, която се налага предимно в две направления: борба между хищник и плячка, при която в многото случаи плячката загива. Тази борба е подтикната от необходимостта хищникът да заговори своя глас. Резултатът от тази борба не е само нахранването на хищника с тялото на жертвата – тя макар и с цената на една жертва допринася с нещо и за еволюцията на хищника. За този случай мъдреците са казвали: „Когато вълкът изяде едно агне, той става малко по-добър“.

Освен тази борба има такава и между едналиви видове животни, птици и др., където целта съвсем очевидно не е необходимостта за насищане на глада, защото храната около тях е в изобилие. Те са тревопасни или се хранят със семена и с други гребни животинки, насекоми и пр. Такава

борба има между птичия свят – кокошки, петли, а също при всички тревопасни животни, били те домашни или диви. Борбата очевидно се води от създаден в тях вътрешен подтик за нагмощие, за извоюване на господстващо положение в тяхното общество – ято, стаго или други групировки. В тази борба двата партньора остават живи; победеният не се лишава от своя живот и някак великодушно получава милост от победителя. Победеният в подходящ момент смирено се оттегля от борбата и приема необходимостта да се подчинява на победителя, отдалече му сторва път, а при храненето всякога му дава предимство. Съвсем очевидно е, че природата преследва някаква цел с подобно поведение на тези животни, птици и гр.

От много отдавна хората са си задавали въпроса за причините на тази борба, за необходимостта от това напрежение и от неговото преодоляване. Ние ще трябва да приемем, че всяко нещо в природата си има своя смисъл и цел. При тази борба очевидно има едно натоварване на нервната система, в резултат на което се установява, че стават не само външни изменения, а и такива в животното победител. То става по-егро, по-жизнено, с по-ясно изразени движения и реакции. Забелязва се известна промяна в неговото движение и гържане, едно по-голямо самочувствие.

Констатирано е също, че промени настават и във вътрешните органи, особено в дейността на жлезите. Те се активизират с отделянето на сокове. Разрастване има и на хрущялите между прешлените на гръбначния стълб. Установено е също, че победените животни, на които нервите в тази борба, при това напрежение не са изгържали, отслабват и намаляват размера си. Жлезите с вътрешна секреция тогава намаляват своята дейност, особено

тези, които имат отношение към стомашната система – апетитът се намалява.

Известно е също, че такива борби се осъществяват най-вече преди и по времето на размножителния период. Мъжкарите воюват помежду си за първенство, за господстващо положение. Тук борбата се води по системата на отпадането както при боксовите състезания, като в тази борба между двойките по-слабите отпадат. По този начин се изгражда една йерархия, като накрая най-силният става водач. На тези именно водачи с техните ярко изразени жизнени качества, плод на борбите и съпротивленията, които са преживели, с укрепнала нервна система, природата дава възможността да създават потомство. Така виждаме как природата с пречките, спънките и съпротивлението, с необходимостта за тяхното преодоляване внася своя елемент в еволюционния процес, като на онова същество, което е изгържало, дава право да се изяви. По този начин става естественият подбор – поколение дават най-жизнеспособните.

В този метод на природата за създаване на спънки, пречки и съпротивления влизат и болестите, и необходимостта за тяхното преодоляване. Той е приложен и при човека. Всичко това укрепва нервната му система, развива, организира и облагородява мозъчните му центрове. Това дава израз и в неговия външен облик. Стойката му е изправена, крепка, спокойна; главата получава едно разширение. Всички части по нея, особено тези по лицето – чело, вежди, очи, нос, скули, устни, уста, брада, получават ясно изразени и облагородени форми – приятни за гледане.

На ръцете също се дава израз, като те получават едно разширение. Ставите на пръстите и самите пръсти, както и дланта, са по-гъвкави. Кожата от външната страна

на ръката е по-тънка и по-еластична, без излишни мускули и мазнини под нея. Особено ярко се изразява палецът, който определя самосъзнанието в човека. Той става по-едър, гъвкав и подвижен; ъгълът между него и гланта е по-голям, а самият палец е леко извит. Фалангите му са ясно изразени, особено първата – нокътната, която става по-широка, по-масивна. Възлите между отделните фаланги са ясно изразени и добре развити. Всичко това става, защото е установено, че по лицето и ръцете имаме най-много нервни окончания. Те отразяват всяка възбуда на мозъка, което естествено ще се отрази и на самите нервни окончания, а оттам – и на формите по лицето и ръцете.

Хората от гревността са обръщали особено внимание и са проявявали интерес към всеки човек, който се ражда. При всяко раждане на човека те са искали да разберат какви качества и способности носи той в себе си и какъв ще бъде неговият жизнен път, като са приемали, че в общи линии е програмиран. За разбирането на всичко това те са създали реди науки, при които, изхождайки от формите и размерите на отделните части по лицето и ръцете, както и от линиите по тях, са могли да определят това съдържание в човека, а също и неговия път през живота му.

Те са създали също и науката, според която по разположението на Слънцето, Луната, планетите и зодиакалните съзвездия в момента на раждането за дадено място, дават указания за качествата, способностите и пътя на човека. Тази наука, астрологията, дава най-ясна и точна картина за родения човек. Ако в един човек силовите течения на планетите Вулкан, Меркурий, Венера, Луната и Марс, които изразяват първия етап от еволюционния път на човека, не са добре изразени, той не може да разчита на успех в живота си. Това говори, че в миналия си живот този

човек е живял един живот, лишен от напрежения и задачи, изискващи напън и сила за тяхното разрешаване. С това не се е създавала възможността за развитие и укрепване на нервната му система, а оттам – и възможността за организиране и облагородяване на мозъчните му центрове, които да могат да бъдат добри проводници на силовите течения, изхождащи от тези планети.

Затова сега този човек игва на Земята беден, без организирана нервна система и мозъчни центрове. Такъв човек води един безличен, неопределен, без стремежи и насоки живот, приличащ на лист, откъснат от дървото, който вятърът разнася. Това обаче не значи, че не трябва да се действа. Нещо може да се поправи – първо със самонаблюдение, като се следи за всяка проява на мисълта, чувствата и подтика за изява.

Първото нещо, което човек трябва да постигне, е възможността мисълта му неотклонно да се спира върху даден въпрос, върху дадена задача, които са поставени за разглеждане, без да се лълее в разни посоки. Още древните мъдреци са приемали този метод като първо условие за правилното развитие на човека. Този метод, изразен в концентрацията на мисълта, е бил общоприет във всички школи на древността, за да има човек постижения. По такъв начин бавно, но сигурно той ще създаде възможността за подсилване на тези планетни течения.

Първото влияние е това на планетата Вулкан. Тя още не е открита за сегашните астрономи, но от прости изчисления, използвайки закона на Тициус-Бодe в астрономията и третия закон от небесната механика, даден от Йохан Кеплер, ще разберем, че нейното място е между Слънцето и Меркурий и че тя може да се отклони от Слънцето най-много на 6-7 градуса, което в астрологията

се приема и като съвпаг. Така че почти няма да е грешка, като се приеме, че където е Слънцето, там е и Вулкан. От него изтичат силовите течения, които създават и определят самосъзнанието в човека, с други думи онзи усет, който го прави да се чувства като една отделна единица сред човешкото общество; и с това идва необходимостта той да се очертае със своите качества и способности пред другите. Ако това силово течение не е ярко изразено, човек трябва да създаде в себе си подтика за развитие на качества и способности, за да се очертае сред другите.

Меркурий пък, който ръководи интелекта за познаване и разбиране на околната среда, също трябва да получи подтик и условия за развитие. Венера със своите силови течения, която създава в човека усета и жаждата за красота и изящество, също трябва да намери своя израз. Луната дава стремежа за създаване на близко интимно общество около човека.

Най-после и Марс, който ще създаде енергията и условията за постигане и пазене на придобитото, а също на силата за осъществяване на всяка поставена задача, също трябва да намери място за своето развитие. С това животът на човека ще стане по-смислен, пълноценен и полезен. Всеки, който се ражда на Земята, колкото и беден да идва на качества и способности, все има дадено по нещо, което може да бъде изход за развитието му. Без това, най-малкото, без такава възможност за развитие и прогрес човек не може да се роди на Земята.

Земята е една от онези планети, които имат най-голяма плътност, най-голямо относително тегло. А това говори, че животът на всяка жива форма ще бъде изправен пред големи спънки, съпротивления и пречки, които, за да живее и да се развива, за да укрепва и да придобива, тя ще

трябва да преодолява. Нищо не се дава даром. Христос е казал: „Похлопайте и ще ви се отвори“. И наистина, всяко постижение в науката, в изкуствата или в която и да било област е достигнато само с голямо напрежение, с търсене и усилия, с много работа от плеяда изтъкнати хора в дадената област.

Напоследък се заговори за тъй наречения автогенен тренинг, с който се търсят методи за организирането и укрепването както на физическото тяло, така и на психиката в човека. Всичко търсено е гало резултат; то и тук ще даде своя метод за укрепване. Така че всички спънки, пречки и трудности, които природата поднася на човека, не трябва да събуждат в него недоволство, ропот, отчаяние и мрачно потиснато състояние. Те идват, за да укрепят човешката природа.

януари 1982 год.

ФОРМИТЕ В ПРИРОДАТА И В ЧОВЕКА

Всяка форма в природата е носител на силите, които са я създали. Тези сили в своите прояви действат и имат израз в четири насоки – в дължина, в широчина, в дебелина и във вибрациите, които формата носи със себе си. Първите три направления ни са познати, ние ги виждаме и разбираме с нашите пет сетива.

Четвъртото, което е много важно, за да разберем качеството и естеството на силите, включени в дадената форма, ние разбираме и чувстваме с един орган, включен между двете хемисфери на главния мозък – пинеалната жлеза. Тя в настоящото развитие на човека е голяма кол-

кото бобено зърно. Сегашните учени все още не са открили значението и функциите, които изпълнява. Но ние трябва да знаем, че всяко нещо, което е създадено в природата, си има своята цел и задача. Самият факт, че това образувание се намира в средата на най-висшия, най-съвършения команден орган в човека, трябва да ни даде основанието да приемем, че функциите и задачите му са от изключителна важност и значение за човека.

Древните мъдреци и народи са разбирали много добре, че в човека има орган, който схваща и долавя нещо извън онова, което ни поднасят нашите пет сетива. Той според своето развитие по-пълно и ясно или по-слабо разбира изтичащите вибрации от всяка форма пред нас. Народите от древността са приемали, че у висшите представители на тяхното общество този орган е по-добре развит, затова египтяните от онова време са изобразявали своите фараони с един израстък на челото между вежгите. Индусите и досега си слагат обагрен белег на челото между вежгите – като израз, че този орган е добре развит. Древните легенди за циклопите, големите хора с по едно око на челото, подсказват същото.

Наистина, ако почнем от простите геометрични фигури – равностранния триъгълник, правилния шестоъгълник, пентаграма, окръжността и параболата – всички тези фигури подсказват възвишеното. Затова древните са вземали самите тях или в разни комбинации като символи на благородно изразените сили в природата.

В равностранния триъгълник древните евреи например са вписвали името на своя върховен бог Йехова, съпроводено с други символи, разположени в триъгълника. Също така двата преплетени срещуположни триъгълника са знак, който и досега е техният символ за проникването на Духа в материята – или за раждането на живота.

В астрологията се приема, че когато две планети по отношение на Земята са разположени по ъгъл от 60 градуса, каквито са ъглите в равностранныя триъгълник, това е израз на благоприятното и хармонично въздействие на силите, които изтичат от тях.

Пентаграмът като израз на висшите морални качества в човека – Любовта, Истината, Мъдростта, правдата и добродетелта е бил символ на висшите школи. За шестоъгълника ъглите от по 120 градуса, което е една трета от окръжността, е също тъй приет в астрологията като израз на благоприятни сили, изтичащи от две планети. Древните халдейски мъдреци са отбелязали, че Бог е дал мандат на човека да живее 120 години, което е отбелязано и в Библията. Всяка година от живота на човека е израз на една част от окръжността, която ние сега наричаме градус. След всеки три последователни прераждания, което прави едно изминаване на окръжността, са приемали, че човек влиза в нов етап от своята еволюция.

Окръжността със своите еднакво отдалечени точки от един център, даващи израз на справедливите, съвършени отношения на членовете на едно общество към ръководния център, както и на самия център към тях, също е бил високо ценен символ. Когато едно небесно тяло се движи по своя път в окръжност, то носи елементите на съвършенството. Такова е движението на Слънцето по неговия път около централното ядро на нашата галактика; такова е донякъде и движението на Венера, носителката на Любовта – най-висшата изява на живота, по нейния път около Слънцето.

Параболата със своите два клона, отиващи в безкрайността, също тъй прави приятно впечатление, успокояващо човека, че той в своята мисъл, емоционална проява

и творческа дейност никога няма да срещне прегради, че той разполага с безкрайните възможности за проява във всички направления. Затова древните строители в своите творби често са внасяли формата на параболата.

Ако отидем в света на минералите и вземем в ръката си обикновен камък, няма да изпитаме нещо необикновено, но ако вземем един скъпоценен камък, нашето преживяване ще бъде съвсем друго – вълнуващо и приятно. Ако вземем в ръка парче от който и да е метал, всеки от тях ще произведе своето специално въздействие върху нас. Но ако вземем парче злато, това въздействие ще се отличава коренно от другите по своята сила и приятност.

В живите форми става същото. Ако видим една змия или един плъх, нашето усещане от тях ще е направо отвратително. И не само от тяхната форма, но най-вече от онези вибрации, които изтичат от тези животни. Друго е, когато видим гълъб, лястовица, агне – нашите възприятия ще бъдат съвсем други, приятни.

Да погледнем формите в самия човек, които са изразени в другите три направления – гължина, широчина и дебелина. Всяко едно направление, изразено с вибрациите, които издава, ще може да ни даде възможност да разбираме качеството и интензитета на силите, които тази форма носи. Всяка форма в човека със своя вид и със съвършенството на своите линии ще ни даде възможност по-добре да разберем естеството и значението, което тези сили дават на дадената форма.

Главният мозък като ръководен орган както на всички процеси в тялото, така и на психичните прояви в човека, предава команди чрез нервите, които завършват с нервни окончания, по всички части на тялото. Тези нервни окончания дават израз на процесите, станали в мозъка, и

не са разпределени с еднаква гъстота по човешкото тяло. Най-гъсти са по лицето и по ръцете. Затова там тези нервни окончания със своите реакции ще дадат най-ярък израз на формите и линиите, които ще се образуват от тях.

Мисълта със своя начин на действие – да опипва, изследва, анализира и обобщава, е един бавен и продължителен процес, който всякога ще се изрази като гължина в човешките форми. Един висок човек например всякога е с по-бавна мисъл, по-бавно реагира, отколкото ниският. Затова високият ще действа по-бавно, отколкото ниският. Но качеството на тази реакция ще зависи преди всичко от естеството на вибрациите, които самият човек излъчва.

Едно по-продълговато лице няма да даде същите качества като едно по-късо. Самите форми по лицето и линиите по тях ще определят качеството и стойността на човешката мисъл. Челото, веждите, очите, носът, скулите, устните, брадата, ушите – всичко това със своята гължина определя мисълта. Но гали формите ще бъдат по-изящни и по-хармонични – това ще посочи естеството на човешката мисъл, нейните качества и способности. Едно високо и широко чело с добре оформени линии е израз на висококачествена мисъл. Едни по-гълги вежди, със спокойно разположени косми по тях, ще покажат човек на чувствата, но съпроводени с по-загълбочена мисъл. Но ако веждите са къси, ако космите по тях са редки и шръкнали, ще имаме избухлив, нервен и нетърпелив човек.

Носът като орган, чрез който се възприема въздухът, е много ярък израз, показващ качества и способностите в човека. Важно е гали той ще има гълъг нос, даващ израз на по-гълъг мисловен процес, или къс, по-малък, който носи обратното. Но и в двата случая много зависи от неговите

форми, за да разберем качеството на мисловния процес в човека. Дългата уста и устни са за предпочитане пред малките, като малинки. Първите са израз на голяма мисъл и изпълнителност, вторите – на по-малко мислене и изпълнителност. Тези хора обещаваат, но не изпълняват.

При ръцете имаме същото: дългите длани и пръсти, дългите нокти дават на човека повече мислене, но по-бавни реакции, отколкото при късите. Но и тук самите форми по ръцете ще ни дават възможността да определим качеството и естеството на човешката мисъл. Ако ръцете са дълги, деликатно устроени, с подвижни стави, ако при ръкуване ръката е еластична и гъвкава, имаме човек с една по-добре оформена и възвишена мисъл. Ако ръката е дълга, но с груби, дебели форми, ако не е еластична, а при ръкуване е като някаква твърда турта, имаме мисъл, погълната само от материалните грижи и постижения. Ако ръката е къса, с къси пръсти и нокти, но всичко това е с по-изящни форми, а самата ръка е гъвкава и еластична, без излишни мускули и тлъстини, имаме човек на бързата мисъл, който лесно обобщава и взема решение. Но ако тази ръка е с твърди неподвижни стави, с дебели пръсти и къси нокти, имаме един човек, който малко мисли, а мисълта му е тромава и в много случаи е израз на една тъпота.

Широчината пък е израз на един напън, на едно усилие да се премахнат ограниченията. Затова тя всякога е израз на едно напрежение в човека за премахване на ограниченията, за прояви на мисълта, чувствата и творческия устрем в човека. Когато имаме ширина във формите на лицето и ръцете, това показва, че човекът е отхвърлил ограничителните условия, които инертността му е наложила. Такъв човек носи в себе си творческия пламък и е под въздействието на градивните сили в природата. Така

например едно широко лице и глава с високо и широко оформено чело дава творческия израз на човешката мисъл. Такъв човек е един неугържим творец.

Същото се отнася и до другите форми на човешкото лице – вежди, очи, нос, устни, уста, уши. Но и тук видът на формите ще определи посоката на творческия устрем. При ръцете имаме същото: широчината им всякога е израз на работливост. Ако в тази широчина формите са по-изящни, по-съвършени, те имат вибрации на по-високо ниво. Тогава имаме работливост и творчество не само на физическото поле, но и в интелектуалната област. Ширината на ноктите е също израз на творчески напън. Но когато те са прекалено широки, но къси, имаме ясно изразена нетактичност, една нервност, неиздръжливост и избухливост.

Дебелината като посока в триизмерния свят е всякога израз на едно натрупване, което като резултат има своята стойност дотолкова, доколкото ще даде необходимия материал, необходимите сили, за да може човекът да се прояви. Щом натрупването премине тази граница, то се явява вече като спънка за проявите на човека. Пълното и отрупано с мускули и тлъстини лице, а също и такива ръце, ще дадат една мудност в творческия израз на човека и ще го тласнат към покой, който ще намери израз само в чувствените наслади и в домашното спокойствие. Само една заострена брадичка и един добре оформен палец на ръката – гъвкав и еластичен – могат да смекчат тази инертност.

Будната активна мисъл, имаща отношение към по-висшите сфери на живота, чистите и безкористни чувства, изявата на творческия устрем за доброто и за общото благо на хората, ще създават облагородените и прият-

ни форми на човека – преди всичко неговото лице и ръце. Такъв човек е приятен и с радост се приема навсякъде.

февруари 1982 год.

ХИМИЯ И АЛХИМИЯ

От науките, с които хората от много интелигентната и напреднала първа раса са се занимавали, на първо място са били тези, които са имали отношение към самия човек – изучавали са какво е представлявал той със своите качества, способности, устрем за изява, и как е можел да насочва и ускорява своя път по безкрайната възходяща спирала на еволюцията.

Една от тези науки е била химията – науката за преобразуванията. Произходът на гумата *химия* задълго не е бил известен, но впоследствие се разбра, че тази гума произлиза от гумата *хеми*. Това е древното наименование на река Нил.

Когато Хермес – този велик посветен – създателят на египетската култура, е дошъл в Египет от Атлантида малко преди катастрофата ѝ, той много добре е разбирал качествата на тинята по реката, плодородието, което тя е могла да дава на житото, възможността така добре да трансформира едно нещо в друго. Затова той е нарекъл реката, която е гавала тази плодородна тиня, Хеми – заради способността да преобразява елементарното във висше.

Древните мъдреци и по-специално тези, които са се занимавали със здравето на човека, с неговото запазване и с възможността за възстановяването му, когато по ред

причини е нарушено, трябвало да могат да преобразуват тежките и мъчителни състояния на болния – плод на недоволството, на критичното отношение към всичко, на неприятните и разкъсващи възбуди и на жаждата да се руши – в добро разположение, надежда и оптимизъм, във вяра в добрия изход на всичко. Тази трансформация е играла решаваща роля в запазването и възстановяването на човешкото здраве и дълголетие. Затова за големите светила в медицината като Авицена и Парацелз, когато са отивали при някой болен, първата задача е била да възстановят в него вярата и надеждата, че ще оздравее и ще живее дълго. И в сегашно време успехът на много лечители се дължи преди всичко на умението им със своя авторитет и известност да събудят вярата и надеждата в болния, че ще оздравее, че ще бъде излекуван.

Известно е от астрологията, че лошите условия в живота, неуспехите на човека, отрицателните му качества като израз на неговата безредна вътрешна природа, а също и деликатното му здраве и честите му заболявания се дължат първо на липсата на подчертани и важни ъглови разстояния между планетите, Слънцето и Луната; и второ, на неблагоприятните отношения между техните силовни течения.

В първия случай имаме една пасивност, липса на израз в силовите течения от планетите към този човек; и оттам е липсата на жизнени сили за изява както на мисълта, на чувствата, на подтика към дейност и творчество, така и липсата на сили, които да поддържат, крепят и запазват човека от злокобните посегателства на безредието. Във втория случай – на една неправилна изява на силовите течения от членовете на слънчевото семейство, се явяват онези неправилни и разрушителни подтици, кои-

то внасят безредието, премахват хармонията в двойника на човека – в звездното му тяло, което в резултат създава нарушаване на съпротивителните му сили, способни да се противопоставят на посегателствата на злото.

Така например ако планетата Меркурий в звездната карта на даден човек – в хороскопа му, няма ясно изразените и активни ъглови разстояния с другите членове на слънчевото семейство, този човек ще бъде посредствен, без каквито и да било качества. Ако пък тези ъглови разстояния са негативни, ще имаме неприятна отрицателна изява. Ако е така с Луната – това ще бъде човек разсеян, неизпълняващ своите обещания. Ако е така с Венера, той ще търси всякога сметка в своите чувства и отношения с другите; при Марс ще има жажда за грабеж и присвояване; при Юпитер ще е лъжец и измамник; при Сатурн – скържав и пресметлив и за най-малкото; при Уран ще имаме един чужак в мисли, действия и постъпки, неоправдани от здравия разум. А при Нептун ще имаме човек, който се движи и живее с измамите; при Плутон – кавгаджия, готов всякога на бурни разправии.

Това се отнася и за силовите течения и на другите членове от слънчевото семейство, като разбира се, всеки член от него си има своята област на изява. Ако се намери възможността тези неблагоприятни действия на силовите течения на планетите да бъдат, при първия случай, правилно възбудени, а във втория, преобразени в положителна, творческа насока в двойника на човека, това ще бъде от изключителна полза както за оправяне на неговата вътрешна природа, така и за оправянето на неговото здраве, а също и за една благоприятна промяна в условията на живота му. Методите за осъществяването на един такъв процес, на такава трансформация, са били предмет на

древните мъдреци и лечители, които са прилагали методи, изразени в цяла наука, наречена от тях *химия*.

По-късно обаче хората са сметнали, че такава промяна би могла да се осъществи с всички вещества, като от обикновени те биха могли да се трансформират в груги, които са способни със своето въздействие да дават здраве, дълголетие, а даже и вечен живот на тялото; а от обикновените метали да се получава сребро и злато. Такова разбиране в своята крайност е било свършено неправилно. В това направление особено усилено се е работило в Египет след неговото завладяване от римляните.

Така например египетският жрец Хермон, живял през II в. след Христа, е написал цяла книга с рецепти за получаване на философския камък, както те са наричали веществото, способно да дава здраве и вечен живот на човешкото тяло. Тази книга той озаглавил с гръмкото наименование *Смарагдова книга*. Рецептите, които са дадени в нея, са така загадъчни и неразбираеми, в тях липсва каквато и да било последователност на мисълта, че е невъзможно да се разбере каквото и да било.

Ето един пример за такава рецепта: „Взemi яйце от змия, която живее под гъба на връх Олимп. Добави седем седем философски камък, сложи също азбест, цинобър и око от орел. Всичко ще се разтвори. Дестилирай седем пъти в посребрена реторта. Полученото потопи за един ден и една нощ в морска вода. Ще получиш философски камък. Но внимавай, той събужда умрелите, но убива живите. Дава сила и вечна младост и прави от оловото злато“.

Че рецептите в тази книга нямат реална стойност, ще трябва да приемем от това, че самият жрец би ги приложил най-напред към себе си, и в такъв случай трябваше да доживее до наши дни. Тази книга обаче се е посрещнала

с изключително внимание в Европа и е станала настолна книга на всички, които са се погнали на погтика да търсят еликсири и философски камъни. Малко по-късно, през III в., се явява друг много нашумял химик в Александрия, по народност грък, наречен Зоосима. В трудовете, които е оставил в тази област, рецептите и езикът са също тъй загадъчни и алегорични, неразбираеми, но и те по същите причини не са имали реална стойност. Зоосима не е доживял до наши дни.

След завладяването на Египет от мохамедовите пълчища през VIII в., тъй като за тях освен Корана всичко друго е еретично и достойно само за унищожение, те изгарят голяма част от Александрийската библиотека и с това отнемат условията за научна дейност. Много от учените тогава са били принудени да се изселят от Александрия, като са отишли в близкия и по-далечния Изток, към Централна Азия, в градовете Бухара, Самарканд, Мерв. С това те занасят там александрийската култура и така се слага началото на арабската култура.

С многото науки е пренесена и химията. Учените там, разбирайки огромното значение и ползата от нея, са сложили пред думата *химия* частичката *ал* – и е станало *алхимия*. Тази частица арабите всякога слагат към понятието, на което искат да дадат голяма важност, по-широк и задълбочен смисъл. Но и те не са могли да разберат дълбокия смисъл на превръщанията, отнасящи се до самия човек, на преобразуванията на неговата вътрешна природа, като се погдват на същия илюзорен погтик за търсене на еликсири и философски камъни.

Изтъкнати учени там усилено започват да се занимават с трансформация на веществата. Тази усилена дейност е донесла все пак значителна полза, като са се откри-

ли някои нови съединения – нови вещества, а също и за получаването на някои лекарства. В това отношение по-късно много добре се е възползвал Парацелз, много изтъкнат лекар в Европа. Той е разработил методи за получаване на лекарства по химичен път. С това е сложил началото на химичните методи за получаване на лекарства.

Някои от арабските учени по онова време са постигнали големи успехи в науката за преобразуване на веществата, като са написали значителни трудове, които са проникнали в Европа, където са се посрещнали с изключителен интерес. Един от тях е бил Джабир Ибн Хайян, живял през VIII и IX в., получил голяма популярност в Европа с името Гебер. Друг също тъй много изтъкнат алхимик е бил Абу Бакр Мухаммад Ал Рази, живял през IX и X в., наречен от европейците Разес, който също е бил посрещнат с изключителен интерес заради неговите трудове. Този устрем за трансформация е залял и други страни, предимно Китай, където също са се явили изтъкнати алхимици. Но и там е имало уклон в търсене на чудновати вещества.

Всеки разумен човек трябва добре да разбере, че алхимията е велика наука, но тази, дадена от първата раса и целяща да активизира силовите течения от планетите в двойника на човека – неговото звездно тяло; а също тъй когато тези течения са изразени в една разрушителна форма, те да могат да се преобразят и тези сили да се използват в творческа насока. Но затова човек трябва добре да познава себе си, а оттам – и хората около него, и да има желанието и волята да направи тази трансформация.

Обикновеният човек е така устроен, че на своите слабости той гледа с едно особено снизхождение; и съвсем не е в състояние да ги прецени като такива, тъй както влюбеният не може да види и разбере недостатъците на

своята любима – той някак си е сляп за тях. Всичко това не го предразполага към тяхното премахване и трансформиране.

Всички велики учители са обръщали особено внимание на своите ученици да проучват себе си и своите отрицателни черти, ясно видени и разбрани, да правят всички усилия за тяхното трансформиране и да активизират силите течения от членовете на слънчевото семейство, които носят реда, порядъка и хармонията в човешкия двайник – звездното му тяло.

ноември 1983 год.

ЧЕТИРИТЕ СВЯТА

Великият учител на човешкия рог отпреди Потоп – И Саабей Бен Аагес, е казал, че всички велики учители след него са наричали небесния миров силов океан с различни имена. Хермес – учителят на египетския народ, го е наричал Тао; Кришна – учителят на индийския народ, го е наричал Тамвас; Заратустра – учителят на персийския народ, го е наричал Мардукт; Мойсей – Йехова, Лао-Дзъ и Конфуций отново са го наричали Тао, Христос го е наричал „Отец Мой“, Мохамед – Аллах.

Този именно свят за нас, хората на Земята, се изявява в четири форми. Саабей го е изразявал като квадрат, на който единият диагонал е вертикален, а другият е хоризонтален. В десния връх на квадрата той е поставял първата му изява, така наречения от него идеен свят – светът, в който се раждат и оформят идеите. Идеите не са нищо друго освен искриците подтик за творчество. Тези

искри са едно противопоставяне на инертния свят около нас, който се стреми да ограничава и сковва живота, този ярък израз на необятния миров силов океан. Този идеен свят той го е символизирил с Огъня и го е изразявал с един кристал от четири равностранни триъгълника, който сега се нарича *тетраедър*.

В идейния свят царува абсолютна хармония и затова оттам идва съвършенството в творчеството, стига тази искрица да е дошла при нас чиста и неопетнена от други странични влияния. Този идеен свят със своята изключителна активност – огъня, поднася непрекъснато новото; там повторение няма. Затова иска ли човек да живее един пълноценен живот, той трябва да влиза в контакт с този свят, от който ще получава само подтика за творчество, новото, интересното и приятната възбуда от активността, която той носи. Огънят е активен. Двойникът на човека, който създава и оформя нашия външен образ – тялото, също и мозъчните ни центрове, носещи нашите качества, способности и устрема за изява, е поле на космичните сили, които са създали Слънчевата система. Тези сили чрез двойника ни създават всичко в човека.

Видовете сили, създали Слънчевата система и изявени в нашия двойник, са дванадесет. Силата, създава и оформила планетата Вулкан, неоткрита още и намираща се между Меркурий и Слънцето, работи със съдействието на зодиакалното съзвездие Лъв; Меркурий – със зодиакалното съзвездие Близнаци; Венера – с Везни; Земята и Луната – с Рак; Марс – с Овен; разрушената планета Фаетон – със зодиакалното съзвездие Дева; Юпитер – със Стрелец; Сатурн – с Козирог; Уран – с Водолей; Нептун – с Риби; Плутон – със Скорпион. Неоткритата още планета зад Плутон, наречена Ханò, със съзвездието Бик.

Всяка една от планетите, както изтъкваме, има връзка съответно с едно от дванадесетте зодиакални съзвездия, които със своите небесни образувания са дали принос в създаването и оформянето на всяка от планетите. От всички тези дванадесет видове космични сили най-голяма възможност да влезем в контакт с идейния свят ни дават силовите течения, създали и изхождащи от планетата Юпитер, като за създаването и оформянето ѝ е имало съдействието на небесните образувания в съзвездието Стрелец.

От всички дванадесет зодиакални съзвездия Стрелец е най-богат на небесни образувания. Това съзвездие се намира в по-голямата си част в Млечния път, който е област на най-гъсто струпване на слънца. Освен това в посоката на съзвездието се намира и центърът на нашата галактика. Този център представлява един куп, едно струпване на слънца, който има за диаметър 4 000 светлинни години. В това съзвездие има също и три забележителни светли мъглявини, които са един нов етап от еволюционния процес в развитието на слънцата. Там има също и на-голям брой звездни купове, като един от тях, известен като М4, е най-яркият звезден куп, наблюдаван от нас по небесната сфера. В това съзвездие има и други небесни образувания, които нямат отношение към идейния свят.

Цялото разнообразно богатство на небесни образувания в това съзвездие е дало и своя изключителен принос в изграждането на Юпитер и на силовите течения, които той излъчва, даващи ни възможността да се докоснем до идейния свят. Затова Саабей е изобразил това съзвездие символично като митичното същество Кентавър – половин човек с опънат лък и с поставена на него стрела, готова да полети и да постигне целта; а другата половина

е кон, изразяващ бързите и напрегнати движения, даващи израз на изключителната му активност.

Богатствата на силовите течения на това съзвездие са дали възможността Юпитер да бъде най-голямата планета в слънчевото семейство, да получава от тази активност и най-голяма придобивка. Бързото му околоосово въртене от 9 ч. и 50 мин., най-бързото от всички планети, е израз на изключителната активност, която той носи в приемане и осъществяване на идеите. Особено важно е, че оста на въртенето на Юпитер е перпендикулярна към плоскостта на неговата орбита. Това дава едно от най-ценните му влияния - да схващаме и долавяме правилно идеите, до които той ще ни даде възможност да се докоснем. Това е причина на планетата да има вечна пролет.

Затова хората, които имат в двойника си силно изразено влияние на Юпитер, са тези, които притежават уменията да носят в себе си ясно изразени идеи и методи за организиране и ръководство на човешките общества или на големите предприятия. Човек трябва да се стреми да дава път и възможност на Юпитеровото влияние, защото това е възможността да се влиза в контакт с идейния свят. А за да става това, трябва мозъкът на човека да може да приема трептенията на идейния, на съвършения свят. Първа стъпка в това направление са скромността, смиреността и безкористните усилия. И затова Христос казва: „Похлопайте и ще ви се даде, ще ви се отвори“.

Казахме, че великият мъдрец Саабей е изразявал идейния свят като кристал от четири равностранны триъгълника. Както и да се постави, тази фигура е все еднаква. Това ще рече, че идейният свят е безпристрастен, гостъпен за всички същества, които са в състояние да проявят тези три основни качества. Красив е светът на огъня със

своите бързи и изриви променящи се форми, със своята активност. И ако човек иска да живее един богат и пълноценен живот, той трябва да влиза в контакт с него, защото носи хармонията, реда, новото, активния живот, противополостващ се на пасивната изява в света.

Вторият свят, израз на необятния миров океан, е светът на мисълта. Него Саабей е символизирил с въздуха и му е дал образа на един кристал с осем равностранни триъгълника, наречен сега *октаедър*. Той представлява две пирамиди, изхождащи от един квадрат. Едната сочи нагоре, а другата – надолу. Този кристал той поставя в горния край на вертикалния диагонал.

Мисълта е онзи свят, който носи силата, която ще даде възможността да се намерят начинът и средствата за реализирането на една идея. Мисълта е свят на силата – могъщият фактор, който осъществява. Затова Саабей е поставил този свят най-горе. От двете пирамиди едната е нагоре, другата е в обратна посока – надолу. С това разположение той е искал да каже, че мисълта като сила може да се насочи в две направления. Първата пирамида – тази нагоре, определя мисълта, която твори, а втората – тази надолу, е която руши. Природата на мисълта е символизирана с въздуха, в който се намира жизненият елемент кислород, без който никоя жива форма на Земята не може да живее, така както никакво разумно творчество, което представлява реализиране на някаква идея, не може да стане без мисъл. Мисълта е могъщ фактор в природата за реализирането на идеите.

През 1928 г. чрез едно уравнение от квантовата механика гениалният английски математик Пол Дирак доказва, че мисълта е сила. За това уравнение той получи Нобелова награда⁷⁰. В древни индуски книги е било отбеляз-

вано, че висши представители от Атлантида са могли да отиват до другите планети с апарати, които са се движели с живак. Този израз е символичен. Древните мъдреци с живака са символизирали мисълта. Този течен метал има отношение към планетата Меркурий, силовите течения на която създават, оформят и подхранват мисълта. За изявата на мисълта в двойника на човека имат значение силовите течения на Меркурий и Сатурн. Тези силови течения създават и оформят в човешкия мозък централните на мисълта. Меркурий дава способността да се схваща и разбира светът, който ни заобикаля; а Сатурн – да имаме възможността да търсим дълбоките причини и последици на всяко явление, да разбираме дълбоко смисъла на всичко, което става пред нас.

От всички планети в Слънчевата система Меркурий има най-бързо движение по своя път – със скорост от близо 48 км в секунда. Затова древните са го изобразявали като младеж с крила на краката си, което дава характерното качество на Меркуриевото влияние – бързото реагиране на мисълта, която схваща и разбира всичко. От своя страна пък Сатурн има най-малко относително тегло, равно на 0.68, което показва, че той има най-дебела въздушна обвивка. Тази обвивка дава загълбочена мисъл и резервираност на хората под силното му влияние.

Тези две планети претърпяха своето голямо нещастие при катастрофата в слънчевото семейство, при която бе разрушен Фаетон. При тази катастрофа Меркурий получи едно от най-големите разтегляния на своята орбита, което в неговото влияние при неорганизираните двойници създава един демоничен подтик на егоизъм, да мислиш само за себе си и за своята изгода. Тази мисъл лишава човека от възможността да се чувства член на един

висш съвършен колектив, където животът е най-богат и пълен. Тази разтегленост в най-близкото и в най-галечно-то разстояние до Слънцето се изменя от 46 до 70 милиона км, което дава разлика от 24 милиона км. Тази разлика за неговата малка орбита е голяма и създава при някои случаи злокобното му действие, каквото има Сатурн със своите пръстени, които са раздробени големи късове, големели от разрушената планета Фаетон. Тези късове, попаднали в зоната на Рош при Сатурн, са се раздробили на дребни късове, образуващи неговите пръстени. Тези пръстени заедно с късовете, които обикалят като негови девет спътника от разрушената планета, носят и злокобното му влияние – на полъха на черното слънце, станало причина за катастрофата в слънчевото семейство.

Всичко това заедно с лошото влияние на Меркурий дава злокобна разрушителна изява на човешката мисъл, изразена символично от Саабей с пирамидата, върхът на която е насочен наголу, създаваща подтиците за злоба, завист, жажда за отмъщение и изобщо всички мисли, носещи елемента на разрушението. Когато влиянието на тези планети е ясно изразено в двойника на човека, мисълта му като сила получава своя реален израз в положителен или отрицателен смисъл.

Третият свят е светът на емоциите, на чувствата. Него Саабей го е отъждествил с водата – тази еластична, подвижна материя, лесно нагаждаща се към всяка форма, тъй както и чувствата в много отношения карат човека да се нагажда. Но плисне ли се вода върху нагорещена плоча, тя заема строго определената форма на малки сферички. Това е сфероидалното състояние на водата, което говори, че при големи напрежения на чувствата те напълно се обособяват като нещо определено. Символът на този

свят Саабей е изразил чрез кристал, който има за стени 20 равностранны триъгълника, наречен сега *икосаедър*. С този символ той е искал да покаже колко сложен и мъчен за разбиране е този свят.

Силовите течения в нашия двойник, които изразяват емоционалната природа на човека, в най-ясна форма са тези на Венера, Луната, Нептун и звездните купове в съзвездието Стрелец, където звездният куп М4 е най-светлият от всички купове на нашия небосвод.

От всички планети в слънчевото семейство Венера има най-правилна орбита. Това показва, че е най-малко повлияна от катастрофата, най-малко е взела от отрицателните черти на черното слънце. Тя носи Любавта – това висше чувство, което не може да се определи и обясни с друго освен гонякъде с понятията *обединение* и *съединение*. При нейното изграждане е взело участие със своите небесни образувания съзвездието Везни. То е характерно със своите две големи слънца с диаметри от около 2,5 милиона км. Едното има жълт цвят, а другото – син. Те са с променливи блясъци. Това съзвездие Саабей го е изразил като старинни аптекарски везни. Всичко това в съзвездието дава задълбоченост на чувствата, но с известна променливост на тяхната сила, като се търси и истината за тези чувства.

Луната е вторият фактор в емоционалната природа на човека. Силовите течения, изтичащи от нея, имат отношение към майчинството, жаждата за рожба и грижата за нея. Съзвездието Рак, което има отношение към Луната, е с два звездни купа. Единият е познат на народа и го наричат Яслите, а другият е една групичка от пет слънца. Тези два звездни купа дават топлиите майчини чувства, които лунното влияние дава. Луната обаче има нещо,

което изненадва астрономите – малка плътност. Докато плътността на Земята е 5,5, тази на Луната е само 3,3. Тази малка плътност се отразява и на нейното влияние в чувствената природа на човека, като внася там мечтателност, склонност той да се потапя в свят, по-друг от този, който ни заобикаля – нереален свят на мечтите. Със своето бавно околоосово движение Луната търси спокойния и безметежен живот на леките гальовни чувства и преживявания.

Третата планета – Нептун, е характерна с две особености, които дават ярък израз в емоционалната природа на човека. Първо тя не се подчинява на закона на Тициус-Бодге, който определя густанциите на планетите до Слънцето. Това положение в силовото течение на Нептун определя чувствата като непогдващи се на контрол и на познатите закономерности. Планетата е създала и формула пинеалната жлеза. Тя се намира между двете хемисфери на главния мозък. Значението и функциите на тази жлеза сегашните учени все още не са установили. Но фактът, че тя се намира на такова особено във висша степен място, трябва да ни даде основанието да приемем, че нейното значение и функция е от особена стойност.

В природата нищо не се създава без смисъл и значение. Мъдреците обаче са отбелязали, че тази жлеза дава интуицията, ясновидството, изобщо по-висшите сетива. С други думи тя играе ролята на третото око в човека. В настоящото развитие на човешкия род тя е голяма колкото бобено зърно. Интуицията и висшата сетивност в човека са една интересна изява в емоционалната му природа, даваща му възможност да приема онези вибрации от по-фин характер, каквито очите не са в състояние да приемат. Тези фини възприятия дават възможност да се пог-

хранват мозъчните центрове, намиращи се в най-горния пласт на главния мозък. Тези центрове дават и управляват висшите морални принципи.

Друга една особеност на това планетно влияние идва от Нептун. От всички планети на слънчевото семейство тя е най-сплесната при полюсите, което ще рече, че нейната ос на въртене много бавно се променя. Това дава във влиянието на тази планета устойчива чувствата, на емоционалната природа.

Четвъртият свят Саабей е изразил с понятието земя и го е символизирил с един кристал от шест квадрата, което е познатия ни куб. Този именно дял от изявата на небесния миров океан дава на човека устрема, силата, волята, устоя за изпълнението на всяка поставена задача. За изявата на този свят в човека най-голямо значение имат силовите течения на планетата Плутон и по-малко на Марс. Те носят и дават силата, волята за преодоляване на инертната среда, в която сме потопени. Плутон има отношение към съзвездието Скорпион. В това съзвездие има четири могъщи фактора, определящи изключителната му активност. Там се намира червеният гигант Антарес, който е 400 пъти по-голям от нашето Слънце, с могъщи излъчвания на сили. Там също се намира и друго слънце, поразяващо със своето излъчване на сила. Излъчванията на сили там са 400 хиляди пъти по-големи от тези, които нашето Слънце излъчва. В това съзвездие се намират и два звездни купа, известни като М6 и М7. Всеки от тези купове има по 80 слънца.

Цялата тази съвкупност от небесни образувания в съзвездието Скорпион придава на планетата Плутон могъщата енергия на неговото влияние в двойника на човека, даваща му възможност за несъкрушима воля, енергия за

постигане на всяка поставена задача, когато имаме един добре организиран и облагороден гвойник.

Четирите свята са четирите изяви на необятния миров силов океан на нашата планета.

януари 1983 год.

МИСЪЛТА

Един от ясно изразените и могъщи фактори в природата е мисълта. Какво нещо е тя? Да се приеме, че е плод на главния мозък в човека като продукт – секреция, каквато всички жлези в човешкия организъм дават, и заради това да се смята, че мозъкът е нещо като жлеза, която като резултат дава мисълта, е крайно неприемливо. Защото между другото, когато човек спи, той престава да мисли. Докато всички жлези в организма по това време, макар и в по-слаба форма, не престават своята дейност и дават характерните си секрети. Оттук ще трябва да приемем, че главният мозък е само един инструмент, един проводник на мисълта. Тя се създава и оформя другаде, от друг един фактор, който ние с нашите пет сетива не можем да констатираме.

Древните мъдреци са считали, че освен това тяло – физическото, имаме и друго, което те са наричали „звездно тяло“ на човека, защото то е изградено и е плод на силовите течения, изходящи от Слънцето, Луната и планетите в това семейство. Днес се промъква становището за това звездно тяло и му дават името *биополе*. Тези мъдреци приемали, че силите, които са създали Слънчевата система, са образували и звездното тяло на човека. То от своя страна

създава физическия човек с изразените му качества, способности и устрем за изява. Всеки член от слънчевото семейство си има своите особени, характерни само за него силови течения, които създават и оформят мозъчните клетки в групи, които са способни да изразят импулсите на всяко от тези течения. Това изразяване, този отклик е именно мисълта.

Когато човек спи, звездното му тяло излиза навън със специална задача, като само с една връзка поддържа чрез гръбначния мозък функциите на жлезите, а дейността на главния мозък престава – нямаме мисъл. От това, какво е качеството на материята, от която е създаден главният мозък, зависи и правилното и задълбочено отразяване на силовите импулси, идващи от членовете на слънчевото семейство. В това отношение Слънцето има най-важната задача. То със своите силови течения организира и облагородява веществото на мозъка, за да може той по-добре да приема и отразява силовите течения на останалите членове от това семейство.

Това организиране и облагородяване е един бавен процес и се осъществява с течение на много идвания от човека на Земята. Каква е задачата на мисълта, защо се мисли? Мисълта е онзи могъщ фактор, който дава възможност да се твори, да се създава нещо. Творчеството е най-желаното, то носи щастието. Известно е, че за да се твори, за да се създава нещо, е необходима сила.

До тридесетте години на ХХ в. се приемаше, че сила можем да получим само от разпадане на веществото. След като през 1930 г. бяха открити елементарните частици, с горното предположение вече не можеше да се обясни тяхната могъща сила и грамадната скорост, с която те се движат и която също е продукт на сила. Затова по пред-

ложение на гениалния физик Енрико Ферми се прие, че ние сме потопени в един необятен по своето могъщество миров силов океан, от който също може да се приема енергия в неограничен размер. Тези именно елементарни частици приемат сила от него, разбира се, при специални условия.

Това нещо са разбирали още и великите мъдреци от гревността. Затова те са разделяли мисълта на два големи дяла. Мисъл, която за реализирането на своите идеи използва сила, получена от разпадането на веществото – от всички горивни материали; и мисъл, която за реализирането на творчеството използва сила от необятния миров силов океан. В първия случай имаме дейност на обикновената човешка мисъл, способна да взема енергия за реализирането на своето творчество от разпадането на веществото. Тук не може да се отрече изключителната грижа на природата чрез Слънцето да създаде вещества, които лесно да изпускат погълнатата слънчева енергия. За да имаме сила при този случай, ние сме все пак ограничени и в зависимост от тези вещества. Но ако тях ги нямаше?

Втория израз на мисълта имаме, когато за реализирането на творчеството използваме енергия от необятния миров океан. При този случай имаме свобода от всякакви ограничения и разполагаме с необятни възможности за сила. Тук именно следва да се замислим и да проумеем как именно Слънцето получава тази грамадна и непонятна за нашите представи по размер сила, която то с щедра ръка раздава за осъществяване на своите творчески замисли.

Твърдението на сегашните учени, че силата на Слънцето е плод на някакви реакции, изразени с гръмкото наименование *термоядрени*, е крайно неприемливо. Ако внимателно разгледаме процесите, които стават на Слънцето, също и всички явления там, не можем да не се убедим, ако

не сме преубедени от някакви сковани разбирания, че те са плод на една изключителна разумност, която изхожда от разумни същества на Слънцето, за което загатва и най-големият астроном от миналия век – Уилям Хершел.

Тези разумни същества със своята дейност имат възможността да приемат сила в неограничен размер за осъществяване на всички свои идеи от необятния миров океан. Тази сила разумните същества приемат и използват по някакъв строго определен път, с цел и насоченост, което можем да изразим с думата *мисъл*. Затова всяко нещо, което е пред нас, не е нищо друго освен съзнателна мисъл – сила, изразена с формулата на Айнщайн $E=mc^2$. През 1928 г. гениалният английски математик Пол Дирак чрез едно уравнение от квантовата механика доказва, че мисълта е сила.

За да може обикновената човешка мисъл да се прояви, да се събуди в даден човек, той трябва да има подтик. Този подтик идва от някакво впечатление, произведено от събитие, което му се донеся от неговите сетива или пък му се доставя от по-рано. Самият процес на мисленето е необходим в живота на човека. Когато този процес е свързан с творчеството, той е изключително приятен. Най-голямото нещастие за едно същество е, когато то не може да мисли, когато около него не става нищо, когато неговите сетива нищо не му донесат. Или както древните мъдреци са казвали: „Когато човек остане сам“. Ето защо скуката, която е плод на невъзможността да имаме някакви впечатления, донесени ни от нашите сетива, е нещо неприятно.

Затова човек трябва да се старее да има все нови и ярко изразени впечатления. Тях, разбира се, може да получи при ходене, при пътуване, при разговор с приятни и интелигентни хора, при четене на книги, които будят интерес, и пр. Всичко това се изживява с една приятна възбуда

на мисълта, което съдейства за организирането и облагородяването на мозъчните центрове. А то от своя страна дава възможност за по-пълното и задълбочено мислене и творчество. Така например скулпторът, художникът, архитектът гледат на една творба по съвършено друг начин, отколкото обикновеният наблюдател, при когото мозъчните центрове, които реагират при тези възприятия, са в една по-примитивна, вяла форма.

В сегашното развитие на човека впечатления му гонясат неговите пет сетива. В него ще се развият и напълно ще се оформят и други, по-съвършени сетива, способни също да гонясат и дават възприятия, като интуицията, телепатията, ясновидството, за които имаме също органи, способни да ни поднасят онова, което споменатите сетива не могат да ни дават. Такъв орган е пинеалната жлеза, за която древните тѣй много са говорили. В сегашното развитие на обикновения човек тя е голяма колкото бобено зърно, но когато се развие и оформи по-добре, ще има възможността да достави впечатления, които също тѣй в по-голяма степен ще бъдат способни да събуждат и дават материали на човешката мисъл.

При втория разряд на мисълта не е необходимо за възбуждането и дейността ѝ хората да имат впечатления. Тази мисъл е плод на същества с изключително висока степен на развитие по безкрайния път на еволюцията. Тяхната мисъл със своите идеи дава възможност на първия дял на мисълта - човешката, да се прояви. Тези разумни същества създават първо идеята - и оттам със своята мисъл я осъществяват, като използват за тази цел направо сила от необятния миров океан. Такива същества са непрекъснато щастливи, защото пречки за тяхното творчество няма - те вечно творят. Безкрайните форми и видове около нас

- в кристалните форми, в растенията и насекомите, при животните, пък и в какво ли не, са реализирани идеи, дадени и осъществени от тези разумни същества. С това те целят между другото освен да дават материал на човешката мисъл, да я организират и облагородяват; също тъй да облагородяват и условията за живот на планетата Земя.

В сегашното си развитие човекът е достигнал до някъде до възможността да разпада веществото в сила с термомоядрените процеси. Но обратният процес - от силата и чрез нея да получи някаква триизмерна форма, каквото и да било нещо, не му е известен; този метод е все още извън неговите възможности. За този процес, познат и осъществим за много от издигнатите същества, се изискват изключителни способности - знания и мъдрост, за да може преди всичко да се служи със силата на необятния миров океан и да се твори с нея.

Джорджано Бруно е казал, че разумни същества има навсякъде, в различен ранг. За нашата Слънчева система мъдреците са казали: „Колкото една планета е по-далеч от Слънцето, толкова на нея живеят по-разумни същества“. От астрономията е известно, че най-далечните известни досега планети са Уран, Нептун и Плутон. Отбелязваме тях, защото със своите особености те значително се отличават от другите планети. А тези особености според астрологията на Саабей дават големите качества като знание, мъдрост и възможности на разумните същества, които се намират там.

За всички тях е особено характерна изключително ниската температура, която имат на повърхността си - от минус 160 до минус 220 градуса. От друга страна за Уран е характерна легналата ос на въртене, разположена в плоскостта на орбитата му. Нептун пък има две особе-

ности. Първо, той не се подчинява на закона на Тициус-Боге, който определя густанциите на планетите до Слънцето. И втората му особеност е, че той от всички планети при полюсите си е най-много сплеснат.

Плутон пък има една крайно разтеглена орбита на движение, като при това плоскостта ѝ е наклонена и сключва значителен ъгъл от 17 градуса по отношение на плоскостта на еклиптиката. Всички тези особености на трите планети определят характера и възможностите на разумните същества, които ги обитават и които действат в звездното тяло на човека. За да могат да се проявят тези големи качества, които разумните същества там дават, от Уран се взема гениалността и изключителната емоционалност, от Нептун – телепатията, интуицията и ясновидството; и най-после – владеенето на психическите сили, каквито Плутон има.

Трябва да имаме изключително добре развито и облагородено звездно тяло и способни мозъчни центрове, за да отразят те тези висши качества. При неорганизиран и необлагороден двойник, каквито грамадният дял от човечеството има сега, тези въздействия са изключително неблагоприятни. От всичко това трябва да стане ясно, че организацията и облагородяването на човешкия двойник чрез събуждане и прилагане на моралните качества е най-важната задача на човека през неговия живот. На това той трябва да обърне най-голямо внимание.

декември 1983 год.

ВЕЩЕСТВОТО

Създаденото от природата на Земята вещество е подложено на дълъг процес на еволюция, в резултат на което то има чудни страни и неразбрани досега качества и свойства. Едни от тези свойства и качества са да приема и предава най-фините и слаби силови течения, идващи откъдето и да било. Такива вещества има в нервите по нашите сетива и в мозъчните клетки. Така например колко странни са клетките на очите, които са способни да предават и приемат всички вълнения на човека – радост, скръб, мъка и гр. Колкото веществото на тези клетки е в по-голямо количество и от по-високо качество, което пък се изразява в по-сложната му организираност, толкова то е по-способно да дава израз на силовите течения, които се докосват до него.

Известно е например от цялото животинско царство, че колкото мозъкът и нервната система на дадено същество е по-сложна и по-голяма по размер, толкова е по-голяма възможността му да приема идващите силови течения и с толкова по-голяма сила и възможност е то да предава команди, необходими за правилната реакция на полученото. Толкова и повече нови способности откриваме в тях по сила и по възможност да реагират. Затова развитието на мозъка и на нервната система определя количеството и качеството на способностите, които дадено същество има.

Тези способности по сила и израз са малко неясни в по-долните видове живи същества поради несъвършенството на мозъка и нервната им система. Но с увелича-

ването и усъвършенстването си то отива все по-нагоре в живите форми, докато стигнем до човека, при когото мозъкът и нервите достигат до такава степен на развитие, че с право той се поставя наг всички живи същества. В него силовите течения от небесните образувания, преди всичко на тези от Слънчевата система, създават и оформят мозъчни клетки в групи – центрове, които са способни да реагират на тези силови течения според тяхното естество.

Мозъчното вещество има това свойство, че когато е възбудено от някакво впечатление, което създава чувство, мисъл и устрем за действие, то привлича към себе си повече кръв, при което настава едно уголемяване, разширение, то започва да пулсира, да напирва в черепната кухина по нейните стени, което в резултат дава разширение на тази кухина. Колкото дейността на мозъка е по-голяма, толкова това разширение нараства, докато стигне до едни размери, установени от непознати нам закони. Като се стигне до тези размери на мозъка и черепа, тогава започва неговото усъвършенстване, изразено в сложността на самия мозък.

Че наистина имаме едно разширение, раздуване и напирване на мозъка – на мозъчните центрове, се установява от видни изследователи на човешката мозъчна дейност, които те установяват от случаите, при които част от черепа е премахнат. Тогава те доказват, че при възбуда мозъкът се раздува, напирва и започва да излиза от отвора. Оттук съвсем нагледно се разбира, че хората, които имат по-големи и по-добре оформени глави, са по-интелигентни и с повече способности, с повече, по-разнообразна и по-голяма сила да се изразяват.

Така например се установява по един безспорен начин от многобройните изследвания, че хора, които имат хоризонтална обиколка над ушите към 30-33 см, което е много малко, са с крайно изостанала интелигентност и с ограничени способности. С повишаване на тази дължина има вече и все по-богато проявление както по сила, така и на разнообразието и качеството на способностите. Когато дължината на тази окръжност достигне 56 см, имаме вече напълно нормално развитие на способностите както по разнообразие, така и по сила на изява. Оттам нататък започва усъвършенстването на мозъчното вещество. Качеството на мозъчното вещество е от изключителна важност за изявата на способностите в човека.

Друга една показателна мярка, която има значение преди всичко за моралния устой на човека, е дължината на линията от корена на носа, през горната част на главата до тилната част на черепа. Ако тази дължина е към 20-23 см, имаме напълно изостанал човек както в неговото интелектуално развитие, така и в устоя му в каквото и да било направление. С нарастването на тази дължина се подобряват както интелектуалните качества, така и неговата устойчивост към доброто и благородното. Когато дължината достигне 36 см, имаме вече нормално развитие на тези качества. Оттам започва също тъй усъвършенстването на мозъчното вещество, което довежда и до все по-голямото съвършенство на човешките качества. Всички тези размери са плод от разширението на черепа под въздействието на напълна от мозъчното вещество, създадено от активната и разнообразна негова дейност.

Изследванията върху мозъците на различните народности и раси установяват, че при по-примитивните от тях мозъците са по-малки по размер и тегло. При някои

от тях достигат 1200–1300 гр, включени съответно и в по-малки обеми на черепната кухина, което е израз изобщо на малка интелигентност. При по-напредналите раси в интелектуално отношение, каквато е предимно бялата раса, теглото на мозъка достига към 1700–1800 гр, той е и с по-голяма черепна кухина. А хората с изключителни способности като например гениалната математичка София Ковалевска⁷¹, Наполеон⁷², Кромвел⁷³, Кювие и др. са притежавали черепи с по-големи размери и мозък с тегло към 2000 гр. Тук става въпрос за хората с по-широки и всеотрасови способности.

Вярно е, че има много способни хора с по-малки мозъци, но тук способността е само в тесните рамки на дадена област. Разбира се, при размера на главата и оценката на мозъка се изключват някои болезнени състояния, които създават едно разширение и уголемяване на черепа, каквато е болестта хидроцефалия, при която има едно раздуване на черепа, причинено от присъствието на вода в мозъка. Трябва, разбира се, да се има предвид и самото качество на мозъчното вещество, което се установява по външните белези на лицето.

От всички силови течения на Слънчевата система теченията на Слънцето имат за задача да организират и облагородяват мозъчните клетки. Ето защо към него и особено към иззряващите му лъчи трябва да имаме едно приветливо отношение, защото тогава те са най-благоотворни.

Силовите течения на Луната и на планетите от това семейство имат за задача да създават и оформят мозъчни клетки в групи мозъчни центрове, способни да отразяват техните импулси, като с това се създават редица качества, способности и устрем за изява. Съобразно с това, кои от тези силови течения човек е приел в по-голям раз-

мер и сила, се създават и оформят мозъчни центрове, които отразяват изявените качества. Тези центрове при дейност предизвикват към себе си по-голям приток на кръв, което ги активизира и с това те се разширяват, раздуват се онези области от черепа, под които те се намират.

Тази именно изява на мозъчните центрове да издуват в своите области съответната черепна област е гала основанието да се създаде цяла наука за формите на черепа, известна с името *френология*. Това е сложна гръцка гума, съставена от гумите *френ*, което значи „ум“ или „орган на мисленето“, и *логос* – „слово“. Към науката за мозъчните центрове, за тяхното функциониране и значение, трябва да се подхожда с особено внимание, тъй като често пъти имаме черепни нагребелявания, които погрешно могат да се приемат като области, под които има развити мозъчни центрове.

В това отношение трябва да се постъпва особено внимателно, когато разглеждаме онази част от челото, която се намира точно над очите, около веждите, защото под тази част на черепа имаме две кухини, наречени синуси. Те често пъти са развити доста повече от нормалното и дават впечатление, че тази област на челото има под себе си добре развити мозъчни центрове.

Точно там се намират онези мозъчни центрове, които са създадени и оформени от силовите течения на планетата Меркурий. Тези центрове дават на човека онези ценни способности, с които той има възможността бързо и лесно да схваща и да се ориентира в обстановката, при която се намира, за да прецени всичко най-добре – какво представлява околната среда и възможните изгоди, за да ги използва за свой интерес за постигане на поставена задача. Този център е важен в пътя на човека, защото го осво-

бождава от възможността да изпада в ред заблуди, които животът и околната обстановка могат да му поднесат. За опитния наблюдател е лесно да разбере, че когато имаме развит център, а не надебелена кост или разширени резервоари, костта е с по-меки форми и очертанията са по-гладки; а при надебелена кост и разширени резервоарчета костта там е по-ръбеста.

Известно е също, че всеки мозъчен център има способността през време на своята дейност да изтънява костта на черепа, която се намира над него. При този случай там черепната област изтънява. Човек с много добро осезание би схванал с пръстите на ръцете си къде мозъчните центрове са по-активни, защото там имаме по-тънък черепен участък, в тази област е по-топло, имаме едно приятно излъчване на топлина поради по-големия приток на кръв в тази област.

Мнозина изследователи на хора, които са вече отгавна починали, за да разберат какво са представлявали те в интелектуално и морално отношение, поставят една запалена свещ или какъвто и да е източник на светлина в този череп, като разбира се, това трябва да стане на тъмно. И където светлината просветва по-добре, там имаме по-добре развити мозъчни центрове, с по-голяма активност. В това отношение ако този човек е бил с много добре развити и активни морални центрове, светлината в горната част на черепа, където са моралните центрове, ще просветва по-добре поради по-голямото изтъняване на тази черепна област от действието на мозъчните центрове там. Това се отнася, разбира се, и за всички други области.

Всяка една от системите в човешкия организъм – костна, мускулна, дихателна и пр., за да може правилно и добре да се развива и да функционира, има нужда от трени-

ране, от дейност. Така и мозъкът на човека със своите центрове трябва да се упражнява в цялото му разнообразие.

Известно е, че мисловна дейност можем да имаме само тогава, когато притежаваме възприятия и впечатления, донесени сега или някога от нашите сетива. Ето защо всеки човек, за да има нормална мозъчна дейност, трябва да има богата, разнообразна и активна дейност в своя живот. А това може да се постигне с ходене, с пътувания, с разговори с интелигентни хора, с четене на книги, които будят интерес. Изобщо човек в това направление не трябва да се изоставя и да се поддава на инертната природа, която много лесно се промъква в него.

Трябва да се обърне внимание и на това, че често пъти някои от по-примитивните центрове в човешкия мозък, намиращи се в голната област на мозъка, където са половият нагон, охотата за ядене, жаждата за грабеж, за разрушения и скандали, страхът, прекалено много се активизират и с това привличат кръвта, която идва в мозъка, към себе си. Така те отнемат възможността на по-горните мозъчни центрове, които носят и дават ценните качества на човека, да се хранят и развиват.

Друга една опасност за човека има, когато по ред причини, преди всичко от липса на устои в психиката, той се разхлабва и с това дава възможност да се приемат силовите течения на разрушената планета Фаетон, която се е намирала в орбита между Марс и Юпитер. Тогава се създава и възможността за органическа повреда на мозъка, което в резултат дава и психическо разстройство.

декември 1983 год.

ДВОЙНИКЪТ НА ЧОВЕКА И КАТАСТРОФАТА В СЛЪНЧЕВАТА СИСТЕМА

Мъдреците от древността са казали, че човекът е една идея на Бога – на творческия принцип от необятния миров силов океан, определен в първия стих от книгата *Битие* на Библията с израза *небе*. И за да се реализира тази идея, този творчески принцип създаде Слънчевата система. Истинският образ на човека е неговият двойник, или както същите тези мъдреци са го наричали – звездното му тяло, което създава физическия му образ и носи всички негови качества, способности и устрема му за проява. Този именно образ е поле, където се проявяват тези творчески сили, създали Слънцето, планетите и техните спътници. Оттам е тясната връзка между силовите течения на членовете от слънчевото семейство и човека. Тези връзки и това нещо се изучава от царската наука в древността, астрологията.

Всяко творение на този творчески принцип, са казвали пак мъдреците, носи елементите на съвършенството. Слънцето, планетите и техните спътници трябва да имат абсолютно сферична форма. Тук само Слънцето има такава – планетите и спътниците им са с по-големи или по-малки нарушения от тази съвършена форма.

Осите на въртенето на планетите трябва да са изправени по отношение на плоскостта на техните орбити. От всички планети само Юпитер има сравнително изправена ос; всички други имат повече или по-малко наклонени оси спрямо еклиптиката, а специално Уран има даже нещо повече от легнало положение.

Орбитите на планетите – пътищата, по които те обикалят около Слънцето, би трябвало да бъдат окръжности, а те на всички са повече или по-малко разтеглени във формата на елипси; само орбитата на Венера е почти окръжност. Защо са тези аномалии в творчеството на Божествения принцип – небе, които се изразиха и в човека, в неговата природа, в звездното му тяло, като се даде възможност за проникването в него на разните гемонични подтици? Всичко това е плод на онази природа в необятния миров силов океан, известна със своята разрушителност и спъваща прогреса на живота, изразена пак в този първи стих на книгата *Битие* с думата *земя*, която е била неустроена и пуста.

Малките деца са мили и симпатични, докато в тях не се събуди отрицателната им природа. Тази природа може да се промъкне в Слънчевата система чрез едно черно слънце в съзвездието Дева и успя да разруши едно от най-красивите деца на Слънцето – планетата Фаетон. Тя се е двигала в орбита около Слънцето, между Марс и Юпитер. При разрушаването грамадни късове от нея политат по всички направления към останалите планети, които със своите гравитационни сили са ги привличали. Тези грамадни късове, които са причинявали със своето падане непонятни за нас по своя размер катастрофи, носещи освен това гемоничното влияние на черното слънце, внасят и всичките аномалии в планетите, за които отбелязахме. А оттам и в звездното тяло на човека се внесоха всички отрицателни подтици.

Такива късове паднаха и на Земята, като предизвикаха чудовищни сътресения и рани върху повърхнината ѝ. Тези паднали грамадни късове са предизвикали наклоняването на земната ос на 23,5 градуса и разтеглянето на земната

орбита. Установява се също, че някои от тези пагнали късове са имали размери на стотици километри в диаметър и падайки върху Земята, са създали необикновените геоложки структури, така наречените „звездни рани“. В настоящия момент са открити не по-малко от сто такива пръстеновидни структури, а малките не могат да се преброят.

При пагането си, идвайки със скорост от 30-40 км в секунда и нагreti до хиляди градуси от триенето им с въздуха, те са причинявали страхотни катастрофи. Мястото, където са падали тези гигантски метеорити, са кратери с диаметър от много десетки километри. При такова гигантско пагане скалната маса от повърхнината на Земята се е изхвърлила далеч настрани и нейното място се е заемало от рохкава маса земя, която е запълвала кратера. В тези области се наблюдава понижение на гравитационното поле в сравнение с околната среда. Такова понижение съответства на недостиг на скална маса от 30 до 60 милиарда тона, което ще рече, че в момента на взрива са били изхвърлени над 20 кубически км скална маса. Изчислено е, че енергията на едно такова пагане е най-малко 50 пъти по-голямо от силата на най-силните земетресения.

Едно от големите космически явления от този род, станали в историческо време, е Тунгуският метеорит, който е могъл да бъде наблюдаван от човека. Това изключително по своето могъщество събитие е станало през 1908 г., причинено от идването на голям къс твърда маса до повърхнината на Земята. Твърдението на някои учени, че тази катастрофа е станала от сблъскването на главите на комети със Земята, е крайно неприемливо, защото известно е, че масата на кометите е извънредно малка, а плътността им е нищожна.

С право един от големите астрономи е отбелязал, че кометите са едно грамадно нищо. Тяхното вещество според астрологията още не е съставено от атоми, които са все пак някакво обединяване на елементарни частици, а се състои именно от такива частици. Че наистина и главите на кометите са нещо съвсем разрежено, показват случаите с големите комети от 1882 и от 1910 г., минали пред диска на Слънцето. Това преминаване е било наблюдавано с голям интерес от астрономите по онова време. Те са очаквали, че поне главите на тези комети, за които се предполагало, че са съставени от едри късове твърдо вещество, преминавайки през диска на Слънцето, ще се видят като някакви черни кръгчета или поне като петна. Но за огромна тяхна изненада, въпреки голямото им внимание, такава нещо не се е забелязало. Не само това, но и при самото преминаване на кометните глави, чиито размери са много големи, не се е забелязало и най-малко отражение върху диска на Слънцето.

Затова Тунгуската катастрофа, както и всички станали преди това от този рог, са плод на едно сблъскване на големи късове от разрушената планета Фаетон със Земята. Още повече, че при Тунгуския метеорит ако сблъсъкът беше с комета, щяхме да я видим, преди да се блъсне със Земята, както това стана през 1910 г., когато Земята мина през опашката на Халеевата комета и човечеството дни преди това я наблюдаваше.

Взривът при Тунгуската катастрофа е бил много засилен и от това, че този голям къс твърдо вещество е навлязъл в земната атмосфера сутрин, като се е движил от изток, което ще рече, срещу посоката на земното въртене. На височина 5-10 км от повърхнината на Земята взривът е станал с колосална енергия, отговаряща на взривя-

ването на 3 милиона тона тротил, което е най-силното взривно вещество, или 100 пъти по-силен от атомния взрив при Хирошима и Нагасаки. Според изчисленията скоростта, с която този къс се е връзал в земната атмосфера, е бил от 30-40 км в секунда. Вследствие на грамадната температура, изчислена на около 100 000 градуса, цялата тази маса се е пръснала на изгарящи частици. Взривът е причинил изгарянето, изкореняването и повалянето на гърветата от Сибирската тайга на площ от 20 000 кв. км. Каква разумност, каква закрила към човешкия род е имало от страна на разумния висш свят, че тази катастрофа да стане в безлюдните простори на Сибир.

От всички планети на слънчевото семейство най-много пострадаха Меркурий, Марс и Плутон. Защото техните орбити са най-разтеглени, а тази на Плутон е и с един наклон от 17,7 градуса спрямо еклиптиката. От гледището на астрологията това дава лошите течения в силовите им влияния.

Така например в силовото поле на Меркурий се промъква демонична струя, която въздейства върху двойника на човека, като го тласка да бъде безогледен в стремежа си да облагодетелства само себе си във всички области. Това е един суров чудовищен егоизъм всяко нещо да се прави с оглед само на своя интерес. В силовото поле на Марс пък се промъква демоничната струя, която събужда в човека жаждата за грабеж, пък ако стане нужда - и за убийства в постигането на тази цел. При Плутон е още по-лошо - демоничните му струи в неговите силови течения действат светкавично, безогледно, като смазват, потискат, задушават и унищожават изблика на живота.

От планетите най-малко пострадаха Венера, Земята и Юпитер. Венера запази своята орбита почти като

окръжност. Наклонът на оста ѝ не е установен, но ще приемем от гледището на астрологията, че не е голям, а може би е и права. Нейните силови течения са особено благоприятни върху звездното тяло на човека. Силовите ѝ течения носят стремежа към обединяването, красотата и Любовта. Лошите течения във Венера носят разположението към мързел, към лек, приятен, наситен с удоволствия и разнообразие живот. Земята има сравнително малко разтеглена орбита – само 5 милиона километра разлика от най-близкото ѝ положение до Слънцето, което е през януари, до най-далечното ѝ – през юли. Затова животът тук намира много благоприятни възможности да се изяви.

Докато разликата в разстоянията на Меркурий до най-близкото и най-далечното разстояние до Слънцето е 24 милиона км, което за нейната сравнително малка орбита е много голямо, при Марс тази разлика е вече 43 милиона км. При Юпитер има почти изправена ос и на тази планета е вечна пролет. Юпитер има немного разтеглена орбита. От гледището на астрологията неговите силови течения са изключително благоприятни, подсилени от неговия голям размер и от четирите му истински спътници: Йо, Европа, Калисто и Ганимед. Тези течения дават в двойника на човека стремежа за творчество, големия замах, умението за ръководство. Лошите му течения са стремежът да заблуждава.

Сегашните учени изчисляват, че тази според тях хипотетична разрушена планета е била много малка по размер. Това е съвсем погрешно становище, произлязло от факта, че те при своите изчисления са взели само масите на астероидите, останали да се въртят в орбита между Марс и Юпитер, където се е движела тази разрушена планета. Тези учени не вземат под внимание не само късове-

те, пагнали върху планетите, привлечени от гравитационните им полета, но и много други, които се движат като спътници: около Марс – два, около Юпитер – десет, около Сатурн – седем плюс неговите пръстени, които са също раздробени късове от големи парчета на Фаетон; около Уран – пет, около Нептун – един; другият му спътник е истински. А колко са около Плутон?

Задачата на всеки човек е да ликвидира демоничните поготици, угващи в човешкия двойник от късовете на разрушения Фаетон, проникнати от демоничното влияние на черното слънце, намиращо се в зодиакалното съзвездие Дева, станало причина за разрушаването на тази прекрасна планета. Тогава човешкият рог ще влезе отново да живее в райската градина, каквато е била Земята преди катастрофата.

април 1983 год.

ГЛАВНИЯТ МОЗЪК НА ЧОВЕКА

Великият арабски философ Ибн Рушд, известен сред европейските народи с името Авероес и живял към края на XII и началото на XIII в. в Испания, казва: „Всяко нещо, което е пред нас, е плод на покоя и движението. Движението, затворено в покоя, непрекъснато изтича и руши този покой“.

Сегашните учени потвърждават това становище, като казват, че част от енергията на атома е взета за създаването на решетка, която определя формата на гагено тяло. В тази решетка е включена друга част от неговата сила, която изтича непрекъснато и създава течение, кое-

то се нарича радиоактивност на елементите. Ще трябва да се приеме, че този закон не се отнася само за елементите от таблицата на Менделеев, но и за всичко, което ни заобикаля - макрокосмоса, а също така и за небесните образувания, за света, наречен мезакосмос. От всички небесни образувания изтичат сигнали, които учените едва през 1931 г. установиха и официално приеха, че съществуват. Тези течения можехме да головим с радиотелескопи по формата на сигнали.

През 1942 г., след победата на Франция от Германия, англичаните бяха застрашени от германското нашествие, от техните самолети, носещи разрушителни бомби. Геният на Англия създаде тогава радарни апарати, които имаха възможността да долавят изтичащите силови течения от обекти, намиращи се на далечно разстояние, каквито бяха и самолетите. Това откритие даде на англичаните възможност за навременно вземане на мерки срещу това зло и за своя защита, което допринесе много за спасението на Англия.

Установи се обаче, че сутрин, преди изгрева на Слънцето и по време на неговия изгрев, тези радарни апарати отбелязват сигнали, без да има идване на самолети. Това изненада учените, но се установи, че те идват от изгряващото Слънце. То изпраща мощни силови течения, най-силни при изгрева му, което се потвърждава много реално от закона на Кристиан Доплер за повишаване на слънчевата активност при изгрев. Това е в пълно съгласие със становището на всички велики учители на човешкия род, че да се посреща изгрева на Слънцето е особено полезно за човека. Тогава той има възможност да приема тези мощни, по-силени при изгрев силови течения, които са от изключителна полза както за неговото физическо здраве, така и за вътрешното му издигане.

През 1943 г. бе създаден уредът, наречен радиотелескоп. Той има възможност да долавя силовите течения под формата на сигнали не само от близките небесни образувания, но и от такива, които отстоят на милиарди светлинни години от нас. Светлинната година е разстоянието, което светлината изминава за една земна година, като се движи със скорост от 300 000 км в секунда. Радиотелескопът представлява метално сферично огледало, идеално полирано, което има в средата си една насочена напред ос, която играе ролята на антена. Предимствата му са, че по всяко време, ясно или облачно, той еднакво приема тези силови течения. Това се отнася и за човека, който е излязъл да посрещне Слънцето. Дали времето е ясно, или облачно, е все едно – облаците не пречат да се приемат силовите течения на Слънцето.

Всяко нещо в природата си има цел и смисъл. Тези силови течения от небесните образувания също си имат свой смисъл и значение. Още хиляди години преди Христа великият учител на човешкия род Саабей Бен Аадес е изнесъл цяла наука за естеството, силата и значението, за въздействието на силовите течения, излизащи от дванадесетте планети в слънчевото семейство, Слънцето и Луната, а също така и за дванадесетте зодиакални съзвездия, съответстващи на всяка една от планетите. Тази наука е била известна като *саабейизъм*, а по-късно е получила гръцкото име *астрология*. В нея се говори за въздействието на тези силови излъчвания върху Земята, върху живота на нея и по-специално върху човека, който има вече добре организиран и оформен главен мозък, способен да долавя и да реагира на тези течения. Колкото мозъкът е по-добре организиран и облагороден, толкова този човек може по-пълно и с по-големи възможности да приема тези влияния.

Ако един телескоп може да ни достави сигнали от галечните небесни образувания, да голавя силовите течения от тях, колко повече и в по-съвършена форма биха могли да сторят това онези групи мозъчни клетки, които са създали този телескоп. Нима трябва да приемем, че радиотелескопът има по-съвършено устройство и е с по-големи възможности от мозъчните клетки, които го създадоха? Това се отнася и за всички уреди, апарати и прочее устройства, които ни доставят информация, което е съвсем ново, чудно и непознато за нас. Да, те не са по-съвършени от мозъчните клетки, които ги създават – тези клетки могат много повече и знаят в по-съвършена форма. Но къде сега тази загадка, че не можем да използваме възможностите на мозъчните клетки?

Известно е, че главният мозък на човека е съставен от сиво и бяло вещество. Сивото вещество е по повърхнината на мозъка и е набраздено. Колкото повече „бразди“ имаме и колкото по-дълбоки са те, толкова сивото вещество е по-голямо по количество, като се приема, че човекът е по-интелигентен. С групи гуми, количеството на сивото вещество определя интелигентността на човека.

А бялото вещество, неговият размер и количество, какво значение има то за човека? Бялото вещество е онзи фактор у нас, който е способен да прониква в безкрайните дълбини на необятния миров силов океан и да голавя неговите прояви, като колкото то е в по-голям размер, по-добре организирано и по-облагородено, толкова по-дълбоко прониква във възможностите на този океан. Бялото вещество знае, че това, което е проникнало в него, не може да го предаде на сивото вещество, за да стигне до нашето съзнание, защото клетките на сивото вещество в сегашния етап на човешкото развитие не са още така организи-

рани и облагородени, че да могат да приемат онова, което бялото вещество може да им предаде.

Ако човек дълго е работил с настойчивост и благороден подтик в дадена област, клетките на сивото вещество в мозъка на центъра, който определя и ръководи тази дейност в дадена област, ще се организират и облагородяват все по-добре и по-добре, като стигнат готам, че вече ще могат да приемат информацията, която бялото вещество ще му достави. Когато човек търси, напъня се да реши даген въпрос, ще получи информация от бялото вещество, защото то много преди това я е придобило. И в този момент имаме проблясък, даващ разрешението на дадения въпрос, рационализацията и гениалното откритие.

Бялото вещество е способно да даде информация както за добрите, за творческите прояви, тези на Божественния дял от необятния миров океан, така също и за злия, демоничния дял на този океан. Когато човекът приема погтиците на злото, сивото вещество бавно, но сигурно се дезорганизира и изгубва способността да приема правилно информацията на бялото вещество; и в такива случаи човек започва да изпада в заблуди и безпътица. Ако пък той приема погтиците на доброто, сивото вещество на този човек започва да се организира и облагородява, като добива възможността правилно да приема информациите на бялото вещество. С това този човек изгубва възможността да прави грешки и да взема неправилни решения. Ето защо всички гениални хора, които са дали на човечеството полезни принципи и закони, които могат да улеснят живота на човешкия род, имат облагородени лица, от които лъха доброта, възпитание, добра обхода и човечност.

Пътят на човека към съвършенството е всеотдаен му интерес в областта на доброто, дадено от при-

рогата, от науките, изкуствата и творчеството, чрез който той ще има възможността да организира и облагородява сивото си вещество, което все по-добре и по-ясно ще има възможността да приема информации на бялото вещество на човешкия мозък.

29 юли 1987 год.

ЗАЩО ЧОВЕК СЕ РАЖДА НА ЗЕМЯТА

От всички планети в Слънчевата система Земята има най-голяма плътност на своето вещество, което е изчислено като 5,5 пъти по-тежко от равна по обем вода. Но ако вземем под внимание само твърдото вещество, без водата в океаните и моретата, а също и без ледовете по полюсите, особено в Южния - шестия континент Антарктида, плътността на веществото на Земята ще надхвърли 6.

Съгласно формулата на Айнщайн $E=mc^2$, тя крие в себе си спрямо всички планети в слънчевото семейство най-голяма затворена сила, която при възможност да се изяви може да разкъса зравите решетки, в които е затворена, и е способна да даде най-голям ефект на разрушение или творчество. Че наистина е така, гонякъде може да ни даде представа изригването на вулкана Кракатау през 1883 г. на един от островите в Индонезия. Това бе изригване, което е процес на ядрен взрив, и се смята за най-мощно в историческото време. При него целият планински връх, състоящ се от стотици кубически метри скална маса, е излетял, пръснат на парчета от тази могъща сила на изригването, като някои от тях са отишли на стотици километри, а тътнежът се е чувал на хиляди.

Океанската вълна, която се е образувала, е била висока над 30 м и е заляла и разрушила 300 селища, а 600 плавателни съда са се намерили изхвърлени на сушата и разрушени. При тази катастрофа са загинали 30 000 души. Този взрив показва само нещо от възможностите, които има силата на нашата Земя. Живите форми, които тя е създала, отначало са се отличавали с непонятна за нас сила на издръжливост. Това особено ясно е изразено при насекомите, които са едни от първите жители на нашата планета, създадени и живели при крайно оскъдни жизнени условия. Така например молецът може да живее без вода, а дървеницата – го две години без храна.

Човекът е изпратен да се ражда и да живее на планетата Земя именно за да може да влезе в контакт с тези могъщи сили, които се крият в нея, за да може да ги използва за осъществяването на благородни задачи. През своето пребиваване на Земята той ще срещне най-големи спънки, пречки и неприятности, на които трябва да устоява. Това пък ще му даде възможност да изтързва все повече и повече от затворената в плътни решетки сила, която ще донесе все по-голямо и по-голямо богатство на звездното тяло – двойника на човека.

Но през първия период на своето идване тук той ще придобие и употреби силите за разрушение. Така приложените сили, макар и неправилно, ще го научат на знанието и мъдростта, които злото носи, а то все пак трябва да се знае и разбира. През втория период на своето развитие, когато човекът ще бъде вече ученик от школата на разумните братя, които управляват Земята и се грижат за живота на нея, той ще използва силите за творчество и за своя прогрес. Външните условия, които човекът ще има в своя живот, са проява на тези включени сили.

Задачата на всеки човек е да бъде независим от въздействието на външните условия върху неговия вътрешен мир. Така например ако група хора се поставят при много благоприятни външни условия: приятна топлина, добре настанени в меки кресла, с хубаво обилно ядене и добро пиене, те ще бъдат и с добро разположение, доволни, с любезна, внимателна обхода. Ако обаче същите хора се поставят при неблагоприятни условия - на студено и мокро, при липса на храна, от тях несдържано ще кипи едно изразено недоволство, ще кипи един злъчен протест.

Недоволството дава възможност да се прояви демоничната природа в човека, ако той я има, която в своята изява дава възможност да се руши сивото вещество на неговия мозък, което пък осакатява благородните центрове в мозъка, отнема жизнените сили на човека и той свършва зле през този живот. Вътрешният покой, подтикът на човека към прогрес и добра изява не трябва да зависят от външните условия, създадени около него - добри или лоши. Той трябва да не зависи от тях за своя вътрешен мир - да няма никакво недоволство и протест от тяхното неприятно влияние. Тогава именно човекът може да стане проводник на могъщите сили, да ги придобие и да ги използва за постигане на всяко свое благородно желание.

Човек се ражда на Земята именно затова, че тук силата от необятния миров океан, макар и затворена в здравите решетки на тази демонична природа, е най-голяма. При многото прераждания, които той ще прекара на Земята, ще има възможност да извлече тази затворена сила, да я придобие и използва за всяко свое благородно желание, за реализирането на своите идеи. Човекът трябва да бъде щастлив, че живее на Земята, която му дава възможност да придобие най-много сила, каквато на другите планети не може да се добие.

Силата за човека в другите светове, когато той си отиде, има значение, както имат значение материалните богатства и парите в обикновения му живот на Земята. Имаш ли богатства и пари, ти имаш възможността да задоволиш много от желанията си. Парите дават на човека свобода да задоволява своите подтици, което пък създава едно голямо задоволство в него.

В другите светове силата на човека е тази непоклатимост, която му дава възможност да не се влияе от условията и те да не смуцават неговия вътрешен мир. Силата ще му даде възможност да осъществява всяко свое желание и стремеж, за да живее богат и пълноценен живот. Тогава човекът не може да не бъде щастлив. Искаш например да отидеш на други места, свободно да ходиш и на Луната, и по другите планети, или гори на Слънцето. Но за да се осъществят тези желания и подтици, човек трябва да разполага със сила. Когато я има и я е придобил от могъщите източници на Земята, той не може да не бъде радостен, доволен и щастлив.

16 август 1987 год.

ПУЛСИРАНЕТО

Пулсирането е един процес на активност и пасивност, като тези два процеса се регулират ритмично и последователно. Всяка цел, всяка задача, която сме си поставили за постигане, е съпроводена от необходимостта да се изразходва сила, защото ние сме заобиколени от мъртва инертна среда, която оказва съпротивление на всяка проява на живота; а това не е нищо друго освен движение. Пул-

сирането е израз на ударна вълна, която успява да разстрои връзките в тази инертна среда, разхлабва ги и по този начин поставената задача и цел се постигат с по-малко изразходване на сила. Следователно пулсирането е един процес, при който с по-малко сила се получава по-добър резултат при постигането на всяко нещо.

В природата има един основен закон, че всяко изразходване на сила трябва да бъде разумно оправдано. Всяко нещо трябва да се постига по възможност с по-малко сила. Затова пулсирането като метод за дадена задача и цел се прилага навсякъде в природата. В човешкото тяло всички процеси са свързани с пулсирането, тъй като животът и функциите на самото тяло са свързани с факторите на съпротивлението.

Да започнем от мозъка. Всичките около 50 мозъчни центъра се напъват и ритмично пулсират, когато трябва да разрешават някакъв въпрос или поставена задача от своята област. Че наистина е така, се вижда при случаите, когато част от черепа е премахната. Тогава при активизирането на мисълта и при подтика за постъпка мозъкът в тази област се напъва, пулсира и излиза навън. С това пулсиране той с по-малко сила разрешава поставените задачи.

Същото е и с всички процеси в човешкия организъм: дишане, хранене, биене на сърцето, а също и при всички други. Пулсирането се изразява по два начина: положителен, когато то е хармонично, а тогава всичко се постига с идеален резултат; и отрицателен начин, при който напразно се изразходва енергия - тя е с отрицателен резултат.

Това безразсъдно прехосване на сила има и своите отрицателни последици за здравето и живота на човека. Така например в идейния свят контактът с отрицателните демонични идеи тласка мисълта в една неправилна насо-

ка със стремежа към разединение, разрушение, внасяне на покой и смърт. То ще се изрази в това, че кръвта в кръвоносните съдове ще има възможността да наслажда повече утайки, защото изразът на отрицателната природа, гошла с разрушителната изява на мисълта, е да внася спънки на живота. Затова в кръвта успяват да се вмъкнат и натрупат повече материални и инертни материали. Тези материали успяват да се наслагат по вътрешните стени на кръвоносните съдове, а с това се затруднява свободното и пълно движение на кръвта, което като резултат ще гонесе артрит по ставите и артериосклероза.

Същите идеи тласкат и чувствата в една рязка отрицателна насока, при която като резултат сърцето на човека ще реагира бурно и неправилно, като отделя бяло вещество, което се показва по ноктите като бели звездички, което хората съвсем погрешно наричат „късмет“ . Ако този процес на бурна отрицателна емоционална проява се изявява постоянно, при всички случаи, сърцето реагира неправилно, като отделя бяло вещество, което се настанява в основата на ноктите като полукръгли образувания. Затова човек трябва да внимава, да престане с тези избухвания, защото не след много ще почне да се усеща и протестът на самото сърце.

Пулсиране има и в еволюционния процес на човека, а също във всяка форма по небесната сфера. Саабей е казал, че човекът след всеки три последователни прераждания влиза в нов етап на еволюционния си процес. Движейки се по една възходяща спирала, той след всеки три последователни прераждания идва точно над точката, от която е тръгнал. И тук имаме един спокоен последователен процес на еволюцията – и изведнъж идва процес на напъна, на импулса, който дава възможност за скок към по-висок етап, към по-високо стъпало.

Пулсиране има и в еволюционния планетен път - това са прагове, където човек се спира, стъпнисува се, за да получи импулс от необятния силов океан за следващия етап. Това са прагове в еволюционния процес на човека.

Първият и най-сериозният праг е този при астероидите. Това е онзи пръстен от материални късове, останки от разрушената планета Фаетон, които са в орбита между Марс и Юпитер. Те действат много злокобно със своята демонична изява - тласкат човека към покой и бездействие, към липса на стремеж за постигане на нещо определено. Човекът, влязъл в този период, прилича на лист, откъснат от дървото, където вятърът го тласка без цел и посока по всички направления.

От този период, от този праг човекът в своето развитие се откъсва мъчно и бавно. Тези късове от някогашната величава и лъчезарна планета Фаетон, погълнали демоничното естество на черното слънце, станало причина за нейното разрушаване, действат злокобно и демонично като него. Когато човекът започне да прави съзнателни усилия да се измъкне от тази мъртвешка среда и си поставя цели и задачи от висшия идеен свят, той от този момент става ученик на висшето разумно общество, като един от тях поема ръководството му в пътя на неговия живот и му помага да премине благополучно през следващите два прага.

През прага на Сатурн човекът преминава с мъка и в страдания, защото съпротивлението на инертните сили е най-голямо. Там обаче има активност, динамичност и движение, които много допринасят за прогреса на човека, като създават в него устои, голяма съпротивителна сила и най-важното - освобождават го от страха във всяко направление; защото страхът е в състояние да тласне чове-

ка към крайно неправилни постъпки, когато е съпроводен с неразумност. Така оформеният човек върви без страх и с устои за издържане на големи напъни, които следващият етап на еволюционния прогрес ще му поднесе. Това става в света на Уран и зодиакалното съзвездие Водолей. В този етап човекът има възможност да влезе в контакт с висшия идеен свят, който ще му даде предпоставки за придобиване на новости и гениални открития. Но за преминаването през него, както и за придобивките, които този праг дава, човек трябва да е работил за организирането и облагородяването на своята интелектуална и емоционална природа, за придобиване на подход към творчество.

Следващият праг, това е прагът, създаден от планетата Нептун и зодиакалното съзвездие Риби. Този праг има отношение към Истината – една от най-големите добродетели. Планетата Нептун има отношение към пинеалната жлеза, която дава възможността на човека да влиза в контакт с един друг свят и да му поднася впечатления, каквито петте сетива не могат да му донесат. Тя се намира между двете хемисфери на главния мозък. Мъдреците от древността са я наричали *третото око*.

Трябва да се знае, че лъжата и истината вървят една до друга. Това е изразено с мъдрата мисъл, дадена от един народен мъдрец: „Когато фенерът свети, най-тъмно е под него“. Една статистика ни показва, че сега в света има регистрирани сто и двадесет милиона психично разстроени хора, а колко още не са регистрирани? Освен това имаме още стотици милиони хора, на които им прави удоволствие да лъжат и да тласкат човека към заблуди. Всички те като отидат на онзи свят, си остават същите, със същите подтици. Там за известно време те са свободни и могат да влизат в контакт с хората, като им поднасят неверни,

лъжливи мисли, подтици, представи и чувства именно чрез тази пинеална жлеза.

Да се освобождава човек от контакта с тези изостанали човешки същества от гругия свят е една от най-мъчните задачи. Той трябва да гоиде до положението тази пинеална жлеза да влиза в контакт само с висшите сфери на разумния свят и да поднася на човека само истини. Това е най-мъчната, най-продължителната по време, но и с най-благогатните резултати придобивки, след което човек влиза в етапите на Плутон, където мисълта придобива възможността да използва съзнателно сили от мировия океан. А след това човек може да влезе в последния етап от планетния еволюционен път, този на планетата Ханò, която ще му даде възможността да бъде господар на могъщото течение, наречено живот.

7 октомври 1987 год.

БОЛЕСТИТЕ

Саабей Бен Аадес, съзателят на науките за звездния мир – първо на астрономията, после и на науката, която определя отношенията между човека и небесните образувания, наречена *саабейузм*, или астрология, всякога е подчертавал, че болестите в човека и в човешкия организъм, също и причините за неговото разстройство, се дължат на нарушаване на хармонията в звездното тяло на човека – неговият двойник. Следователно лекуването сега в това, да се възстанови нарушената хармония там. Защото здравето е преди всичко ясно изразена хармония.

Големите светила на медицинските науки от древността – Хипократ, Гален⁷⁴, а по-късно Авицена и Парацелз, са имали успехи преди всичко чрез способността да могат със своята воля и с голямата организираност и облагороженост на звездното си тяло да възстановят до голяма степен нарушената хармония у болния; и с това да събудят вярата му, че ще оздравее. Защото Учителя е казал: „Когато един лекар отиде да лекува болен, той трябва първо да събуди вярата в него, че ще оздравее“.

От всички планети в Слънчевата система Венера и Нептун със своите силови полета са способни да внесат най-добре хармонията в звездното тяло на човека. Те са носители на хармонията. Следователно има ли човек ясно изразено тяхно влияние, той или не боледува, или ако заболяе, заболяването ще бъде по-леко или бързо ще премине. Защо? Тези две планети имат почти кръгова орбита – пътищата им около Слънцето след катастрофата в Слънчевата система са се запазили с малки отклонения от окръжността. Те вървят ръка за ръка със Слънцето в неговото тъй бързо движение от 250 км в секунда около центъра на нашата галактика. Венера и Нептун приемат от Слънцето най-добре жизнените сили, които то носи и дава, а също и идеалната хармония, която царя в него. Това – внасянето на ред и хармония, те заедно със Слънцето успяват да сторят най-добре със своите силови течения и влияния.

Следователно дисхармонията, безредието и безпорядъкът не могат да намерят място там, където силовите полета на Венера и Нептун са ясно изразени. Онова, което тези силови течения носят и дават в човека, е ясно изразен и неугържим подтик към изкуството, преди всичко към музиката, пеенето и свиренето. Занимава ли се човек с музика, пеене и свирене, той ще бъде здрав. И ако при ня-

какви остри планетни въздействия заболее, той по-леко ще мине болестта и бързо ще оздравее. Пей, всякога пей и свири, за да бъдеш здрав!

Оттук всеки човек трябва да знае, че в основата на неговия живот, на неговите стремежи трябва да бъде изящното творчество, и преди всичко музиката и пеенето. Този стремеж към хармония, ясно изразен със силата на волята, ще изключи вече създадената дисхармония в звездното тяло на човека, това нарушение ще се премахне и болестта ще си отиде, ще гоїде здравето. Пеенето, музиката, ясно изявеният израз на един хармоничен свят не само са способни да възстановят здравето, но могат и да променят разни други мъчителни състояния, които животът щедро поднася.

Не само планетите Венера и Нептун със своите влияния допринасят за премахването на дисхармонията в звездното тяло на човека, но и зодиакалните съзвездия със своите небесни образувания, които са допринесли за образуването им, за изграждането и оформянето им, играят също изключителна роля за внасяне на хармония в дисхармонията, която е сполетяла човека.

За Венера това зодиакално съзвездие е Везни. Особено е интересен образът на това зодиакално съзвездие, даген от Саабей. Той го е изразил като старинни аптекарски везни – единственото съзвездие, изразено чрез нежив предмет. Богинята на правосъдието Темига държи везни и раздава правосъдие. Самите везни със своя образ имат отношение към точността, те са израз на порядъка. Човекът, който приеме да се занимава с изкуство, ще започне с най-важното нещо – точността: точно да взема тоновете при пеене и свирене. Фалшивото пеене и свирене се схващат от всички неприятно. Оттук идва необходимостта чове-

кът, занимаващ се с музика, да придобие и ценното качество точност. Така той ще има възможност да го създаде и оформи. Това е другата придобивка на хармонията, която носят и гават тези планетни влияния.

В това съзвездие има две слънца, почти еднакви по размер. Едното е жълто като нашето Слънце, а другото е синьо. Жълтото слънце, което в своето развитие е достигнало висок стадий, със силовите си течения създава подтика и стремежа към загълбоченото мислене и търсене на всестранните причини и последици във всичко. Синьото създава подтика към търсене на Истината. То е на още по-висок етап по пътя на своя еволюционен процес и дава високите, ценни качества от влиянието на Венера към търсене и постигане на великото.

И двете слънца със своите силови течения допринасят извънредно много за създаването и оформянето на всички тези качества, които чрез музиката и пеенето ще намерят условия да се похрани този най-ярък израз от света на хармонията – порядъкът и съвършенството. Щастие то откъсва човека от обикновения свят на ежедневието. Този свят на щастие то ще ни даде възможност да приемем и да опитаеме нещичко от висшите светове.

Другият зодиакален знак, който със своите небесни образувания е създал и подтикнал образуването на планетата Нептун, е Риби. Това съзвездие има слабо светещи звезди. Те не са със слаба яркост, а са много отдалечени от нас, затова тяхната яркост е намалена. Според Доплеровия принцип при този случай при нас идват само силовите течения с къса дължина на вълната. Те носят по-голяма сила и действат на най-горните мозъчни центрове. Там са центрите на възхищението, на благоговението, на милосърдието и съвестта. Силовите течения на това зоди-

акално съзвездие подхранват тези центрове и с това имаме едно облагородяване на човека.

Това съзвездие е свързано с легендата за Акид и Галатея и тяхната голяма любов. За да избягнат суровия и жесток едноок циклоп Полифем, който ги преследвал, те се хвърлят във водите на океана и живеят там като две риби, свързани с широка лента. Избягват лошите принизени условия на грубото ежедневие и отиват да живеят в друг свят – света на висшите емоции – водата.

Няма нищо по-хубаво от Любовта. Това чувство се подхранва от музиката и пеенето. Тя го събужда и оформя, за да получава все по-добър и съвършен образ; и то става най-съвършеният израз на хармонията, която носят влиянията на двете планети и техните зодиакални съзвездия, когато човек е потопен в тях. Дисхармонията и заболяванията нямат място в него.

Здравето е хармония, хармонията е здраве.

22 август 1987 год.

ВНИМАНИЕТО

Една народна поговорка, дадена от мъдър човек, гласи: „Когато фенерът свети, под него е най-тъмно“. Ясно е, че с това са изразени двете природи в света, двата израза на необятния миров силов океан – тези на доброто, светлината и прогреса в живота, и тези на тъмнината, покоя и смъртта, спяващи човешкия прогрес, които всякога вървят един до друг. Затова когато човек предприема нещо, когато получава подтика за някакъв израз, то и двата свята търсят възможността да се изявят. Единият, добри-

ят, иска да подпомага, а другият, злият – да пречи, да спъва реализирането на гадена цел. Когато човек се докосне първо до идеалния свят и последователно слиза към другите три свята – на мисълта, на чувствата и постъпките, трябва да внимава да не се докосне до света на тъмнината.

Какво точно е вниманието? Известно е, че през 1928 г. един от най-големите математици от първата половина на XX в., англичанинът Пол Дирак, с едно уравнение от квантовата механика доказва, че мисълта е сила. Следователно трябва да приемем, че човешката мисъл е сила, с която можем да си служим. Затова именно при поставянето за разрешаване на всеки въпрос, задача и цел човек трябва да разчиства предварително пътя си от всички пречки и спънки, които тъмната природа, която е тук, до него, ще сложи, за да спъне реализирането на поставената цел.

Човешката мисъл не е една постоянно определена величина по отношение на силата си. Колкото човешкият мозък е по-добре организиран и облагороден, толкова и силата на мисълта, която той излъчва, е по-голяма. Каква е ползата и целта на тъмната природа, която се изявява в дейността и в постъпките на изостаналите човешки души, които се намират в онзи свят, станали за известно време агенти на тази природа? Известно е, че при всяка несполука, пречка и изненадваща неприятност човек реагира бурно и гразнещо, а това е едно безразсъдно отделяне на жизнени сили, напразно тяхно изразходване, които тези изостанали тъмни същества, създали тези неприятности, приемат и използват за себе си, тъй както един крадец, откраднал пари или ценности, ще може да ги използва за задоволяване на своите нужди и удоволствия.

Изобщо силата като един продукт във всички светове се смята и приема като най-голяма ценност. Затова в природата се гържи сметка за нейното най-малко израз-

ходване. Всяко изразходване на сила трябва да бъде разумно оправдано. Дразненето, бурното нервено реагиране при неприятности е едно неправилно, с лоши последици и безразсъдно пражосване на сили от жизнения капитал, който човек носи със себе си при своето раждане на Земята. Следователно ако човек се намери при положението да не стане точно това, което е искал, и както го е предначертала природата, той трябва да остане спокоен, без бурна нервна реакция. При тази гавра на тъмните агенти нека да им покаже само банкнотите в пълния си портфейл, което да се изрази в една спокойна благодарност и в усмивка, че той и този път пак е научил нещо от техния гемоничен свят.

Човекът трябва да разбира, че достъпът на тъмните агенти до дейността на човека се допуска, защото с това той получава знания за този свят, разбира мъдростта му, което не би могъл да научи само в света на доброто. Загачата на човека обаче е в своето развитие по еволюционния си път да получи както знанията и мъдростта на добрата светла природа, така и тези на тъмната природа, но без да им дава път, без да става неин агент. Вниманието дава възможност на човека да насочва мисълта си към дадено направление, където той иска да направи стъпка, за да може със силата на мисълта си да разчисти пътя от агентите на тъмната природа, които с пречки, спънки и неудачи искат да спънат постигането на поставената цел.

Колкото човекът има по-силна мисъл, толкова това разчистване е по-пълно и съвършено; и с това спънките и пречките са по-малко и по-незначителни, докато човек в своето развитие гоиде готам, че тези тъмни агенти да бъдат пометени като с ураган от неговия път, за да не се занимават с него, да не посмеят да гоидат повече. Следо-

вателно постигането на силна мисъл е основната цел в живота на всеки човек.

Как и по какъв път човек може да придобие силна мисъл. Известно е, че мозъкът на човека е съставен от бяло и сиво вещество. Сивото вещество е в горната му част и покрива бялото. Сивото вещество е изразител на съзнателния живот. Колкото този живот е по-активен, по-разнообразен, придобит от повече впечатления, толкова това вещество е по-добре набраздено и с по-голяма повърхнина; и с това дава принос към силната мисъл. Но силата на мисълта и нейното богатство се определят и от бялото вещество на мозъка, което гържи човека в контакт с по-висшите светове.

Следователно вторият, и при това най-важен фактор за силната мисъл, е бялото вещество на мозъка. То трябва да бъде също тъй добре организирано и облагородено, за да може да гържи добра и пълна връзка с тези висши светове. Тази връзка дава възможността на човека да придобива не само сила на мисълта, но и да вижда и разбира по-далечните замисли на тъмната природа. Пинеалната жлеза между двете хемисфери в главния мозък е способна да дава информация на бялото вещество за онова, което има да стане. Защото всяко събитие на физическия свят първо се създава и оформя във висшия идеен свят и последователно слиза до по-долните светове, за да се реализира.

В Слънчевата система трябва да се знае и разбере от учението на Саабей, че планетите заедно с небесните образувания в съответните им зодиакални съзвездия създават мозъчни центрове, които определят качествата, способностите и условията, при които роденият човек ще се намери тук, на Земята. Пък Слънцето със своето мощно влияние има задачата бавно, но сигурно да облагородява и организира както самите планети, така и мозъч-

ните центрове, които те със своето влияние са създали, а също и бялото вещество на мозъка.

Това е много бавна и трудна задача, защото човекът е със свободна воля, при която той има възможност да избира сам под кое влияние да се приобщи, когато разрешава някои въпроси – към доброто или към злото. Тази възможност да избере един от двата свята никоой няма право да му отнема. Човек в своето начално развитие е бил по-близо до примитивната природа, затова по-често е избирал подтиците на злото, което особено много е забавяло и спъвало тъй необходимото организиране и облагородяване както на сивото, така и на бялото вещество на мозъка, за да се получи силна мисъл, която да пречиства и проправя пътя към постигането на всяка благородна и полезна проява.

Ето защо отношението на човека към Слънцето и по-специално към неговите обитатели трябва да бъде на висота – с уважение и внимание. Затова всички велики учители са препоръчвали на своите последователи да посрещат Слънцето, да отдават внимание на тези велики синове на него. Тези велики синове с първите слънчеви лъчи приветстват всички живи форми в страната, където те минават. Висшият ефект обаче – облагородяването на бялото и на сивото вещество на мозъка, е на първо място и е най-важно. Той се постига с топло и правилно отношение на човека към Слънцето и към неговите обитатели. Това благородно въздействие ние ясно виждаме при тези първи лъчи, когато всичко някак си притихва в една тържественост.

10 октомври 1987 год.

ПАЛЕЦЪТ

Еволюционният процес на човека се ръководи и движи от два фактора. Първият са силовите течения, които имаме в звездното тяло на човека от планетите, Луната, Слънцето и небесните образувания в зодиакалните съзвездия. Вторият е волята на човека, която е израз на самосъзнанието, което му дава чувството да приеме, че той е вече самостоятелна, напълно оформена единица, която мисли и чувства и е способна да взема решения за своите постъпки.

До катастрофата в Слънчевата система всички силови течения в звездното тяло на човека са били напълно хармонични. Изявата на човека е била само в служба на доброто, защото злото не е имало възможността да се прояви и затова той не е имал възможност да избира – имало е само добро. Че наистина е било така, показват думите на Христа, който е казал: „Аз и Отец Ми едно сме“. С тези думи показва, че при Него само доброто, висшето и благородното са намирали място да се изявят.

След катастрофата в Слънчевата система доброто, съвършеното влияние на планетите и Луната е напълно нарушено. В тяхното влияние се е промъкнал демоничният елемент на черното слънце, което е предизвикало и самата катастрофа, при която една планета се разрушава, а всички останали повече или по-малко пострагват, като орбитите им от окръжности се разтеглят и стават елипси. Осите на тяхното въртене повече или по-малко се наклоняват от първоначалното им положение, което е било вертикално по отношение на еклиптиката. Върте-

нето около тези оси също е нарушено, като при някои от планетите то е много бавно.

Планетата Марс и тези зад него – Юпитер, Сатурн, Уран и Нептун, са приели и имат повече или по-малко късове от разрушената планета като свои спътници. Те, приели нещо от демоничните изяви на черното слънце, действат много лошо със своите излъчвания. Всичко това създава вече една двойственост в планетното и лунното влияние. Едното – доброто, благородното, идва от самите планети и небесните образувания в зодиакалните съзвездия. Другото – лошото, демоничното, идва от тези нарушения, които черното слънце е създало в планетите и Луната.

Тук вече човекът е поставен под въздействието на двата фактора и пред необходимостта да избира. Той е напълно свободен какво да избира, дадена му е възможността напълно свободно да се прояви и какво да избере – погтиците на доброто или тези на злото. Човешката воля е напълно свободна и никои от тези два фактора няма правото да го насилва да приеме неговите погтици. Колкото човек избира повече добрия, възвишения начин на постъпки, толкова жизнените сили от необятния миров силов океан имат по-голяма възможност да се вливат в него, да му дават сили и възможности да бъде здрав и да живее дълго – животът му да се подобрява.

И обратното – когато човек приема лошите погтици, той не само че ограничава възможността в него да се вливат жизнените сили от този миров океан, но и тези, които той има, жизнените сили, които са му дадени като капитал при неговото идване на Земята при раждането, се изразходват напразно. Злото преди всичко ограбва, това е неговата черта. При приемането на добрите погтици

имаме също и едно друго предимство, а то е, че ако човек има да прекара по закона на плащането поради лоши постъпки през миналия живот неприятни случки, събития и сътресения, то силата на тези сътресения или ще се смекчи, или даже ще се избегне. И обратно – приеме ли погтиците на злото, тези сътресения ще минат в по-тежка форма.

Човекът е единственото същество на нашата Земя, което има специални органи за творчество – това са неговите ръце. Те са онези удовете, които са способни да осъществяват погтиците на звездното тяло в човека. Възможността му да избира доброто или злото дава израз и на самите ръце, които ще осъществяват избрания погтик. Ръцете имат по пет пръста. Четирите от тях, които са заедно, изразяват и носят онова, което звездното му тяло има в качества и способности, а също и условията, при които човек ще бъде поставен в живота си.

Петият пръст – палецът, дава израз и определя човешката воля, човешкото самосъзнание, онова чувство, което кара човека да се осъзнава като нещо отделно, независимо, освободено от всякакви ограничения, с възможност да мисли, чувства и действа така, както той самият иска. Затова искаме ли да разбираме човека, да знаем какво е той и какво представлява, ще трябва да разгледаме не само онова, което пръстите и гланите дават, без палеца и хълма под него, но трябва да познаваме и това, което звездното тяло на човека дава, също и палеца с неговия хълм, който е под него, които изразяват естеството и качеството на неговата воля. Звездното тяло на човека носи и дава качества и способностите, които той има, но показва също и условията, при които той се намира в дадения му сега живот. А волята, изразена в палеца и в хъл-

ма под него, ще даде на човека възможност да се използват или не тези условия.

Палецът има три основни части – три фаланги. Третата, най-долната, е потопена в хълма, наречен Венерин. От този хълм тя взема енергия, сила и възможност да устои в осъществяването на всяка поставена задача. Колкото този хълм е по-голям, по-плосък и по-мек, с по-добре обработени и облагородени мускули, толкова палецът приема по-добре и по-пълно подтиците и силите на доброто при разрешаването на всяка поставена задача. От този човек лъха мекота, топлота, разположение за добра обхода към всичко живо. В такъв случай палецът се подхранва от облагородената и добре разработена възможност много добре.

Между тази най-долна фаланга и средната имаме възел. Това е възелът на реда, на порядъка. Колкото той е по-добре развит и оформен, толкова чувството и стремежът на волята към ред и порядък са по-ясно изразени. Следва средната фаланга. Когато тя е по-дълга, по-прищипната и с по-твърди мускули, толкова по-силно волята активизира човека в добра насока към интелектуална дейност.

Възелът между втората и първата фаланга е възел на независимостта, защото мисълта, подхранена и подкрепена от волята, дава израз на подтика да се отхвърлят ограниченията. Когато той е добре развит, волята на човека не се поддава на влиянието. Човекът действа и независимо осъществява само онова, което е правилно и добро.

Следва третата фаланга, която определя силата и издръжливостта на самата воля. Нокътят на палеца там трябва да бъде по-широк, което говори за устои и творчество, което ще има отношение към всички околни и близки. Нокътят не трябва да бъде прекалено твърд, за да не бъде човекът много груб.

Самият Венерин хълм е разделен на два дяла. Първият е под началната част на линията на живота и стига до възвишението, от което започва самият Венерин хълм. Този дял е под влиянието на планетата Плутон. Колкото той е по-голям, мек и с добре обработени мускули, толкова въздействието на Плутон в благородната му изява е по-силно и дава големия и ясно изразен устой на човешката воля в осъществяването на всяко желание, на всяка задача. Това е много ясно изразено астрологически в един тригон между Плутон и Венера. При друг случай палецът изглежда, че е по-наголу от обикновеното му място, когато положението на плутоновия дял в тази област на ръката не е така добре изразено. Това е по-обикновеното разположение в ръцете на хората.

Когато палецът е прав, волята на този човек се стреми всякога да осъществява своите подтици и желания и не показва особено внимание към онова, което другите искат. Палецът трябва да бъде леко огънат, което говори за едно внимание, зачитане и съчувствие към желанията и волевите подтици на другите. Ако е много извит, волята на този човек говори за едно прекалено отстъпване и угодичество към другите.

Когато притиснем палеца към гланта на ръката, външната част от мускула между него и гланта се издува. Гледан от външната страна на гланта, колкото той е по-издут, толкова и дихателната система, която доставя този жизнен елемент, кислорода, е по-добре развита. Човек има по-голяма жизнена сила - и оттам воля да може да устоява на неблагоприятните условия, които животът непрекъснато му поднася. Човекът е по-здрав и с по-добри успехи в живота.

10 август 1987 год.

ЖИВОТЪТ

Развитието на живота е един интересен процес, който основателно трябва да предизвика нашето внимание. Животът тук, на Земята, се изявява чрез осезаеми за нашите пет сетива форми, които ние наричаме растения, животни и хора. В първите животът дава своя израз, като формата на растението и неговото естество са все още недостатъчно обособени и строго определени със своите външни качества. При животните и човека развитието на всеки отделен индивид следва отнапред даден модел, по който се изгражда неговата форма и неговият външен вид. Това е особено ясно изразено при човека.

На Земята се отбелязва, че сега има пет милиарда души. Известно е, че двама еднакви по външен вид хора от всички тях нямаме. Освен това всички части на човешкото тяло и органите по него от раждането му почват да се развиват и да растат, но съвсем очевидно е, че при всяко дете развитието следва някакъв модел; и когато дадена част от тялото или някой орган напълно се развие съгласно модела, той спира, престава вече да расте. Съвсем ясно се разбира например, че един нос не може да расте непрекъснато и да стане 10, 20, 30, 50 сантиметра. Това се отнася и за другите органи и части от човешкото тяло.

Следователно напълно очевидно е, че за всеки човек съществува реален модел, по който се изгражда физическият, осезаем за нашите пет сетива образ. На този модел хората, които са се занимавали по-обстойно с човека, каквито са разните окултисти, астролози, френолози и др., са дали и различни имена, като са го наричали душа, двойник

или звездно тяло, което са приели за съвсем реално нещо. Вярно е, че нашите пет сетива не могат да го доловят, но това не значи, че двойникът не съществува. Защото нашите очи могат да долавят, да имат впечатления само за силовите вълни, които са с дължина на вълната от 4 до 8 милионни части от милиметъра. Значи ли, че няма живот извън този крайно тесен сектор, в който се намират видимите за нашите очи сегем цвята от спектъра на слънчевия лъч? Съвсем не! Заг червения цвят има инфрачервени лъчи, заг виолетовия – ултравиолетови лъчи и какви ли още не, които също са носители на живот.

Известно е, че всичко около нас е съгъстена сила. Това го доказва гениалният Айнщайн със своята формула $E=mc^2$, която откри нова ера в човешката култура – атомната. Но това съгъстяване е съвсем невъзможно да стане изведнъж, да се стигне до осезаемото за нас твърдо вещество. Този процес на съгъстяване има последователни междинни фази, които за нашите пет сетива са неуловими. Освен това този процес на съгъстяване като че ли няма предел, защото всичко около нас има по-малка или по-голяма плътност и тегло, като например живакът, оловото, златото и др. А по небесните образувания астрономите установяват вещество с непонятна за нашите представи плътност и тегло, където един кубически сантиметър от веществото може да тежи хиляди килограми. Има също и разрежнявания, много, много по-големи от нашата атмосфера. Но във всички тези фази не значи, че не протича живот.

От такова едно междинно състояние на съгъстяването е изграден и човешкият двойник. Видни учени са установили, че този двойник на човека има известна плътност – тегло, равно на 33 грама. Това изследване идва като ново доказателство за съществуването на двойника. Жи-

Вотът, който протича в този двойник, е вечен по време и развитие, като периодически той изгражда образ от по-плътното естество, осезаемо за нашите пет сетива – самото физическо тяло.

Какъв е смисълът на тази игра на природата – да дава такива форми на силата от една крайност в разреждането в друга – на плътността? Тя си има своя задача. При по-плътните форми на живота всички преживявания и промени се изразяват по-реално и с по-голяма сила както при мисълта, така и при чувствата, което по-добре допринася за тяхното развитие и устои. Така например едно счупване на крака се изживява много по-тежко и мъчително, когато това стане с физическото тяло на човека, отколкото ако го има в неговия двойник. И там стават такива счупвания, които не се усещат, но те ще станат на физическото тяло, за да изживеем болката, която сме причинили на някого в миналия живот. Причините и обясненията за това събитие ще ни даде астрологията.

Темпът на живота и при едните, и при другите форми се определя пак от нещо, за което сегашните хора малко се замислят. Но ще трябва да приемем, че този темп зависи от силата, която живата форма и по-специално човекът може да излъчва. Такава сила в човека е неговата мисъл. Че мисълта е сила, бе доказано през първата половина на ХХ в. от Пол Дирак с едно уравнение от квантовата механика. Тази мисъл е способна да ускори жизнените процеси, но за да се прояви с едно ускорение в жизнените процеси, и тя трябва да има условия.

Когато живата форма и по-специално човекът има да преживява такива мъчителни условия за своето съществуване, при което е необходимо по-голямо напрежение на мисълта, това ще допринесе за по-голямото ѝ развитие.

Тогава човекът ще бъде облечен в по-плътна форма, където всичко се преживява много по-осезателно. Тогава и мисълта работи с по-голямо напрежение, а това увеличава нейната сила.

Видни учени са открили и изчислили, че ако жизненият процес на нашата Земя е бил само с една десета по-интензивен, сегашния човек с неговите качества и способности щеше да го има още преди 300 милиона години. Кое е определило този темп на живота на нашата планета? Известно е, че ние и цялата Слънчева система сме част от граматно звездно семейство, състоящо се от много милиарди слънца и звезди. Това граматно семейство астрономите наричат галактика. Нашата галактика има формата на диск с диаметър от 100 хиляди светлинни години и с дебелина от 10 хиляди. В този диск звездите са разположени неравномерно. Имаме централно ядро, където са сгрупирани нагъсто граматно количество звезди с диаметър от 2 хиляди светлинни години, и ръкави, в някои от които има по-гъсто разположени звезди, а в други – по-разредени.

Нашето Слънце се намира на 30 хиляди светлинни години от центъра в тази галактика, което е сравнително по-благоприятно за протичане на жизнените процеси, защото ние ще трябва да приемем по един безспорен начин, че всяко слънце е източник на колосални енергии. Следователно колкото едно небесно тяло е заобиколено от повече слънца, толкова то е потопено в по-активна среда; и ще трябва да се приеме, че животът там ще протича с по-голям интензитет, с по-голяма скорост.

Нашето Слънце обикаля около този звезден център, около този куп от звезди за 200 милиона години с една скорост от 250 км в секунда, летейки с цялото си семейство в тази галактика. При това летеие ще има периоди, когато

то ще минава през ръкави с по-гъсто наредени слънца, при което естествено със своите могъщи силиви излъчвания те ще дават по-интензивен и по-бърз темп на живота. И обратно, когато то минава в ръкав с по-разредени слънца, и жизнените сили, в които ще бъде потопено Слънцето със своето семейство, ще бъдат по-слаби, а темпото на живота ще бъде по-бавно.

Астрономите са установили, че сега нашето Слънце се намира в ръкав с по-малко слънца, по-разредени, и затова животът в настоящия период по всички планета, а и у нас, е с по-слаб темп. Ако внимателно се разгледа историята от живота на нашата Земя през милиардите години на нейното съществуване, ще разберем, че е имало ясно изразени периоди на много интензивна изява на живота, а други - на по-слаба. Така например при създаването на Луната, а с нея и при идването тук на млекопитаещите животни и внасянето на майчинското чувство - Любовта в живите форми, ще приемем, че сме имали един интензивен период от изявата на живота. Преди това майчината Любов в живите форми не е съществувала.

Насекомите и почти всички обитатели във водните басейни се размножават с яйца, при което майчино чувство и любов няма. А всички те са съществували преди появата на Луната - това са първите живи форми на Земята. Друг един важен период е бързото, едва ли не катастрофално измирание на динозаврите и разните видове *-заври* - тези грамадни чудовища. Също интензивен период е имало, когато част от животните са приели да се хранят с растителна храна - станали са вегетарианци, като с това са станали и по-благородни, с възможност да се опитомяват и да бъдат в услуга на човека както със своите сили, така и с продуктите, които станаха способни да дават.

Има и други периоди на интензивен живот, плод на минаването на Слънчевата система през по-гъста среда от слънца; и обратно, каквато е сегашната епоха, в която еволюционният процес е твърде бавен поради минаването ни през по-разредена слънчева среда от звезди.

Дали може в човешкото общество този темп на живота да се ускори, или да се забавя? Това може да стане. Разумната природа изпраща периодически велики разумни същества като учители на човешкия род, които успяват да създават общества, където се подсилват моралните и интелектуални подтици; и всеки, който влезе в това общество, ще се намери в по-благоприятна среда с по-интензивен живот, където ще има възможността да се развива по-бързо. От друга страна демоничната природа създава общества, където се раздухват примитивните подтици на гелене, омраза, грабежи, лакомия и войни, а това създава условията за спиране на жизнения процес. Човекът трябва да отбягва и да страни от такива общества, а при възможност да влиза в първите.

14 април 1988 год.

НЕДОВОЛСТВОТО

Недоволството е най-старата демонична проява, която се е създала при нас, в човешкия род. Преди около 1,5 милиона години едно черно слънце успява да се вмъкне в Слънчевата система, като създава чудовищна катастрофа в нея, при която разрушава най-добре организираната планета – Фаетон.

Това черно слънце се спира с особено внимание на планетата Сатурн, тъй като от всички планети той има най-дебел пласт атмосфера – 52 000 км, което дава обилен и богат интелектуален живот. Това черно слънце, вмъквайки недоволството, създаде най-напред у хората там лакомията – да имат повече, отколкото им е нужно. Но разумните същества, които обитават този член на слънчевото семейство, разбраха много добре, че в техния дом ще настане чудовищен трус, ако в тяхното жилище успее да се вмъкне безредието, което носеше черното слънце. Затова те създадоха абсолютно строги закони за реда и порядъка.

Късовете от разрушената планета, загубили най-ценното в едно творение – реда – се спират при Сатурн, за да могат да приемат от него реда и порядъка, без които не може да има нищо цяло. Най-малките образуват пръстените на Сатурн и при тях вече не се създава абсолютно никакво безредице. Това най-добре ни показва Процепът на Касини, широк около 400 км, който се намира между втория и третия пръстен. Между пръстените има празни пространства. Този пръстен бе открит от големия астроном Касини и повече от 300 години се наблюдава от астрономите, без те да забелязват и най-малкото безредице в него – там няма никакво затлачване.

През 1962 г. англичаните изпратиха ракета в мировото пространство – там, където няма светли небесни тела. Тя бе оборудвана с уреди, които да приемат всички групи небесни вибрации без тези на светлината. Беше установено съществуването на небесни тела, които не светят – на черни слънца. Астрономите ги нарекоха с неприемливото име *черни дупки*. През 1975 г. в Мексико стана среща на астрономите. Един учен от светилата на астро-

номията изнесе доклад за тези черни слънца. Между другото той е изтъкнал, че при тях действат сили, непонятни и неразбрани за нас, хората.

По времето на Учителя вечер ние, младите братя, се спирахме пред къщичката, където той живееше, и когато се мръкваше, по негово нареждане изнасяхме от стаичката му малкото телескопче, което му бе направил един рядко способен наш брат – техник, заедно с друг брат – физик. С него с Учителя наблюдавахме планетите, предимно Юпитер и Сатурн. Тогава за първи път чух той да ни говори за съществуването на черни слънца. Всяко ярко слънце има около себе си и черно слънце.

Астрономите определяха 1991 г. като „година на разяреното Слънце“. През нея нашето Слънце прояви изключителна активност. Черното слънце се бе доближило до нашето със стремежа да разруши и друга планета. Но мощните сили на нашето Слънце го изтласкаха далече в пространството.

Според астрологията е известно, че всяка планета от Слънчевата система има връзка с определена област или с даден орган в тялото на човека. Сатурн има отношение и връзка с гръбначния стълб, с коленете, със слуха, със зрението и зъбите. Когато човек прояви недоволството си, в тези области на човешкото тяло се проявяват известни нередности: в гръбначния стълб могат да се появят шипове, които да гразнят със своите божещи неприятно гърба; краката при коленете могат да се изкривят навън, подобно на о, или навътре, подобно на х; зъбите се развалят и се рушат; при слуха и зрението също идват неприятности.

Преди няколко години бях поканен в Търново да изнеса един курс по астрология. През свободното време приятелите с разположение приемаха да ме разведат на разходка.

Там имаше много интересни неща, които създаваха удоволствие на човека, който ги посещава. Имаше и много интересни манастири. При посещението, което направихме в един манастир, ни посрещна сърдит калузер. През цялото време, докато бяхме там, той хулеше, проклинаше, изказваше своето недоволство от всичко около него. Когато калузерът се обърна, видях, че беше гърбав.

Мъката е нещо съвсем друго: тя е породена от нещо, което трябва да се понася без недоволство – спокойно и смирено. Човекът трябва да ликвидира с недоволството, а да бъде строен и красив, такъв, какъвто той се ражда при изгрева на Слънцето, както определя царската наука.

23 май 1996 год.

ХРОМОТЕРАПИЯ

Хромотерапия е сложна гума от гръцки произход, съставена от гумите *хромо*, което значи „цвят, багри“, и *терапия*, което ще рече „лекуване“. Значението на цялата гума е „лекуване с цветове, с багри“. Видни лекари от напредналите страни при наблюдение и опити са установили, че цветовете и багрите действат и оказват много благоприятно въздействие за подобряване здравето на болните.

Всички цветове и багри, които нашите очи възприемат, имат своя произход от слънчевия лъч. Той се приема като бял, защото всички предмети, вещи и течности, които отразяват слънчевия лъч, се приемат за бели. Установено е обаче, че слънчевият лъч не е еднороден, а е съставен от седем цвята. Прекаран през стъклена тристенна призма, се оказва, че от срещуположната ѝ стена излизат

седем цвята: червен, оранжев, жълт, зелен, гълъбов, син и виолетов.

За обяснение на това явление съвсем правилно се приема, че силовите ядра на тези цветове в слънчевия спектър, навлизайки в стъклото, се удрят с молекулите му и силовите ядра на всеки един от тези цветове отскача по различен ъгъл, съобразно със скоростта, с която се е движил, според математическата формула от механиката $E=mv^2/2$. Червеният цвят се е отклонил на най-малък ъгъл, което говори, че силовите ядра на този цвят са се движили с най-малка скорост от всички останали цветове; оранжевият – на по-голям ъгъл, което показва, че силовите му ядра са се движили с по-голяма скорост; жълтият – на още по-голям ъгъл, което означава още по-голяма скорост, и т.н.; като при синия ъгълът е много по-голям, а при виолетовия – най-голям.

Самата формула от механиката ни показва, че всички тези седем цвята носят със себе си сила. Оттук следва да се приеме, че цветовете като силови ядра от Слънцето носят изключително благотворни въздействия. Следователно всички тези цветове, както са установили видните лекари, ще оказват изключително благотворно въздействие както за болните, така и за здравите.

Астрологията приема, че силовите ядра от тези седем цвята на Слънцето и тези от небесните образувания на дванадесетте зодиакални съзвездия са подпомогнали създаването и оформянето на дванадесетте планети в слънчевото семейство, като всеки цвят е подпомогнал една от тези планети.

Пак от тази наука е прието, че червеният цвят е подпомогнал създаването и оформянето на планетата Марс и има отношение към него. Активен е този цвят, той съз-

дава възбуда. Ето защо при болни, които са изгубили възможност за проява на активност, а лекарствата в това отношение мъчно могат да им въздействат, за събуждане на тяхната активност трябва да се използва червеният цвят. Това се отнася и за здравите, които нямат разположение за никаква проява.

Оранжевият цвят е подпомогнал създаването и оформянето на планетата Вулкан, която се намира между Слънцето и Меркурий. Тази планета Саабей и видните звездобройци на гревността са нарекли Вулкан поради голямата активност, която тя проявява при определени ъглови разстояния - аспекти - с другите планети.

Спазвайки закона на Тициус-Боге, според който се определят гестинациите на планетите до Слънцето, се изчислява, че Вулкан се намира на 14 360 000 км от него, като го обикаля по орбитата си за около 36 земни денонощия и се отклонява от самото Слънце най-много на около 6 градуса. Прието е от астрологията, че всяка планета, която, гледана от Земята, в своето движение идва на толкова малко градуса от Слънцето, е в съвпадение с него, т.е. те са на едно и също място. Понеже тази планета все още не е открита, за определяне на нейното въздействие върху човека вземаме положението на Слънцето.

Тази планета кара човек да се чувства като нещо отделно, ясно изразено и дистанцирано от другите живи форми и хора, дава му чувството за самосъзнание; или пък когато някой здрав или болен човек изпадне в чувство за малоценност, тя го кара да приеме, че не е нищо, и му внушава да се отнася към себе си с едно пренебрежение. Тогава на такива здрави и болни хора трябва да им се въздейства с оранжевите цветове.

Силовите ядра, които дават жълтия цвят, са попомогнали създаването и оформянето на планетата Меркурий. И затова е прието онези работници, които работят по пътищата и на места, където има голямо движение на превозни средства, че трябва да са облечени в жълти дрехи. Известно е от астрологията и от френологията – науката за значението на формите по човешката глава и по лицето, че Меркурий е създал и оформил мозъчните центрове около веждите и малко над тях. Те имат отношение към възприятията, които нашите очи ни донасят. Ако тези центрове са добре развити, човекът реагира бунно на всички впечатления. Болните и здравите, които ходят като занесени и не им прави впечатление нищо, трябва да имат връзка с жълтия цвят, да се подлагат на въздействието му, а грехите, които носят, както и багрите около тях, да бъдат в жълто.

Силовите ядра, които дават зеления цвят, имат най-голямо значение за човешкия род в сегашния етап на неговото развитие, на неговата еволюция. Те са попомогнали създаването и развитието на планетата Юпитер. От всички планети на Слънчевата система Юпитер е най-голямата. Най-важното в него е, че той има най-изправената ос и най-бързо от всички планети се върти около нея, като тя е почти перпендикулярна по отношение на плоскостта на орбитата му. Според царската наука оста на въртене има отношение към идейния свят. Оттук следва, че Юпитер може най-добре да тласка човека към осъществяване на идеите за благородно творчество. А това е най-добрият подтик за прогреса и развитието на всеки човек. И наистина, всеки човек, който има силното и добро влияние на Юпитер, има ясно изразен подтик към творчество. За да се събуди в него подтик за творчество,

разумните същества, които създадоха Земята и човека, гадоха в най-голямо изобилие зеления цвят – гори, ливади, растения, които да могат с въздействието си да събудят творчеството у човека. Затова хора, болни и здрави, които са изгубили всякакъв подтик за дейност, трябва да имат отношение към зеления цвят – да носят грехи в зелено и да се обкръжат със зелени багри, а най-добре е да ходят из горите и зелените полета.

Силовите ядра, които дават гълъбовия цвят, са подпомогнали създаването и оформянето на Луната и на планетите Венера и Нептун, които имат отношение към изящните изкуства – пеене, свирене, художество и пр. А това са меките багри – розово, кремаво, особено бледосиньото небе. Тези цветове са способни да събудят в болния и в здравия човек известно разположение към този свършен свят на изящните изкуства. Гледайки тези приятни и меки цветове, човекът ще потъне в един по-висш свят на хармония и красота.

Следва синият цвят. Силовите ядра, които създадоха този цвят, са подпомогнали създаването и оформянето на планетата Уран. Тя има връзка със зодиакалното съзвездие Водолей, в което има една светла мъглявина, създадена някога от свръхнова звезда. Уран и Водолей имат отношение към нервната система в човека. Затова всички хора, болни и здрави, които изпадат в нервни кризи или имат разхлабена нервна система, трябва да имат тясно отношение към синия цвят. В дрехите, които носят, и в обстановката, в която живеят, да преобладава синият цвят, сините багри, които действат успокояващо.

Виолетовият цвят е този, който се е отклонил на най-голям ъгъл, от което следва, че се е движил с най-голяма скорост, като с това носи и дава най-голяма сила. Сило-

вите ядра, които създадоха този цвят, са подпомогнали създаването и оформянето на Плутон и тази планета за него, наречена Ханò. Много видни астрономи са се занимавали с тази заплутонова планета, като са определяли както разстоянието ѝ до Слънцето, така и времето за обиколката около него, която се определя към 450-500 земни години. А гениалният астроном Крицингер е отбелязал, че тя по размер е не по-малка от Юпитер, което съвпадна с изводите на царската наука.

Тези планети заедно със зодиакалните съзвездия, към които те имат отношение - Плутон към Скорпион и Ханò към зодиакалното съзвездие Бик, създават в човека изключително могъщи способности. Плутон - за господство над силите в природата, а Ханò - за господство над могъщото течение, наречено живот. Но в сегашното развитие на човешкия род мозъчните центрове за приемане на силовите течения на тези планети са още много неподготвени, за да могат хората да приемат тези могъщи силови течения. Оттам е и силното влияние на виолетовия цвят. Болен или здрав, отпаднал и без чувство за каквато и да било изява човек, трябва да има тясно отношение с виолетовия цвят; в грехите и обстановката му да преобладава този цвят.

Накрая цветовете, които отразяват боклуците, царството на безредието, отпадъчните и каналните води, имат отношение към разрушената планета Фаeton, влиянието на която носи безредието и гибелното действие към покой и смърт. Затова здравите, а още по-малко болните, не трябва да гледат боклуците и безредието където и да било. Около болните и здравите хора трябва всякога да има чистота. Не само заради хигиената, но и заради благородното жизнено въздействие на тези изяви на съвършения свят.

РЕЧНИК НА РЕДКИ, ОСТАРЕЛИ И ЧУЖДИ ДУМИ

истукан *истор.* Статуя на божество.

кандилабър *лат.* Свещник с няколко рамена за много свещи.

кираджия *тур.* Наемател.

лоб *ост.* Горна лицева част на черепа; чело.

непреривен *рус.* Непрекъснат.

остен *ост.* Тънка тояга с остър железен връх, която служи за подкарване на егър рогат добитък.

реторта *лат.* Обла стъкленица с гълга отвогна тръба, която служи за нагряване и дестилиране на веществата при химични опити.

стяжение *ост.* Богатство.

уг *ост.* Крайник, орган на тяло.

урсузлук *тур.* Проклетия.

хемисфера *гр.* 1. Земно или небесно полукълбо. 2. Полукълбо на главния мозък.

ОБЯСНИТЕЛНИ БЕЛЕЖКИ

¹ **Солон** живее в Древна Атина (ок. 634-559 г. пр.Хр.). Известен е преди всичко като законодател, пише елегии и ямби на политически и социални теми. Произлиза от благородно, но обедняло семейство. Солон се издига до най-високото стъпало на държавата и успява да я обедини. Той създава реформа, която слага началото на демократичното управление в Атина. Прекарва около 10 години от живота си в Египет, където се докосва до тайните знания на египетските жреци. Именно той е преносителят на първоначалната информация за митичната Атлантида. Жрецът Сонхис му дава подробна информация къде се намира тя.

² **Саабей бен Аадес** според преданията е основателят на астрологията, древен учител и посветен от Месопотамия. Основава своя школа, запазила се до средните векове на нашата ера.

³ **Законът на Тициус-Бодe** е хипотеза, базираща се на емпиричното правило за разстоянията на планетите до Слънцето, което е доказано от Йохан Тициус през 1772 г. и е популяризирано от Йохан Бодe. Законът свързва размера на орбитите на планетите със степените на числото 2. По-точно ако членовете на поредицата $k = 0, 1, 2, 4, 8, 16, \dots$ се умножат с числото 3 и към полученото се добавя 4, се получава поредицата: 4, 7, 10, 16, 28, 52, 100, ... За Слънчевата система законът свързва голямата полуос на орбитите на планетите, измервана в астрономически единици (AU), с числата: 0.4, 0.7, 1.0, 1.6, 2.8, 5.2, 10.0, ... През 1781 г. У. Хершел открива планетата Уран, която се намира на 19,2 AU от Слънцето. В този случай изчисленията според закона на Тициус-Бодe предсказват, че разстоянието е 19,6 AU и законът се потвърждава. Това подтиква астрономите към търсене на неизвестната планета, съответстваща на числото 2,8. Тя би трябвало да се намира между Марс и Юпитер, а нейното отсъствие хвърля съмнение върху валидността на закона. На 1 януари 1801 г. италианският астроном Дж. Пиаци открива пла-

нетата-гжудже Церера, която е на разстояние 2,8 AU от Слънцето. Впоследствие били открити още много обекти в тази област, позната днес като Астероиден пояс. Местоположението на Нептун, открит по-късно, не се съгласува със закона, но пък Плутон се оказва на предсказаното място.

⁴ **Бруно, Джордано** (1548-1600) – италиански философ, астроном и математик, който първи отстоява идеята за безкрайността на Вселената. Неговите космологични теории нагминават хелиоцентричната система на Коперник и определят Слънцето като една от многото свободно движещи се други звезди. За тези свои твърдения той е изгорен жив на клада от италианските власти, след като Римската инквизиция го обвинява в ерес. След неговата смърт идеите му стават популярни и през XIX и XX в. на него се гледа като на мъченик за свободната мисъл и модерната наука.

⁵ **Галилей, Галилео** (1564-1642) – италиански физик, астроном, астролог и философ, считан за основоположник на съвременните научни методи на изследване. Сред неговите постижения са подобрението на телескопа, различни астрономически наблюдения, формулирането на I и II закон за движението и ефективната подкрепа за хелиоцентричната система, той разработва и първия известен микроскоп. Галилей подкрепя теориите на Коперник и влиза в конфликт с Римокатолическата църква, което е пример за свободата на мисълта в Западния свят. Възгледите му за движението на Земята са обявени за ерес, той е извикан да се яви пред Инквизицията в Рим. Съгът издава осъдителна присъда, принуждава Галилей да се отрече от идеите си и да живее в усамотение.

⁶ **Шлиман, Хайнрих** (1822–1890) е немски археолог, известен със своите находки в Мала Азия на гревни градове на мястото на античната Троя, които открива по описанията на Омир, дадени в *Илиада*.

⁷ **Навуходоносор II** (605-562 г. пр.Хр.) – вавилонски цар, основател на Нововавилонското царство. Построил е Висящите градини на Вавилон – едно от чудесата на света. Превзема Йерусалим и събаря Соломоновия храм, тогава изчезва и Свещени-

ят кивот. В Библията е представен основно в *Книга на пророк Даниил*, където е разкрит като тиранин и като Божи инструмент за наказание на Израил заради неговите грехове.

⁸ **Питагор** (570-495 г. пр.Хр.) – древногръцки философ и математик, посветен в гръцките и египетските мистерии. Ходил във Финикия и Вавилон. Бил ученик на Заратустра, живял в VI в. пр.Хр. Основава своя школа в Южна Италия ок. 530 г. пр.Хр. Питагор учел за прераждането и отвъдния живот, водил чист начин на живот и пръв нарекъл себе си философ. В учението си обръща голямо внимание на числата и пръв изследва техните зависимости. Въвежда т.нар. Питагорова теорема ($a^2+b^2=c^2$). Разработва и теория на музиката, като пръв открива отношението между струните и тоновете.

⁹ **Демокрит** (460–360 г. пр.Хр.) е древногръцки философ и систематизатор на атомизма. Това е причина да го възприемат повече като учен, отколкото като философ. Неговите философски принципи във физиката са свързани със съществуването на атома и празното пространство, както и с движението на атомите, на което се основава възникването на света и познанието. Има около 60 съчинения, които се занимават с физика, математика, астрономия, етика, музика. Запазени са фрагментарно.

¹⁰ **Айнщайн, Алберт** (1879-1955) е немски физик теоретик, философ и писател от еврейски произход. Той е определен като бащата на съвременната физика. Името на Айнщайн се свързва с популярното уравнение $E = mc^2$ за еквивалентност на маса и енергия. През 1921 г. получава Нобелова награда за приноса си към теоретичната физика. През 1916 г. формулира Общата теория на относителността. Той продължава работата си в областта на статистическата и квантовата теория, създавайки свое обяснение на теорията на елементарните частици, изследва и топлинните свойства на светлината, с което поставя основите на фотонната теория за светлината. През 1917 г. използва Общата теория на относителността за създаването на цялостен модел на структурата на Вселената, с което поставя началото на релативистичната космология. Айнщайн се обявява категорично против войната, а по-късно и против производ-

ството и употребата на ядрени оръжия. Той е и един от инициаторите за създаване на държавата Израел.

¹¹ **Ферми, Енрико** (1901-1954) е изтъкнат италиански физик. Основните му изследвания и постижения са в областта на атомната и ядрената физика, на статистическата механика, космическата физика, физиката на високите енергии и астрофизиката. Има значителни приноси както в теоретичната, така и в експерименталната физика. Той е един от основоположниците на квантовата механика. През 1925 г. заедно с Дирак разработва статистиката на частиците, които се подчиняват на принципа на Паули. По-късно тези частици са наречени на негово име – фермиони. Открива забавянето на неутроните, което носи името *ефект на Ферми* и създава теорията, която го описва. За нея през 1938 г. получава Нобелова награда за физика. В построения от него първи ядрен реактор осъществява първата верижна реакция.

¹² **Мохамед** (570-632) – основател на исляма. На 40-годишна възраст получава откровение от архангел Джibraил (Гавриил), след което започва да записва диктуваните му слова и така в продължение на 23 години създава свещената книга Коран. Преследван от управляващите, през 622 г. бяга от Мека в Медина, като това се счита за начало на мюсюлманското летоброене. Изиграва важна роля за преобразуване на мирогледа на жителите на Арабия от политеизъм към вяра в един Бог.

¹³ **Гилгамеш** е шумерски и акадски митологико-епичен герой. Редица текстове позволяват да бъде приет за реална историческа личност като владетел от I династия на град Урук в Шумер (XXVII-XXVI в. пр.Хр.). Той е най-популярният герой от шумерските епични песни *Епос за Гилгамеш*.

¹⁴ **Синахериб** (705-681 г. пр.Хр.) е асирийски цар. Известна е обсадата му на Йерусалим, която се опитва да предотврати пророк Исаия (IV книга Царства, гл. 19:35-36). През царуването му Ниневия се превръща във водещ град на империята. Той е построил дворец с парк и напоителна система и първия акведукт, който задоволявал големите водни нужди на града; строи нови улици и площади, царски път с мост, храмове, разширил е отбранителните съоръжения на града.

¹⁵ **Македонски, Александър (Велики)** (356-323 г. пр.Хр.) – владетел на Древна Македония. Един от най-талантливите полководци в историята, ученик на Аристотел. В рамките на 12 години завладява градовете на Древна Гърция, Персийската империя, Египет и много други по-малки държави в Близкия изток. При смъртта му империята му се е простирала до Индия.

¹⁶ **Браун, Робърт** (1773-1857) е английски лекар, биолог и естествоизпитател. През 1827 г. той забелязва произволните движения на спори във вода, които по-късно са наречени *Брауново движение* в негова чест. Той пръв дава сегашното име на клетъчното ядро.

¹⁷ **Нютон, Исак** (1642-1727) е английски физик, математик, астроном, философ, алхимик и богослов. Приносът на Нютон в развитието на математиката и в различни области на физиката изиграва важна роля в научната революция. В областта на механиката Нютон открива закона за всемирното привличане и чрез предложените закони за движение поставя основите на класическата механика. Освен това той формулира принципа за запазване на импулса и момента на импулса и пръв показва, че движението на небесните тела и на предметите на Земята се подчинява на общи закони, така премахва последните съмнения в хелиоцентричната теория. Сред многобройните проблеми, които изследва Нютон, са също природата и разлагането на светлината, скоростта на звука, произходът на звездите, хронологията на Библията, природата на Светата Троица. Той конструира първия действащ рефлекторен телескоп и развива своя теория за цветовете, основана на наблюденията на разлагането на бялата светлина с призма. Работейки над проблемите на физиката, Нютон поставя началото на математическия анализ, който е в основата на развитието на науката до наши дни. Нютон се придържа към неортодоксални християнски възгледи и пише текстове и в областта на библейската херменевтика и окултизма.

¹⁸ **Фон Фраунхофер, Йозеф** (1787-1826) е немски учен, изобретател и предприемач, физик, оптик и астроном. С неговите измервателни инструменти за пръв път са станали

възможни точните геодезични измервания. Изследванията му върху вълновия характер на светлината и работите му върху спектралните линии са в основите на днешната оптическа физика.

¹⁹ **Петрографията** е клон от петрологията, занимаващ се с подробно описание на скалите. Една от основните задачи на петрографията е разработването на най-рационалната систематична таблица на скалите.

²⁰ **Евклид** (323-286 г. пр.Хр.) е древногръцки математик, живял в египетския град Александрия при управлението на Птолемей I. Често определян като баща на геометрията, той е автор на книгата *Елементи*, един от най-влиятелните трудове в историята на математиката, служил като основен учебник при преподаването на математика и най-вече на геометрия до началото на XX в. В нея Евклид извлеча по дедуктивен път от ограничен брой аксиоми принципите на системата, която днес се нарича *Евклидова геометрия*. Той е автор и на изследвания в областта на перспективата, коничните сечения, сферичната геометрия и теорията на числата.

²¹ **Лобачевски, Николай** (1792-1856) е руски математик, създател на неевклидовата геометрия, наречена на неговото име, деятел на университетското образование и на народното просвещение. В течение на 40 години той преподава в Казанския университет, включително и като негов ректор. Лобачевски детайлно е разработил тригонометрията на неевклидовото пространство и диференциалната геометрия.

²² **Бойяи, Янош** (1802-1860) – унгарски математик, един от първооткривателите на неевклидовата геометрия.

²³ **Гаус, Йохан Фридрих** (1777-1855) е немски математици физик със значителен принос в теорията на числата, статистиката, математическия анализ, диференциалната геометрия, геодезията, геофизиката, електростатиката, астрономията и оптиката.

²⁴ **Жолио-Кюри, Фредерик** (1900-1958) е френски физик, помощник на Мария Кюри в Радиевия институт. Жени се за

нейната дъщеря Ирен и приема и фамилията Кюри. В Парижкия университет работи съвместно с жена си при изследването на структурата на атома, на проекцията на ядрото. Това става причина за откриването на неутрона. През 1935 г. теснаградени с Нобелова награда за химия. Кюри проучва верижните реакции за изграждане на ядрени реактори, използвайки уран и тежка вода. През 1940 г., когато нацистите настъпват, Кюри изпраща своите трудове и материали в Англия. По време на окупацията на Франция той взема дейно участие във Френската съпротива. През 1946 г. е назначен за Върховен комисар на Комисариата по атомна енергия и ръководи изграждането на първия френски атомен реактор. Председател е на катедрата по ядрена физика в Сорбоната.

²⁵ **Хершел, Уилям** (1738–1822) е английски астроном и композитор от немски произход. Най-големите му постижения са откриването на планетата Уран и на двата ѝ спътника (Титан и Оберон), на спътниците на Сатурн, както и на инфрачервеното излъчване. Автор е на 24 симфонии. Започва сам да шлифова огледала и да конструира телескопи, като постоянно ги усъвършенства. През 1789 г. Хершел построява най-съвършения си телескоп, който остава най-голям в света за следващите 50 години. През 1781 г. открива комета, която по-късно се оказва планетата Уран. Той предполага, че всички планети са обитаеми, че пог горещата атмосфера на Слънцето има плътен слой облаци, а пог тях – твърда повърхност като на планета.

²⁶ **Агрипа, Корнелий** (1486–1535) е немски хуманист, лекар, алхимик, окултист, астролог и адвокат. Написал е книгата *За тайната на философията*.

²⁷ **Аристотел** (384–322 г. пр.Хр.) е древногръцки философ, ученик на Платон, баща на съвременната наука, който поставя началото на етиката, естетиката, психологията, политологията, икономиката и др. Създател е на логиката като наука. Най-известното му съчинение е *Метафизика*, в което развива идеите си за битието, мисленето, вечността и др. Повлиява силно на цялата философия и най-вече на западната християнска теология.

²⁸ **Авероес** е името, с което е известен в Европа Абдул Валид Мохамед ибн Ахмед ибн Мохамед ибн Ахмед, наричан още ибн Руш (1126–1198), арабски философ, лекар, юрист и математик. Неговите философски възгледи оказват силно влияние върху европейската философия.

²⁹ **Ломоносов, Михаил** (1711–1765) – руски учен, енциклопедист и поет. Професор е по химия в Петербургската и в Шведската академия на науките. Става инициатор за основаване на Московския университет. Открива закона за запазване на масата при химичните реакции, закона за запазване на енергията, изследва молекулярния строеж на веществата и природата на топлината. Работи в областта на геологията, металургията, астрофизиката, конструира много метеорологични и оптични уреди. Занимава се с астрономия и пръв установява наличието на атмосфера на планетата Венера. Поставя основите на физикохимията и изследва атмосферното електричество.

³⁰ **Доплер, Кристиан** (1803–1853) е австрийски математик и физик. В своя труд *За цвета на светлината на двойните звезди и някои други звезди на небето* Доплер изследва промяната на честотата на вълните при преместване на източника спрямо неподвижен наблюдател.

³¹ **Рош, Едуард** (1820–1883) е френски математик и астроном, работил в областта на небесната механика, професор в университета в Монпелие и в Парижката обсерватория. Изследва условията за равновесие на спътник около планета, като определя т.нар. *Граница на Рош*. Това е разстоянието, на което приливните сили, въздействащи на голямо тяло, приближаващо се към още по-масивно тяло, стават по-силни от силите на вътрешното привличане, които не позволяват на тялото да се разруши. Границата на Рош не важи за тела с малки размери, а за такива с диаметър над 360 км. Изчислено е, че тела с почти еднаква плътност могат да се приближат на не повече от 2.45 радиуса до по-голямото тяло, а при приближаване пог тази граница по-малкото тяло ще се разруши от гравитационното влияние на по-масивното.

³² **Опарин, Александър** (1894–1980) е руски биолог и биохимик, професор по биохимия в Московския университет. През 1924 г. лансира теория за зараждането на живота на Земята, като според него това е станало чрез постепенна химическа еволюция на въглеродни молекули в един първичен бульон.

³³ **Кювие, Жорж** (1769–1832) е френски натуралист и зоолог. Той става един от основателите на сравнителната анатомия и палеонтологията чрез работата си по сравнението на съвременни животни с фосили. Известен е с установяването на фактологичността на изчезването на организмите и видовете и е един от най-влиятелните поддръжници на геологическия катастрофизъм от началото на XIX в. Противопоставя се на еволюционната теория на Ламарк. Най-известният му труд е *Царството на животните*.

³⁴ **Хипократ** (460–370 г. пр.Хр.) е най-великият лекар на Античността, наричан *баща на медицината*. С името му се свързва Хипократовата клетва. Той е бил обучен в лечителския храм на о-в Кос. Работите, приписвани на него, наречени още *Хипократова колекция*, наброяват около 70. Той отрича суеверията, божествения произход на болестите, а също и магията на примитивната медицина, и по този начин поставя основите на науката медицина.

³⁵ **Гал, Франц Йозеф** (1758–1828) – немски лекар, който изследва формата на главата и създава френологическата карта и науката френология. Изследва човешките качества и техните съответствия в устройството на черепа. Установява, че способностите и качества на хората имат различни центрове в мозъка.

³⁶ **Шпурцхайм** (1776–1832) е един от основателите на невропсихологията. Тя е дисциплина, която изучава висшите психични функции в тяхната връзка с мозъчните структури. Основава се на експерименталната психология и зоопсихологията, на анатомията на централната нервна система, на неврофизиологията и неврохимията.

³⁷ **Мория** (Ел Мория) е Махатма, станал известен на света през XIX в. благодарение на Теософското общество. Между 20–50-

те години на XX в. Учителя Мория сътрудничи с Елена и Николай Ръорих. Благодарение на това в света се появява Учението *Агни Йога*, или *Живата етика*, дадено, за да подготви съзнанието на човечеството за неговия нов етап на развитие, за приемане на огнените енергии, идващи на Земята. И сега се смята, че Мория работи активно на духовния план в помощ на човечеството. Наставленията му са постъпвали отчасти като лични писма, адресирани до негови ученици и издадени в книгите *Чашата на Изтока* (1925) и *Писма на Махатмите*. Е. Блаватска твърди, че благодарение на Махатма Мориа, на Кутхуми и други учители били написани нейните основни трудове *Разбулената Изида* и *Тайната доктрина*.

³⁸ **Кутхуми** според теософите е заемал поста Чохан на Втория лъч, на Мъдростта, и йерарх на Храма на озарението в Кашмир. Той обучава в изкуството на медитацията. Смята се, че се е въплъщавал като фараон Тутмос III. В своето последно въплъщение Кутхуми под името Кут Хуми Лал Сингх е бил кашмирски брахман в Тибет. Смята се, че е пътешествал много, посещавал е Оксфордския университет и е учил в Лайпцигския университет през 70-те години на XIX в.

³⁹ **Ръорих, Николай** (1874-1947) е руски художник, писател и поет, археолог, обществен деец, мистик и философ, който се интересува от темите за окултното знание. Негова съпруга е Елена Ръорих, записала от Махатмите *Агни йога*. През 1923 г. Н. Ръорих заедно със семейството си пристига в Индия. Тук започва експедиция в труднодостъпните райони на Централна Азия – Кашмир, Китай, Сибир, Алтай, Монголия и Тибет. Осъществени са археологически и етнографски изследвания на неучучени дотогава области, отбелязани са на картите десетки върхове и проходи, открити са редки ръкописи, събран е богат лингвистичен и фолклорен материал, описани са много местни обичаи. Ръорих написва две книги – *Сърцето на Азия* и *Алтай-Хималаите*, създава около 500 картини с панорама от експедиционния маршрут, най-известни от които са сериите *Майтрея* и *Учителите на Изтока*. През 1924 г. в Хималаите основава Института за хималайски изследвания *Урусвати*. Ръорих е активист за каузата

за запазване на изкуството и архитектурата по време на война и е автор на т.нар. *Пакт Ръорих*, приет през 1935 г.

⁴⁰ **Дирак, Пол** (1902-1984) е английски физик, Нобелов лауреат по физика за 1933, който за първи път теоретически обосновава съществуването на античастица, която има същата маса и спин като електрона, както и електрически заряд, равен по абсолютна стойност на този на електрона, но с обратен знак. Тази частица е открита експериментално няколко години по-късно и е наречена *позитрон*. Дирак е смятан за един от основателите на квантовата механика. Той е затворен в себе си човек, който обича да работи сам.

⁴¹ **Уилсън, Угроу** (1856–1924) е президент на САЩ за времето от 1913 до 1921 г. Преди това е доктор по история и политически науки, професор по юриспруденция и политическа икономия и президент на Принстънския университет, също и губернатор на щата Ню Джърси. Прави ефективно антимонополно законодателство, подкрепя гаването на избирателни права на жените, утвърждава расовата сегрегация на цветнокожите, въвежда мерки за забрана на детския труд и закон за създаване на система за трудови обезщетения, повишава надниците и подобрява условията на труд за железопътните работници, укрепва и разширява армията и флота. Уилсън отстоява на мирните преговори през 1919 г. оставането на Беломорска Тракия, Южна Добруджа и Царибродско в българските гържавни предели. Лауреат е на Нобелова награда за мир за 1919 г.

⁴² **Обществото на народите** (англ.: *League of Nations*), съкратено ОН, е международна организация, съществувала между Първата и Втората световна война. Нейните цели са понижаване степенята на въоръженост, разрешаването на международните спорове и подобряването на световното благосъстояние. Дипломатическата философия на Обществото представлява коренна промяна в мисленето в сравнение с предходните сто години, то разглежда Европа като поле на съюзи между националните гържави, създавайки равновесие на силите, и действа като правителство на правителствата, като разрешава спорове между отделните гържави по открит и правно ориентиран начин. Идеята за създаването му е на

американския президент Удроу Уилсън. Но то в крайна сметка се оказва неспособно да предотврати враждебността на фашистките страни през 30-те години. Организацията на обединените нации (ООН) заменя Обществото на народите с по-голям успех, като наследява някои негови агенции и организации.

⁴³ **Дьо Бройл, Луи** (1892–1987) е френски физик, носител на Нобелова награда за физика за 1929 г. Той прави принос към теорията на светлината: според него светлината е вид лъчиста енергия с електромагнитен характер. Всеки светлиннен източник изпуска отделни малки порции (кванти) светлинна енергия, съставени от частици, наречени *фотони*. Те се движат в пространството със скоростта на светлината, придружени от електромагнитна вълна с определена дължина.

⁴⁴ **Авицена** е персийски лекар, философ, учен, поет, музикант и естествоизпитател. Роден е през 980 сл.Хр. в Бухара, Узбекистан, умира през 1037 г. в Иран.

⁴⁵ **Птолемей II** (309–246 г. пр.Хр.) е фараон от династията на Птолемеите. Той е способен и образован владетел, който укрепва икономическото и политическото състояние на Елинстичен Египет. Сключва съюз с Рим, провежда политика на раздаване на земя на крупни велможи, забранява заробването на свободни хора. Птолемей е бил изтънчен ценител на изкуствата и културата и ги поддържал. По време на неговото управление е основана Александрийската библиотека.

⁴⁶ **Хермес Трисмегист** – гревноегипетски жрец и посветен. Носи името на гръцкия бог Хермес и се отъждествява с египетския бог Тот. Предполага се, че е живял в гревноегипетско време, в зората на египетските династии. Счита се за баща на окултните науки, писмеността и познанието. След I в. сл.Хр. се появяват текстове, свързани с него, под името *Корпус Херметикум* (Corpus Hermeticum).

⁴⁷ **Александрийски, Климент** (150–215) е гръцки християнски теолог и църковен писател, представител на Александрийската школа. Неговите главни съчинения са *Учително увещание на езичниците*, *Наставник* и *Стромати*. Написани са на старогръцки език и имат апологетичен характер.

⁴⁸ **Александрийска библиотека** – царската библиотека в Александрия, построена в началото на III в. пр.Хр., по време на управлението на египетския владетел Птолемей II. Тя е най-голямата библиотека в древността. Предполага се, че в нея са се съхранявали между 400 000 и 700 000 пергаментови свитъци. Библиотеката е и най-големият в своето време център на науката. В нея работят много учени от епохата на елинизма като Евклид, Ератостан, Аполоний Родоски и др. Тя е претърпяла няколко опожарявания и разрушавания, като най-големите са през VII в. при нашествието на арабите в Египет и при завладяването на Александрия от турците през XVI в.

⁴⁹ **Херодот** (484–425 г. пр.Хр.) е старогръцки историк. Той получава добро и всестранно образование. Прегриема обиколки из Европа, Азия и Африка, като събира ценна историческа и географска информация. Прекарва живота си предимно в Атина по времето на Перикъл. Херодот е един от първите историографи, автор на съчинението *Историята*.

⁵⁰ **Перикъл** (ок.495–429 пр.Хр.) е древногръцки политик, управлявал Атина през V в. пр.Хр. Стратег и водач на демократичната групировка, той завършва реформите по демократизацията на полиса. Превръща Атина в икономически, политически и културен център на древногръцкия свят. Инициатор е на строителството на Партегона. Периодът на управлението му е наречен „златен век на Перикъл“. Покровителства Фигий, Софокъл, Херодот и др. Смятан е за образец на гръцкото красноречие.

⁵¹ **Колумб, Христофор** (1451-1506) – европейски пътешественик, изследовател и търговец, организира много морски експедиции, прекосил Атлантическия океан и достигнал Америка през 1492 г. Той вярвал, че Земята е сравнително малка сфера, и твърдял, че може да достигне Далечния Изток, като пътува само на запад. Открива Бахамските и Антилските острови, Куба, Хаити, Южна Америка и много други земи.

⁵² **Инквизицията** като самостоятелно учреждение със свой административен апарат е учредена от папа Иннокентий III през 1204 г. по време на походите срещу албигойците, като с нейното създаване са натоварени доминиканците. Правната

процедура на действията ѝ се основава на римското право, установено през I в. Инквизицията е бил независим от гражданските съдилища съд, а инквизиторите са назначавани от папата. Съдопроизводството се води тайно, като се използват мъчения. Понякога осъдените са понасяли публично изгаряне на клада. В Испания Инквизицията става и кралско учреждение през 1480 г., като само в Мадрид са изгорени около 32 хиляди осъдени, а други 300 хиляди са понесли други тежки наказания. През XVII в. тя е отменена в протестантските държави, а през XVIII и XIX в. – и в останалите европейски страни.

⁵³ **Планк, Макс** (1858-1948) – известен немски физик теоретик, считан за баща на квантовата механика и един от най-видните физици на XX в. Той е директор на Института за теоретична физика в Берлин и член на Берлинската академия на науките. През 1900 г. Макс Планк извежда закона за излъчване на абсолютно черно тяло и въвежда константа, която днес е известна като *константа на Планк*. През 1918 г. получава Нобелова награда за физика за откриването на закона за квантуване на енергията.

⁵⁴ **Парацелз, Филип фон Хохенхайм** (1493-1541) – немски лекар, естественик и философ, професор в Базелския университет. Той се е борил против схоластиката и се е стремил да постави медицината на научни основи, като приемал, че всички процеси в организма са химически. Създател е на ядрохимията и на ново учение за лекарствата, чието действие той смятал не за универсално, а за специфично. Въпреки насоките, които дава за развитието на официалната медицина, Парацелз остава под влиянието на алхимията и е един от средновековните мистици.

⁵⁵ **Боян Мага** – основоположник на учението на богомилите, основано на езотеричното християнство. Боян Мага е по-малкият син на цар Симеон. Завършва Магнаурската школа в Константинопол. Има сведения, че там е приет в тайна египетска школа за посветени. След завръщането си в България основава духовна школа – богомилството, което се обявява срещу църковните догми и срастването на църквата с царската власт, призовава за възстановяването на добродетелите на първичното Христово учение.

⁵⁶ **Атила** е последният и най-могъщ владетел на европейските хуни, управлявал от 434 до смъртта си през 453 г. най-голямата европейска държава по това време. При неговото управление хуните са най-голямата заплаха за Източната и Западната Римска империя. Той нахлува два пъти на Балканите, като обсажда Константинопол. Макар че империята на Атила умира заедно с него, той се превръща в легендарна фигура в европейската история. На някои места в Европа е запомнен като символ на жестокост и хищност, а в Грузи е смятан за велик владетел.

⁵⁷ **Чингис хан** (ок. 1162-1227) е хан и държавник на монголите, основал Монголската империя, най-голямата държава в човешката история. Той изгражда силна армия, основаваща се на меритокрацията (форма на държавно управление с участие на способните, заслужилите), и използва блестяща организация и тактика, превръщайки се в един от най-успешните военачалници в историята. Той обединява монголите и преодолява племенната разпокъсаност. Укрепвайки държавата с нови завоевания, Чингис хан поставя основите на империя, която включва големи части от днешна Средна, Южна и Югоизточна Азия.

⁵⁸ **Тамерлан** или **Тимур** (1336-1405) е владетел в Източна, Южна и Централна Азия през XIV в., основател на Тимуридската империя. Стречи се да възстанови Монголската империя. Известен е и като покровител на изкуствата, въпреки че неговите войни често водели до големи разрушения.

⁵⁹ **Пацифуга**, или континентът Му, заедно с Лемурия са потънали праеконтиненти съответно в Тихия и Индийския океан подобно на Атлантида. Името Му е дадено от интерпретация на ръкописи на маите за обозначение на земя на запад от Мексико в Атлантическия океан. Използвано е от Джеймс Чърчуорд, който публикува в книгата си *Изчезналият континент Му* заключенията от изследвания в Индия, Бирма, Южните морета и Аляска, Австралия и Мексико, направени от 1868 до 1931 г., от стари индийски текстове и голяма колекция каменни плочки таблици, намерени в Мексико, от легендите на островитяни и индианци за потъналият континент. Според него древните обитатели на Му били велика и просперираща

цивилизация преди 12000 години, унищожена от природен катаклизъм или война с Атлантида в края на ледниковия период, а оцелелите се спасили, заселвайки се в Азия, където създали империята на митичните европоидни уйгури. След настъпилото засушаване азиатските европоиди се разселили по света и станали предци на арийските народи.

⁶⁰ **Дюрер, Албрехт** (1471-1528) е германски художник, математик и изкуствовед. Става известен в Европа със своите печатани гравюри, смятан е за най-видният художник на Северния Ренесанс. Сред известните му работи са поредицата гравюри *Апокалипсис*, *Рицарят*, *дяволът и смъртта*, *Свети Йероним* и др. Те предизвикват революция в тази форма на изкуството. Автор е на трактати, излагащи вижданията му за математиката, перспективата и идеалните пропорции.

⁶¹ **Платон** (427-347 г. пр.Хр.) – древногръцки философ, бил учител на Аристотел и ученик на Сократ. Последовател на питагорейството, той е ходил и в Египет. Във философията си развива ученията за идеите като надсезивни, нематериални същности на Битието, за диалектиката, безсмъртието на душата, за знанието като припомняне, за Вселената като живо същество, за андрогинията и др. Първ посочва съществуването на Атлантида.

⁶² **Лавоазие, Антоан** (1743-1794) – френски химик, председател на Парижката академия на науките, един от създателите на съвременната химия. Той установява ролята на кислорода при горенето и при дишането, открива закона за запазване на веществото при химичните реакции, а също и състава на водата, въздуха и гуаманта. Създател е на химическата номенклатура. Прави изследвания в областта на термохимията и биохимията. Гилотиниран е по време на Френската революция от 1794 г., защото е бил откупчик на ганъци, но две години по-късно е реабилитиран.

⁶³ **Кутузов, Михаил** (1745-1813) е прославен руски полководец, генерал-фелдмаршал, княз, герой от руската Отечествена война срещу Наполеон I. Завършва Дворянската артилерийска и инженерна школа, участва в руско-турските и руско-полските

войни през XVIII в.; назначаван е за главнокомандващ на сухопътните войски, на флотата и крепостите във Финландия, за губернатор на Литва, на Киев, на поста „петербургски военен губернатор“. Участва във войните за присъединяване на Бесарабия и на част от Молдова към Русия, в битката при Аустерлиц, във войната срещу Наполеон (1812 г.). Тогава генералът е избран за началник на Петербургското, а след това и на Московското опълчение. Кутузов дава на Наполеон генерално сражение – Бородинската битка. Благодарение на стратегията му огромната Наполеонова армия е почти напълно унищожена.

⁶⁴ **Лермонтов, Михаил** (1814–1841) е руски поет и писател, един от основните представители на романтизма в руската литература. Учи в Московския университет, по-късно постъпва във военно училище в Санкт Петербург. Арестуван е и е изпратен в Кавказ, където се запознава със заточени декабристи. Автор е на поемата *Демон*, на драмата *Маскарад*, на романа *Герой на нашето време* и др.

⁶⁵ **Поп Богомил** е български духовен учител, считан за създател на богомилството, живял през X в., по времето на цар Петър I (927–969). Той е споменат в редица средновековни исторически източници, между които с голяма известност се ползва *Борилов синодик*. От него научаваме, че поп Богомил е имал ученик, наречен Михаил, както и неколцина видни последователи, измежду които били добре известни Тодор, Стефан, Добри, Василий и Петър. Всички те са анатемосани, тъй като учението им представлява сериозно отклонение от догмите на православното християнство.

⁶⁶ **Менделеев, Дмитрий** (1834–1907) е руски учен енциклопедист – химик, физик, икономист, технолог, геолог, метеоролог, педагог и въздухоплавател. Бил е професор в Петербургския технологичен институт и в Петербургския университет, член-кореспондент на Петербургската академия на науките, член на Лондонското кралско дружество, член на академиите на науките в Рим, Париж, Берлин и др. Най-голямото му откритие е Периодичният закон за химичните елементи (1869 г.). На неговата основа обобщава основните принципи на неорганичната

химия, като създава Периодична система на елементите и първ предсказва съществуването и свойствата на все още неоткрити дотогава елементи. Менделеев е един от основателите на съвременната агрохимия, пропагандира и химизацията в селското стопанство, занимава се с нефтената промишленост.

⁶⁷ **Буга, Сигхарта Гаутама** (буквално „пробуден“, от санскрит – човек, който е достигнал до освобождение от самсара) е основателят на будизма, живял в Северна Индия през VI в. пр.Хр. Баща му е бил владетел на царството на шакиите, в днешен Непал. Младият принц живеел в двореца си, разполагайки с всички удобства. Но внезапно, сблъсквайки се с житейската реалност, с неизбежността на смъртта и със страданието на хората, той решил да намери решението – изход от всемирното страдание. Преминува през аскетизма и се предава на строги аскетични практики. Но те не го удовлетворили и той тръгнал по собствен път. На 35-годишна възраст Гаутама постигнал просветление, след което станал известен като Буга, „Просветленият“. Учението му е насочено към освобождаването от страданието и към постигане на просветление, Бодхи или Нирвана, чрез непривързаност и чрез опознаване на същинската природа на ума. В основата на будисткото учение е разбирането за причината и следствието – кармата. Будизмът е създал множество практики на медитация, етика и учения, които да доведат до това ново състояние.

⁶⁸ **Нефертити** е царица на Древен Египет от XIV в. пр.Хр., съпруга на египетския фараон Ехнатон. В превод името ѝ означава „Игващата красота“. От брака с него има шест дъщери, една от които е бъдеща съпруга на своя полубрат Тутанкамон. След смъртта на Ехнатон Нефертити управлява едногодишно като фараон, след това предава престола на деветгодишния Тутанкамон. Световноизвестният ѝ бюст е открит по време на немска археологическа експедиция, състояла се между 1907-1914 г. в развалини в местността, където е била разположена столицата на Ехнатон. Според открита там пластинка от слонова кост сградата е била ателие на главния придворен скулптор Тутмес.

⁶⁹ **Ехнатон** е египетски фараон от XVIII династия, царувал между 1353-1336 г. пр.Хр. Той провежда религиозна реформа, която налага култа към ново върховно божество – слънчевия бог Атон, изгражда нова великолепа столица на брега на р. Нил – Ахетатон, днес Амарна, пръв въвежда централизираното събиране на гънъците.

⁷⁰ **Нобеловата награда** (на шведски: Nobelpriset) се присъжда всяка година на хора, които са извършили забележителна научноизследователска работа, разработили са впечатляващи методи или са направили изключителен принос за развитието на обществото в областите физика, химия, литература, мир, медицина или физиология. Това е най-голямото световно признание. Наградените с нея се наричат Нобелови лауреати. Наградите започват да се раздават съгласно завещанието на Алфред Нобел, шведски индустриалец и изобретател на динамита. Той подписва завещанието си в Шведско-норвежкия клуб в Париж на 27.11.1895 г. Подбугите му са свързани с шока от пораженията, до които е довело неговото изобретение, и с желанието да бъдат възнаградени хората, които служат на човечеството. Първата Нобелова награда е връчена на 10.12.1901 г., пет години след смъртта на Нобел. Церемонията по връчването на Нобеловите награди по традиция се насрочва на 10 декември, годишнината от смъртта на Нобел, в Стокхолм и в Осло, и те се връчват от краля на Швеция. Наградите се състоят от златен медал, диплом, шведско гражданство и парична сума от около 10 милиона шведски крони или 1,37 милиона долара. Връчени са над 800 Нобелови награди на частни лица и на организации. Наградата не може да бъде отнета и да се връчва посмъртно.

⁷¹ **Ковалевска, София** (1850-1891) – руска математичка, писателка и публицистка. Учи математика и физика в Петербург и в Германия. Не получава преподавателско място в Петербургския университет и затова се занимава с литературно-публицистична дейност, написва повестта *Нихилистка* и др. Поканена е да стане професор в Стокхолмския университет. Получава награди за своите научни разработки по математиче-

ски анализ, механика и астрономия на Парижката и Шведската академии на науките. По-късно е избрана за член-кореспондент на Академията на науките на Санкт Петербург.

⁷² **Бонапарт, Наполеон** (1769-1821) е действащият владетел на Франция след 1799 г. и първият френски император под името Наполеон I Велики. В течение на малко повече от десетилетие Наполеон установява контрол чрез завоевания или съюзи над почти цяла континентална Западна и Централна Европа до поражението си в Битката на народите край Лайпциг през октомври 1813 г. По-късно успява да осъществи краткотрайно завръщане на престола, известно като „Стоте дни“, преди да бъде окончателно победен в битката при Ватерло на 18 юни 1815 г. Малко след това е пленен от британците и е изпратен на заточение на остров Света Елена, където умира. Освен с военните си успехи Наполеон е известен с установяването на Наполеоновия кодекс, а също и като егин от просветените владетели.

⁷³ **Кромвел, Оливър** (1599-1658) е водач на Английската революция, виден английски военачалник, генерал, антироялист и държавник. Като лидер на парламентарната коалиция побеждава крал Чарлз I, слага край на управлението на монарха и на неговата абсолютна власт. При Кромвел са приети много поправки в държавното законодателство. Той отказва да приеме короната заради републиканските си настроения. До неговата смърт Англия остава република. Две години след смъртта му неговото тяло е изровено от гроба и е опозорено като на измъчник на Англия.

⁷⁴ **Гален, Клавдий** (129-216) е древноримски лекар, хирург и философ от източната, гръкоезична част на Римската империя. Определен като най-загълбоченият изследовател в античната медицина, той има значителен принос в различни научни области като анатомия, физиология, патология, фармакология и неврология, както и в областта на философията и логиката. В Рим неговите пациенти стават няколко римски императори, които го назначават за свой личен лекар.

Николай Дойнов

ИЗ СВИТЪЦИТЕ НА ЧОВЕШКАТА ДУША

Редактори	<i>Спаска Миховска</i> <i>Иванка Софронова</i>
Графичен дизайн	<i>Илиана Попова</i>
Прегпечат	<i>Иван Джеджев</i>

Издателство „БЯЛО БРАТСТВО“
София, ул. „Ген. Шерю Атанасов“ 2
Тел: (02) 418 01 10

www.beinsadouno.org
www.bialobratstvo.info
sales@bialobratstvo.info